

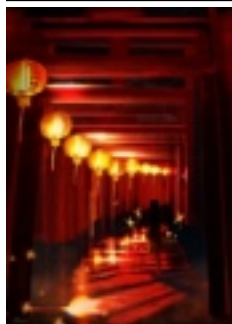
Quỷ Sự Vô Tận

Contents

Quỷ Sự Vô Tận	2
1. Chương 1: Búp Bê Matryoska (1)	2
2. Chương 2: Búp Bê Matryoska (2)	6
3. Chương 3: Búp Bê Matryoska (3)	11
4. Chương 4: Búp Bê Matryoska (4)	16
5. Chương 5: Búp Bê Matryoska (5)	20
6. Chương 6: Búp Bê Matryoska (6)	25
7. Chương 7: Búp Bê Matryoska (7)	30
8. Chương 8: Liệt Phùng Nữ (1)	35
9. Chương 9: Liệt Phùng Nữ (2)	39
10. Chương 10: Liệt Phùng Nữ (3)	44
11. Chương 11: Liệt Phùng Nữ (4)	49
12. Chương 12: Liệt Phùng Nữ (5)	53
13. Chương 12-2: Phụ Lục: Chuyến Xe Buýt Số 375	56
14. Chương 13: Liệt Phùng Nữ (6)	58
15. Chương 14: Liệt Phùng Nữ (7)	64
16. Chương 15: Liệt Phùng Nữ (8)	68
17. Chương 16: Liệt Phùng Nữ (9)	73
18. Chương 17: Tiểu Khóc Nương (1)	77
19. Chương 18: Tiểu Khóc Nương (2)	83
20. Chương 19: Tiểu Khóc Nương (3)	88
21. Chương 20: Tiểu Khóc Nương (4)	92
22. Chương 21: Tiểu Khóc Nương (5)	97
23. Chương 22: Tiểu Khóc Nương (6)	102
24. Chương 23: Tiểu Khóc Nương (7)	108
25. Chương 24: Tiểu Khóc Nương (8)	114
26. Chương 25: Hoa Thược Dược Màu Đen (1)	119
27. Chương 26: Hoa Thược Dược Màu Đen (2)	136
28. Chương 27: Hoa Thược Dược Màu Đen (3)	146
29. Chương 28: Hoa Thược Dược Màu Đen (4)	152
30. Chương 29: Hoa Thược Dược Màu Đen (5)	159
31. Chương 30: Chơi Với Tôi (1)	167
32. Chương 31: Chơi Với Tôi (2)	174
33. Chương 32: Chơi Với Tôi (3)	181
34. Chương 33: Chơi Với Tôi (4)	188
35. Chương 34: Chơi Với Tôi (5)	198
36. Chương 35: Chơi Với Tôi (6)	205
37. Chương 36: Chơi Với Tôi (7)	217
38. Chương 37: Dị Dạng (1)	225
39. Chương 38: Dị Dạng (2)	232
40. Chương 39: Dị Dạng (3)	239
41. Chương 40: Dị Dạng (4)	243

42. Chương 41: Dị Dạng (5)	249
43. Chương 42: Dị Dạng (6)	258
44. Chương 43: Dị Dạng (7)	268

Quỷ Sự Vô Tận



Giới thiệu

Editor: Cà Tím Nướng Thể loại: Linh dị thần quái, huyền nghi trinh thám, hiện đại, 1vs1, sáng văn, c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-su-vo-tan>

1. Chương 1: Búp Bê Matryoska (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày 5 tháng 10, ánh nắng cũng không quá chói chang, khí trời dần trở nên oi bức. Vừa qua trung thu đã bắt đầu nghỉ Quốc Khánh dài hạn, bây giờ cách kỳ nghỉ Quốc Khánh còn hai ngày, thành phố N làm cố đô ngàn năm đương nhiên trở thành thắng cảnh du lịch. Dưới bóng râm trên đường lớn có thể tùy ý thấy du khách nói chuyện phiếm, đảo mắt nhìn sang góc đường là có thể thấy đoàn du lịch.

“Đã đến trạm dừng, hành khách xuống xe xin chú ý an toàn. Đã đến trạm dừng...”

Xe buýt dừng trạm, cửa mở ra. Dương Nguyên Nhất xuống xe, cầm trong tay lá thư đã mở, đeo cặp trên lưng. T-shirt quần thường cùng một đôi giày thể thao, quần áo nhẹ nhàng thoải mái đơn giản. Cậu lấy lá thư bên trong ra, đọc lại một lần.

Đây là một lá thư “Thông báo trúng tuyển”, đến từ một văn phòng thám tử “Monster”. Đoạn thời gian trước Dương Nguyên Nhất thất nghiệp, viết giới thiệu bản thân trên các trang mạng tuyển dụng hàng đầu, ba ngày sau nhận được thư “Thông báo trúng tuyển”.

Hiện tại không ai lại chọn phương thức truyền tin bằng thư cổ xưa như vậy, bởi vậy nên văn phòng thám tử này có vẻ rất thần bí. Trong thư viết: “... Đã được văn phòng tuyển dụng, tiền lương xxxxx đồng, có phúc lợi đãi ngộ công nhân, thử việc hai tháng. Có hiệu lực từ lúc ký kết hợp đồng...”

Nội dung kế tiếp, Dương Nguyên Nhất hoàn toàn không thấy được nữa. Trong mắt cậu chỉ còn lại tiền lương năm số và ngũ hiểm nhất kim*, trong thư cũng không đề cập đến chức vị và yêu cầu công việc. Sau khi Dương Nguyên Nhất nhận được thư xong, suốt đêm xem mười bộ phim trinh thám kinh điển trong và ngoài nước, hiện tại trong đầu đều là hình ảnh giết người bầm thây.

(Ngũ hiểm nhất kim: là tên gọi chung của các loại đãi ngộ được đơn vị cấp cho người lao động, bao gồm bảo hiểm xã hội, bảo hiểm y tế, bảo hiểm thất nghiệp, bảo hiểm tai nạn lao động, bảo hiểm thai sản cùng nhà công quỹ.)

Văn phòng thám tử ở Hạ Quan Sơn thành phố N, Hạ Quan Sơn không phải núi mà là một khu phố ở trung tâm. Khu phố này ở thời kỳ dân quốc chính là khu biệt thự phồn hoa, mặc dù sau này thời thế thay đổi, dần dần xuống dốc chuyển thành khu dân cư.

Hạ Quan Sơn cũng được gọi là Hạ Quan Khu, xung quanh là nhà lầu san sát mà nó thì bị vây bên trong, coi như là tiểu viện trong thâm trạch, bên ngoài phồn hoa huyên náo, mà nơi này lại vắng vẻ tĩnh lặng.

Bên ngoài là lối đi bộ, một bên lối đi bộ cây cỏ tươi tốt. Đi dọc theo lối đi bộ cỡ hai trăm mét, xuất hiện hơn mười bậc cầu thang, trên cầu thang có một cửa đá. Đi qua cửa đá này chính là ngõ phố Hạ Quan Khu và biệt thự cổ, mỗi ngôi biệt thự đều có biển số nhà. Biển số trong thư là 144, ẩn ở tận cùng trong Hạ Quan Khu.

Dương Nguyên Nhất đứng trước căn biệt thự số 144, dựa vào cửa sắt nhìn vào bên trong, trong sân trồng đại thụ. Bóng cây che hơn nửa biệt thự, đứng ở cửa không nhìn thấy tình hình bên trong. Trong sân còn đậu hai chiếc xe, đều là xe sang bạc triệu.

Án chuông cửa, hai giây sau liền nghe được âm thanh thanh lãnh: “Ai?”

Không biết tại sao mắt phải của Dương Nguyên Nhất lại đột nhiên giật giật mấy cái, cậu giơ tay dè mí mắt của mình, sau đó nói: “Tôi đến nhận việc.”

“Dương Nguyên Nhất?”

“Là tôi.”

Bên kia im lặng hồi lâu, cửa sắt “Két” một tiếng mở ra. Sau khi Dương Nguyên Nhất đi vào không lâu, cửa sắt dần dần đóng lại, bánh xe phát ra tiếng va chạm kịch liệt.

Dương Nguyên Nhất lại càng hoảng sợ, xoay người nhìn cửa sắt, nhú mày trầm mặt trong chốc lát, sau đó kiên định đi vào biệt thự. Tiền gửi ngân hàng của cậu sắp xài hết, tiền thuê nhà cũng sắp đến kỳ hạn, không có tiền nữa thì chỉ có nước ngủ ngoài đường.

Cửa biệt thự có một tấm biển sắt, viết đơn giản vài chữ “Văn phòng thám tử Monster”. Cả căn biệt thự kiến trúc cũ kỹ, nhìn qua đầy u ám nhưng được tu sửa rất tốt, thêm đá, mặt tường và trang trí trên vách cũng không hư hao. Dương Nguyên Nhất đẩy cửa, phát hiện cửa không khóa, vì vậy đẩy cửa đi vào.

Bên trong có bốn người, nghe được âm thanh đồng loạt quay đầu lại nhìn chằm chằm Dương Nguyên Nhất. Tuy rằng chỉ trong một khoảnh khắc, nhưng Dương Nguyên Nhất vẫn có thể phát hiện bên trong biệt thự không giống bầu không khí chết chóc ngoài kia, ở đây khá có sức sống.

Một bóng dáng nhỏ gầy đột nhiên xuất hiện trước mặt Dương Nguyên Nhất, tốc độ đặc biệt nhanh, hơn nữa còn làm người khác bất ngờ không kịp đề phòng. Con người Dương Nguyên Nhất co rút, trong nháy mắt trái tim thắt chặt, trợn mắt nhìn cậu bé đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Hắn lớn lên có một khuôn mặt trẻ con đáng yêu ra ngoài sẽ bị cấu véo, nhìn qua mới mười sáu, mười bảy tuổi, đang tò mò quan sát Dương Nguyên Nhất, Dương Nguyên Nhất cũng không dám thả lỏng, tuy rằng hắn không có ác ý nhưng cái tốc độ lúc này quá quỷ dị.

Vương Tiểu Hồng đột nhiên mỉm cười đáng yêu: “Anh không cần sợ, em từng luyện qua công phu quyền cước, nên tốc độ đặc biệt nhanh. Lão đại bảo hôm nay có người mới, chính là anh?”

Dương Nguyên Nhất im lặng gật đầu.

Vương Tiểu Hồng: “Em là Vương Tiểu Hồng.” Hắn giơ ngón cái chỉ phía sau, giới thiệu từng người: “Cái chị xinh đẹp kiều ngạo kia tên Hạ Lan Lam, anh đẹp trai cao lãnh kia tên Ngô Ủy, bọn họ phụ trách tiên phong, làm người xấu. Ông ấy là Tôn lão ——”

Dương Nguyên Nhất nhìn về ông cụ được gọi là Tôn lão, ông cụ này thực sự rất già, lưng còng, da nhăn nheo. Cậu gặp qua vỏ cây già mấy trăm năm, ngăm đen nứt nẻ rất lớn, da ông cụ này làm cậu nhớ đến vỏ cây già đó. Thậm chí cậu còn hoài nghi nếu Tôn lão đi hai bước, thở nhanh một giây sẽ chết.

Trong tay Tôn lão đang cầm văn kiện dày 10cm, mí mắt nhếch lên, con ngươi đục ngầu lại có ánh mắt cực kỳ sắc bén. Dương Nguyên Nhất cảm thấy như mình bị ông nhìn thấu sạch sẽ tất cả bí mật, cậu cảm thấy khó chịu.

Hạ Lan Lam và Ngô Ủy liếc Dương Nguyên Nhất một cái rồi tiếp tục bận rộn, Tôn lão nói: “Qua đây ký hợp đồng.”

Vương Tiểu Hồng chạy đến phía sau Dương Nguyên Nhất, đẩy cậu đi về phía trước: “Quá tuyệt vời, rốt cuộc có người mới theo tôi cùng làm nhiệm vụ rồi.” Hắn đoạt lấy hợp đồng và bút trong tay Tôn lão, đặt ở trước mặt Dương Nguyên Nhất, lạnh lợi ngồi xổm trước mặt cậu, nói rằng: “Nhanh ký đi.”

Dương Nguyên Nhất cầm hợp đồng nhìn kỹ một lần, không phát hiện sơ hở. Cậu hỏi: “Nếu như tôi trúng tuyển, công việc chủ yếu là làm gì?”

Vương Tiểu Hồng nhìn về phía Tôn lão, ông cụ thông dong trả lời: “Văn phòng sẽ tiếp nhận nhiệm vụ cố chủ ủy thác, các người phụ trách điều tra tình huống, dẫn ——”. Ông ngẩng đầu nhìn Dương Nguyên Nhất một chút, sau đó nói: “Chỉ cần điều tra tình huống, tùy thời báo cáo.”

Dương Nguyên Nhất hít sâu một hơi: “Có nguy hiểm tính mạng không?”

“Có nguy hiểm nhất định.”

Dương Nguyên Nhất chùn chân, tuy rằng cậu thiếu tiền nhưng không đến mức cược mạng kiếm tiền. Tôn lão tiếp tục nói: “Thông qua thử việc, mỗi nhiệm vụ sẽ chia phần trăm, đạt hơn trăm vạn.”

Dương Nguyên Nhất có chút động tâm, Tôn lão nói tiếp: “Cậu chỉ cần căn cứ vào tài liệu đưa cho cậu để điều tra tình huống rõ ràng, nói đơn giản chỉ là công việc thư ký.”

Dương Nguyên Nhất nhìn chằm chằm Tôn lão, nhưng nhìn da mặt như vỏ cổ thụ lại không thấy bất kỳ tâm tình gì. Vì vậy cậu nhìn về phía Vương Tiểu Hồng, người kia cười tủm tỉm thiện lương vô hại thuyết phục cậu. Cậu có hơi do dự: “Trên thư có nói văn phòng thám tử cung cấp chỗ ở...”

“Không sai. Ngày mai cậu hãy dọn vào, tôi cần phải sắp xếp phòng ở.” Tôn lão kẹp hợp đồng trong văn kiện, lại từ trong sách rút ra năm trang giấy đưa cho Dương Nguyên Nhất: “Hôm nay bắt đầu làm việc, cậu cầm tài liệu xem đi.”

Lúc này Dương Nguyên Nhất mới chú ý tới hồ sơ dày chừng 10cm trong tay Tôn lão, cậu nhận năm trang giấy, cúi đầu vừa nhìn đã có chút kinh ngạc. Thứ nhất là cơ quan người chảy đầy máu và tứ chi lộn xộn, cả năm trang giấy đều là tứ chi bị tách rời, hình ảnh cực kỳ máu tanh.

“Giết người liên hoàn?”

Tôn lão chú ý tới Dương Nguyên Nhất biểu hiện vô cùng bình tĩnh, ngầm hài lòng gật đầu. Ông nói: “Quả thực là vụ án giết người liên hoàn, cậu cần từ đó tìm ra đặc trưng của hung thủ, tối nay tôi sẽ đưa cậu tài liệu cần kẻ khác. Thêm WeChat đi.”

Dương Nguyên Nhất luôn cảm thấy WeChat và Tôn lão là hai thế giới khác nhau, nhưng cậu vẫn thêm WeChat. Tôn lão giới thiệu: “Thành viên trong văn phòng đều ở đây, chẳng qua là cậu chưa gặp qua sếp, không gặp cũng không sao. Biệt thự có bốn tầng, tầng hai cho người ở, tầng ba là chỗ ở của sếp. Hai tầng ba và bốn này, không có việc thì không nên đi lên, đối với cậu không tốt.”

Dương Nguyên Nhất không quá tò mò, cậu thậm nghĩ có một chỗ ở, có thể kiếm tiền là được.

Đã lâu không có thanh niên không quá tò mò, đối với tứ chi hỗn loạn máu tanh nhìn như không thấy, cũng không sợ hãi đối với sự vật khủng bố, quả thật là trời sinh để làm việc cho bọn họ. Tôn lão rất hài lòng đối với Dương Nguyên Nhất, bởi vậy hòa ái hơn nhiều.

Sau đó chính là Vương Tiểu Hồng dẫn Dương Nguyên Nhất quen thuộc văn phòng thám tử, cuối cùng đưa cậu ra cửa. Vương Tiểu Hồng nói: “Gần đây búp bê Matryoska rất thịnh hành ở thành N, nếu như anh thấy có người bán búp bê, tốt nhất không nên mua.”

Dương Nguyên Nhất ngẩng đầu: “Vì sao?”

Vương Tiểu Hồng thản nhiên: “Bởi vì đều là lừa người.”

Dương Nguyên Nhất: “Anh cũng không có tiền mua.”

Cậu nói lời tạm biệt với Vương Tiểu Hồng, cầm tài liệu rời khỏi biệt thự, sau đó đi dọc theo Hạ Quan Khu một lần, quen thuộc khu vực này. Hạ Quan Khu ở trung tâm thành phố lại cực kỳ yên tĩnh, có tiền còn phải có quan hệ mới có thể mua được chỗ ở nơi này. Bên ngoài Hạ Quan Khu có một con phố, rời khỏi con đường kia đi ra khu vực phồn hoa nhất trung tâm thành phố.

Đi hết một vòng rồi xuống trung tâm mua sắm, lên xe buýt trở về phòng thuê đã là buổi tối. Lúc Dương Nguyên Nhất xuống xe, dựa vào đèn đường xem giờ, 8:44.

Lân cận là ngoại thành, an ninh không tốt. Đèn đường bị hỏng ba bốn cái cũng không có ai đến sửa, xung quanh vô cùng vắng vẻ. Ngay cả tiếng chó sủa hàng ngày cũng không có, chỉ còn có tiếng bước chân.

Dương Nguyên Nhất bước nhanh hơn, cách chung cư không xa đột nhiên dừng lại. Phía trước mười thước có một ngọn đèn đường, dưới đèn đường có bóng người đang ngồi. Dương Nguyên Nhất chần chờ một lát rồi vội vã đi tới, mắt nhìn thoáng qua trước mặt bóng người khuất bóng có một miếng vải bông được mở ra, trên mặt vải bông trưng bày một con búp bê Matryoska.

Cái con búp bê Matryoska kia cao chừng nửa thước, dưới ánh đèn mờ mờ, khuôn mặt tươi cười kia có vẻ quá quỷ dị dọa người, mí mắt Dương Nguyên Nhất giật giật kịch liệt, cậu nhanh nhóng dè mí mắt, vội vàng chạy vào chung cư.

Trong hành lang, đèn ập lúc chớp lúc tắt, chỉ có tiếng bước chân của cậu vang lên không ngừng. Phòng của Dương Nguyên Nhất ở lầu bảy, mỗi tầng lầu đều có ba gia đình. Khi anh mở cửa, đột nhiên cảm thấy lông tơ trên cổ dựng đứng, mí mắt giật kinh hoàng, bỗng nhiên quay đầu lại, trước mặt là một khuôn mặt búp bê tươi cười quỷ dị.

Dương Nguyên Nhất mặt lạnh tanh, nhìn chằm chằm thẳng nhóc nhà hàng xóm sát vách. Thằng nhóc tên A Chính, khoảng mười ba tuổi, cao gần một mét sáu, rất béo. Nó ôm con búp bê Matryoska cao nửa thước trong ngực, mặt không vui bĩu môi: “Nhìn cái gì?! Có chút xíu cũng sợ.”

Dương Nguyên Nhất lạnh lùng nhìn nó, A Chính bị nhìn chằm chằm rất không thoải mái, ôm búp bê đi về phía cửa nhà mình. Dương Nguyên Nhất hỏi cậu bé: “Em mua ở dưới lầu?”

A Chính thấy Dương Nguyên Nhất hỏi con búp bê trong ngực mình, liếc mắt: “Mắc mớ gì tới anh!”

Dương Nguyên Nhất vừa mở cửa vừa nói: “Tôi khuyên em nên ném đi.” Nói xong lập tức đóng cửa lại, để lại A Chính mờ mịt không hiểu: “Đồ điên.”

Lúc này khi Dương Nguyên Nhất đi qua người bày sạp dưới lầu thì thấy con búp bê Matryoska cao nửa thước kia đang rỉ máu.

Tác giả có lời muốn nói:

Khai văn đại cát!

Đơn nguyên đô thị dị văn, chính là truyền thuyết đô thị kinh khủng của các quốc gia, bởi vì lưu truyền rộng rãi mà cụ tượng hóa*.

(Cụ tượng hóa: ý chỉ hình tượng cụ thể, không trừu tượng, được tác giả sản sinh trong quá trình sáng tác văn nghệ, là cách nói giải thích hình tượng cơ bản trong đầu nghệ thuật gia)

Nhiệm vụ của văn phòng thám tử chính là giải quyết những truyền thuyết cụ tượng hóa hại người này.

Búp bê Matryoska: hay Búp bê Nga hay Búp bê babushka (Búp bê lồng nhau, Búp bê làm tổ,...) là một loại búp bê đặc trưng của Nga. Thật ra đó là một bộ gồm những búp bê lồng ruột có kích thước từ lớn đến nhỏ. Con búp bê nhỏ nhất sẽ được chứa đựng trong lòng con búp bê lớn hơn nó một chút, đến lượt mình

con búp bê lớn được chứa trong một con búp bê khác lớn hơn, và cứ thế cho đến con lớn nhất sẽ chứa tất cả những con búp bê còn lại trong bộ.



2. Chương 2: Búp Bê Matryoska (2)

Sau khi đánh một giấc đến nửa đêm, Dương Nguyên Nhất đột nhiên tỉnh dậy. Trong phòng ngủ u ám yên tĩnh chỉ nghe âm thanh hít thở của mình, rèm cửa khép chặt, chỉ có mấy phần ánh trăng xuyên vào làm phòng ngủ có vẻ không tối như lúc ban đầu.

Dương Nguyên Nhất vừa nhắm mắt dự định tiếp tục ngủ thì lại nghe được tiếng vang be bé. Cậu đột nhiên mở to mắt, đồng tai lắng nghe thì phát hiện âm thanh từ phòng khách truyền đến, từ từ đi về phía phòng ngủ. Âm thanh “Ông ong ong” nhỏ vun, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng va chạm cộc cộc, giống như là thi thể trong quan tài va vào vách gỗ muốn bò ra ngoài.

Cậu trợn mắt nhìn cửa phòng ngủ, chốt cửa lặng lẽ chuyển động, cái thứ bên ngoài muốn tiến vào. Cậu xoay người chậm chạp xuống dưới giường, trốn vào gầm giường. Cửa phòng bị mở ra, ngọn đèn mờ mờ ở phòng khách hắt vào phòng ngủ, đủ để cậu thoáng thấy rõ cái thứ đi vào.

Một con búp bê Nga màu sắc tươi đẹp, đường cong mượt mà và khuôn mặt tươi cười quỷ dị đầy chân thật. Con búp bê Nga xinh đẹp này dính đầy máu tươi, chảy xuống sàn nhà kéo một vết thật dài. Dương Nguyên Nhất chú ý tới di chuyển nhảy búp búp, mỗi lần nó nhảy sẽ truyền đến tiếng va chạm cộc cộc.

Con búp bê Nga cao nửa thước này thỉnh thoảng chuyển động hai mắt, rất sống động. Nó đi vòng quanh giường không thấy người, vì vậy nhảy nhót đến bên cạnh tủ quần áo, một tiếng kít kít, ở giữa đường cắt của búp bê mở ra một lỗ hổng, sau đó lại là một tiếng kít kít, từ bên trong vươn ra một bàn tay mở tủ quần áo, Dương Nguyên Nhất bùm miệng cùng ôm trái tim đang nảy lên, không dám phát ra chút âm thanh nào.

Trong bóng đêm nhìn không quá rõ ràng, nhưng đủ để thấy rõ dường như giấu trong búp bê Nga là tứ chi con người.

Không phát hiện con mồi, búp bê Nga phát ra tiếng than bất mãn, lại ở trong phòng lục soát một hồi, sau khi không phát hiện con mồi mới không cam lòng bỏ đi. Dương Nguyên Nhất trốn dưới giường hồi lâu, cho đến khi truyền đến âm thanh đóng cửa phòng khách thì cậu mới thở phào nhẹ nhõm, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống gò má.

Cậu di chuyển thân thể ra ngoài, lúc định chui ra thì nghe thấy âm thanh từ đỉnh đầu truyền tới, đột nhiên ngẩng đầu, hoàn toàn hảo hảo mặt đối mặt với khuôn mặt tươi cười xinh đẹp quý dị ấy, khoảng cách không quá mười centimet.

Dương Nguyên Nhất hít một ngụm khí lạnh, thân thể phản ứng cực nhanh cạ sàn nhà trơn chui tọt vào sâu gầm giường, chui ra ở một đầu khác. Mới vừa đứng lên, cả cái giường đã bị ném đến vách tường, chặn đường chạy của cậu.

Con búp bê Nga nhảy về phía trước, lúc đập xuống sàn nhà phát ra âm thanh nặng nề. Nó đột nhiên nhào về phía trước, bên trong thân thể có cái gì đó đang dùng lực va chạm với búp bê muốn chạy ra, dẫn đến con búp bê này không thể cân bằng thân thể.

Dương Nguyên Nhất mò lấy gậy bóng chày đặt trong phòng ngủ, nắm chặt gậy tiến lên hung hãn đập về phía đỉnh đầu nó, sau đó lao ra khóa cửa phòng ngủ lại, dùng tủ, sofa và tủ lạnh chặn cửa. Trong phòng ngủ truyền đến tiếng gào thét nặng trĩu cùng tiếng đánh kịch liệt, cửa phòng ngủ cùng với những vật chặn cửa đều rung lên.

Dương Nguyên Nhất chặn cửa phòng hồi lâu, cho đến khi bản thân mệt đến mức buồn ngủ, tiếng vang trong phòng ngủ mới từ từ ngừng lại. Cậu đưa mắt nhìn đồng hồ, gần năm giờ. Cậu không dám thả lỏng, đợi đến khi trời sáng mới đẩy đồ ra, vào phòng ngủ kiểm tra.

Trong phòng ngủ một mảnh hỗn độn, con búp bê khủng bố kia nhảy cửa sổ bỏ đi. Dương Nguyên Nhất lần mò theo vết máu trên sàn, phát hiện vết máu chỉ tới cửa sổ rồi biến mất.

Cậu nghĩ đến con búp bê Nga dính máu thấy dưới lầu đêm qua cùng với thằng nhóc hàng xóm ôm con búp bê trong lòng, những mây vừa mới xoay người ra khỏi phòng ngủ liền nghe được tiếng kêu thảm thiết thê lương từ cách vách truyền đến.

...

Phòng sát vách giăng đầy dây cảnh báo, cảnh sát và phóng viên thỉnh thoảng ra vào, khách thuê ở mấy lầu trên dưới đi ngang qua cũng phải dừng lại bàn tán một chút. Cảnh sát cũng tới gõ cửa hỏi Dương Nguyên Nhất ban đêm có nghe động tĩnh gì hay không, Dương Nguyên Nhất chân chờ một lát rồi báo cho cảnh sát chuyện đêm qua bị tập kích cùng con búp bê Nga quý dị kia.

Đồng thời, từ trong miệng cảnh sát cậu biết được thằng nhóc hàng xóm — cũng chính là A Chính cậu gặp đêm qua được phát hiện chết trong phòng ngủ nhà cậu bé, sau khi A Chính bị giết còn bị phân xác, thân thể ném trong phòng ngủ, tay và chân được đặt lần lượt trong tủ lạnh, bàn ăn, về phần đầu thì bị bỏ vào nồi áp suất chưng tái. Mà trái tim A Chính không cánh mà bay, ban đêm cha mẹ cậu bé hoàn toàn

không phát hiện dị thường, cơ hồ là ngủ như chết.

Thủ đoạn của hung thủ tàn nhẫn, và lại không kiêng nể gì đến mức làm người rợn tóc gáy, cảnh sát biết rõ người như thế đã tạo thành khủng hoảng cùng ảnh hưởng rất lớn cho xã hội, cho nên khi bọn họ nghe được Dương Nguyên Nhất cũng gặp phải công kích thì rất coi trọng.

Dương Nguyên Nhất: “Có thể nói ra các anh sẽ không tin, nhưng hung thủ tấn công tôi là con búp bê Nga. Tôi cũng đã nghe mấy lần tiếng va chạm trong thân búp bê truyền ra, cho nên tôi cảm thấy hẳn là hung thủ ẩn bên trong búp bê, hơn nữa búp bê cao chừng nửa thước, cho nên hung thủ có thể là người lùn.”

Đa phần quỷ giết người thủ đoạn hung tàn, giết người vô lý, dù ít dù nhiều đều có chút thiếu hụt sinh lý hoặc tâm lý, hơn nữa lúc bọn họ giết người đều sẽ biến mình thành nhân vật truyền thuyết chỉ tồn tại trong lời đồn. Ví dụ như thằng hề giết người, sát nhân thỏ... Làm bọn họ tách biệt hành vi giết người cùng bản thân, để được tâm linh tha thứ.

Cảnh sát: “Cậu nói tấn công cậu là một con búp bê Nga cao nửa thước?”

Dương Nguyên Nhất gật đầu: “Đúng.”

Nhóm cảnh sát nhìn nhau, cầm bút không biết nên ghi chép thế nào. Trên mặt bọn họ hiện rõ sợ hãi, lo lắng, phần nộ, cuối cùng một cảnh sát có thâm niên thở dài đồng tình nhìn Dương Nguyên Nhất: “Cậu... Gần đây phải cẩn thận, không nên tới gần những con búp bê Nga.”

Dương Nguyên Nhất nhăn mày: “Có ý gì?”

Những cảnh sát khác lục tục rời đi, cảnh sát già thấy cậu đã dọn xong hành lý, không đáp mà hỏi ngược: “Cậu muốn chuyển nhà?”

Dương Nguyên Nhất: “Đúng vậy, đến kỳ hạn thanh toán tiền thuê nhà rồi.”

“Đi cũng tốt, an toàn một chút.” Cảnh sát già gật đầu, rút điều thuốc: “Có sao không?”

Dương Nguyên Nhất lắc đầu, tiếp tục thu dọn hành lý khác, quan trọng nhất chính là bài vị ông chồng quá cố phải bỏ vào hành lý. Cậu thấp giọng nói: “Rất xin lỗi, hôm nay khá bận rộn, chờ ổn định sẽ thấp nhang cho anh.”

Cảnh sát già hút xong một điều thuốc, không nhin được nói với Dương Nguyên Nhất: “Kỳ thật đây không phải án bẩm thầy đầu tiên, trải qua điều tra đều phát hiện người chết khi còn sống có mua qua một con búp bê Nga cao nửa thước. Ban đầu không ai chú ý liên hệ trong đó, bởi vì có vài người mua hai ba năm mới chết, có vài người mua chưa đến một ngày đã bị giết... Sau này lại phát hiện búp bê Nga trong hình đều là cùng một con, mỹ nhân nước Nga xinh đẹp.”

Dương Nguyên Nhất đột nhiên nhớ tới hôm qua Tôn lão cho cậu nắm tờ giấy, nói qua với cậu sẽ gửi tài liệu qua, vì thế cậu đi tìm di động, quả nhiên tìm được tài liệu Tôn lão gửi tới.

Cảnh sát già dùng ánh mắt cực kỳ đồng tình nhìn Dương Nguyên Nhất: “Kỳ thật án tử này đã không thuộc sự quản lý của chúng tôi, xếp vào hồ sơ cơ mật.” Cảnh sát già dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Cậu cho tôi phương pháp liên lạc, sau khi trở về xem thử xem có thể xin người đến bảo vệ cậu không. Nhưng cậu cũng không cần lo lắng, theo như hiện nay thì toàn bộ người chết đều đã từng mua búp bê Nga, cậu không mua hẳn không có chuyện gì đâu.”

Dương Nguyên Nhất trầm thì: “Xém nữa đã mua.”

Mục tiêu tối hôm qua hẳn là cậu, bởi vì nhìn thấy vết máu nên vội đi ngang qua, kết quả bị A Chính mua, người chết trở thành A Chính.

Cảnh sát già hút thuốc xong, lấy được phương thức liên lạc lập tức rời đi. Dương Nguyên Nhất mở tài liệu ra, bên trong có thông tin cận kề của mười người, tất cả đều chết rất quỷ dị, và lại điểm giống nhau đều là khi còn sống từng mua một con búp bê Nga.

Hiện tại thêm A Chính, chính là mười một người.

Dương Nguyên Nhất cảm thấy con búp bê Nga kia sẽ không bỏ qua mình, nhưng văn phòng thám tử “Monster” hẳn đã từng tiếp nhận nhiệm vụ ủy thác cùng loại với sự kiện này, nói một cách tương đối, ở văn phòng thám tử có thể đảm bảo an toàn tánh mạng mình.

Vì vậy Dương Nguyên Nhất lập tức thu dọn hành lý ra ngoài, lên xe buýt đến trạm Hạ Quan. Mới vừa ấn chuông cửa thì đã nghe âm thanh được nghe hồi hôm qua, lạnh lẽo thấu xương, như băng như ngọc.

“Đến rồi?”

Dương Nguyên Nhất sửng sốt, ý thức được người đang nói trong ống loa hình như biết cậu là ai, nhưng cậu vẫn không nói gì. Dương Nguyên Nhất ngẩng đầu nhìn bốn phía, không thấy camera.

Âm thanh thanh lãnh kia còn nói thêm: “Vào đi.” Dừng hai giây, hẳn lại bổ sung: “Tôi đại biểu Monster hoan nghênh cậu.” Câu chữ rõ ràng, cực kỳ dễ nghe.

Dương Nguyên Nhất nói lời cảm tạ: “Cám ơn.” Sau đó xách hành lý đi vào, khi đi ngang qua cửa sắt thì ở bên tai truyền đến tiếng đàn ông cười khê, gió nhẹ thổi qua lập tức tiêu tán, suýt chút nữa cậu tưởng là ảo giác.

Vương Tiểu Hồng mở cửa cho Dương Nguyên Nhất, đưa chìa khóa cho cậu: “Em dẫn anh lên phòng, đây là chìa khóa. Đến giờ cơm nhớ xuống ăn, bỏ lỡ sẽ không có cơm ăn.”

Lầu hai có sáu căn phòng, Dương Nguyên Nhất ở phòng cuối hành lang, ánh sáng không phải quá tốt.

Vương Tiểu Hồng nói: “Hôm qua đã kêu người tới quét dọn, bây giờ anh vào ở được rồi.” Hắn nhìn hành lý của Dương Nguyên Nhất: “Chỉ có chút hành lý này thôi sao?”

Dương Nguyên Nhất cười cười: “Quần áo, máy tính và một ít vật dụng hàng ngày, không nhiều.”

Vương Tiểu Hồng cảm thán: “Thật tiết kiệm.”

Trong phòng có phòng tắm, trong phòng tắm còn có bồn tắm lớn, đây là điều Dương Nguyên Nhất mừng nhất. Giữa phòng dùng thủy tinh ngăn cách làm phòng khách, còn có một ban công nhỏ, tổng thể mà nói tốt hơn phòng thuê trước kia của cậu rất nhiều, đồ dùng gia dụng cũng rất đầy đủ.

Vương Tiểu Hồng đi ra ban công nhỏ, Dương Nguyên Nhất thì lấy bài vị của vong phu trong hành lý ra, bày lên bàn đóng trên tường trong phòng khách. Sắp xếp ngay ngắn lư hương, nến điện tử cùng dây điện của nến điện tử. Cuối cùng lấy ra một gói nhang nguyên bao trong hành lý, rút ba cây nhang đốt lên, lạy ba lạy với bài vị, cắm vào lư hương.

Vương Tiểu Hồng tiến vào nhìn thấy cảnh tượng này, vội đi đến bên cạnh hỏi: “Anh theo đạo hả? Lạy cái gì? Thượng Thanh tổ sư gia sao? Tiên phu Ngụy Lan Đình quân sinh tây chi liên vị*... Anh kết hôn rồi?”

(Đoạn này khắc trên bài vị nó thế, đừng ai bảo tui vietsub, biết là bài vị của ông chồng quá cố của thụ, tên Ngụy Lan Đình thôi)

Dương Nguyên Nhất: “Ừ. Hiện đang ở góa.”

Vương Tiểu Hồng cũng không vì bài vị viết tiên phu* mà lộ ra biểu tình quái dị, điều này làm Dương Nguyên Nhất rất có thiện cảm. Vì thế cậu cười nói: “Quê anh ở nông thôn khép kín, vừa nghèo vừa phong kiến, tiên phu là người thế gia vọng tộc ở nông thôn, đáng tiếc bệnh tật triền miên. Thầy bói nói xung hỉ có thể cứu tiên phu, anh được lựa chọn.”

(Tiên phu = chồng trước, vì ở đây giữ sự trang trọng nên tui sẽ giữ nguyên chữ hán)

Vương Tiểu Hồng: “Em không cần phải nói nén bi thương nhỉ.”

Dương Nguyên Nhất lấy tấm hình trắng đen trong túi ra, dán keo trong dính lên trên bài vị. Cậu dễ tính nói: “Không sao, dù sao sau khi kết hôn anh chưa từng gặp qua tiên phu.”

Vương Tiểu Hồng ngẩng đầu nhìn về phía bài vị: “Nhắc tới thì sắp chúng ta cũng họ Ngụy —— ai đây!!!”

Dương Nguyên Nhất: “Ảnh của tiên phu anh.”

Vương Tiểu Hồng lộ vẻ hoảng sợ, cuống quýt lui về phía sau, cười gượng hai tiếng: “Em nghe chú Tôn gọi, tôi xuống trước đây. Tạm biệt!” Nói xong như một làn khói chạy ra ngoài, giống như sau lưng có quỷ truy đuổi.

Tác giả có lời muốn nói:

Một trong những cái tên vỏ bọc của công: Ngụy Lan Đình.

Công = bài vị, cũng coi như chính diện ra sân.

Từ chương này tui sẽ đổi búp bê Matryoska thành búp bê Nga nha.

3. Chương 3: Búp Bê Matryoska (3)

Dương Nguyên Nhất sắp xếp hành lý, lấy quần áo ra bỏ vào tủ, sau đó xem xét tài liệu Tôn lão gửi đến. Kẹp tài liệu ghi chép thông tin tử vong của mười người, ảnh chụp lúc chết và tin tức liên quan lúc còn sống.

Cậu lấy bút và sổ ghi chép tin tức quan trọng, thời gian người thứ nhất chết là tháng tám năm ngoái, vào một ngày hè ở phương Nam. Lúc hắn được phát hiện đã thối rữa ra xương trắng, trên người đầy giò bọ, tứ chi bị chém đứt, hơn nữa không tìm thấy trái tim. Sau đó liên tục có người tử vong, chia ra ở các địa phương khác nhau trên toàn quốc, bản thân người chết không có bất kỳ điểm tương đồng.

Nói cách khác, hung thủ lựa chọn con mồi cũng không có tiêu chuẩn, phiền toái lại khó giải quyết, điểm giống duy nhất là khi còn sống, bọn họ đều từng mua một con búp bê Nga giống nhau. Người chết thứ nhất mua con búp bê Nga này là vào năm năm trước, mà người thứ mười chết là bỏ mình sau khi mua con búp bê Nga được một tháng.

A Chính lại là chưa tới một ngày đã bị giết, càng ngày càng càn rỡ.

Dương Nguyên Nhất khoanh vòng tròn nhấn mạnh con búp bê Nga, hình như búp bê Nga là tín hiệu giết người. Lúc này ngoài cửa có tiếng gõ vang lên, Dương Nguyên Nhất cao giọng hô: “Vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, Tôn lão bưng hai ly cafe đi tới. Ánh mắt thâm thúy của ông như hố đen sâu không thấy đáy, đối diện với Dương Nguyên Nhất. Dương Nguyên Nhất khẽ run, trong lòng lóe lên chút kinh ngạc, nhưng khi Tôn lão dần dần tiếp cận thì cậu nhanh chóng che giấu cảm xúc.

Làn da Tôn lão khô héo thô ráp như vỏ cây, dưới ánh đèn nhìn càng rõ ràng, nhìn chăm chú một lúc lâu sẽ cảm thấy khủng bố. Ông khẽ hỏi: “Búp bê Nga?”

Dương Nguyên Nhất giữ vững tinh thần: “Tài liệu ông cho tôi, về mười người chết —— có lẽ bây giờ phải nói là mười một người chết.”

Tôn lão: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Dương Nguyên Nhất: “Sáng hôm nay có đứa trẻ bị phân xác, là tối hôm đó mua con búp bê Nga này rồi bị giết.”

Tôn lão đột nhiên vươn tay nắm chặt cổ tay Dương Nguyên Nhất, tiếp xúc không đến mười giây liền buông ra: “Tôi biết rồi.” Tôn lão ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn bài vị cùng ảnh trên bài vị, sau đó dời mắt nói: “Sợ không?”

Dương Nguyên Nhất lắc đầu: “Cũng ổn.” Cậu cầm ảnh chụp mười người chết khi còn sống và sau khi chết bày lên bàn, phân tích điểm giống nhau: “Khi còn sống đều mua búp bê Nga giống nhau, sau khi chết tìm trong nhà không thấy con búp bê Nga kia. Cho nên búp bê là một trong các ký hiệu, rất có thể kích thích hung thủ giết người, đương nhiên tôi khá thiên về một khả năng, búp bê là mỗi nhữ hung thủ ném ra.”

Tôn lão đưa cho Dương Nguyên Nhất cafe trà sữa, một ly khác cầm trong tay chậm chạp không uống. Ông im lặng nghe Dương Nguyên Nhất phân tích, gật đầu nói: “Tiếp tục.”

Dương Nguyên Nhất: “Một điểm giống khác là trái tim, đa số hung thủ giết người liên hoàn sẽ lấy đi cơ quan người chết để làm lưu niệm.” Cậu chỉ vào ảnh chụp thi thể bê bê máu: “Vết cắt của bọn họ rất kỳ quái, không giống dùng búa lớn hay cưa để chặt đứt, như là dùng đại đao cực kỳ sắc bén cắt từng miếng chính tề.”

“Tôi phát hiện có hai người thời gian chết chỉ cách một ngày, mà bọn họ lại ở khá xa nhau, một người phương Nam một người phương Bắc. Cho dù là hung thủ hay búp bê cũng không thể trong một ngày xuất hiện ở hai nơi trời Nam đất Bắc đồng thời giết người, cho nên tôi hoài nghi không chỉ có một hung thủ, càng có thể là một tổ chức.”

Tôn lão cầm lấy tấm hình búp bê Nga, búp bê trong hình là một mỹ nữ nước Nga điển hình, da trắng xnh đẹp, quần áo lộng lẫy, màu sắc tươi tắn. Hoàn toàn giống hệt búp bê Dương Nguyên Nhất nhìn thấy đêm qua.

Tôn lão nói: “Cậu nghe qua dị văn đô thị thành phố N chưa?”

Dương Nguyên Nhất ngẩn ngơ, vội lắc đầu: “Chưa nghe.”

Tôn lão: “Mỗi quốc gia, mỗi thành phố đều có vô số di văn đô thị khổng lồ được lưu truyền rộng rãi, từ truyền miệng dần dần có thực thể, một cái truyền thuyết khổng lồ có thể cụ tượng hóa thành tồn tại chân thực, sau đó tiếp tục lưu truyền tồn tại vĩnh cửu.”

Dương Nguyên Nhất trầm tư hồi lâu, gật đầu: “Rất thú vị.”

Tuy nói như vậy nhưng rõ ràng lại không để trong lòng. Tôn lão thở dài, đứng lên: “Chiều đi ăn cơm đi.” Ông đứng dậy thoáng bất cẩn trượt chân, cafe trong tay hất ra ngoài, khó khăn lắm mới đứng vững, ngẩng đầu lên thì thấy tấm hình đen trắng trên bài vị dính đầy cafe: “Xin lỗi, làm dơ ảnh. Để tôi đi rửa ——”

“Không cần.” Dương Nguyên Nhất đứng dậy xé ảnh vứt vào sọt rác, cười cười với Tôn lão, mở ngăn kéo lấy ra một tấm ảnh đen trắng khác dán lên bài vị: “Tôi có cả xấp hình đen trắng của tiên phu.”

Tôn lão giật giật khóe mắt: “Tình cảm của hai người thật tốt.”

Dương Nguyên Nhất cười: “Bình thường thôi, chủ yếu là lễ nghi.”

Tôn lão không còn lời nào để nói, cầm ly ra ngoài, ở hành lang gặp Vương Tiểu Hồng đang cầm một hộp chuyển phát nhanh. Vương Tiểu Hồng đưa tay định chào hỏi, nhưng khi đối mặt với đôi mắt của Tôn lão thì khuôn mặt tươi cười của hắn lập tức cứng đờ. Hoảng sợ lui sang một bên, lúc này hắn mới nhớ tới lúc này khi lên lầu đã thấy Tôn lão ở dưới lầu.

“Sếp sếp sếp sếp... Sếp ——”

Tôn lão trực tiếp lướt qua Vương Tiểu Hồng, đi lên lầu ba mà ngoại trừ sếp lớn ra thì ai cũng không thể đi lên. Vương Tiểu Hồng âm thầm thở dài một hơi, cả mặt nghen đỏ, nhìn nhìn phòng Dương Nguyên Nhất, nhớ tới tấm ảnh đen trắng trên bài vị của tiên phu Dương Nguyên Nhất.

“Hình như đã biết bí mật không được biết thì phải...”

Dương Nguyên Nhất lau sạch bài vị xong lại nghe tiếng đập cửa, vì vậy hô: “Vào đi.” Vương Tiểu Hồng đi tới, giơ hộp giấy cao đến nửa thước, nói: “Chuyển phát nhanh của anh.”

Dương Nguyên Nhất cảm thấy kỳ quái: “Anh không có đặt hàng thứ gì cả.” Cậu đi đến trước mặt Vương Tiểu Hồng, nhìn địa chỉ gửi qua bưu điện và người nhận trên thùng giấy, bao gồm số di động của người nhận, tất cả đều là của cậu. “Thật sự là anh.” Cậu lấy dao nhỏ rọc băng dính, mở hộp ra thấy rõ ràng đồ vật bên trong, sắc mặt đại biến.

Vương Tiểu Hồng ghé đầu nhìn sang, sắc mặt cũng thay đổi: “Búp bê Nga?!”

Trong hộp đúng là con búp bê Nga xinh đẹp tươi tắn, cao đến nửa thước, tươi cười sáng lạn lại quý dị. Dương Nguyên Nhất nhìn chăm chăm con búp bê Nga này, lấy nó ra.

Vương Tiểu Hồng nghiêm túc nói: “Giao nó cho em.”

Dương Nguyên Nhất lắc đầu: “Anh bị theo dõi, bất luận đặt con búp bê này ở chỗ nào, mục tiêu của hung thủ đều là anh. Còn không bằng để anh dẫn hung thủ ra mặt.”

Vương Tiểu Hồng nghe vậy có chút kinh ngạc: “Anh không sợ?”

Dương Nguyên Nhất cười nói: “Sợ. Nhưng con búp bê này không có gì đáng sợ.”

Vương Tiểu Hồng từ kinh ngạc dần biến thành kính nể: “Gan anh thật lớn, em rất sợ mấy thứ này, cho nên chỉ dám thu thập tài liệu, may mà chạy trốn rất nhanh, lần nào cũng có thể vớt mấy thứ này ra phía sau.”

Có vài người mắc chứng sợ hãi búp bê người thật hoặc là búp bê đất sét màu sắc tươi tắn, cảm thấy chúng nó có được sinh mệnh, vả lại quá quý dị. Dương Nguyên Nhất không nghĩ tới những phương diện khác, chỉ cho rằng Vương Tiểu Hồng sợ búp bê đất sét.

Vương Tiểu Hồng lại cho rằng cậu đã biết tính chất của văn phòng thám tử, vì vậy hỏi: “Anh từng nghe dị văn đô thị khủng bố búp bê Nga chưa?”

Dương Nguyên Nhất: “Chưa nghe.”

Vương Tiểu Hồng: “Búp bê Nga có một dị văn khủng bố được lưu truyền rất rộng rãi, về nguyên rửa bộ búp bê Nga chín tầng.” Hẳn né rất xa con búp bê trong ngực Dương Nguyên Nhất, chỉ vào con búp bê mà nói: “Con búp bê này hẳn có chín tầng, truyền thuyết nói rằng đã từng có một thiếu nữ quý tộc vì quá tàn bạo mà bị giết chết, người căm thù cô ta không muốn cô ta đầu thai chuyển thế, vì vậy tách tay chân, thân người, đầu, làn da, trái tim của cô ta cắt vào mỗi một tầng búp bê.”

Làn da trắng nõn bị bọc ở tầng thứ nhất, mỡ giầu ở tầng thứ hai, tay chân, thân người nhét vào tầng ba bốn năm sáu bảy, đầu tại tầng tám, tim ở tầng chín. Máu tươi của cô ta hóa thành lưỡi dao không lúc nào không cắt thịt nhuộm đầy máu, khiến vong hồn của cô ta đau đớn như bị lửa nướng vậy. Chỉ có giết chóc mới có thể làm dịu đau đớn của cô ta, ăn trái tim con người mới có thể yên bình được một chút.

Sau khi nghe xong, Dương Nguyên Nhất luôn cảm thấy con búp bê Nga nặng trĩu trong tay mình thật sự chứa đủ tứ chi vỡ vụn bên trong. Cậu cúi đầu nhìn chăm chăm con búp bê Nga này, trong thoáng chốc như nhìn thấy đôi mắt quý dị màu xanh da trời của búp bê nháy một cái, tập trung nhìn vào, phát hiện không phải ảo giác. Phụ nữ xinh đẹp trên búp bê cong cong khóe môi đỏ tươi, độ cong càng lúc càng lớn, máu tươi từ bên trong chảy ra.

Dương Nguyên Nhất trợn mắt, mạnh mẽ đập búp bê vào vách tường phát ra tiếng vang rất lớn. Xoay người

chạy tới cửa ra vào, thuận đường nhắc nhở Vương Tiểu Hồng đang lái nhải không ngừng: “Chạy mau!”

Vương Tiểu Hồng không hiểu, quay đầu lại nhìn con búp bê Nga cao nửa thước, con búp bê này phát ra âm thanh kít kít, lắc lắc mấy cái rồi đảo mắt đối mặt với hắn. Phụ nữ xinh đẹp bên trên búp bê nhìn chòng chọc Vương Tiểu Hồng, miệng đỏ chót đột nhiên vắn vẹo, bên trong có một cái đầu người ngo ngoài ra ngoài, phát ra âm thanh bèn nhẹn.

“Đậu má!” Vương Tiểu Hồng chửi thề, giống như lên dây cót mà chạy như điên, trong chớp mắt đã chạy tới phía trước Dương Nguyên Nhất.

Dương Nguyên Nhất cũng sốt một chạy, chợt chạy trốn càng nhanh. Chỉ cần chạy qua Vương Tiểu Hồng, con búp bê quý dị kia sẽ không đuổi kịp cậu. Vương Tiểu Hồng túm chốt cửa vắn mấy cái đều không thể mở ra: “Khóa cửa?” Hắn lập tức la thảm thiết: “Anh Ngô Ủy! Chị Lan! Cứu em!!”

Mắt thấy búp bê Nga đã đuổi tới sau lưng, Dương Nguyên Nhất túm áo Vương Tiểu Hồng chạy sang bên cạnh. Búp bê va vào cửa, há miệng cắn một cái rơi mất cái móc inox ở phía sau cánh cửa.

Dương Nguyên Nhất la to: “Sao nó lại không phá hư cửa?”

Vương Tiểu Hồng vừa chạy vừa trả lời: “Vì phòng ngừa kẻ địch trả thù tổn thất tài sản, đồ vật trong văn phòng đều là kiên cố nhất.”

“Nhảy cửa sổ.” Dương Nguyên Nhất kéo Vương Tiểu Hồng chạy về phía cửa sổ, mở cửa sổ leo lên trước. May mắn là ở lầu hai, cậu nhảy lên bệ cửa sổ bên ngoài, ngẩng đầu nhìn búp bê Nga sau lưng Vương Tiểu Hồng, nhìn thấy trực diện trong miệng của nó là đầu người đang ngo ngoài không ngừng.

Đồng tử Dương Nguyên Nhất co rút, cậu nhận ra đầu người kia chính là đầu A Chính bị chưng mềm. “Vương Tiểu Hồng, nhanh nhảy đi!”

Vương Tiểu Hồng trèo lên cửa sổ, quay đầu lại nhìn, hét lên một tiếng trực tiếp nhảy xuống dưới lầu. Dương Nguyên Nhất nhói tim, lo lắng nhìn sang thì phát hiện Vương Tiểu Hồng không bị thương chút nào, sau khi nhảy xuống an toàn tiếp tục hét chói tai: “Anh Ngô Ủy! Có quái vật a a a!!!”

Dương Nguyên Nhất co rút khóe miệng, sau đó đối mặt trực diện với miệng đang há to của búp bê Nga, đầu thối rữa của A Chính bò ra, ý đồ trèo lên mặt cậu. Dương Nguyên Nhất buông lỏng tay trái một chút, dự định nhảy xuống lầu một thôi. Độ cao này giới lắm chỉ gãy tay, sẽ không chết người.

Khi cậu buông tay phải, búp bê Nga đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết. Một bóng dáng đột nhiên xuất hiện trước mắt, từ trên lầu nhảy tới bệ cửa sổ một cước hung hãn đập bay búp bê Nga. Dương Nguyên Nhất liếc mắt phát hiện con búp bê kia bị đá lọt vào một cái hố sâu, nửa ngày không đứng dậy nổi.

Bàn tay sạch sẽ thon dài đến trước mặt mình, Dương Nguyên Nhất nghe được âm thanh quen thuộc thanh

lãnh thấu xương, như băng như ngọc: “Đưa tay cho tôi.”

Dương Nguyên Nhất ngẩng đầu, nhìn đường cong cân xứng cùng da thịt trắng nõn trên cằm, một cái mặt nạ đầu heo.

Tác giả có lời muốn nói:

Công: Tôi có vô số vỏ bọc, lột rụng coi như cậu thẳng.

Dương Nguyên Nhất: Nghi lễ vô cùng quan trọng.

4. Chương 4: Búp Bê Matryoska (4)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Người đàn ông trước mặt cao lớn như ngọc, nửa mặt bị mặt nạ đầu heo che khuất chỉ lộ ra cằm. Đường cong của cằm cân xứng mượt mà, có thể thấy khuôn mặt rất đẹp. Ánh mắt như mặc ngọc, lúc nhìn người như có thể bị hút vào trong. Dương Nguyên Nhất nắm chặt bàn tay đưa tới trước mặt cậu, có chút lạnh lẽo khô hanh nhưng rất thoải mái. Cậu bị kéo vào phòng hạ xuống dưới đất, thu tay về.

Dương Nguyên Nhất: “Anh là Sếp của ”Monster“?”

“Ngụy Duyên Khanh.” Ngụy Duyên Khanh báo tên của mình, nhìn toàn thân Dương Nguyên Nhất, sau khi không phát hiện vết thương thì đưa mắt nhìn đồng lộn xộn trong phòng: “Làm sao cậu biết tôi là sếp?”

Dương Nguyên Nhất: “Tôn lão và Vương Tiểu Hồng từng nói trong văn phòng tính luôn cả tôi thì có năm người, không tính sếp. Tôi đã thấy những người khác, duy chỉ có sếp là chưa từng thấy qua.” Dừng một chút, Dương Nguyên Nhất tiếp tục nói: “Tôi tên Dương Nguyên Nhất.”

Ngụy Duyên Khanh: “Tôi biết.”

Dương Nguyên Nhất nghe ra âm thanh của anh chính là hai lần đến văn phòng thám tử, nghe được âm thanh ở ống loa ngay cửa. Tuy rằng trải qua thay đổi dòng điện, âm sắc có chút bất đồng, nhưng vẫn có thể nhận ra. Những vật như lư hương trên bàn thờ đã bị đánh ngã, may mà bài vị vẫn ổn không bị hư hao gì, Dương Nguyên Nhất ôm bài vị vào lòng, lau sạch.

Ngụy Duyên Khanh liếc nhìn bài vị trong tay cậu, dời mắt khẽ thở dài một cái, chưa kịp đập nát. Dưới bàn vỡ vụn, con búp bê Nga trong đồng đồ nát giập giập, từ bên trong bò ra.

Dương Nguyên Nhất nhớ tới lúc này thấy cái đầu thối rửa của A Chính, cảm thấy thế giới quan của cậu đã được đổi mới, cậu hỏi: “Đây là cái gì?”

Ngụy Duyên Khanh nâng chân dài lên cao đột ngột đập xuống, sau một tiếng vang lớn, búp bê Nga đã ngã xuống một cái hố sâu. Búp bê phát ra tiếng “Kẹt kẹt, kít kít” làm người ề răng, giống như bánh răng máy móc bị rỉ sét phát ra âm thanh khi chuyển động khó khăn.

Ngụy Duyên Khanh tiếp tục đập, đập ra mấy cái hố sâu, búp bê ở trong lại phát ra tiếng hô “Hong học”.

Dương Nguyên Nhất tiến lên nhìn mới phát hiện mấy cái hố sâu bị đập ra không phải là búp bê lún xuống, mà là trực tiếp xuyên qua vật liệu trước mặt. Trong hố sâu màu đen chậm rãi chảy ra máu tươi, dường như có thể thấy được một khối thân thể mập mạp. Dương Nguyên Nhất giữ chặt Ngụy Duyên Khanh, thái độ kinh dị không thôi: “Rốt cuộc thứ này là gì?”

Ngụy Duyên Khanh: “Búp bê Nga.”

Dương Nguyên Nhất: “Tôi biết. Nhưng bên trong búp bê Nga bình thường không có thân thể và đầu thối rữa, càng không có ý đồ đuổi giết tôi.” Cậu đỡ trán, cảm thấy mình nên xúc dầu cù là bình tĩnh một chút.

Ngụy Duyên Khanh ngồi xổm xuống, ấn miệng búp bê Nga, đột ngột kéo sang hai bên, một tiếng “Rắc” trực tiếp bẻ thành hai nửa. Thủ pháp cực kỳ bạo lực, còn muốn kéo đầu bên trong ra. Búp bê bị mở ra liền mất năng lực hành động, mà đầu người dữ tợn ban đầu cũng lập tức mất sinh mệnh, yên tĩnh lại.

Ngụy Duyên Khanh nhìn Dương Nguyên Nhất, nói rằng: “Nghe qua dị văn đô thị búp bê Nga chưa?”

Dương Nguyên Nhất chần chờ gật đầu: “Vương Tiểu Hồng có nói qua.”

Ngụy Duyên Khanh: “Dị văn và truyền thuyết sẽ cụ thể hóa, vốn tin đồn khủng bố chỉ tồn tại trong truyền thuyết và tưởng tượng sẽ phơi bày thực thể, tồn tại chân thực trong đô thị.”

Dương Nguyên Nhất: “Đây là tin đồn khủng bố thiếu nữ quý tộc bị phân thân giấu trong búp bê Nga? Bên trong là thi thể của thiếu nữ quý tộc?” Cậu nhìn cái đầu bị Ngụy Duyên Khanh lôi ra ngoài rồi ném trở lại, bình tĩnh nói: “Đây là đầu A Chính, đem qua bị giết, là đứa nhỏ hàng xóm nhà tôi.”

Cậu ngồi xổm xuống, cẩn thận xem xét xác nhận là đầu A Chính. Bởi vì chứng trong nỗi áp suất, cho nên khuôn mặt có chút mơ hồ: “Sáng sớm hôm nay còn bị cảnh sát mang đi, vậy mà đã chạy đến đây?” Dương Nguyên Nhất ngẩng đầu hỏi: “Không đúng, đây chính là A Chính, không phải thiếu nữ quý tộc trong truyền thuyết.”

Ngụy Duyên Khanh: “Có ai nói không phải đâu. Cậu không cảm thấy kinh ngạc, cũng không cảm thấy sợ sao?”

Dương Nguyên Nhất: “Tôi rất kinh ngạc vụ dị văn sẽ cụ thể hóa, đây cũng thuộc về dị văn.” Về phần sợ hãi thì không, từ nhỏ đến lớn, cậu vốn thiếu cọng dây thần kinh sợ hãi.

“Quả thực là dị văn.” Ngụy Duyên Khanh thu hồi tầm mắt, đi ra mở cửa phòng, bên ngoài là Ngô Ủy và Vương Tiểu Hoàn. Vương Tiểu Hoàn nấp sau lưng Ngô Ủy cẩn thận nhìn vào bên trong, hai người đều thấy mặt nạ đầu heo trên mặt Ngụy Duyên Khanh, thần sắc nhất thời quái dị: “Vào đi.”

Ngô Ủy nhìn búp bê Nga thê thảm trên đất, khe cau mày: “Càng ngày càng tàn rở.”

Vương Tiểu Hồng gật đầu: “Đúng vậy! Rất tàn rở!” Hắn nhô đầu ra nhìn lướt rồi lại lùi về: “Dị văn đô thị từ bên ngoài đến thật sự phiền toái, không hiểu quy củ này đã giết người lung tung. Chạy đến thành N không đưa tiền bảo kê mà còn dám đến cửa khiếu kích!”

Ngụy Duyên Khanh lãnh đạm quét mắt nhìn hắn một cái, cả người Vương Tiểu Hồng rúc ở phía sau Ngô Ủy, không dám nói nữa. Nhưng Ngụy Duyên Khanh không định bỏ qua cho hắn: “Vương Tiểu Hồng, cậu tới văn phòng cũng gần hai năm, hai năm này lá gan càng ngày càng nhỏ, tốc độ chạy trốn lại càng lúc càng nhanh. So với cậu, người mới tới còn trấn định hơn cậu, bình tĩnh hơn cậu.”

Vương Tiểu Hồng không dám phản bác, hắn rất nhát gan, nhìn thấy mấy thứ kia không thể không chế gào thét chạy trốn.

Ngụy Duyên Khanh: “Tôi nhận được tin tức mới, không thể để vật kia chạy thoát nữa, bằng không sẽ rất phiền toái.”

Ngô Ủy: “Em đi xử lý.”

Ngụy Duyên Khanh: “Không cần, tôi đi. Dương Nguyên Nhất, cậu theo tôi.”

Dương Nguyên Nhất đang bối rối nhưng phản ứng rất nhanh lên tiếng trả lời, chỉ là cậu có chút nghi hoặc: “Đây không phải dị văn kia?”

“Vật kia gian trá, đến nay chưa hiện thân.” Ngự Duyên Khanh tùy tiện giải thích, nhìn đồng bừa bãi trong phòng Dương Nguyên Nhất rồi nói: “Phòng của cậu không ở được nữa, tạm thời lên lầu ba đi.”

Dương Nguyên Nhất: “Được.” Cậu không suy nghĩ quá nhiều, tuy rằng Tôn lão và Vương Tiểu Hồng đã năm lần bảy lượt nhấn mạnh không thể lên lầu ba và lầu bốn, nhưng cậu cho rằng lầu ba là khu vực riêng của Ngự Duyên Khanh. Nếu Ngự Duyên Khanh đồng ý để cậu lên ở tạm, vậy thì ở thôi. Cậu không có ý gì khác, dù sao cũng đang thủ tiết.

Ngô Ủy nhìn mặt nạ trên mặt của Ngự Duyên Khanh, lại nhìn sang Dương Nguyên Nhất, yên lặng dời mắt. Vương Tiểu Hồng ở phía sau hô to trong lòng: A hiểu rồi!

Dương Nguyên Nhất thu dọn hành lý xong, ôm bài vị tiên phu Ngự Lan Đình lên lầu ba. Kết cấu lầu ba không quá khác lầu hai, Ngự Duyên Khanh dẫn cậu vào một căn phòng sát thang gác: “Tạm thời ở đây, hai ngày nữa Tôn lão dọn dẹp phòng lầu dưới rồi hẵng ở.”

Dương Nguyên Nhất rất hài lòng: “Cám ơn.”

Trước tiên cậu đặt bài vị cẩn thận, Ngự Duyên Khanh nhìn chằm chằm ảnh chụp trên bài vị, khóe miệng co rút, dời mắt sang một bên: “Đêm nay xuất phát bắt thứ kia, cậu chuẩn bị xong chưa? Có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

Dương Nguyên Nhất hơi do dự: “Tôn lão có nói công việc của tôi tương tự thư ký, chỉ cần ghi chép quá trình vụ án, tìm điểm giống nhau với tìm kiếm tư liệu viết hồ sơ là được rồi.”

Ngự Duyên Khanh: “Nếu cậu sợ mạo hiểm, có thể từ chối.”

Dương Nguyên Nhất im lặng bày biện xong, cuối cùng nói: “Tôi không sợ... Trên thực tế còn có chút tò mò, rất thú vị.”

Cậu mỉm cười ngược ngùng: “Nếu chỉ ghi chép tư liệu thì có chút nhàm chán, huống hồ tôi cũng muốn mau chóng bắt được quái vật hình thành thực thể. Hơn nữa mục tiêu của con búp bê kia là tôi, cho dù tôi không chủ động, nó cũng tới tìm tôi. Thay vì ngồi chờ chết, không bằng chủ động xuất kích.”

Sâu trong con người đen thẳm của Ngự Duyên Khanh phản chiếu ảnh ngược của Dương Nguyên Nhất, nhìn chăm chú cậu. Đột nhiên anh vươn tay đè đỉnh đầu cậu, không đến hai giây lại buông, khẽ nói: “Tôi sẽ bảo vệ cậu, cậu đừng sợ.”

Dương Nguyên Nhất khẽ run, cười nói: “Cám ơn sếp.”

Ngự Duyên Khanh ho nhẹ hai tiếng: “Tạm thời như vậy đi, chuẩn bị xong thì xuống dùng cơm, sáu giờ chiều tôi tới đón cậu.” Dương Nguyên Nhất vâng một tiếng, mà Ngự Duyên Khanh vừa dứt lời liền xoay người rời đi, ở lầu hai gặp được Tôn lão.

Tôn lão hỏi anh: “Phòng của Dương Nguyên Nhất bị hủy? Tôi sẽ cho người đến sửa chữa, hay là quét dọn một phòng khác cho hắn ở. Hắn là đến tối có thể ——”

“Quá ồn. Còn dư lại hai phòng, đều ở dưới lầu, bất kể là mời người tới cửa tới sửa chữa hay là để cậu ấy vào ở đều quá ồn, ảnh hưởng đến tôi nghỉ ngơi.” Ngự Duyên Khanh nhẹ nhàng dùng ngón trỏ ấn ấn trán, trong mắt hơi mờ mịt. Anh là tình huống đặc biệt, cần hoàn cảnh cực kỳ an tĩnh, cùng với đa phần thời gian nghỉ ngơi.

Quả thật ngày hôm qua sửa chữa quét dọn làm ồn đến anh.

Chẳng lẽ ở sát vách là không quá rầy? Tôn lão mặt lạnh tanh, ánh mắt đục ngầu, cổ gập đầu tỏ vẻ đã hiểu, vả lại không nhắc đến chuyện này. Ngự Duyên Khanh gọi ông lại: “Nếu Dương Nguyên Nhất hỏi, ông phải nói ——”

Tôn lão ý tứ sâu xa: “Sếp, tôi hiểu.”

Ngự Duyên Khanh kỳ quái nhìn Tôn lão, lập tức gật gật đầu ừ một tiếng, sau đó đi xuống lầu.

Dương Nguyên Nhất xuống lầu đến nhà ăn dùng cơm, phát hiện trên mặt Ngụy Duyên Khanh còn mang mặt nạ. Chờ sau khi anh ăn xong ra ngoài, Dương Nguyên Nhất không nén nổi tò mò hỏi Vương Tiểu Hồng ngồi bên cạnh: “Sếp luôn mang mặt nạ?”

Wương Tiểu Hồng: “Không, lần đầu em nhìn thấy.”

Dương Nguyên Nhất: “Cái gì?”

Wương Tiểu Hồng cướp được đùi gà cuối cùng trong tay Ngô Ủy, cảm thấy cực kỳ mỹ mãn, vì thế rất kiên nhẫn trả lời Dương Nguyên Nhất: “Trước kia sếp không mang mặt nạ, cũng sẽ không xuất hiện ở nhà ăn cùng mọi người dùng cơm. Bởi vì chúng ta sẽ ảnh hưởng đến sếp, mà sếp cũng sẽ ảnh hưởng đến chúng ta.”

Dương Nguyên Nhất cảm thấy kỳ quái: “Có ảnh hưởng gì?”

“Tối gặp ác mộng.” Vương Tiểu Hồng vừa gặm đùi gà vừa trả lời, đáp án có chút cổ quái. Dương Nguyên Nhất nghe xong còn tưởng rằng Vương Tiểu Hồng giỡn, cậu phát hiện Vương Tiểu Hồng thực sự sợ Ngụy Duyên Khanh.

Wương Tiểu Hồng giơ móng vuốt đầy dầu mỡ muốn choàng vai Dương Nguyên Nhất, bị người ta nhanh tay chặn lại, vì thế cười ngược ngùng: “Buổi tối lúc ngủ anh sẽ biết, dù sao em rất bội phục anh là người sói... Không, anh là sói lửa!”

Không chỉ có gan ở sát vách phòng sếp, còn dũng cảm hiến thân. Quả thực là đại sói lửa giỏi nhất! Thêm ba điểm kính ý.

Ngô Ủy và Hạ Lan Lam nhanh chóng dùng cơm xong, nghe được đoạn đối thoại của hai người bọn họ rồi đưa mắt nhìn về phía Vương Tiểu Hồng, hắn đang mỉm cười, hoàn toàn không giấu được tâm tư, vừa nhìn đã biết có bí mật gì đó. Hai người bọn họ liếc nhau, lặng lẽ túm Vương Tiểu Hồng đi. Cuối cùng trên bàn cơm chỉ còn lại Dương Nguyên Nhất và Tôn lão đang yên tĩnh từ tốn uống thứ gì đó, trước mặt Tôn lão đặt một cái bát, trong bát toàn là thức ăn lỏng màu xanh.

Tôn lão ngẩng đầu nói: “Trong nhà bếp có sữa, bột óc chó và nhãn, buổi tối ăn mấy thứ này sẽ khó gặp ác mộng.”

Dương Nguyên Nhất cười cười: “Cám ơn.”

Nhưng cậu không để tâm, bởi vì mấy năm gần đây cậu hoàn toàn không gặp ác mộng. Ai ngờ lúc ngủ trưa lại gặp ác mộng, trong mộng trạch viện tối tăm thăm thẳm, cuối viện có một nam nhân áo trắng đưa lưng về phía cậu.

Cậu gọi vài tiếng, người nọ không trả lời. Cậu bị khổng chế tiến tới, lải nhải liên tục, lượn sang phía trước thấy mặt của người kia —— mặt heo nhỏ Peppa!

Dương Nguyên Nhất đột nhiên bừng tỉnh, vỗ ngực: “Ác mộng.”

Heo Peppa:



5. Chương 5: Búp Bê Matryoska (5)

Sáu giờ chiều, Ngụy Duyên Khanh tới đón Dương Nguyên Nhất. Lúc này trên mặt anh, mặt nạ đã đổi thành mặt nạ Venice màu trắng, giống như một u linh du đang ở nhân gian, có loại mỹ cảm lộng lẫy quý quý.

Vương Tiểu Hồng từng nói trước kia Ngụy Duyên Khanh không đeo mặt nạ, Dương Nguyên Nhất lập tức đoán hẳn là anh không muốn để mình nhìn thấy mặt, nhưng mang mặt nạ ra ngoài cảm thấy rất kỳ quái.

Bọn họ sẽ không bị cảnh sát giao thông xem là phạm tội giết người hay là cướp mà cản lại chứ? Song khi Dương Nguyên Nhất nhìn cảnh sát giao thông chặn chiếc xe kế tiếp kiểm tra nồng độ cồn mà lại bỏ qua xe của bọn họ, nghi hoặc đã được giải đáp. Cậu khiếp sợ nói: “Không có kiểm tra chúng ta?”

Ngụy Duyên Khanh: “Hạ thấp cảm giác tồn tại bản thân sẽ dễ dàng bị xem nhẹ, giống như sự vật phổ thông tầm thường lại mờ nhạt.”

Dương Nguyên Nhất: “Làm sao làm được?”

Ngụy Duyên Khanh: “Thôi miễn mình là đèn đường.”

Dương Nguyên Nhất cho rằng anh nói đùa, vì vậy nói: “Sếp nhất định là người mà tất cả các buổi tiệc tùng đều muốn mời.” Ngụy Duyên Khanh nghi hoặc nhìn sang, Dương Nguyên Nhất cười nói: “Bởi vì sẽ không bị kiểm tra nồng độ cồn.”

Ngụy Duyên Khanh không chút phản ứng, không khí khá xấu hổ. Dương Nguyên Nhất chà chà mũi, không nói chuyện. Bên trong xe thực yên tĩnh, cho đến hai mươi phút sau, Ngụy Duyên Khanh đột nhiên bật

cười, tiếng cười không lớn nhưng đủ để làm Dương Nguyên Nhất chú ý tới. Dương Nguyên Nhất ù ù cạc cạc không hiểu, mà Ngụy Duyên Khanh thì lại thốt lên: “Thú vị.”

Dương Nguyên Nhất: “A?”

Ngụy Duyên Khanh: “Truyện cười lúc này của cậu thật thú vị.” Lúc nói lời này, trong giọng nói của anh còn mang theo ý cười.

Dương Nguyên Nhất: “Thật sao?” Cậu có thể khẳng định nụ cười cực kỳ thấp của Ngụy Duyên Khanh về truyện cười của cậu là có ý khác.

Xe quẹo vào bãi đỗ xe của tiểu khu nào đó, lúc này đã là tám giờ tối. Hoa viên bên ngoài tiểu khu có hai ba người đang tản bộ, nói tương đối thì có ít người. Đèn đường khá sáng, có thể thấy rõ đường nhỏ.

Ngụy Duyên Khanh xách rương theo, dẫn đầu đi ở phía trước, đi được năm sáu thước thì dừng lại, quay đầu nhìn Dương Nguyên Nhất, chờ cậu theo kịp. Dương Nguyên Nhất theo sau, giữ khoảng cách nửa thước với Ngụy Duyên Khanh.

Ngụy Duyên Khanh bước đi vững vàng, Dương Nguyên Nhất dõi theo bước đi của anh thì phát hiện tốc độ của đối phương cực kỳ đều đặn, mỗi một bước đi như đã đo lường qua, khoảng cách rất giống nhau.

Dương Nguyên Nhất ngược mắt nhìn chăm chú bóng dáng cao lớn của Ngụy Duyên Khanh, sau đó quan sát hoàn cảnh xung quanh, lần thứ hai kinh ngạc phát hiện không ai dùng ánh mắt khác thường nhìn Ngụy Duyên Khanh mang mặt nạ.

Thậm chí là không ai nhìn Ngụy Duyên Khanh, điều này rất bất thường. Chỉ riêng thân hình cao lớn và khí chất toàn thân của Ngụy Duyên Khanh cũng đủ để đưa tới ánh mắt tò mò, hướng chỉ trong bóng đêm còn mang mặt nạ như u linh. Tất cả mọi người xem Ngụy Duyên Khanh như không tồn tại, có lẽ giống như lời Ngụy Duyên Khanh đã nói, anh hạ thấp cảm giác tồn tại của mình, giống như đèn đường hay ghế đá, chỉ là những vật tầm thường.

Hai người đi vào tiểu khu, bên trong tiểu khu này xây rất nhiều nhà. Lần đầu tiên tới rất dễ đi lòng vòng, nhưng Ngụy Duyên Khanh không gặp trở ngại tìm được nhà của cố chủ một cách chính xác. Anh ấn chuông cửa, bên trong truyền đến giọng nói của một người phụ nữ, có vẻ khàn khàn mỗi một.

Cô ta hỏi: “Ai?”

Ngụy Duyên Khanh chỉ nói một câu: “Được ủy thác mà đến.” Cô ta lập tức mở cửa, hai người đi vào. Lầu một là hành lang chật hẹp mờ tối, lầu hai mới có thang máy, mà cố chủ ở trên lầu chín. Bọn họ vào thang máy, Dương Nguyên Nhất tò mò hỏi: “Cố chủ ủy thác văn phòng thám tử chúng ta hả?”

Ngụy Duyên Khanh: “Bọn họ không phải ủy thác trực tiếp. Văn phòng thám tử hợp tác với rất nhiều tổ

chức, bình thường là bọn họ phát hiện hiện tượng không bình thường, sau đó xuất tiền thuê văn phòng thám tử thay bọn họ giải quyết. Văn phòng thám tử cũng hợp tác với chính phủ, như sự kiện búp bê Nga lần này thuộc loại dị văn bên ngoài xâm lấn. Đa phần dị văn từ bên ngoài xâm lấn đều phạm tội không theo quy luật, cũng không có địa điểm phạm tội cố định, thuộc án hình sự trọng đại. Cho nên phải do chính phủ ra mặt thuê văn phòng thám tử giải quyết dị văn ngoại lai này.”

Dương Nguyên Nhất: “Dị văn của những nước khác cũng sẽ xuất hiện tại quốc gia chúng ta?”

Ngụy Duyên Khanh: “Chỉ cần tin đồn có người tin tưởng, mà trùng hợp là dị văn này đã cụ tượng hóa.”

Lúc này cửa thang máy mở ra, hai người đi ra ngoài. Dương Nguyên Nhất gật đầu, hỏi tiếp: “Dị văn có thể cụ tượng hóa đều là dị văn khủng bố sao? Những dị văn khủng bố này một khi cụ tượng hóa nhất định giết người?”

Ngụy Duyên Khanh ấn chuông cửa: “Hiện nay dị văn xuất hiện cụ tượng hóa đều lệ thuộc khủng bố, khủng bố không phải tự nhiên sinh ra cảm xúc sợ hãi, mà là hình dung tồn tại cụ thể càng rộng rãi, phổ biến. Một khắc khi tử vong, cụt tay cụt chân, tình cảnh máu tanh, hắc ám và tịch mịch đều thuộc về khủng bố. Sự tồn tại đặc biệt của khủng bố, có thể khiến mọi người phản ứng kịch liệt và cộng hưởng mãnh liệt. Thần minh và quỷ quái đều là hư cấu, không xác định có tồn tại hay không nhưng khủng bố tất nhiên là tồn tại. Các dị văn khủng bố cụ tượng hóa không nhất định biết giết người, nhưng đa phần đều yêu thích máu tanh, còn có ý đồ tạo khủng bố. Bọn họ một lòng một dạ với bất cứ thứ gì có thể tạo ra chuyện kinh dị, dường như không thể khắc chế điên cuồng mê đắm.”

Dương Nguyên Nhất cảm thấy Ngụy Duyên Khanh nói ra từng chữ câu đều biết, nhưng hợp lại cùng một chỗ lại không hiểu được Ngụy Duyên Khanh cười nói: “Ủy thác thêm một hai lần, cậu sẽ hiểu.”

Lúc này, cửa phòng mở ra, lộ một kẻ hở. Nửa gương mặt xuất hiện trong khe cửa, trầm lặng nhìn hai người. Người phụ nữ hỏi bọn họ: “Các người chính là người được ủy thác đến?”

Dương Nguyên Nhất gật đầu. Ánh mắt người phụ nữ đảo qua mặt nạ của Ngụy Duyên Khanh, dường như không cảm thấy có gì kỳ quái, ngược lại tầm mắt dừng trên người Dương Nguyên Nhất, rất lâu không dời đi. Cô ta mở cửa: “Vào đi.”

Dương Nguyên Nhất mới vừa vào cửa đã ngửi được cổ hương vị làm người nôn mửa, cậu che mũi miệng quay đầu nhìn Ngụy Duyên Khanh. Anh mang mặt nạ không nhìn ra biểu cảm, nhưng trấn định như không ngửi thấy cổ mùi hôi chua kia. Dương Nguyên Nhất nhìn hồi lâu, chậm rãi thích ứng cổ hương vị kia rồi mới buông tay quan sát.

Căn hộ là tiêu chuẩn ba phòng một phòng khách, cửa ra vào đối diện phòng bếp, bên cạnh là cái tủ để giày, sau tủ để giày chính là phòng khách và ban công. Cửa sổ sát đất ở phía trước ban công bị bức màn ngăn trở, không mở đèn, cả phòng mờ tối không thấy rõ. Dương Nguyên Nhất vừa đi tới đã bị giấy để lung tung làm trượt chân, được Ngụy Duyên Khanh níu tay lại, cả người rơi vào vòm ngực dày rộng ấm áp.

Dương Nguyên Nhất sững sốt, Ngụy Duyên Khanh ôm chặt thắt lưng cậu hồi lâu, đôi mắt hơi híp lại, lóe

lên ánh sáng khác thường, trong bóng đêm không ai nhìn thấy. Ngụy Duyên Khanh đỡ Dương Nguyên Nhất đứng thẳng, lạnh nhạt nói: “Cẩn thận.”

Dương Nguyên Nhất nói lời cảm ơn, sau khi đứng vững thì nheo mắt lại nhìn sàn nhà. Sau đó một ánh lửa lơ mờ sáng lên, chiếu sáng căn phòng khiến cậu có thể nhìn rõ mọi vật. Dương Nguyên Nhất ngẩng đầu nhìn về phía ánh lửa, trùng hợp đối diện với đôi mắt đục ngầu của người phụ nữ kia. Nữ nhân trước mặt rất béo, phần thịt dưới cằm béo chùng ba ngón, nhìn qua vừa nung núc mỡ vừa nhếch nhác.

Biểu tình người phụ nữ đại ra, vừa nhìn chòng chọc Dương Nguyên Nhất vừa giới thiệu: “Tôi tên Hà Mai, ủy thác mấy người tới điều tra nguyên nhân em gái tôi bị gì.”

Hà Mai dẫn hai người vào phòng ngủ, có một cô gái gầy yếu rúc trên giường trong phòng ngủ. Trước mặt cô gái là một con búp bê Nga cao nửa thước, búp bê Nga xinh đẹp tươi tắn, vô cùng quen thuộc.

Hà Mai nói: “Từ khi mua con búp bê này, trong nhà luôn xảy ra bất thường. Em gái của tôi cũng thường xuyên trốn trong phòng, không bật đèn không nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm con búp bê kia.”

Hà Mai lại tiếp tục giải thích chuyện lạ xảy ra trong nhà cho bọn họ nghe, có mấy lần nửa đêm còn nhìn thấy con búp bê Nga này đứng ở đầu giường nhìn chăm chăm em gái đang ngủ say.

Dương Nguyên Nhất: “Vì sao không vứt đi?”

Hà Mai: “Từng ném mấy lần, nhưng nó sẽ tự trở về. Sau này lại không thể ném, ném một cái em gái tôi sẽ phát điên với tôi.”

Dương Nguyên Nhất đi vòng qua bên kia giường nhìn em gái của Hà Mai, cô co lại thành một đoàn, biểu tình đại ra nhìn chăm chăm búp bê ở đối diện. Cậu từng bước tới gần, cô gái cũng không có động tĩnh gì.

Nhưng khi cậu tính lấy đi con búp bê Nga kia, cô gái lập tức nổi điên nhào lên. Dương Nguyên Nhất linh hoạt tránh đi, nhưng Hà Mai thân thể ục ịch không tránh được, bị em gái cắn cánh tay xé một miếng thịt nhỏ xuống dưới.

Hà Mai gào lên kêu đau, Dương Nguyên Nhất lập tức ném búp bê đang cầm trong tay, cô gái lập tức nhào qua ôm lấy búp bê quay trở về giường. Hà Mai ôm cánh tay vội vàng rời khỏi phòng ngủ, nhìn qua như là đi xử lý vết thương.

Tuy rằng bên trong phòng ngủ vô cùng tối cùng vừa rồi tình hình khẩn cấp, nhưng Dương Nguyên Nhất vẫn nhìn thấy trên cánh tay của Hà Mai bị cắn rớt một khối thịt không có máu tươi chảy ra.

Dương Nguyên Nhất nhìn phòng khách và phòng ngủ mờ tối, khẽ nói: “Sếp, tôi nhớ anh từng nói đa phần dị văn ngoại lai phạm tội thuộc án hình sự trọng đại, bình thường đều là chính phủ ra mặt ủy thác.”

Trong mắt Ngự Duyên Khanh lóe ý cười: “Ừ.”

Ủy thác của văn phòng thám tử đến từ chính phủ sẽ không dễ dàng tiết lộ, vừa rồi Hà Mai nghe bọn họ nhắc tới ủy thác không chỉ không biểu hiện bất cứ nghi ngờ gì, ngược lại còn thừa nhận rất lưu loát.

Cô ta đang lừa gạt, dụ dỗ bọn họ.

Dương Nguyên Nhất: “Làm sao bây giờ? Hà Mai là như thế nào? Búp bê này là bán sỉ hả?”

Ngự Duyên Khanh ra khỏi phòng ngủ, Dương Nguyên Nhất đi theo phía sau anh. Hai người vừa ra khỏi, cô gái trên giường và búp bê bên cạnh chuyển động đầu, lạnh như băng nhìn chằm chằm hai người. Dưới tình huống không một bóng người, cửa phòng chậm rãi đóng lại, phát ra tiếng va chạm nhỏ vụn.

“Tách” một tiếng, Ngự Duyên Khanh bật đèn, trong nháy mắt ánh đèn trong phòng sáng rực. Sau đó anh đi về phía phòng bếp, Dương Nguyên Nhất không rõ cho nên đi theo: “Anh đói bụng?”

Ngự Duyên Khanh mở tủ lạnh ra, trong tủ lạnh đều là thịt tươi. Dương Nguyên Nhất liếc nhìn thịt tươi được chất đầy trong tủ lạnh, không biết tại sao luôn cảm thấy có chút khác thường. Ngự Duyên Khanh đóng cửa tủ lạnh, tùy ý nhìn phòng bếp rồi đi ra ngoài, lúc Dương Nguyên Nhất đi ra liếc nhìn thùng rác, lập tức chú ý tới trong thùng rác có vật tơ lụa màu đen.

Cậu cầm cái kẹp đặt trong góc phòng xóc lên vật tơ lụa màu đen, phát hiện đó là tóc. Một đồng tóc dài, bên trong là tóc ngắn, cực kỳ ghê tởm.

Dương Nguyên Nhất ném tóc trở lại thùng rác, vứt cái kẹp xuống, lúc đứng dậy đi ngang qua tủ lạnh đột nhiên nhớ tới đồng thịt tươi đầy ắp trong tủ lạnh. Yết hầu không khỏi dâng lên cảm giác nôn mửa ngay giây, cậu lại mở cửa tủ lạnh, dưới ánh đèn nhợt nhạt, thịt tươi béo ngậy không khác gì thịt lợn chết.

Dương Nguyên Nhất đóng sầm cửa tủ lạnh, đi nhanh ra khỏi phòng bếp, chạm đến ánh mắt cười như không cười của Ngự Duyên Khanh: “Bên trong ——”

Ngự Duyên Khanh: “Về sau cậu sẽ gặp nhiều.” Sắc mặt Dương Nguyên Nhất đại biến, Ngự Duyên Khanh hỏi tiếp: “Sợ?”

Dương Nguyên Nhất im lặng thật lâu, sau đó hít sâu một hơi: “Làm quen là được rồi.”

Nghe vậy, ý cười trong mắt Ngự Duyên Khanh càng rõ ràng hơn: “Cậu can đảm hơn Vương Tiểu Hồng rất nhiều, trời sinh thích hợp làm công việc của chúng ta.”

“Không có lựa chọn nào khác mà thôi.” Dương Nguyên Nhất nhún vai, hỏi anh: “Rốt cuộc Hà Mai là như thế nào?”

Tác giả có lời muốn nói:

Ngụy Duyên Khanh: Bốn bỏ năm lên đặc biệt có tướng phu thê, trời sinh thích hợp làm công việc của chúng ta,

(Bốn bỏ năm lên: cách làm tròn số, tui cũng không hiểu chỗ này có ý gì nữa TT)

6. Chương 6: Búp Bê Matryoska (6)

Ngụy Duyên Khanh ngoắc tay gọi Dương Nguyên Nhất tới đây ngồi xuống: “Xem xong hồ sơ Tôn lão gửi qua cho cậu chưa?”

Dương Nguyên Nhất: “Xem xong rồi.”

Ngụy Duyên Khanh: “Lại xem thêm một lần, tìm điểm giống nhau.”

Dương Nguyên Nhất im lặng nhìn thẳng anh một lát, lấy di động ra mở xem văn kiện đã chỉnh sửa trước đó. Đồng thời lần thứ hai xem lại văn kiện Tôn lão gửi đến, mới phát hiện thì ra cậu đã sớm đem truyền thuyết đô thị khủng bố búp bê Nga quy kết vào văn kiện.

“Điểm giống nhau là búp bê và trái tim biến mất, hôm nay đánh nát một con búp bê nhưng còn một con khác, thuyết minh búp bê này thuộc loại bán sỉ, mấu chốt không ở chỗ búp bê mà ở đồ vật bên trong. Trong dị văn đề cập qua, nó sẽ ăn luôn trái tim loài người, nhưng trái tim của A Chính không bị ăn.”

“Về điểm ấy, tôi nhắc nhở trước, những dị văn này cũng kén chọn, không phải cái gì cũng ăn.” Ngụy Duyên Khanh nghiêng người lấy dao gọt trái cây và hoa quả trong mâm đựng trái cây, vừa lột vỏ vừa nói: “Vật kia trăm phương ngàn kế chạy đến văn phòng thám tử tìm cậu, mục đích là trái tim của cậu.” Nói được một nửa, dao gọt hoa quả trong tay anh chỉ về hướng trái tim của Dương Nguyên Nhất, cậu cứng đờ thân thể, bất động.

Ngụy Duyên Khanh cười nói: “Đối với dị văn mà nói, cậu rất có sức hấp dẫn.”

Dương Nguyên Nhất nhíu mày: “Có ý gì?” Cậu kéo lên kéo xuống văn kiện trong di động, nghe những lời này của Ngụy Duyên Khanh giống như cậu là củ nhân sâm. Đồ chơi này không phải ai cũng có thể làm, mục tiêu sống trách nhiệm nặng nề. Cậu lắc đầu từ chối: “Tôi tuyệt đối không đảm đương nổi trách nhiệm này.”

Ngụy Duyên Khanh cười cười: “Nói tiếp đi.”

Dương Nguyên Nhất nhíu chặt mày, tới gần Ngụy Duyên Khanh dựa sát vai anh thận trọng hỏi: “Anh thực sự không có nói đùa?”

Ngụy Duyên Khanh gật đầu: “Tôi đang nói đùa.”

Nghe như đang an ủi cậu, hơn nữa an ủi rất sát sườn. Có thể là biểu tình hoài nghi của Dương Nguyên Nhất rất rõ ràng, Ngụy Duyên Khanh có chút buồn bực nói: “Không buồn cười sao?”

Dương Nguyên Nhất xác định Ngụy Duyên Khanh chính là chất cách ly truyện cười, cậu âm thầm lắng sang chuyện khác: “A Chính lỡ mua búp bê bị giết, dị văn nhìn trúng trái tim của tôi. Bây giờ búp bê xuất hiện tại văn phòng thám tử không phải dị văn chân chính, Hà Mai cùng em gái cô ta đều có vấn đề, hiện tại trong phòng ngủ còn có búp bê quý dị.... Dị văn chân chính không ở trong những con búp bê Nga, mà là ”Người“?”

Ngụy Duyên Khanh đưa tuyết lê đã gọt xong cho cậu, thịt lê trắng tuyết sạch sẽ, mọng nước thấm ở bên ngoài, nhìn qua cực kỳ tươi ngon. Dương Nguyên Nhất liếm liếm môi, quả thật cậu có hơi khát, vì thế nhận tuyết lê rồi nói lời cảm ơn. Ngụy Duyên Khanh đặt dao về chỗ cũ, rút khăn giấy cẩn thận lau tay.

Anh nói: “Làn da trắng nõn bọc lại ở tầng thứ nhất, mỡ vàng giấu ở tầng thứ hai, máu tươi hóa thành lưỡi dao cắt xẻ máu thịt... Đối với vật kia mà nói, máu tươi chính là lợi khí đáng sợ, cho nên nó sẽ tháo sạch máu tươi.”

Đồng tư Dương Nguyên Nhất co rút: “Trên người Hà Mai không có máu.” Cắt làn da, tầng thứ hai chính là mỡ, bởi vì máu tươi sẽ cắt chính mình nên tháo máu ra. Hà Mai bị cắn một khối thịt, không có đổ máu. “Hà Mai chính là dị văn?”

Ngụy Duyên Khanh không trả lời khẳng định mà ý bảo cậu ăn lê trước, thấy cậu cắn một cái liền hỏi: “Ngọt không?” Dương Nguyên Nhất gật đầu, Ngụy Duyên Khanh tiếp tục nói: “Tôi cũng đoán vậy, chỉ có lê có thể ăn.”

Dương Nguyên Nhất luôn cảm thấy trong lời nói của Ngụy Duyên Khanh có hàm ý khác, tuy rằng nghe không hiểu nhưng lòng hiếu kỳ của cậu không nặng, không có ý hỏi tiếp. Nhưng cho dù cậu hỏi, lấy tính cách của Ngụy Duyên Khanh cũng sẽ chắc chắn không giải thích. Dù sao sau khi vụ án kết thúc, tất cả câu đố đều sẽ được tháo gỡ.

Lúc này Hà Mai từ trong phòng đi ra, cánh tay của cô ta bị cắn một khối thịt cũng quấn mấy vòng băng gạc. Hà Mai nhìn thấy phòng sáng trưng cảm thấy rất không vui, cô ta khó khăn chuyển động thân thể mập mạp kịch cỡm của mình về phía trước, tại chỗ có ánh sáng nhìn càng rõ ràng.

Khi Dương Nguyên Nhất nhìn cô ta, trong đầu đều là búp bê, da thịt tứ chi tách ra bao lại trong từng tầng. Nếu lột da của khối thân thể trước mắt này, không biết bên trong sẽ lộ ra bao nhiêu chi gãy.

Thỉnh thoảng Hà Mai lướt mắt nhìn thoáng qua Dương Nguyên Nhất, cô ta hỏi bọn họ: “Mọi người đói không? Trong tủ lạnh có rất nhiều thịt tươi, tôi sẽ làm cho các người ăn.”

Dương Nguyên Nhất trực tiếp từ chối, Hà Mai lại khuyên vài câu, Ngụy Duyên Khanh ngẩng đầu lên nói: “Chúng tôi đã gọi đồ ăn bên ngoài.”

Dường như bây giờ Hà Mai mới chú ý tới Ngụy Duyên Khanh, ánh mắt nhìn anh có chút dao động, mang theo chút hoài nghi và dò xét. Nhưng Hà Mai không phát hiện được Ngụy Duyên Khanh có gì khác thường, đành phải lộ vẻ tức giận từ bỏ thuyết phục bọn họ, vào phòng bếp nấu một nồi thịt tươi. Nhanh chóng có một mùi thịt kỳ dị từ trong phòng bếp bay ra, chui vào mũi Dương Nguyên Nhất, cậu không tự chủ nuốt nước bọt một cái.

Ngụy Duyên Khanh nghe được âm thanh nuốt nước bọt, nhìn sang, Dương Nguyên Nhất bình tĩnh tỏ vẻ: “Rất thơm, không khổng chế được.”

Ngụy Duyên Khanh nhắc nhở: “Rất có thể là thịt sống đặc thù.”

Dương Nguyên Nhất xua tay: “Để tôi yên tĩnh một chút.” Mặc dù biết bản chất những miếng thịt kia cản trở dục vọng ăn uống của cậu, nhưng bản năng tham ăn là không thể ức chế. Cậu liên tục so sánh trong đầu mới để bản thân sau khi ngửi mùi hương còn giữ được bình tĩnh, nói rằng: “Lúc nhỏ nghèo, thường xuyên đói bụng. Cho nên đối với đồ ăn không có sức đề kháng.”

Ngụy Duyên Khanh dường như nghĩ tới điều gì đó, trong mắt lóe lên ý cười cứng chiều.

Hà Mai bưng nồi thịt đã nấu chín đặt lên bàn cơm, quay đầu lại nhìn nhìn hai người, đứng im lặng một lúc lâu rồi từ phòng bếp bưng một bát lớn vào phòng ngủ cho em gái cô ta. Sau đó Hà Mai quay trở ra, ngồi trên bàn cơm ngón nga ngón nghiêng. Dường như cô ta không cảm nhận được độ nóng của thức ăn, thậm chí không nhai, trực tiếp nuốt xuống. Có mấy miếng thịt vẫn còn sống, cũng bị nuốt vào.

Dương Nguyên Nhất nhỏ giọng hỏi: “Em gái Hà Mai hẳn là bình thường đi, cô ấy ăn mấy miếng thịt kia không sao chứ?”

Ngụy Duyên Khanh: “Ăn thịt dê, hẳn là không sao.”

Dương Nguyên Nhất mạnh mẽ quay đầu trừng anh: “Thịt dê?” Lập tức nhú chặt mày: “Anh lại nói đùa?”

Ánh mắt tròn xoe trừng lên như chú sể nhỏ xù lông, ngón tay của Ngụy Duyên Khanh xuôi bên người chà xát, khổng chế xúc động muốn sờ sờ, anh nói rằng: “Không có nói đùa. Trong đồng thịt sống này là thịt dê, có chút không phải.”

“Trong tủ lạnh đều là một đồng thịt sống, anh có thể phân biệt?” Dương Nguyên Nhất thấy rất tò mò.

Ngụy Duyên Khanh: “Đã thấy nhiều, kinh nghiệm phong phú.”

Nghe thì biết kinh nghiệm không phải là thứ gì tốt, Dương Nguyên Nhất nói: “Cho nên rốt cuộc bây giờ phải làm sao? Nếu dị văn không phải Hà Mai thì là búp bê trong phòng em gái cô ta, bây giờ đã biết, vậy nên xử lý dị văn này như thế nào? Trong truyền thuyết búp bê Nga có đề cập nhược điểm là trái tim giấu ở tầng thứ chín, bây giờ phải làm sao mới đào được trái tim này?”

Mặc dù biết Dương Nguyên Nhất rất thích hợp trở thành thành viên của văn phòng thám tử, nhưng Ngụy Duyên Khanh vẫn kinh ngạc với trình độ mẫn cảm xử lý dị văn, anh nói: “Chờ một chút đã, cần phải xác định một việc.”

Dương Nguyên Nhất: “Chuyện gì?” Vừa dứt lời, Ngụy Duyên Khanh đã túm cổ tay cậu chạy đến cửa sổ sát đất ở ban công.

Dương Nguyên Nhất định nói chuyện thì đã bị một ngón tay chặn môi, Ngụy Duyên Khanh: “Suyt.”

Bây giờ hai người đang trốn ở bên ngoài ban công, lúc ngồi xổm xuống dựa rất gần. Cổ tay của Dương Nguyên Nhất còn bị túm chặt, hô hấp cũng giao hòa một chỗ. Đương nhiên cậu không có ý tưởng kiêu diễm gì, bởi vì còn chưa kịp nảy sinh ý tưởng kiêu diễm thì đã bị âm thanh trong phòng truyền tới cắt ngang.

Không biết từ khi nào Hà Mai đã ăn xong nồi thịt tươi, ngồi tại chỗ nhìn chăm chăm vách tường rất lâu. Cô ta đứng dậy, thân thể cồng kềnh mập mạp biến mất trong nhà ăn, một lát sau lại xuất hiện. Đường như cô ta rất ghét ánh sáng, thời điểm xuất hiện lần nữa thì tắt đèn. Dương Nguyên Nhất thấy trong lúc cô ta đi ra, trong tay còn cầm một cái rìu sắc bén màu đỏ tươi, rìu kéo lê trên sàn nhà phát ra âm thanh cực kỳ vang dội.

Ánh đèn ở ngôi nhà đối diện xuyên qua bức màn soi sáng phòng khách, hơn nữa thể tích của Hà Mai quá lớn, bởi vậy Dương Nguyên Nhất có thể thấy cô ta dạo phòng khách một vòng, hẳn là đang tìm bọn họ. Hà Mai tìm không thấy người lập tức biến mất ở phòng khách, Ngụy Duyên Khanh kéo Dương Nguyên Nhất trốn vào góc có đặt máy giặt.

Qua một lúc, Hà Mai lại xuất hiện. Lúc này cô ta còn cầm theo một cái đèn pin mini, bóng đèn thô kệch lòng vòng trước cửa sổ sát đất. Trái tim Dương Nguyên Nhất nhói lên, thân thể rúc vào bên trong, lại không biết mình tựa như đã hoàn toàn rúc vào trong ngực Ngụy Duyên Khanh. Ngụy Duyên Khanh rũ mắt nhìn, mở rộng ôm ấp để cậu rúc vào.

Hà Mai đứng bất động trên đỉnh đầu hai người, giữa bọn họ chỉ có bức màn mỏng manh chống đỡ. Bởi vì góc độ, tầm mắt của Hà Mai bị máy giặt cản trở. Cô ta muốn mở cửa sổ ra bên ngoài ban công điều tra, nhưng sợ hãi ánh đèn ở nhà đối diện.

Đột nhiên trong phòng ngủ truyền đến tiếng “Kẹt kẹt, kẹt kẹt” trầm đục, Hà Mai di động thân thể cực mịch, kéo rìu dính đầy máu khô đi vào phòng ngủ. Vừa đóng cửa xong, không bao lâu ở bên trong truyền ra tiếng rống giận. Tiếng rống giận dữ kia không giống phát ra từ miệng con người, vừa quái dị vừa kinh khủng.

Dương Nguyên Nhất từ trong góc phòng chui ra ngoài, quay đầu lại liền hỏi Ngụy Duyên Khanh: “Làm thế nào?”

Ngụy Duyên Khanh chân dài tay cũng dài, chui trong góc cực kỳ không thoải mái. Lúc này anh đứng lên đuổi người một cái mới bước ra: “Vào xem.”

Dương Nguyên Nhất: “Trong tay Hà Mai còn có rìu lớn.”

Ngụy Duyên Khanh cầm dao gọt hoa quả từ phòng khách: “Ta cũng có đao.”

Dương Nguyên Nhất: “.....”

Sau khi Hà Mai vào phòng ngủ của em gái, thỉnh thoảng bên trong phòng ngủ phát ra tiếng vang nặng nề. Rìu chém xuống đồ vật cứng kèn phát ra tiếng cọt két không rút ra được và âm thanh vải vóc bị xé rách, còn có tiếng lằm bằm từ trong cổ họng và tiếng rống hận giận dữ. Dương Nguyên Nhất nghiêng mặt dán lên cửa phòng ngủ nghe lén, rìu đột nhiên phá cửa phòng ngủ, sượt qua hai má cậu.

Dương Nguyên Nhất yên lặng lui về phía sau, rìu bay ra ngoài để lại một cái lỗ to chừng bàn tay. Nhìn xuyên qua cái lỗ, thân thể mập mạp của Hà Mai lại dị thường linh hoạt giằng co với búp bê Nga đang sống.

Bụng của búp bê Nga bị chém một lỗ hổng lớn, lộ ra bên trong thân thể phụ nữ trắng nõn xinh đẹp. Bên bụng phải của Hà Mai cũng bị lủng một lỗ lớn, mỡ vàng chảy xuống bắp đùi, nhưng mà trong thân thể cô ta ngoại trừ mỡ thì không còn những thứ khác. Không có tay chân, thân người và đầu ở bảy tầng khác, đều trống không.

Dương Nguyên Nhất nhìn thật cẩn thận, cái lỗ trên cửa đột nhiên xuất hiện nửa gương mặt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chòng chọc cậu. Dương Nguyên Nhất bị hoảng sợ, khi tập trung nhìn lại thì phát hiện đây là em gái của Hà Mai, cô gái nằm trên giường mù mị với búp bê. Cô gái lộn ngược nhìn chòng chọc Dương Nguyên Nhất, có thể suy đoán ra hẳn là tứ chi của cô bám vào phía sau cửa, giống như một con thằn lằn.

Trong khi Dương Nguyên Nhất trở mắt nhìn, Ngụy Duyên Khanh đã giơ tay đâm vào mắt cô gái rồi nhanh chóng rút ra. Cô gái phát ra tiếng rống giận, giống như một quái vật bị chọc tức bùng phát lửa giận.

Tác giả có lời muốn nói:

Ngụy Duyên Khanh mặt lạnh tanh: Nguyên Nguyên không hiểu truyện cười của tôi.

7. Chương 7: Búp Bê Matryoska (7)

Trong nháy mắt cửa bị đập nát, tứ chi cô gái chạm đất, tư thế văng vèo bò ra ngoài, giống như con nhện nường theo trần nhà và vách tường mà leo lên, tốc độ cực nhanh. Trong chớp mắt nhảy đến trước mặt hai người, há mồm lộ ra đầu lưỡi nhỏ dài màu đỏ sẫm.

Cô nhào về phía Dương Nguyên Nhất, tâm tình Dương Nguyên Nhất như bị chó cắn. Người làm mất cô bị thương là Ngụy Duyên Khanh, nhưng người bị trả thù là cậu! Dương Nguyên Nhất xoay người chạy, cô gái theo sát phía sau, đầu lưỡi nhỏ dài đỏ sẫm liếm đến cổ cậu, nước bọt tanh hôi dính vào áo tăn ra mùi hôi thối.

Dương Nguyên Nhất cầm lấy cái ghế xoay người đập lên người cô gái hông ngăn cản công kích cũng tiện đường bật đèn, ánh đèn phát sáng, cô gái hét hoảng rúc vào bóng tối. Thứ này sợ ánh sáng!

Dương Nguyên Nhất dựa lưng vào vách tường chậm rãi di chuyển, cậu nhìn thấy mắt phải của cô gái bị đâm mù đã trở thành một lỗ đen, không có máu chảy ra. Cô không phải người, cô cũng là một dị văn. Nhìn từ công kích lúc này, những dị văn này đều có cảm giác đau đớn như người, công kích vật lý hữu hiệu. Nhưng chúng nó sợ ánh sáng, hành vi động tác, mức độ chấp nhận đau đớn, sức lực và tốc độ càng giống ma quỷ hoặc là quái vật hơn, người thường chống lại những quái vật này quả thật không dễ chạy trốn.

“Ầm” một tiếng, cô gái đột nhiên nhảy lên đầu tủ lạnh, ngay tức khắc tủ lạnh bị lõm một lỗ sâu. Trên tủ lạnh đặt bốn năm cái hộp giấy, cô cầm hộp giấy để lên đỉnh đầu che ánh sáng. Cô cúi đầu lộ ra nụ cười quỷ quyết với Dương Nguyên Nhất, lỗ thủng mắt phải bắt đầu chảy ra chất sền sệt màu đen.

Đồng tử Dương Nguyên Nhất co rút: “Lại còn có trí khôn.”

Không kịp nghĩ nhiều, cậu xoay người chạy về phía phòng ngủ. Cô gái trực tiếp bỏ nhào vào cửa phòng ngủ, nằm úp sấp phía trên quan sát Dương Nguyên Nhất, đột nhiên há mồm rống giận.

Dương Nguyên Nhất tùy tay đập đồ bên người tới, chạy vào phòng ngủ đối diện bị phá hư cửa. Khi thấy Ngụy Duyên Khanh một tay bóp cổ Hà Mai đè cô ta ngã xuống nền đất, nắm chặt dao gọt trái cây trực tiếp đâm liên tục vào cổ họng Hà Mai. Mà con búp bê vốn giằng co với Hà Mai cũng bị xé thành hai, vấy ra thân thể bị giấu bên trong.

Ngụy Duyên Khanh im lặng duỗi tay giải phẫu Hà Mai một cách quen thuộc, phát hiện trên người Hà Mai ngoại trừ tứ chi, làn da, mỡ và đầu ra thì không còn thứ gì khác, sau đó phát ra tiếng chặc chặc than thở trầm thấp. Ngẩng đầu đứng dậy nhìn Dương Nguyên Nhất đang kinh ngạc và cô gái đu ở cửa, lau lau dao gọt trái cây dính đầy mỡ vàng, anh giải thích: “Trước kia từng làm pháp y.”

Dương Nguyên Nhất gật đầu: “Đạo lý đó tôi hiểu mà.” Nhưng vẫn rất dọa người.

Ánh đèn phòng khách hắt vào mặt nạ Venice trên mặt Ngụy Duyên Khanh, phản xạ ánh sáng lạnh lẽo khiến anh thoát nhìn cực kỳ cổ quái lạnh lùng, giống như đao phủ tàn nhẫn lạnh nhạt tôn sùng nghệ thuật sang trọng lại quái dị.

Ngụy Duyên Khanh đứng lên, đi đến trước người Dương Nguyên Nhất, che chắn ở sau lưng. Anh hỏi: “Không bị thương chứ?”

Dương Nguyên Nhất lắc đầu: “Không có.” Tuy rằng cô gái rất khỏe nhưng còn chưa đến mức làm cậu bị thương.

Ngụy Duyên Khanh quay đầu lại liếc cậu, sau đó đi về phía cô gái đang treo người trên khung cửa, vừa đi vừa nói chuyện: “Đối phó với dị văn không thể xem bọn nó như con người, càng không thể thủ hạ lưu tình. Cậu cũng đoán được thịt sống trong tủ lạnh ngoại trừ thịt dê thì còn lại đều là thịt gì đúng không, chúng nó rất yêu máu tươi và ngược sát, nếu nói về bản chất, đây chính là bầy quái vật, mặc dù đa số chúng nó lớn lên giống người.” Anh dừng chân, quay đầu lại, ý vị sâu xa: “Cậu không đành lòng xuống tay, người chết là những người khác, bao gồm cậu.”

Mắt phải Dương Nguyên Nhất đột nhiên giật giật, cậu ngược mắt nhìn bóng dáng cao lớn của Ngụy Duyên Khanh, đưa tay đè lại mí mắt không ngừng giật giật. Trong con ngươi đều là ảnh ngược của Ngụy Duyên Khanh và khuôn mặt dữ tợn thừa cơ đánh lén của cô gái, trong đầu đều là ánh sáng trắng vô biên vô tận.

Chỉ trong một cái chớp mắt, khi ai cũng chưa kịp phản ứng, Dương Nguyên Nhất đoạt lấy dao gọt hoa quả trong tay Ngụy Duyên Khanh đè vai cô gái đâm vào cổ cô. Trong khoảnh khắc chớp nhoáng, chỉ có máy quay chậm mới có thể thấy rõ thủ pháp thuần thực lưu loát của cậu.

Trong mắt Ngụy Duyên Khanh lóe lên kinh ngạc, ở phía sau đỡ lấy Dương Nguyên Nhất ngã xuống. Lòng ngực cậu phập phồng rất nhanh, thở dốc sốt ruột: “Chết chưa?”

Dao gọt trái cây cắm ngang cổ cô gái, không có máu tươi văng ra. Cô nằm trên sàn nhà run rẩy muốn bò ra ngoài phòng ngủ, Ngụy Duyên Khanh đặt Dương Nguyên Nhất ngồi xuống rồi sau đó thu dọn hiện trường phòng ngủ giống như án mạng.

Anh đến phòng khách cầm cặp táp xách tay màu đen đi vào, sau khi mở ra rồi đặt lên giường. Dương Nguyên Nhất nhìn thấy trong cặp có đặt ngay ngắn hai cái bình. Một cái bình chứa chất lỏng trong suốt, mà cái còn lại chứa chất lỏng đỏ như máu, một hòm chứa hạt thủy tinh và một đôi bao tay nhựa.

Ngụy Duyên Khanh đeo bao tay nhựa, mở nắp đổ chất lỏng trong suốt trong chai ra, hai tay thoa vào nhau một lúc rồi đi đến bên người cô gái cầm đầu và chân cô, gấp vào giữa.

Dương Nguyên Nhất trừng lớn hai mắt nhìn anh liên tục gấp cô gái như gấp giấy, cuối cùng gấp thành đồ vật lớn cỡ đốt ngón tay. Ngụy Duyên Khanh quay đầu nói với cậu: “Mở cái hộp trong tay cậu, đưa hạt thủy tinh cho tôi, một hạt là được.”

Dương Nguyên Nhất đưa hạt thủy tinh cho anh, hỏi: “Đây là sao? Vì sao có thể gấp?”

Ngụy Duyên Khanh mở hạt thủy tinh ra, bỏ cô gái bị gấp nhỏ cỡ đốt ngón tay vào hạt thủy tinh rồi khép lại, ném vào một cái bình thủy tinh khác. Anh chỉ vào bình thủy tinh chứa dịch trong suốt, nói: “Dịch tẩy

rửa, có thể xếp dị văn vào hạt thủy tinh mang về. Dị văn không thể trực tiếp giết chết, chỉ có thể bắt bọ nó, giam lại chờ đợi tử vong.”

Dương Nguyên Nhất: “Dịch tẩy rửa? Nguyên liệu chế tạo là gì?”

Ngụy Duyên Khanh cười: “Tuyệt học gia truyền, chỉ nói cho vợ tôi. Cậu muốn biết?”

Dương Nguyên Nhất lắc đầu: “Không muốn góa bụa một lần nữa.”

Vong phu · Ngụy Duyên Khanh: “Trước lạ sau quen.” Nói xong anh lâm vào trầm mặc, dường như trong lúc vô ý gián tiếp nguyên rửa chính mình. Hai lần.

“Được rồi, mỗi ngày cung phụng hai cái bài vị cũng rất mệt, nói không chừng sẽ còn đánh nhau.” Dương Nguyên Nhất lắc đầu từ chối, cô gái rất giống người, lúc cậu cầm dao vào luôn cảm thấy như đang giết người. May mà không có máu phun ra ngoài có thể cho cậu chút an ủi, nhưng tay vẫn còn run nhè nhẹ: “Chúng nó đều là dị văn?”

Dương Nguyên Nhất thu dọn Hà Mai cùng búp bê Nga tan nát, nghe vậy gật đầu: “Thiếu nữ quý tộc bị phân thân được nhắc đến trong dị văn, tứ chi cô ta bị giấu trong chín tầng búp bê Nga khác nhau. Nhưng tài liệu nhận được có thể biết rằng không chỉ có một con búp bê tồn tại, cho nên chúng nó có thể ở cùng một ngày giết người ở hai địa phương khác nhau.”

Đây lại cặp đen, Ngụy Duyên Khanh ngồi bên cạnh Dương Nguyên Nhất, chậm rãi giải thích cho cậu: “Trên thực tế, tứ chi của cô ta được giấu trong các búp bê khác nhau, không phải cùng một con búp bê. Nó khát vọng có thân thể của người bình thường, cho nên phủ thêm da người trở thành chị em Hà Mai. Làn da, mỡ, tứ chi và đầu cấu thành Hà Mai, thân người giấu trong búp bê, mà trái tim ở ngay trong thân thể em gái Hà Mai. Chúng nó sợ máu, cho nên lúc giết hai chị em Hà Mai thì lau sạch máu trên dao.”

Lúc này Dương Nguyên Nhất mới chú ý tới dao gọt trái cây dính máu, chính là sót lại khi đánh nhau và rất nhiều lần sượt qua, nhìn không quá nổi bật. Cậu hỏi: “Vì sao chúng nó còn tàn sát lẫn nhau?”

Ngụy Duyên Khanh: “Tứ chi chia lìa quá lâu, sinh ra ngăn cách.”

Dương Nguyên Nhất kinh ngạc không thôi: “Còn có thể sinh ra ý thức cho từng phần?”

Ngụy Duyên Khanh: “Dị văn có thể cụ tượng hóa, còn có cái gì không thể.”

Dương Nguyên Nhất ngẫm lại cảm thấy anh nói rất có lý, nhưng cậu lại nghĩ tới A Chính. Lúc sáng ngày hôm ấy, cái thứ chứa đựng bên trong con búp bê đánh lên cậu chính là đầu và trái tim của A Chính.

“Những dị văn đó có thể khống chế đồ vật cùng thuộc tính sao? Ví dụ như dị văn trước mắt có thể thông

qua không chế búp bê khác để giết người.”

“Có thể, nhưng không dễ dàng như vậy.” Ngụy Duyên Khanh nói: “Có vài dị văn khủng bố sẽ vì trong truyền thuyết ban cho năng lực nào đó mà sau khi cụ tượng hóa cũng có được loại năng lực này, thông thường những dị văn này yêu cầu hành xử cẩn trọng. Chúng nó cực kỳ khó giải quyết.”

Dương Nguyên Nhất: “Ví dụ như?”

Ngụy Duyên Khanh: “Trước kia gặp một quái vật được lưu truyền nông thôn xa xưa, trên cơ bản không tìm thấy truyền thuyết và tư liệu về nó, bản thân nó cực kỳ khó giải quyết. Hơn nữa đối với nơi mà đối phương có thể ẩn mình trong bóng tối, thời điểm bắt nó tiêu hao sức lực rất lớn.”

Dương Nguyên Nhất: “Lưu truyền nông thôn?”

Ngụy Duyên Khanh: “Rất nhiều dị văn đô thị vào thời điểm ban đầu đều được lưu truyền nông thôn, sau này mới rơi vào tay thành thị. Dân cư thành thị chiếm đa số, lưu truyền rộng hơn lập tức trở thành dị văn đô thị tiến tới cụ tượng hóa.” Anh nắm chặt cổ tay hơi run của Dương Nguyên Nhất, nói: “Bất luận cậu làm chuyện gì với những dị văn khủng bố này, đều không sai.”

Dương Nguyên Nhất ngược mắt, chú ý vào giờ phút này, trong đôi ngươi đen nhánh yên tĩnh của Ngụy Duyên Khanh tràn đầy dịu dàng. Cổ tay bị nắm có hơi nóng, nhiệt độ xông vào trong da, từ mạch máu chảy xuôi đến trái tim, rót vào an tâm cùng ấm áp, cậu nói nhỏ: “Cảm ơn.”

Ngụy Duyên Khanh ở bên cạnh Dương Nguyên Nhất, phổ cập rất nhiều sự tình về dị văn đô thị, bao gồm một khi gặp chúng nó nên phán đoán tính nguy hiểm như thế nào, cũng như lựa chọn bắt giữ hay là chạy trốn.

“Công kích vật lý có thể tạo thành thương tổn cho dị văn, nhưng xử lý dị văn phải tiến hành bí mật. Bọn chúng tồn tại chính là vì mọi người lan truyền tin đồn, nếu lan truyền sẽ trở thành đồ vật càng khó giải quyết. Văn phòng thám tử tồn tại đã rất lâu, xử lý mấy thứ này thuận buồm xuôi gió. Cho nên trên cơ bản là văn phòng thám tử ra mặt giải quyết, mà các cơ quan phụ trách xử lý dư luận.” Ngụy Duyên Khanh vãn vãn câu thủy tinh: “Sự kiện lần này có thể phân loại dị văn phổ thông cấp 2, máu tươi có thể chế ngự nó.”

“Nói như vậy, lúc xử lý từng cái dị văn đều cần phải điều tra rõ ràng cũng như ghi chép vào Đô thị dị văn lục.”

“Đô thị dị văn lục?”

Ngụy Duyên Khanh ý vị sâu xa: “Về sau cậu sẽ biết.” Anh tiếp tục đề tài: “Dị văn búp bê Nga lần này sớm thu thập được tài liệu, cho nên đoán ra thi thể của dị văn được giấu trong những cái xác khác nhau.”

Sau khi trò chuyện xong, Ngụy Duyên Khanh đứng dậy: “Đi thôi.”

Dương Nguyên Nhất theo sát phía sau, được mời cùng nhau dùng cơm. Trên đường đi cậu hỏi Ngụy Duyên Khanh: “Tôi có thể hỏi một câu không? Vì sao anh mang mặt nạ?”

Ngụy Duyên Khanh: “Bảo toàn tính mạng.”

Dương Nguyên Nhất không hiểu: “Có ý gì?”

Ngụy Duyên Khanh: “Phòng ngừa bạo lực gia đình.”

Dương Nguyên Nhất: “Anh lại nói đùa?”

Ngụy Duyên Khanh: “Không có.”

Dương Nguyên Nhất lựa chọn ngậm miệng, miễn cho bầu không khí tiếp tục lúng túng nữa. Hai người làm xong chuyến này rồi ra ngoài ăn khuya, lúc trở về đã là nửa đêm. Sau khi chúc ngủ ngon với nhau, Dương Nguyên Nhất vào phòng rửa mặt. Rửa mặt xong đi ra thì lập tức nghe tiếng vang từ bên ngoài truyền đến, cậu lắng nghe một chút, tiếng vang kia biến mất.

Vì vậy cậu đi sấy tóc, đến khi tắt máy sấy thì lại nghe bên ngoài truyền tới âm thanh. Sau một lúc lâu, bên ngoài truyền đến giọng nói của Ngụy Duyên Khanh: “Là tôi, mở cửa.”

Dương Nguyên Nhất mở cửa: “Có việc?”

“Vươn tay ra.” Ngụy Duyên Khanh đeo một cái vòng bạc lên cổ tay cậu: “Đeo đồ bạc tối không gặp ác mộng.” Sau đó dặn dò cậu: “Đừng tháo xuống.”

Dương Nguyên Nhất hơi sững sốt: “Ừ.”

“Đi ngủ sớm đi.”

Dương Nguyên Nhất đáp lại một câu chúc ngủ ngon, sau đó đóng cửa phòng. Lúc nằm trên giường nhìn nhìn vòng bạc trên cổ tay, suy nghĩ một chút quyết định không tháo xuống. Đêm đó chìm vào giấc ngủ, một đêm không mộng mị.

Ngày hôm sau Dương Nguyên Nhất bái lạy tiên phu xong rồi xuống lầu ăn bữa sáng, không thấy Ngụy Duyên Khanh. Quai hàm của Vương Tiểu Hồng phồng phồng, nhét tiểu long bao* vừa nhai vừa nói: “Sếp rất ít khi ăn chung cơm với chúng ta, cũng không mang theo nhân viên làm nhiệm vụ. Lạnh lùng hà khắc còn đặc biệt trạch, quan trọng nhất chính là khủng bố, cực kỳ khủng bố. Liếc sếp một cái sẽ gặp ác mộng.”

(Tiểu long bao: được gọi là bánh bao trong lòng hấp hoặc bánh bao súp)

Dương Nguyên Nhất nhìn Vương Tiểu Hồng: “Thật sao, có thể là do em sợ sếp. Sếp tốt lắm, lúc trước còn dẫn anh theo mà.”

Nghe vậy, ánh mắt Vương Tiểu Hồng cổ quái, im lặng một lúc lâu rồi nói: “Chúng ta khác nhau.”

Tác giả có lời muốn nói: Trước lạ sau quen, cùng lắm thì lại “Chết” thêm một lần.

Tiếp theo: Liệt phùng nữ. Trong hồi này công không xuất hiện, đang bận đập bài vị.

8. Chương 8: Liệt Phùng Nữ (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(Liệt phùng: vết nứt, kẻ hở)

Dương Nguyên Nhất xé túi bánh quẩy cắn một miếng, hỏi Vương Tiểu Hồng: “Em gặp sếp chưa?”

Vương Tiểu Hồng gật đầu: “Gặp rồi.”

Dương Nguyên Nhất hơi ngập ngừng: “Lúc trước em nói sếp không mang mặt nạ, vì sao gần đây lại mang?”

Nghe vậy, Vương Tiểu Hồng chần chờ một lúc, ngẩng đầu lên nhìn về phía lầu ba. Sau đó trả lời như không có chuyện gì xảy ra: “Em đến văn phòng thám tử gần hai năm, trong hai năm này nhìn thấy mặt sếp không quá năm lần. Sếp ngoại trừ nhận nhiệm vụ sẽ rời khỏi văn phòng thám tử, thời gian còn lại đều vùi mình trong lầu ba không ra ngoài. Sếp luôn ru rú trong phòng, hơn nữa mỗi lần nhìn thấy sếp sẽ gặp ác mộng, suýt chút nữa em quên luôn mặt sếp rồi.”

Dương Nguyên Nhất: “Mặt sếp như thế nào?”

Vương Tiểu Hồng không chút nghĩ ngợi trả lời: “Tái nhợt, khủng bố.” Dừng một chút, hắn ngẩng đầu nhấn mạnh: “Trong đầu em chỉ còn lại mấy từ hình dung này, trên thực tế đã không nhớ nổi mặt sếp, nếu không thấy ——” ảnh chụp trên bài vị, căn bản sẽ không nhớ nổi.

Dương Nguyên Nhất: “Thấy cái gì?”

“Nếu không thấy sáng hôm qua sếp đi xuống, chắc giờ cũng quên rồi.”

“Hắn mang mặt nạ.”

“Vừa thấy bóng dáng của sếp, giọng nói và dung mạo đã hiện lên trong đầu em.” Dục vọng cầu sinh rất mạnh.

Vương Tiểu Hồng không nói dối, quả thực hắn không nhớ rõ dáng vẻ của Ngụy Duyên Khanh, nếu không phải nhìn thấy ảnh chụp trên bài vị mà thoáng chốc nhớ lại, thì bây giờ ấn tượng trong đầu hắn về Ngụy Duyên Khanh đều là mơ hồ.

Nhưng hắn nhớ rõ ấn tượng khi lần đầu tiên nhìn thấy Ngụy Duyên Khanh, khí chất Ngụy Duyên Khanh tái nhợt lạnh lẽo và lại còn âm u, nhưng gương mặt đẹp như quan ngọc. Sau đó chính là bị sợ hãi bao phủ, ba ngày bị ác mộng quẩn thân, sau đó nhìn thấy Ngụy Duyên Khanh là trốn.

Dương Nguyên Nhất xé bánh quẩy xuống, hơi suy tư: “Sếp không ăn cơm?”

Vương Tiểu Hồng: “Tôn lão phụ trách bưng cơm lên.”

Nói đến Tôn lão, lúc này ông vừa xuống lầu. Lúc này là ông bưng bữa sáng lên phòng Ngụy Duyên Khanh, trùng hợp nghe Vương Tiểu Hồng nói, lập tức hỏi: “Nhắc tới tôi làm gì?”

Hạ Lan Lam chống cằm lười biếng nói: “Anh bạn nhỏ mới tới quan tâm sếp của chúng ta không ăn no.”

Dương Nguyên Nhất ngược mắt nhìn về phía Hạ Lan Lam, người kia rũ mắt đẹp nhìn cậu, trong mắt không có nửa tia cảm xúc. Hạ Lan Lam đứng dậy, khéo môi mang theo một tia ý cười: “Anh bạn nhỏ, tặng cậu một lời khuyên, cách xa sếp một chút.” Nói xong cô liền rời đi, sau đó Ngô Ủy cũng đi theo, toàn bộ quá trình không phát biểu một câu nào.

Tôn lão ngồi xuống, đồ đồ ăn của mình ra, là một loại chất lỏng sền sệt màu xanh.

Vương Tiểu Hồng an ủi Dương Nguyên Nhất đang im lặng: “Chị Lan không có ác ý với anh, chẳng qua người thường không thể tới quá gần sếp, dễ gặp chuyện xui xẻo. Nhưng anh thì không sao đâu.” Hắn mập mờ chớp chớp mắt với Dương Nguyên Nhất: “Anh không giống tụi em.”

Dương Nguyên Nhất: “.....” Rốt cuộc không giống chỗ nào?

Tôn lão nhìn Vương Tiểu Hồng, nói với hắn: “Vương Tiểu Hồng, sắp vào đông rồi. Tóc giả, mũ, thuốc mọc tóc đã chuẩn bị xong chưa?”

Sắc mặt Vương Tiểu Hồng nhất thời như bị sét đánh, đại ra cùng tuyệt vọng. Dương Nguyên Nhất nghe thấy Tôn lão nhắc tới tóc giả và thuốc mọc tóc, cố ý nhìn tóc Vương Tiểu Hồng, tóc dày mềm mại, đen nhánh không có vấn đề. Quả nhiên mỗi người trong văn phòng thám tử đều rất kỳ quái.

Tôn lão nói với Dương Nguyên Nhất: “Cậu ăn xong theo tôi làm hồ sơ nhậm chức, đến lúc đó đưa thẻ vào cửa cho cậu.”

Dương Nguyên Nhất gật đầu: “Được.”

Vương Tiểu Hồng vội vội vàng vàng ăn cơm xong muốn chuồn đi, nhưng bị Tôn lão gọi lại: “Sếp nói cậu phải một mình hoàn thành chuyện ủy thác. Đến hai năm, bây giờ làm cái chuyện thu thập tài liệu cũng không xong.”

Vương Tiểu Hồng vẽ mặt đau khổ khóc lóc kể lể: “Chú Tôn, chú biết cháu nhất gan mà. Nhìn thấy mấy thứ kia đã sợ đến mềm chân, chú để cháu đi không phải để cháu chịu chết sao?”

Tôn lão lão thần tại tại*: “Cậu chạy nhanh, không chết được. Ngồi xuống trước đi, đợi lát nữa tôi đưa tài liệu ủy thác liên quan cho cậu.”

(Lão thần tại tại: phê bình người nào đó tiêu cực, không chịu làm)

Đợi Tôn lão ăn bữa sáng xong đã là chín giờ, vừa khéo đến giờ làm việc. Dương Nguyên Nhất giao bản sao chứng minh thư tính luôn hồ sơ nhậm chức đã điền xong cho Tôn lão, vừa rời khỏi phòng làm việc của Tôn lão đã bị Vương Tiểu Hồng lén la lén lút kéo ra ngoài.

Vương Tiểu Hồng chân thành hỏi: “Dương Nguyên Nhất, giúp em chút chuyện được không?”

Dương Nguyên Nhất nhìn tài liệu hắn cầm trong tay, lắc đầu từ chối: “Anh sẽ không cùng em giải quyết dị văn, đó là ủy thác Tôn lão cho em.” Cậu vỗ vai Vương Tiểu Hồng, hô cổ lên với hắn, cực kỳ có tinh thần yêu thương đồng nghiệp.

Vương Tiểu Hồng chán trước mặt cậu, cắn răng nói: “Em chia một nửa tiền cho anh.”

Dương Nguyên Nhất: “Bao nhiêu?”

Vương Tiểu Hồng: “Ba mươi vạn, mỗi người mười lăm vạn. Bởi vì là án phổ thông cấp 2, cho nên lợi nhuận không nhiều.”

Án phổ thông cấp 2? Búp bê Nga hôm trước cũng là án phổ thông cấp 2, đã rất nguy hiểm rồi, nhưng từ trong miệng Vương Tiểu Hồng nói ra dường như không có nhiều nguy hiểm. Lợi nhuận... Nói thật, Dương

Nguyên Nhất rất dao động. Trước kia mười lăm vạn chính là thu nhập cả năm, bây giờ mới có năm sáu ngày là có thể kiếm được.

Dương Nguyên Nhất hỏi: “Vì sao em không tìm Ngô Ủy hay Hạ Lan Lam?”

Vương Tiểu Hồng thông vai, ủ rũ nói: “Bọn họ chường mắt lợi nhuận ba mươi vạn.”

Dương Nguyên Nhất giật giật chân mày: “Nhiều đây còn chường mắt sao?”

“Đương nhiên.” Vương Tiểu Hồng nói rất bình thản: “Chuyện lần này của chúng ta rất dễ kiếm. Ngô Ủy và chị Lan chỉ nhận vụ án trọng đại cấp 3 và 4, mỗi lần kiếm được ít nhất trăm vạn. Đây đều là tiền bán mạng kiếm được, ngay cả Ngô Ủy đều đã từng suýt chút bị giết chết.”

Dương Nguyên Nhất cân nhắc hồi lâu, cuối cùng đồng ý lời mời của Vương Tiểu Hồng. Cậu thật sự động tâm với lợi nhuận, hơn nữa lúc trước đã xử lý qua một vụ án, đại khái hiểu trình độ nguy hiểm của án cấp 2. Cậu thở dài: “Kiếm chút tiền sửa phần mộ cũng không dễ dàng.”

Vương Tiểu Hồng tò mò: “Sửa mộ phần gì?”

Dương Nguyên Nhất: “Đến nay tiên phu còn chưa có mộ phần để chôn cất, hộp tro cốt đặt trong miếu bảo quản. Bây giờ một cái mộ tốt tốt chút cũng phải tốn mười mấy hai mươi vạn, còn phải trả phí bảo dưỡng, phí quản lý, hết cách, mua không nổi.”

Vương Tiểu Hồng đại ra: “Các người thật sự biết chơi ghê.”

Dương Nguyên Nhất: “Cái gì?”

Vương Tiểu Hồng lấy lại tinh thần: “Không có... Em đang nói, tình cảm của anh với tiên phu rất tốt.”

Dương Nguyên Nhất: “Bình thường thôi, chủ yếu là lễ nghi.” Cậu nghiêm túc: “Cuộc sống yêu cầu lễ nghi, hôn nhân là một phần cuộc sống, cũng cần lễ nghi, cho dù đã góa.”

Vương Tiểu Hồng: “À.” Không hiểu hôn nhân của nhân sĩ đã kết hôn như các người.

Dương Nguyên Nhất: “Đưa tài liệu cho anh xem.”

Vương Tiểu Hồng đưa tài liệu trong tay cho Dương Nguyên Nhất, sau đó nói: “Ủy thác này đến từ hộ gia đình Thẩm trang ở thành phố N, nghe nói đã liên tục mất tích hai người. Hai người mất tích đều ở trong phòng, cửa phòng đóng chặt, tìm khắp nơi cũng không thấy bọn họ. Căn cứ theo người ủy thác miêu tả, có người nói luôn cảm thấy trong phòng có người theo dõi mình, cũng có người nói mình đã từng nhìn thấy người bị kéo vào vách tường.”

Thành phố N là cố đô ngàn năm, khi xưa từng làm đô thành mấy triều đại, cho nên có rất nhiều danh lam thắng cảnh. Đồng thời dị văn lưu truyền đô thị cũng rất nhiều, hơn nữa dân cư đông đúc, dị văn cụ tượng hóa cũng vô cùng nhiều. Đó cũng là nguyên nhân mở văn phòng thám tử ở thành phố N.

Dương Nguyên Nhất lật xem tài liệu: “Biết là dị văn gì không?”

Vương Tiểu Hồng lắc đầu: “Hiện nay không rõ lắm, cần đến Thẩm trang thám thính.”

Dương Nguyên Nhất: “Xác định là dị văn? Không nói đến phần sau những người kia nói mình nhìn thấy người bị kéo vào vách tường, chỉ là mất tích hai người lại không báo cảnh sát, ngược lại ủy thác văn phòng thám tử. Quả thực chuyện này rất kỳ quái.”

Vương Tiểu Hồng: “Chuyện này rất kỳ quái, phản ứng đầu tiên của người bình thường phải là báo cảnh sát, sẽ không liên tưởng đến dị văn.”

Dương Nguyên Nhất khép tài liệu lại: “Trừ phi bọn họ biết sự tồn tại của dị văn, cũng biết hai người này mất tích có liên quan đến dị văn. Nhưng bọn họ không nói, có lẽ có ý giấu diếm.”

Vương Tiểu Hồng: “Nếu tìm tới văn phòng thám tử, tại sao còn phải giấu diếm?” Hắn nghĩ nghĩ, nắm tay trái đâm vào lòng bàn tay phải: “Em biết rồi, có lẽ bọn họ cho rằng chỉ cần ủy thác văn phòng thám tử, có thể giải quyết phiền toái êm đẹp mà không cần biết cái gì gọi là dị văn.”

Dương Nguyên Nhất: “Đoán nhiều cũng vô dụng, khi nào xuất phát?”

Vương Tiểu Hồng: “Bây giờ đi. Chuẩn bị hành lý, đến Thẩm trang ở một thời gian ngắn.”

Dương Nguyên Nhất gật đầu, sau đó lên lầu thu dọn hành lý. Lúc thu dọn được một nửa thì nghe tiếng gõ cửa, đi ra mở cửa phát hiện là Ngụy Duyên Khanh. Lúc này Ngụy Duyên Khanh không mang mặt nạ, nhưng đeo khẩu trang màu đen, trên khẩu trang lại là con heo Peppa kia.

Lông mày và mắt của Ngụy Duyên Khanh lộ ra bên ngoài, làn da yếu ớt tái nhợt. May mà da nhẵn nhụi bóng láng, bởi vì quá tái nhợt mà dẫn tới bệnh trạng vô thần. Dương Nguyên Nhất nhìn hai mắt đen nhánh của Ngụy Duyên Khanh, đột nhiên nhớ đến một cụm miêu tả cũ rích nhưng rất thích hợp, mi mục như họa*.

(Mi mục như họa: Mặt đẹp như tranh vẽ)

Ngụy Duyên Khanh cầm trong tay một cái gậy dài chừng 20cm đưa cho Dương Nguyên Nhất: “Súy côn* đặc chế. Vương Tiểu Hoàn không đáng tin cậy, nếu cậu nhận ủy thác tốt nhất mang theo vũ khí vừa tay.”

(Súy côn)

Dương Nguyên Nhất nhận súy côn thử hươ hai cái, xúc cảm không tồi: “Sếp biết Vương Tiểu Hoàn tìm tôi cùng nhận ủy thác?”

Ngụy Duyên Khanh cười khê hai tiếng: “Đoán được.” Vương Tiểu Hoàn nhát gan lại sợ hãi, chỉ có thể kéo người mới Dương Nguyên Nhất đi theo.

Dương Nguyên Nhất nhìn Ngụy Duyên Khanh, hươ hươ súy côn trong tay: “Cảm ơn.”

Ngụy Duyên Khanh cười cười, xoa đầu cậu. Dương Nguyên Nhất sửng sốt, theo bản năng nhìn về phía bài vị tiên phu. Cậu vừa nhìn thì phát hiện gương mặt tiên phu khá giống Ngụy Duyên Khanh, nhưng mặt tiên phu non nớt hơn nhiều, trên mặt đa số là bệnh tật cùng mỗi mọt.

Ngụy Duyên Khanh cũng nhìn theo bài vị, cùng ảnh chụp trên bài vị hai mắt nhìn nhau. Trong nháy mắt sinh ra ảo giác mình tự mang nón xanh*, anh hơi lắc lư cúi đầu, ho nhẹ hai tiếng: “Không có chuyện gì nữa, tôi về trước đây.”

(Nón xanh: ý chỉ bị cấm sừng)

Dương Nguyên Nhất gật đầu: “Được.”

Dương Nguyên Nhất chuẩn bị hai bộ quần áo để thay đổi bỏ vào balô, thuận tiện cũng bỏ súy côn vào rồi cùng Vương Tiểu Hồng rời khỏi văn phòng thám tử. Vương Tiểu Hồng lái xe, từ trung tâm chạy đến Thẩm trang.

Thẩm trang ở gần ngoại ô thành phố, là một quần thể kiến trúc cổ. Bởi vì mở rộng du lịch mà lượng người đến cực kỳ lớn, là địa phương phong thổ nhân tình*, kiến trúc tập tục đều được bảo tồn. Dân bản xứ vốn họ Thẩm, là một đại tộc. Sau này có thêm chiến loạn, di dân, vân vân nên có thêm các người tộc khác, nhưng họ Thẩm ở Thẩm trang vẫn có địa vị đặc biệt.

(Phong thổ nhân tình: Một nơi có điều kiện tự nhiên và phong tục (lễ tiết, tập quán) đặc biệt)

Thẩm trang có từ đường tên là Thiên Công Từ, dùng cho các hoạt động tế trời cầu thần. Người trông coi từ đường này họ Thẩm, người ủy thác văn phòng thám tử cũng là người đang nắm quyền tài sản từ đường – Thẩm tiên sinh Hai người mất tích vốn đang làm việc tại từ đường, mà người thấy có người suýt chút nữa bị vách tường kéo vào chính là con gái của Thẩm tiên sinh – Thẩm Tiểu Nguyệt.

Dương Nguyên Nhất và Vương Tiểu Hồng tới Thẩm trang, vào Thiên Công Từ.

Lúc ấy Thẩm tiên sinh đang bệnh, lê thân thể bệnh tật ra ngoài gặp bọn họ, cũng tự mình sắp xếp phòng cho bọn họ. Dương Nguyên Nhất quan sát dáng vẻ của Thẩm tiên sinh, khuôn mặt đối phương gầy tóp, dưới mắt xanh đen, thần sắc mỗi mọt lo âu cùng nhú mắt mày, như khốn khổ vì thứ gì đó.

Thẩm tiên sinh vội vàng gặp mặt bọn họ một lần rồi rời đi, còn lại là do người làm ở từ đường dẫn họ vào phòng. Lúc đi ngang qua một cái sân thì nghe được bên trong truyền ra tiếng la thê lương: “Cô ta đang nhìn tôi! Cô ta ở trong vách tường — cứu tôi với!!”

Thiên Công Từ thuộc dạng mở cửa du lịch, bởi vậy ngày thường có không ít người vào tham quan. Cho nên lúc đó ở cửa có vài người vây quanh nhìn vào bên trong, thỉnh thoảng châu đầu thăm thẳm.

Dương Nguyên Nhất nghe được mấy chữ máu chốt trong đó: Liệt Phùng Nữ.

“Các người... Từng nghe qua Liệt Phùng Nữ sao?”

Tác giả có lời muốn nói:

Ngụy Duyên Khanh: Luôn có ảo giác mình vui vẻ đội nón xanh cho mình.



9. Chương 9: Liệt Phùng Nữ (2)

Dương Nguyên Nhất dừng chân, cùng Vương Tiểu Hồng nhìn nhau, đồng thời nhìn thấy kinh ngạc trong mắt đối phương. Người dẫn đường ở phía trước nghe được âm thanh bọn họ thảo luận, nhìn sang phát hiện là những người trẻ tuổi ở gần Thẩm trang, nhân ngày nghỉ đến Thiên Công Từ làm việc.

Khi người dẫn đường nghe thấy ba chữ “Liệt Phùng Nữ” thì nhú chặt mày, sắc mặt rất không tốt, vì thế lớn tiếng quát mấy người kia: “Chớ nói bậy bạ! Tất cả giải tán đi, sảnh tiệc ở phía trước còn thiếu phục vụ, các người mau đến đó cho tôi.”

Những người kia nhận ra người dẫn đường là người Thẩm gia, đẩy nhau hai cái rồi tản ra. Người dẫn đường nghe được tiếng thét từ trong tiểu viện truyền tới, chửi thề: “Ăn nói điên khùng.”

Người dẫn đường cũng là người Thẩm gia, tên Thẩm Hào. Hào là cháu họ của Thẩm tiên sinh, cha ở rể Thẩm gia nhưng đã sớm qua đời, từ bé đã sống ở Thẩm gia. Thẩm tiên sinh chỉ có một đứa con gái Thẩm Tiểu Nguyệt, trái lại có mấy đứa cháu họ mơ ước Thiên Công Từ.

Dương Nguyên Nhất hỏi Thẩm Hào: “Anh có nghe qua Liệt Phùng Nữ không?”

Thẩm Hào không vui nhìn hai người Dương Nguyên Nhất, hào biết cậu họ tin tưởng người mất tích là bị Liệt Phùng Nữ kéo vào vách tường nên mới mời hai tên lừa đảo này tới. Hào cho rằng cậu họ tin mấy chuyện linh dị ma quái này, đối với chuyện này bất tiết nhất cố* bao gồm cả hai người Dương Nguyên Nhất giải quyết dị văn, coi hai người là tên lừa đảo.

(Bất tiết nhất cố: Chuyện không đáng để xem, hình dung cực kỳ coi thường)

Thẩm Hào không tin quỷ thần, cho rằng cậu họ tuổi già lú lẫn. Hào kích động nói: “Đó là lời đồn! Không biết đứa nào nhiều chuyện đồn đại lung tung hù dọa người khác. Cuối cùng còn chụp mũ lời đồn lên Thiên Công Từ, aiz, tin đồn hương dã chí quái như vậy các người cũng tin?”

Dương Nguyên Nhất bình tĩnh nói: “Chúng tôi không nói là tin, chỉ là muốn biết Liệt Phùng Nữ là cái gì. Bình thường mà nói, hành vi phạm tội của một số người cùng một số thứ gọi là hương dã chí quái hoặc dị văn đô thị có chỗ tương đồng. Bởi vì có đôi khi tội phạm sẽ mù mị với dị văn nào đó, sau đó tạo ra vụ án giết người liên hoàn.”

Thẩm Hào nửa tin nửa ngờ nhìn cậu: “Các người... Không phải đạo sĩ?”

Dương Nguyên Nhất cười cười: “Anh nói đùa rồi, chúng tôi là người văn phòng thám tử. Sau khi nhận ủy thác sẽ đến hiện trường trinh thám, tìm hung thủ.”

Sắc mặt Thẩm Hào dần hòa hoãn lại, tiếp tục đi về phía trước oán giận với bọn họ: “Kỳ thật xung quanh Thẩm trang có rất nhiều người đều không thích Thiên Công Từ, bởi vì du khách chỉ mua vé vào Thiên Công Từ. Bọn họ ganh tỵ mới thả lời đồn, Thiên Công Từ quả thật mất tích hai người. Nhưng không có ai chính mắt thấy hai người kia, kết quả là truyền ra bọn họ bị Liệt Phùng Nữ bắt vào vách tường. Thật sự buồn cười! Nói không chừng là bị ai bắt đi, cố ý tung tin bất lợi cho Thiên Công Từ, bại hoại thanh danh Thiên Công Từ!”

Vương Tiểu Hồng trộm giờ ngón cái với Dương Nguyên Nhất, cậu cười cười hỏi Thẩm Hào: “Vậy rốt cuộc Liệt Phùng Nữ là cái gì?”

Thẩm Hào thở dài: “Lúc tôi còn rất nhỏ từng nghe qua truyền thuyết Liệt Phùng Nữ, lúc ấy lưu hành cực kỳ rộng rãi trong đám con nít, tất cả trẻ con đều sợ hãi. Kỳ thật tôi cũng không biết tại sao đột nhiên xuất hiện truyền thuyết Liệt Phùng Nữ, đến thời gian đó tự dưng nghe được. Bởi vì rất đáng sợ, cho nên ký ức khác sâu.”

Liệt Phùng Nữ tên như ý nghĩa, người phụ nữ giấu trong khe. Bất luận là khe trên sàn nhà hay khe trên

vách tường trong phòng, chỉ cần là cái khe, lớn như miệng bát hay nhỏ như tơ nhện, đều có khả năng ẩn giấu Liệt Phùng Nữ. Liệt Phùng Nữ ở trong khe nhìn coi người bên ngoài, nếu có người gặp cô ta, cô ta sẽ thừa cơ bắt lấy người này kéo vào trong khe, biến mất vĩnh viễn.

Dương Nguyên Nhất hỏi thăm: “Nghe Thẩm tiên sinh nhắc tới con gái ông ta nhìn thấy Liệt Phùng Nữ nên tinh thần mới bất thường như vậy.”

Thẩm Hào trợn trắng mắt: “Từ nhỏ Thẩm Tiểu Nguyệt đã cổ quái, tính khí táo bạo âm trầm, tôi đã sớm cảm thấy một ngày nào đó em ấy sẽ đột nhiên phát điên.” Nói tới điểm này, hình như hắn cũng nhận thấy mình nói quá lạnh lùng, liền thả chậm lời nói: “Mẹ của Thẩm Tiểu Nguyệt mất tích, từ đó về sau biến thành cái dạng này.”

Dương Nguyên Nhất: “Thẩm phu nhân mất tích?”

Thẩm Hào khoát tay, không tình nguyện nói cho lắm: “Việc xấu trong nhà.”

Dương Nguyên Nhất và Vương Tiểu Hồng liếc nhau, đi về phía trước thêm một đoạn đường dài, đi vào một căn phòng. Thẩm Hào mở cửa phòng mời hai người vào, mở cửa sổ, thấp nhen: “Phòng cho khách của Thiên Công Từ đã kín người, chỉ có thể cho hai người ở phòng này chưa lắp điện. Chờ hai ngày nữa những phòng khác trống, các người lại chuyển qua.”

Dương Nguyên Nhất mỉm cười: “Nơi này cũng rất tốt.”

Thiên Công Từ hoàn toàn giữ lại kiến trúc cổ đại, ngay cả viện, phòng đều cổ hương cổ sắc, cửa sổ đều là giấy. Cũng may vách tường là thứ thiết, tiểu viện trước mặt hợp với ba bốn căn phòng, chỉ thu dọn một phòng ở giữa cho bọn họ ở.

Thẩm Hào giới thiệu sơ lược kết cấu Thiên Công Từ rồi định rời đi, lúc đi ngẩng đầu nhìn khí trời u tối, bước chân vội vã ra ngoài. Dương Nguyên Nhất thu hồi ánh mắt, quay đầu liền nhìn thấy Vương Tiểu Hồng ghé sát vách tường tìm đồ vật.

Dương Nguyên Nhất hỏi hắn: “Anh làm gì?”

Vương Tiểu Hồng không quay đầu lại: “Tìm Liệt Phùng Nữ.”

Dương Nguyên Nhất kinh ngạc: “Anh không sợ?”

Vương Tiểu Hồng cứng đờ, vội vàng lùi về sau mấy bước: “Hay là em tìm?”

Dương Nguyên Nhất: “Anh xác định thật sự là Liệt Phùng Nữ?”

Vương Tiểu Hồng: “Đã thực rõ ràng, trong tài liệu có đề cập có người mất tích trong phòng kín, Thẩm Tiểu Nguyệt thấy có người bị kéo vào vách tường —— bây giờ cô ấy điên rồi, miệng còn kêu Liệt Phùng Nữ. Căn cứ theo lời của Thẩm Hào, tin đồn Liệt Phùng Nữ đã có từ rất lâu mà bắt đầu lưu truyền tại Thẩm trang. Thời gian đầy đủ, độ lưu truyền, dân cư đông đúc... Đủ để dị văn lớn dần. Tất cả điều kiện quan trọng của dị văn khủng bố cụ tượng hóa tùy vào độ sợ hãi, cho dù không tin, nhưng trong tiềm thức vẫn sẽ sợ hãi.”

Tuy rằng Vương Tiểu Hồng nhát gan, hoảng sợ, nhưng tốt xấu gì hắn cũng ở văn phòng thám tử hai năm, đối với dị văn vẫn rất hiểu biết.

Dương Nguyên Nhất không phủ định lời nói của Vương Tiểu Hồng, lúc trước Ngụy Duyên Khanh phổ cập khoa học có đề cập đến dị văn khủng bố và liên hệ với sự sợ hãi. Vừa rồi rõ ràng Thẩm Hào không tin Liệt Phùng Nữ tồn tại, nhưng trong tiềm thức hắn sợ hãi, sợ hãi Liệt Phùng Nữ.

Chuyện này rất bình thường, bởi vì câu chuyện Liệt Phùng Nữ khủng bố đã sớm ăn sâu bén rễ trong nội tâm Thẩm Hào từ khi còn bé. Cho dù sau khi lớn lên hiểu được đây chẳng qua chỉ là dị văn truyền miệng, vẫn sẽ ở nơi đặc biệt nào đó cảm thấy sợ hãi.

Dương Nguyên Nhất: “Tối nay đi tìm Thẩm Tiểu Nguyệt.”

Vương Tiểu Hồng: “Không phải cô ấy điên rồi sao?”

Dương Nguyên Nhất: “Nhưng Thẩm Tiểu Nguyệt ”Đã từng gặp” Liệt Phùng Nữ.”

Vương Tiểu Hồng: “Em biết rồi.” Hắn nói xong rồi kéo hành lý vào trong phòng, lúc đi ra cầm giá cầm nển, ôm bụng vội vàng chạy đến: “Dương Nguyên Nhất, em đi WC đã. Anh giúp em sắp xếp hành lý nha.”

“Đi đi.” Dương Nguyên Nhất trả lời một tiếng rồi vào trong phòng, sắp xếp tất cả hành lý của mình và Vương Tiểu Hồng. Trong phòng rất tối, cửa sổ không có mở, ánh sáng duy nhất chính là giá cầm nển trên bàn bát tiên ở sau lưng.

Không tiếng động, yên tĩnh, lộ ra cổ quái khác thường. Trong đầu Dương Nguyên Nhất tự dưng sinh ra ảo giác, giống như có ánh mắt đang quan sát cậu. Mặt tiếp xúc lồi lõm, từ khe hở trên vách tường, trên sàn nhà đến bàn ghế, cột gỗ, xà nhà yên tĩnh, đột nhiên rũ xuống, nhìn chăm chăm vật sống duy nhất trong phòng.

Dương Nguyên Nhất đang sắp xếp hành lý đột nhiên tay run lên, chợt xoay người ra phía sau quan sát trái phải cao thấp một phen, không phát hiện bất kỳ thứ gì. Cậu bình tĩnh lại, tiếp tục sắp xếp hành lý, đột ngột cảm thấy sồn gai óc chạy dọc từ gáy xuống sống lưng, giống như có người đứng phía sau cậu dùng ánh mắt âm lạnh nhìn chòng chọc mình.

Mí mắt đột nhiên giật điên cuồng, Dương Nguyên Nhất dè mí mắt đang giật liên hồi, lấy sụy côn trong hành lý ra đi đến bàn bát tiên, cầm lấy giá cầm nển đi về phía vách tường. Cậu quan sát vách tường tỉ mỉ, vách tường có hơi ố vàng, lớp vỏ phủ ngoài rớt xuống không ít. Vẫn như cũ không phát hiện bất kỳ cái gì,

trong lúc lơ đãng cậu ngẩng đầu, nhìn thấy trên đỉnh đầu 10cm có một cái khe dài bằng bàn tay.

Dương Nguyên Nhất nhón chân lên, cái khe chỉ rộng một li*, đương nhiên không thấy được cái gì. Cậu đưa ánh nền đến cạnh cái khe, mặt dán vào tường tới gần khe hở, một đường đen thui căn bản không có thứ gì. Cậu nhìn một hồi rồi thối lui, suy nghĩ chẳng lẽ mình đã nghĩ nhiều?

(1li = 1cm)

Dương Nguyên Nhất lắc đầu, lui ra phía sau vài bước rồi xoay người đặt ánh nền xuống bàn bát tiên, tiếp tục sắp xếp hành lý. Bởi vậy cậu không chú ý tới cái khe hở cực bé trên vách tường sau lưng, sột sột soạt soạt rớt xuống từng mảng sơn vụn, đột nhiên một lỗ thủng được mở rộng to bằng ngón tay. Trong lỗ thủng đột nhiên xuất hiện một đôi mắt đỏ như máu, ánh mắt vận vẹo đảo quanh, chuyển động mấy cái với biên độ rất lớn, cuối cùng bình tĩnh nhìn bóng dáng của Dương Nguyên Nhất.

Vương Tiểu Hồng chạy trở về túm tay Dương Nguyên Nhất kéo ra bên ngoài: “Tìm được người mất tích, nhanh đi xem.”

Hai người chạy đến tiền viện, trong viện đầy người vây quanh, ánh đèn rất sáng. Âm thanh huyền não càng lúc càng lớn, khi bọn họ vất vả mới chen vào đám người thì phát hiện đã được đắp vải trắng.

Dương Nguyên Nhất hỏi nhỏ: “Người đã chết?”

Đúng lúc này, đoàn người tách ra, Thẩm tiên sinh chống gậy run run rẩy rẩy đi ra. Ông nhìn thi thể đắp vải trắng trên mặt đất, vẻ mặt khó chịu xót xa, tuy nhiên không có khiếp sợ. Ông muốn đuổi hết người đi, nhưng những người kia không muốn đi. Thẩm Tiên Sinh trầm giọng nói: “Đây là chuyện của Thẩm gia!”

Có người la lên: “Người đã chết sao còn tính là chuyện Thẩm gia? Chẳng lẽ người chết là người Thẩm gia?”

Thẩm tiên sinh: “Đúng là người Thẩm gia.” Ánh mắt của ông sáng quắc đảo qua làm mọi người khiếp sợ, nói rằng: “Chuyện của Thẩm gia, báo cảnh sát cũng là để Thẩm gia làm, mời các người đi cho.”

Vương Tiểu Hồng tắc lưỡi, nói với Dương Nguyên Nhất: “Em nhớ năm nay Thẩm Tiên Sinh chưa tới năm mươi, nhìn dáng vẻ của ông ấy tôi còn tưởng đã tám mươi tuổi.”

Dương Nguyên Nhất nhìn về phía Thẩm tiên sinh, vẻ mặt bệnh tật, cực kỳ suy yếu cũng già nua đến cực điểm, quả thật giống người bảy mươi tám mươi tuổi.

Thái độ Thẩm tiên sinh cứng rắn, mọi người vây xem không thể không ngượng ngùng rời đi. Lúc này một trận gió thổi qua, xóc vải trắng lên lộ ra thi thể tan tành bên dưới. Thi thể dùng một tư thế vận vẹo nằm trên mặt đất, xương cốt, máu tươi và thịt trộn lẫn chung một chỗ, thậm chí tứ chi cũng biến thành thịt nát. Hiện trạng quá thảm thiết khủng bố, lúc này có người không nhịn được nôn mửa.

Vải trắng hạ xuống lần hai đắp lại thi thể, nhưng mà đã không ai tò mò thi thể này là ai nữa. Chuyện này không quan trọng, bọn họ chỉ biết là tử trạng người chết cực kỳ thê thảm, giống như bị đè ép xương gãy thịt vụn.

Bọn họ nhón nháo rời đi, bước chân vội vàng giống như phía sau có quái vật đòi mạng. Trong lúc đó có người nói một câu: “Giống như bị Liệt Phùng Nữ kéo vào vách tường... Đè chết.”

10. Chương 10: Liệt Phùng Nữ (3)

Đám người đi gần hết, cuối cùng trong viện chỉ còn lại bảy tám người, phần lớn là đàn ông, phụ nữ không dám ở lại nhìn đều đi sạch.

Thẩm Hào dìu Thẩm tiên sinh đến trước mặt hai người Dương Nguyên Nhất, Thẩm tiên sinh nói: “Các người nhìn thấy tử trạng rồi chứ? Tôi hy vọng các người có thể mau chóng giải quyết chuyện này, tránh phát sinh thảm kịch lần thứ hai.”

Dương Nguyên Nhất hai tay đan xen đặt trước bụng, nghe vậy cúi đầu nói: “Thẩm tiên sinh, tuy rằng chúng tôi nhận ủy thác, nhưng tin tức các người đưa cho quá ít. Đương nhiên kiểm chứng tài liệu là trách nhiệm của chúng tôi, nhưng hy vọng nếu Thẩm tiên sinh biết điều gì, có thể nói cho chúng tôi biết.”

Thẩm tiên sinh bình tĩnh nhìn Dương Nguyên Nhất, ánh mắt rất sắc bén, cậu lạnh nhạt mỉm cười. Dần dà, Thẩm tiên sinh thu hồi khí thế lẫm nhẫm*, sững sờ nhìn chằm chằm vải trắng trên đất đến xuất thần. Một lúc sau thẩm thì với Thẩm Hào, dường như đang dặn dò hẩn, để hẩn thu dọn thi thể.

(Lẫm nhẫm: nghiêm túc làm người kính sợ)

Sau đó Thẩm tiên sinh nói với Dương Nguyên Nhất và Vương Tiểu Hồng: “Các người theo tôi.”

Hai người Dương Nguyên Nhất liền đi theo sau Thẩm tiên sinh, tiến vào phòng. Thẩm tiên sinh tiếp đón bọn họ: “Ngồi đi.”

Hai người ngồi xuống, im lặng một lúc. Thẩm tiên sinh thở dài nói: “Người chết vừa rồi là cô của tôi, em gái cha tôi, mất tích ba ngày trước.”

Dương Nguyên Nhất: “Mặt người chết rất mơ hồ, Thẩm tiên sinh chỉ liếc một cái là có thể nhận ra?”

Thẩm tiên sinh: “Hai người mất tích, một người là cô của tôi, một người khác là anh họ tôi. Thi thể lúc này mặc đồ phụ nữ, tôi vẫn có thể phân biệt rõ ràng.”

Dương Nguyên Nhất lại hỏi: “Mặt ngoài là mặt tích hai người, nói không chừng còn có những người khác mặt tích mà không ai biết.”

Vương Tiểu Hồng phụ họa: “Đúng, nói không chừng còn có những người khác chết mà không ai biết, không phải chỉ có hai người mặt tích được biết đến.”

Thẩm tiên sinh khẳng định suy nghĩ của mình, Dương Nguyên Nhất hỏi nguyên nhân, sắc mặt Thẩm tiên sinh âm trầm, hồi lâu sau mới trả lời: “Bởi vì chỉ có người Thẩm gia mới gặp chuyện.”

Dương Nguyên Nhất: “Lý do.”

Thẩm tiên sinh: “Báo ứng.”

Dương Nguyên Nhất: “Xin Thẩm tiên sinh nói rõ ràng.”

Thẩm tiên sinh lại không chịu nói, ông liên tục nhấn mạnh: “Chuyện Thẩm gia không thể truyền ra ngoài.” Có chút cố chấp, mặc kệ hai người Dương Nguyên Nhất khuyên cõ nào, ông cũng không chịu nói.

Không còn biện pháp, Dương Nguyên Nhất đành phải đổi góc độ hỏi: “Liệt Phùng Nữ là như thế nào?”

Thẩm tiên sinh: “Làm sao các người biết?”

Vương Tiểu Hồng “Xoẹt” một phát đứng lên, trong giọng nói mang theo chỉ trích: “Thẩm tiên sinh, ngài ủy thác văn phòng thám tử chúng tôi thì nên biết tính chất của văn phòng thám tử chúng tôi! Đến bây giờ ông còn giấu giếm, ông muốn mọi người chết sạch mới bằng lòng nói cho chúng tôi biết quan hệ của Liệt Phùng Nữ và Thẩm gia, Thiên Công Từ phải không? Ông bảo chúng tôi giải quyết kiểu gì?!”

“Vương Tiểu Hồng, ngồi xuống.” Dương Nguyên Nhất tỉnh táo nhắc nhở Vương Tiểu Hồng, để hắn ngồi xuống. Sau đó tự mình nói với Thẩm tiên sinh: “Theo như lời cậu ấy nói, tính chất của văn phòng thám tử chúng tôi là giải quyết dị văn. Thẩm tiên sinh ủy thác chúng tôi chính là tin tưởng dị văn tồn tại, nếu không muốn có người thương vong, hy vọng Thẩm tiên sinh phối hợp.”

Thẩm tiên sinh dao động, Dương Nguyên Nhất tiếp tục nói: “Dị văn thị huyết rất kinh khủng, nếu mặc cho nó trường thành chúng tôi cũng không chắc có thể giải quyết. Theo lời ngài nói có thể biết được dị văn kia cùng Thẩm gia có quan hệ sâu xa, con gái ngài Thẩm Tiểu Nguyệt có lẽ không còn thời gian chờ ngài cân nhắc nữa.”

Con gái Thẩm Tiểu Nguyệt là cọng rơm cuối cùng chèn ép Thẩm tiên sinh, ông nhăn mày đem tất cả những gì mình biết nói cho hai người: “Bốn mươi năm trước, Thiên Công Từ của Thẩm trang chính là nơi nức tiếng gần xa, rất nhiều quyền quý không ngại ngàn dặm xa xôi đến Thiên Công Từ cầu kiến bà nội của tôi. Khi đó, mặc dù Thiên Công Từ huy hoàng nhưng cũng lễ giáo uy nghiêm không thể vượt qua, đáng tiếc nơi càng huy hoàng càng tàng ô nạ cấu*...”

(Tàng ô nạp cấu: hình dung nơi toàn người xấu)

Đầu tiên ông nhớ lại Thiên Công Tử bốn mươi năm trước phong quang vô hạn, đề cập chuyển biến cũng chính là nguyên nhân Thiên Công Tử sa sút, trong con người hiện lên sợ hãi.

“Lúc ấy phát sinh một ít chuyện, ít chuyện... Gia đình. Lúc ấy Thiên Công Tử rất ngọt ngào, ban ngày cũng im ắng, âm u, rõ ràng ở mấy trăm người lại cả ngày không nghe được âm thanh nào. Yên tĩnh đến không một bóng người, không có một tia sức sống. Dần dần, không biết từ đâu lưu truyền tin đồn Liệt Phùng Nữ.”

Thẩm tiên sinh kể lại một lần cái gì gọi là Liệt Phùng Nữ, không khác những gì Thẩm Hào nói. Chẳng qua thêm nhiều mặt khác: “Từ xưa Thẩm trang đã có một dạng hình phạt, đó là đưa người sống phạm vào quy củ xây vào trong tường.”

Lúc Thẩm tiên sinh nói những lời này đề thấp âm thanh, tự dưng trở nên âm trầm. Con người của ông nhìn chằm chằm vách tường trước mặt, trông trắng vẩn đục chiếm nửa con mắt, màu vàng trắng thêm chút tơ máu. Ông giơ ngón tay chỉ về phía Dương Nguyên Nhất: “Mỗi một mặt tường của Thẩm trang, Thiên Công Tử có lẽ đều ẩn chứa hài cốt, các người sợ không?”

Dương Nguyên Nhất mặt không đổi sắc, cũng không cảm thấy sợ hãi gì. Nhưng mà Vương Tiểu Hồng lại lạnh run, lúc nghe được câu nói sau cùng đột nhiên thét chói tai, giống như con gà trống bị bóp cổ thiến.

Chấn động đến mức tai Dương Nguyên Nhất đau đớn, kinh ngạc nhìn sang thì phát hiện Vương Tiểu Hồng nhăn tít co rúc sau lưng cậu, còn lắp bắp nói: “Dương Nguyên Nhất, nhờ vào anh.”

Dương Nguyên Nhất: “Vì sao em có thể vừa sợ hãi vừa dựa vào tường trốn?” Rõ ràng hài cốt bị xây vào trong tường.

Vương Tiểu Hồng phản ứng mãnh liệt, gào một tiếng nhảy sang đối diện. Phản ứng của hắn khiến Thẩm tiên sinh cũng rất lúng túng, ông còn chưa phát biểu cảm tưởng bị hoảng sợ bốn mươi năm để lại bóng ma tâm lý, đã bị sợ hãi chân thực của Vương Tiểu Hồng làm nghẹn lại.

Thẩm tiên sinh xấu hổ nói: “Đồng nghiệp của cậu, cảm xúc rất phong phú.”

Dương Nguyên Nhất: “Ngài nói thẳng cũng không sao đâu.” Vương Tiểu Hồng chính là sợ hãi.

Thẩm tiên sinh cười cười, ông dời mắt từ bức tường sau lưng Dương Nguyên Nhất chuyển lên người cậu: “Bốn mươi năm trước cũng xảy ra sự kiện cùng loại, khi đó trưởng bối của tôi, người của Thẩm gia đường như đều chết hết. Hiện tại người chết — cũng chính là cô tôi, là trưởng bối cuối cùng. Hai mươi năm trước sự kiện cùng loại xảy ra lần hai, lần đó người chết dường như là cùng thế hệ với tôi, cuối cùng còn lại tôi và anh họ hiện tại cũng đang mất tích, lúc ấy chúng tôi không ở Thiên Công Tử.”

Nhiều thế hệ Thảm gia đều ở tại Thiên Công Từ, ngoan cố bảo thủ lại phong kiến. Bốn mươi năm trước xuất hiện tin đồn Liệt Phùng Nữ, trưởng bối Thảm gia dường như chết hết, chỉ có phụ nữ Thảm gia gả ra ngoài tránh được một kiếp. Hai mươi năm trước, tin đồn Liệt Phùng Nữ xôn xao, làm lòng người bàng hoàng. Lần thứ hai chết một lượng lớn người Thảm gia. Lúc ấy Thảm tiên sinh và một người anh họ không ở Thiên Công Từ, tránh được một kiếp, nhưng vợ của Thảm tiên sinh lại không tránh được tử kiếp này.

Cô và anh họ bốn mươi năm trước và hai mươi năm trước từng tránh được một kiếp quay về Thiên Công Từ, chưa đến mấy ngày đã bị giết, Sau đó, đến phiên đồng lứa của Thảm Tiểu Nguyệt.

Thảm tiên sinh: “Cô ta muốn người Thảm gia đền mạng.”

Dương Nguyên Nhất: “Cô ta?”

Ánh mắt Thảm tiên sinh chợt lóe: “Nó, Liệt Phùng Nữ.”

Dương Nguyên Nhất phát hiện lỗ hổng trong lời nói của Thảm tiên sinh: “Rõ ràng xây người vào tường là hình phạt riêng biệt của Thảm trang, không phải của Thiên Công Từ. Vì sao Liệt Phùng Nữ chỉ trả thù người Thảm gia?”

Thảm tiên sinh: “Bởi vì trên cơ bản đều do người Thảm gia phán quyết có xây người vào tường hay không. Nhưng xây người vào tường là hình phạt nghiêm trọng, trừ phi hành vi phạm tội ngập trời. Trước khi thi hành hình phạt, người Thảm gia sẽ điều tra rõ ràng, sẽ không phán lung tung hoặc oan uổng người khác.”

Dương Nguyên Nhất nhìn gắt gao Thảm tiên sinh: “Vậy tại sao còn muốn trả thù Thảm gia?”

“Bởi vì người Thảm gia phán quyết, động thủ, cho nên Liệt Phùng Nữ trả thù Thảm gia.” Thảm tiên sinh suy sụp trả lời, dường như đối với hành vi chính nghĩa của Thảm gia chỉ đạt được kết quả đoạn tử tuyệt tôn mà cảm thấy nghi hoặc cùng đau thương.

Dương Nguyên Nhất đột nhiên lãng sang chuyện khác: “Thảm tiên sinh thường xuyên mất ngủ?”

Thảm tiên sinh sững sốt, lập tức gật đầu: “Thường xuyên gặp ác mộng.”

Dương Nguyên Nhất rũ mắt, vẻ mặt bình tĩnh: “Tôi đã biết, cảm ơn ngài trả lời. Chúng tôi về trước đây.”

Nói xong xách cổ áo Vương Tiểu Hồng đi ra ngoài, sau khi rời khỏi tiểu viện cậu đột nhiên quay đầu lại, phát hiện Thảm tiên sinh mặt lạnh tanh đứng ở cửa nhìn theo bọn họ. Dương Nguyên Nhất quay đầu nói: “Mâu thuẫn.”

Vương Tiểu Hồng: “Cái gì?”

Dương Nguyên Nhất: “Thẩm tiên sinh nhắc tới báo ứng, mấy lần nói đến việc xấu trong nhà không tiện nói ra. Nhưng vừa rồi ông ta lại nói Liệt Phùng Nữ trả thù Thẩm gia là vì hình phạt xây tường, không phải mâu thuẫn sao?”

Nếu Thẩm tiên sinh cho rằng bởi vì hình phạt xây tường dẫn tới trả thù, vì sao còn nhắc tới việc xấu trong nhà và báo ứng? Lúc này ông ta nói hình phạt xây tường dẫn đến trả thù, nhưng lại cho rằng là “Việc xấu trong nhà” mang tới báo ứng, chẳng phải mâu thuẫn hay sao?

Vương Tiểu Hồng hiểu ra: “Ông ta đang nói dối? Nếu ông ta không nói dối chuyện người Thẩm gia bị Liệt Phùng Nữ trả thù, vậy rõ ràng bây giờ ông ta và Thẩm Tiểu Nguyệt đều rất nguy hiểm. Dưới tình huống tánh mạng bị uy hiếp mà còn muốn nói dối, có thể là vì liều chết giữ bí mật nào đó. Mà bí mật này cùng Thẩm gia, Thiên Công Từ có liên quan, cũng có dính dáng đến sự tồn tại của tin đồn Liệt Phùng Nữ này.”

Mỗi dị văn đô thị được sinh ra đều có ngọn nguồn, có lẽ vì niên đại quá xa nên không thể tra cứu nguyên nhân, nhưng có một số loại dị văn như Liệt Phùng Nữ chỉ lưu truyền mấy chục năm có thể ngược dòng tìm được ngọn nguồn. Dị văn Liệt Phùng Nữ ra đời có liên hệ chặt chẽ với hình phạt xây tường của Thẩm trang, mà người Thẩm gia bị giết hẳn có quan hệ đến bí mật mà Thẩm tiên sinh đang giấu diếm.

Dương Nguyên Nhất: “Bắt đầu điều tra Thiên Công Từ, Thẩm gia bốn mươi năm trước, hẳn có thể tìm được nguyên nhân xuất hiện Liệt Phùng Nữ.”

Vương Tiểu Hồng cào cào tóc, chần chờ nói: “Chúng ta còn đi tìm Thẩm Tiểu Nguyệt không?”

“Đi.” Dương Nguyên Nhất không định thay đổi chủ ý.

Hai người đạp ánh trăng đi vào viện của Thẩm Tiểu Nguyệt, dường như vì người chết, Thiên Công Từ lâm vào tĩnh mịch cùng u tối. Dị văn Liệt Phùng Nữ truyền ra ngoài, không ít du khách vốn đang tò mò, hiện tại đã rút rít trả phòng chạy ra bên ngoài ở. Thiên Công Từ mái hiên trùng điệp, đình viện thâm sâu, ngẩng đầu chỉ có thể nhìn thấy một góc trời, cực kỳ áp lực âm trầm.

Viện của Thẩm Tiểu Nguyệt rất yên tĩnh, không có đèn. Hai người trèo tường vào trong, thử gõ cửa, sau một lúc lâu mới có người lên tiếng trả lời. Dương Nguyên Nhất và Vương Tiểu Hồng liếc nhau, đẩy cửa vào.

Trong phòng mở một ngọn đèn bàn nhỏ, bên trong là trang hoàng kiểu châu Âu, rất xa hoa. Ghế sôpha bằng da thật có một người phụ nữ mặc quần áo ngủ kiểu nữ đưa lưng về phía bọn họ, mặt hướng vào vách tường, vẫn không nhúc nhích.

Hai người vòng qua sôpha đến trước mặt người kia, thấy đó là một cô gái trẻ tuổi, tuổi chừng hai mươi ba, hai mươi bốn. Dáng vẻ rất thanh tú, nhưng ánh mắt lại đại ra, khí sắc không tốt. Sắc mặt như tờ giấy trắng, cực kỳ trắng bệch, cổ tinh thoa son đỏ thắm, nhìn qua càng yêu dị.

Cô chính là Thẩm Tiểu Nguyệt.

Thẩm Tiểu Nguyệt: “Ngồi xuống đi.” Hai mắt cô vẫn nhìn đắm đắm vào mặt tường, mặt tường tuyết trắng, rỗng tuếch.

Dương Nguyên Nhất nhìn theo cô, trên mặt tường tuyết trắng có khe hở lớn chừng bàn tay. Cậu đột nhiên nói: “Bên trong có con mắt.”

Cả người Thẩm Tiểu Nguyệt chấn động, bỗng nhiên quay đầu tròn to mắt nhìn Dương Nguyên Nhất, sau một lúc lâu khàn khàn phủ nhận: “Không có.”

Dương Nguyên Nhất hỏi lại: “Cô nhìn thấy?”

Thẩm Tiểu Nguyệt hỏi một đằng, đáp một nẻo: “Bây giờ không có, cô ta không ở đây.”

11. Chương 11: Liệt Phùng Nữ (4)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dương Nguyên Nhất: “Cô từng gặp nó?”

Thẩm Tiểu Nguyệt gật đầu: “Cô ta muốn kéo tôi vào vách tường, bác họ đi ngang qua nhìn thấy muốn tới cứu tôi, trái lại bị kéo vào. Bên tai tôi đều là tiếng la hét đau đớn của bác và tiếng xương cốt gãy, ”Ken két, ken két“, khẳng định rất đau. Cô ta ở trong vách tường nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt đỏ như máu, tròng rất lớn. Miệng bị vá lại, sợi chỉ màu đen hơi so le, hẳn là trong lúc vội vàng vá lại.”

Cô miêu tả dáng vẻ của Liệt Phùng Nữ, Dương Nguyên Nhất cẩn thận nghe, Vương Tiểu Hồng miễn cưỡng điềm tĩnh vừa nghe vừa ghi chép. Dương Nguyên Nhất nói: “Vì sao nó buông tha cô?”

Thẩm Tiểu Nguyệt dờ dẫm nhìn về phía Dương Nguyên Nhất, bỗng nhiên cười quái dị: “Buông tha tôi? Không thể nào, cô ta hận người Thẩm gia.”

Dương Nguyên Nhất: “Vì sao?”

Thẩm Tiểu Nguyệt: “Người Thẩm gia hại chết cô ta, cô ta liền xuất hiện.”

Dương Nguyên Nhất: “Cô ta là ai?”

Thẩm Tiểu Nguyệt; “Anh muốn biết?”

Dương Nguyên Nhất gật đầu, Thẩm Tiểu Nguyệt lập tức lạnh mặt nói: “Thẩm gia có quy củ, từ sau khi hoàn thành Thiên Công Từ liền lập quy củ, mấy trăm năm qua, ai cũng không thể làm trái quy củ này, nhất là người Thẩm gia. Ai dám làm trái, phải bị trừng phạt.”

Dương Nguyên Nhất: “Quy củ gì?”

Thẩm Tiểu Nguyệt nhìn chăm chăm Dương Nguyên Nhất, há mồm gần từng chữ: “Chuyện nhà không thể truyền ra ngoài.”

Hôm nay nghe những lời này không dưới ba lần, Thẩm Hào, Thẩm tiên sinh, bây giờ còn có Thẩm Tiểu Nguyệt đều nhấn mạnh điều này. Dương Nguyên Nhất tiếp tục hỏi: “Chuyện nhà hay là việc xấu trong nhà? Bốn mươi năm trước lúc dị văn Liệt Phùng Nữ chưa xuất hiện, người Thẩm gia đã làm chuyện gì? Hại chết ai? Nói ra sẽ tổn hại thanh danh của Thẩm gia đúng không?”

Đối với chuyện xảy ra bốn mươi năm trước, người Thẩm gia nói năng rất thận trọng, rồi lại không ngừng cường điệu Liệt Phùng Nữ xuất hiện là vì báo thù. Dĩ văn xuất hiện có thể nói là có liên quan trực tiếp đến Thẩm gia. Dưới tình huống con cháu Thẩm gia gần như chết hết, bọn họ còn tử thủ cái quy củ kia, quan niệm phong kiến bảo thủ thật khiến người khiếp sợ.

Liên tục ép hỏi khiến Thẩm Tiểu Nguyệt á khẩu không trả lời được, trợn mắt nhìn Dương Nguyên Nhất một lúc lâu vô phương giải đáp.

Dương Nguyên Nhất dịu sắc mặt, gõ bàn, thái độ ôn hòa để Thẩm Tiểu Nguyệt thả lỏng. Dáng vẻ của cậu rất tuấn tú, khí chất như thanh phong lãng nguyệt*, mỉm cười nhàn nhạt rất dễ gây thiện cảm với người khác.

(Thanh phong lãng nguyệt: So sánh như an nhàn vô sự)

“Tôi biết người từ nhỏ bị dạy dỗ cùng một quan niệm rất khó thoát khỏi gông xiềng, cô có thể lựa chọn không nói cho chúng tôi biết, nhưng hy vọng cô có thể dẫn đường cho chúng tôi.” Dương Nguyên Nhất nhìn chăm chú Thẩm Tiểu Nguyệt: “Chuyện bốn mươi năm trước, cô biết gì thì cứ nói, sẽ có người ghi lại.”

Thẩm Tiểu Nguyệt dần dần thả lỏng người, lúng túng nói: “Anh nói đúng, tôi đang sợ hãi.” Cô lắc đầu nhỏ giọng nói: “Tôi không muốn chết, không muốn chết trẻ như vậy, còn là cái chết thê thảm.” Cô đứng lên, đẩy cửa sổ ra giờ ngón tay chỉ: “Bất Cầu Lâu, bên trong chứa rất nhiều sách, bao gồm gia phả Thẩm gia.”

Dương Nguyên Nhất và Vương Tiểu Hồng đến bên cạnh cô, thấy xa xa le lói chút ánh sáng cực kỳ rõ ràng trong bóng đêm.

“Thiên Công Từ chỉ có Bất Cầu Lâu luôn chong đèn vĩnh viễn không tắt, tôi dẫn các người đi.”

Wang Xiao Hong: “Bây giờ?”

Thẩm Tiểu Nguyệt: “Bây giờ.”

Dương Nguyên Nhất hơi nheo mắt lại: “Đi thôi.”

Thẩm Tiểu Nguyệt xách đèn đẩy cửa ra, hai người Dương Nguyên Nhất đi theo phía sau.

Lúc đóng cửa, Dương Nguyên Nhất nhìn về phía vách tường, trong khe hở vách tường vốn dài bằng bàn tay trong nháy mắt nứt dài đến cỡ cánh tay, trong thoáng chốc giống như nhìn thấy Liệt Phùng Nữ với đôi mắt đỏ, miệng bị vá lại ngo ngoáy bò ra ngoài. Cậu nháy mắt mấy cái, lắc lắc đầu, tập trung nhìn vào thì phát hiện khe hở trên vách tường quả thật đã khuếch trương nứt bằng chiều dài cánh tay.

Wang Xiao Hong ở sau lưng hỏi: “Dương Nguyên Nhất, anh nhìn gì vậy?”

“Không có gì.” Dương Nguyên Nhất rũ mắt, đóng cửa lại. Lúc xoay người cậu đưa tay đè lại mắt phải, mí mắt không ngừng giật giật.

Ba người xuyên qua hành lang dài, đình viện, gác nhỏ, tới Bất Cầu Lâu. Bất Cầu Lâu là tòa nhà kiểu lầu các, tổng cộng có năm tầng. Tầng cao nhất thấp đèn sáng choang, bốn tầng còn lại cửa sổ đóng chặt, tối đen u ám.

Thẩm Tiểu Nguyệt đẩy cửa chính của Bất Cầu Lâu rồi đi vào, sau đó hai người Dương Nguyên Nhất đi vào theo sau. Bên trong lầu quả thực giống như lời Thẩm Tiểu Nguyệt nói, lưu trữ sách nhiều không đếm xuể.

“Gia phả đặt ở tầng năm.”

Ba người lập tức bước lên cầu thang, trong bóng đêm ván gỗ bị giẫm lên phát ra tiếng cọt két. Mí mắt Dương Nguyên Nhất càng giật liên hồi, cậu đè mí mắt, nhìn chằm chằm bóng dáng Thẩm Tiểu Nguyệt, nhẹ giọng hỏi: “Nghe Thẩm tiên sinh nói, chính mắt cô nhìn thấy Liệt Phùng Nữ kéo những người khác vào trong vách tường?”

Thẩm Tiểu Nguyệt: “Chính mắt tôi nhìn thấy mẹ chết trước mặt tôi.”

Dương Nguyên Nhất khẽ nhú mày, ngay sau đó liền nghe thấy cô nói tiếp: “Không ai nói cho các người biết đúng không? Ba của tôi cũng không biết, không ai biết. Lúc mẹ chết, tôi mới ba tuổi, đêm hôm đó trời cực

kỳ oi bức. Tôi lẩn qua lộn lại ngủ không được, mẹ sẽ dỗ tôi. Kỳ thực chuyện tình lúc ba tuổi tôi đã sớm quên sạch, duy chỉ có chuyện đêm hôm đó khắc sâu ký ức đến tận bây giờ.”

Đến tầng cuối cùng của lầu các, Thẩm Tiểu Nguyệt thối lui nhìn chằm chằm hai người: “Các người nhất định phải vào xem gia phả Thẩm gia?”

Vương Tiểu Hồng: “Chẳng lẽ cô đổi ý?”

Nghe vậy, Thẩm Tiểu Nguyệt mỉm cười: “Đi vào chẳng khác nào ngã xuống vũng nước đục Thẩm gia, muốn thoát thân cũng không chạy được.”

Dương Nguyên Nhất: “Đúng hẹn hoàn thành ủy thác của cố chủ là đạo đức nghề nghiệp.”

“Cửa không khóa, tự các người mở đi.” Thẩm Tiểu Nguyệt không định tự đi mở cửa. Vương Tiểu Hồng cảm thấy cổ quái, nhưng Dương Nguyên Nhất đã mở cửa đi vào. Vương Tiểu Hồng hết cách, cũng đành vào theo.

Thẩm Tiểu Nguyệt ở phía sau hai người nói rằng: “Đêm đó, mẹ ôm tôi đi rất vội vàng, giống như đang chạy trốn. Cuối cùng bà trốn vào tầng cao nhất của Bát Câu Lâu, giấu tôi trong tủ quần áo. Tôi ở trong tủ quần áo thấy nó từ trong vách tường bò ra ngoài, hung hăng kéo mẹ tôi vào cái khe hở chật chội kia. Trong tai tôi chỉ nghe được tiếng kêu thảm thiết, trong mũi tôi chỉ ngửi thấy mùi máu tươi. Lúc ấy nó đang tìm tôi, tôi không dám phát ra tiếng, trong tủ quần áo không có tường cũng không có khe hở, tôi còn sống.”

Vừa dứt lời, tiếng két vang lên, cửa bị đóng rồi khóa lại. Thẩm Tiểu Nguyệt ở ngoài cửa nói vọng vào: “Các người nói rất đúng, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài. Ba tôi hồ đồ, nhưng tôi thì không thể. Chuyện Thẩm gia, chỉ người Thẩm gia mới có thể biết. Tôi thật sự xin lỗi.”

“Khốn nạn!” Vương Tiểu Hồng bước lên đá cửa, nhưng cửa không chút sứt mẻ. Hắn hoàn toàn không ngờ tới người ốm yếu bệnh tật, thần kinh hề hề như Thẩm Tiểu Nguyệt vậy mà lại tính kế bọn họ. “Chúng ta còn chưa biết chuyện xấu của Thẩm gia các người là cái gì! Nếu cô không thích thì hãy bỏ ủy thác đi, không cần phải tính kế như vậy! Thẩm Tiểu Nguyệt, mở cửa mau.”

Thẩm Tiểu Nguyệt lạnh lùng nói: “Đừng đá cửa, không mở đâu. Tôi khuyên các người nhỏ tiếng một chút, đừng để cô ta nghe được.”

Vương Tiểu Hồng nuốt nước bọt: “Cô ta?”

“Liệt Phùng Nữ đó.” Thẩm Tiểu Nguyệt cười: “Cô ta thích máu, thích người sợ hãi, chỉ cần tôi cho cô ta đủ đồ ăn, cô ta sẽ bỏ qua cho tôi với ba tôi.”

Vương Tiểu Hồng không kiềm được giận dữ: “Đệt mẹ XX!”

Thẩm Tiểu Nguyệt thong dong rời đi, may mắn không xúc động. Dương Nguyên Nhất vỗ vai Vương Tiểu Hồng, bảo hắn bình tĩnh: “Đừng dẫn dụ văn kia ra, trên tường nơi này có rất nhiều khe hở và lỗ thủng.”

Vương Tiểu Hồng lập tức ngậm miệng, thân thể rúc vào sau lưng Dương Nguyên Nhất: “Anh Nguyên, Liệt Phùng Nữ sẽ không thật sự xuất hiện chứ?”

Dương Nguyên Nhất dè dặt mắt đang giật giật rất nhanh: “Anh đoán, trăm phần trăm sẽ xuất hiện.”

Vương Tiểu Hồng hoảng sợ, ánh đèn chiếu lên mặt hắn, sợ hãi trong mắt lộ rõ ra ngoài. Bao gồm lúc này ảnh ngược trong đôi ngươi của Vương Tiểu Hồng, trên vách tường màu xám trắng có một khe hở dài chừng một thước, khe hở từ từ mở rộng, một ngón tay thi ban* màu xám xanh cào cào khe hở.

(Ngón tay thi ban: ngón tay lốm đốm của thi thể)

Dương Nguyên Nhất nhanh tay chặn miệng Vương Tiểu Hồng đang giương lên, kéo hắn trốn ra phía sau một giá sách. Vương Tiểu Hồng nhanh chóng bình tĩnh lại, tuy rằng hắn rất sợ hãi, nhưng xử lý cảm xúc rất nhanh. Dương Nguyên Nhất buông tay ra, đẩy sách trên giá nhìn chằm chú mặt tường, tóc dài đen nhánh buông xõa xuống đất, làn da đều là màu xanh trắng, dính xi măng khô cứng.

Miệng quả thực bị chỉ đen khâu lại, nhìn từ đằng xa giống như khe hở màu đen, ghê tởm lại xấu xí. Đôi mắt to tròn đỏ như máu, không chừng chuyển động vận vẹo, trong nháy mắt làm anh liên tưởng đến mắt ếch.

Cô ta bò ra ngoài, từ trong khe hở bò ra ngoài, nằm trên mặt đất như đang ngửi mùi. Vương Tiểu Hồng chột chột Dương Nguyên Nhất, lặng lẽ nói: “Chúng nó có thể ngửi được mùi.” Tìm được nơi bọn họ trốn chỉ là vấn đề thời gian.

Vào lúc này mí mắt Dương Nguyên Nhất lại không nhắm, có lẽ là vì đã thấy nguy hiểm trước mắt. Cậu nói với Vương Tiểu Hồng: “Anh nhớ em từng nói tốc độ chạy trốn của mình rất nhanh.”

Vương Tiểu Hồng gật đầu được một nửa bỗng dừng lại: “Anh muốn làm gì?” Trong thoáng chốc hấn sinh ra dự cảm không tốt.

Dương Nguyên Nhất: “Dẫn nó rời đi.”

Vương Tiểu Hồng: “Nó sẽ hại chết em.”

Dương Nguyên Nhất: “Không chết. Em chạy trốn nhanh, không chết được.”

Vương Tiểu Hồng: “Em không làm.”

Vì thế ngay sau đó, Dương Nguyên Nhất đẩy Vương Tiểu Hồng ra ngoài, còn ném sách vào người Liệt Phùng Nữ. Liệt Phùng Nữ đảo mắt bình tĩnh, nhìn chăm chăm Vương Tiểu Hồng, đột nhiên nhếch môi, sợi chỉ đen kéo rớt da thịt trên môi lộ ra rất nhiều lỗ nhỏ. Vương Tiểu Hồng nhìn sợ nổi da gà, lý ngư đả đỉnh* nhảy dựng lên bỏ chạy: “Mẹ kiếp, Dương Nguyên Nhất anh giỏi lắm!”

(Lý ngư đả đỉnh: là một động tác thể dục, bởi vì giống cá chép nhảy lên mặt nước mà có tên như vậy, thường được sử dụng trong biểu diễn võ thuật hoặc thể thao)

Liệt Phùng Nữ ở phía sau điên cuồng đuổi theo Vương Tiểu Hồng. Dương Nguyên Nhất nhanh chóng chạy đến gần đền Trường Minh, quả nhiên ở nơi đó nhìn thấy gia phả Thẩm gia. Nhưng gia phả Thẩm gia có mấy chục quyển, cậu chỉ có thể nhanh chóng tìm gia phả mình cần. Cũng may gia phả trình bày theo thứ tự thời gian, chỉ cần tìm được gia phả bốn mươi năm trước... Bốn mươi năm trước — tìm được rồi.

Dương Nguyên Nhất mở gia phả, tìm được tên Thẩm tiên sinh, Vì thế chụp hai trang trước sau, trả gia phả về chỗ cũ. Bên kia Vương Tiểu Hồng bị Liệt Phùng Nữ bắt lấy ném mạnh lên vách tường, Vương Tiểu Hồng thuận thế đập tường nhảy xuống mặt đất.

Dương Nguyên Nhất thấy thế, ánh mắt hơi nheo lại. Ngay sau đó thì thấy Vương Tiểu Hồng hét lên chạy về phía cậu, Dương Nguyên Nhất khẽ nguyên rửa một tiếng, xoay người chạy. Hai người chạy đến phía trước, Liệt Phùng Nữ giống như thần lằn leo tường đến phía trước bọn họ chặn đường. Hai người chạy phăm phăm quẹo vào trong giá sách, đẩy ngã giá sách ngăn cản hành động của Liệt Phùng Nữ.

Dương Nguyên Nhất hô to: “Nhìn thấy cái tử không?”

Vương Tiểu Hồng: “Phía sau.”

Dương Nguyên Nhất: “Quay lại, trốn vào tử quần áo.”

Vương Tiểu Hồng: “Hữu dụng không?”

“Thứ này có thể ngửi được mùi, nhưng hai mươi năm trước, Thẩm Tiểu Nguyệt trốn vào tử quần áo sống sót. Chắc hẳn hữu dụng.” Vừa dứt lời, cậu lập tức thay đổi phương hướng, quay lại chạy về phía Liệt Phùng Nữ. Cậu vừa chạy vừa rút ra sủy côn ở bên hông, vút ra côn thép dài gần một thước.

Cậu trực tiếp đánh phủ đầu đầy tàn nhẫn về phía cổ đến lồm xồm xuống, Vương Tiểu Hồng như đạn pháo đập về phía bụng của Liệt Phùng Nữ, hai người không chút dừng lại, đồng loạt vọt tới gần tử trốn vào bên trong.

Liệt Phùng Nữ phát ra tiếng rống giận, đập đập ngăn tử, nhưng không vào được. Vì thế cô ta loay hoay ở bên ngoài ngăn tử không đi, thỉnh thoảng rống giận với ngăn tử.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng hỏi dò: “Ai ở bên trong?”

Tác giả có lời muốn nói:

Dương Nguyên Nhất: Mắt trái giật là chuyện tốt sắp đến, mắt phải giật, không có việc gì thì chạy trước đi.

Lý ngư đã đỉnh:

Đền Trường Minh (Trường Minh Đăng):

12. Chương 12: Liệt Phùng Nữ (5)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vương Tiểu Hồng đề cửa ngăn tử: “Có người tới.”

Dương Nguyên Nhất dán mắt vào cửa tử, từ khe hở cửa nhìn ra bên ngoài, Liệt Phùng Nữ đột nhiên bổ nhào vào khe hở cái tử, tiếp xúc gần với nó thực sự không dễ chịu, vì thế cậu lui về phía sau, tránh xa Liệt Phùng Nữ.

Liệt Phùng Nữ phát hiện mình không thể chen vào khe hở tử quần áo, vì thế ý đồ dùng móng tay nhét vào khe hở không ngừng bươi móc. Vương Tiểu Hồng lục lọi trong túi một lúc lâu, lấy ra con Ballistic Knife* cách khe hở đâm vào mu bàn tay Liệt Phùng Nữ. Tay Liệt Phùng Nữ bị đau, phát ra tiếng găm nhẹ.

(Ballistic Knife: là dao găm vô cùng nguy hiểm, cơ chế hoạt động giống như súng hơi. Trên chuôi dao có một nút bấm hoặc công tắc cho phép người sử dụng phóng phần lưỡi dao đi xa khoảng 5m bằng lò xo ẩn trong chuôi dao, và lưỡi dao sẽ bay với tốc độ 63km/h. Tuy nhiên do lò xo sẽ yếu dần theo thời gian, các nhà sản xuất loại dao này còn phát minh ra loại phóng bằng khí nén hoặc thậm chí là một liều thuốc nổ, đẩy lưỡi dao bay nhanh và xa hơn)

Người ngoài cửa nghe được âm thanh lập tức gõ cửa liên hồi: “Bên trong là ai? Mau ra đây!”

Dương Nguyên Nhất: “Hắn là người trông coi Bát Câu Lâu.”

Vương Tiểu Hồng: “Không thể để hắn vào, Liệt Phùng Nữ sẽ giết hắn.”

Dương Nguyên Nhất: “Đừng lên tiếng.”

Hai người im lặng, mà sau khi Liệt Phùng Nữ nhận thấy không có biện pháp lôi hai người ra khỏi tử, nó có chút không cam lòng quanh quẩn một lúc, cho đến khi nó bị âm thanh ngoài cửa hấp dẫn. Nó thở chậm lại, từ từ quay đầu nhìn chằm chằm cửa, tứ chi chạm đất nhanh chóng đi tới cửa, bám lên mái nhà, ánh mắt đỏ như máu tham lam nhìn chằm chằm cửa.

Lão bá dựa mặt vào nơi ẩm thấp, dùng mũi ngửi ngửi lập tức buồn nôn. Ông nôn khan vài cái rồi ngẩng đầu, lập tức thấy dưới một đầu tóc đen rậm rạp là tròng mắt màu đỏ, miệng kinh khủng xấu xí, đang nhe răng cười với ông.

Đây rõ ràng là đáng vẽ của ác quỷ!

“Quý, quý ——” Lão bá trông coi Bát Câu Lâu hốt hoảng đến mức bò ra ngoài, chân trước vừa mới bước ra khỏi cửa, mắt cá chân sau đã bị Liệt Phùng Nữ túm lấy.

Mắt thấy sẽ bị kéo vào trong khe hở, nửa đầu ngón chân vào trong vách tường, Dương Nguyên Nhất đá văng cửa tử, giờ súp côn trong tay đánh trúng tay Liệt Phùng Nữ. Vương Tiểu Hồng thì nhân cơ hội dùng Ballistic Knife đâm vào trong khe hở, máu đen từ trong khe hở chảy ra, dọc theo mặt tường chảy xuống chân tường.

Trong vách tường truyền đến tiếng rống giận của Liệt Phùng Nữ, cuối cùng nó đành miễn cưỡng buông tha người trông coi, trốn vào vô số khe hở giám thị hai người, tìm kiếm cơ hội kéo bọn họ vào vách tường.

Mắt phải của Dương Nguyên Nhất còn đang nẩy lên không ngừng, cậu nâng người trông coi dậy, nói với Vương Tiểu Hồng: “Rời khỏi nơi này trước, chú ý đừng dựa vào tường.” Lão bá trông coi bị dọa đến mềm chân không đi được, dường như là bị hai người họ nửa kéo nửa tha rời khỏi Bất Câu Lâu.

Mà lúc xuống cầu thang còn bị Liệt Phùng Nữ đánh lên mấy lần, cầu thang một bên dựa tường, phàm là có khe hở đều phải cẩn thận một chút.. Khó khăn lắm mới an toàn rời khỏi Bất Câu Lâu, lão bá trông coi lại không chịu rời đi.

Vương Tiểu Hồng không hiểu nổi: “Bên trong có giấu quái vật, ông không sợ bị kéo vào trong vách tường, xương cốt cả người bị bẻ gãy dập nát, chết trong đau đớn sao?”

Lão bá mở nửa mắt, trên thực tế đã không thấy rõ người. Ông run run rẩy rẩy nói rằng: “Tôi sợ quỷ, sợ quái vật, nhưng tôi đã bước nửa bước vào quan tài rồi, cũng sẽ không sợ chết. Tôi trông coi Bất Câu Lâu, không thể tự tiện rời đi, sẽ vi phạm quy củ.”

Mắt phải của Dương Nguyên Nhất đã không nẩy nữa, chỉ hỏi: “Quy củ còn quan trọng hơn mạng?”

Lão bá: “Vậy phải xem là quy củ gì. Quy củ Thảm gia, là quy củ của Thiên Công Từ, quy củ Thiên Công Từ chính là ý chỉ của trời, ý chỉ của thần linh.” Ông xoay người đi về phía Bất Câu Lâu, vừa đi vừa dò đường, nói lái nhai: “Ông trời phù hộ Thảm gia, không có quái vật xuất hiện. Tôi ở trong này nhìn bốn mươi mấy năm, không phải sống rất tốt sao.”

Bốn mươi mấy năm? Dương Nguyên Nhất ngược mắt nhìn: “Lúc này ông bị dọa sợ tới mức mềm chân.”

Lão bá xấu hổ: “Già rồi không sợ hãi, nhất thời không phản ứng kịp... Đúng rồi, các người là ai?” Không đợi Dương Nguyên Nhất giải thích, ông liền phát tay với bọn họ: “Bỏ đi, coi như tôi chưa thấy các cậu. Nếu là trước kia, các cậu sẽ bị đánh còn thê thảm.”

Dương Nguyên Nhất: “Ông trông coi Bất Câu Lâu bốn mươi mấy năm?”

Lão bá đóng cửa được một nửa, nghe vậy nhân tiện nói: “Có thể xem là như vậy. Phải nói hiện tại ở Thảm gia, ngoại trừ người cô sống lâu nhất của Thảm tiên sinh ra, cũng chỉ còn lại có tôi nhớ rõ Thảm gia năm đó. Ngay cả Thảm tiên sinh đều không nhớ rõ, nhưng nghe nói mấy ngày trước cô của Thảm tiên sinh mất tích, bây giờ chỉ còn lại tôi là nhớ rõ.” Ngữ khí cực kỳ thổn thức.

Dương Nguyên Nhất: “Vậy ông biết dị văn Liệt Phùng Nữ sao?”

Sắc mặt lão bá đột nhiên biến đổi: “Đó là chuyện bậy bạ.”

Ông cuống quýt đóng cửa lại, Dương Nguyên Nhất nhanh tay dùng sủy côn chặn cửa, tự thuật: “Người trông coi Bất Câu Lâu bốn mươi mấy năm, nên biết bốn mươi mấy năm trước và hai mươi mấy năm trước chết rất nhiều người Thảm gia, cũng biết tin đồn Liệt Phùng Nữ đột nhiên xuất hiện, còn biết hình phạt xây tường của Thảm trang Thiên Công Từ. Vậy ông có biết liên quan giữa những chuyện này không?”

“Không có liên quan, tôi không biết.” Lão bá một mực phủ nhận, muốn dùng lực mạnh đóng cửa lại.

Dương Nguyên Nhất tới gần, lạnh lùng chất vấn: “Ông trông coi bốn mươi mấy năm, chứng kiến Thiên Công Từ của Thảm gia huy hoàng cùng sa sút, người Thảm gia dường như là chết gần hết, chuyện trọng đại như vậy ông lại không biết? Rốt cuộc ông đang giấu diếm cái gì? Hình phạt xây tường cùng Liệt Phùng Nữ có quan hệ gì?”

Lão bá một tay đẩy mạnh Dương Nguyên Nhất, sau đó đóng cửa lại đồng thời đuổi bọn họ đi: “Rời khỏi Thảm gia! Rời khỏi Thiên Công Từ!”

Vương Tiểu Hồng nhắc chân rục rịch: “Phá cửa không?”

Sau khi Dương Nguyên Nhất thu sủy côn lại, đề bả vai cùng cổ tay xuống rồi nói: “Không cần, trở về chính lý sẽ rõ ràng.” Nói xong xoay người rời đi.

“Hả?” Vương Tiểu Hồng theo sau: “Cứ như vậy mà về hả? Ông ta sẽ không bị Liệt Phùng Nữ giết?”

Dương Nguyên Nhất lắc đầu: “Anh có nhìn qua, lâu một thường xuyên có người ra vào, cho nên hàng năm đều sẽ tu sửa. Trên cơ bản vách tường không có khe hở, lão bá trông coi bốn mươi mấy năm vẫn sống sót, đủ để giải thích lâu một an toàn. Chỉ cần ông ta không đặt chân lên tầng năm.”

Liệt Phùng Nữ xuất hiện tại bốn mươi năm trước và hai mươi năm trước, lão bá đều may mắn không gặp được, bởi vậy còn sống.

Vương Tiểu Hồng: “Anh tìm được gia phả?”

Dương Nguyên Nhất gật đầu: “Chụp lại rồi.”

Vương Tiểu Hồng vỗ đùi: “Mẹ kiếp! Có đi tìm Thẩm Tiểu Nguyệt không? Cô ta lừa chúng ta! Còn muốn chúng ta chết, nữ nhân này hoàn toàn không điên.”

“Điên hay không cũng không ảnh hưởng chúng ta kiểm chứng chân tướng, hiện tại phải làm rõ quan hệ của Thẩm gia và Liệt Phùng Nữ.” Bước chân Dương Nguyên Nhất vội vàng, dần dần biến mất khỏi Thiên Công Từ kín cổng cao tường.

Ở khúc quanh, Thẩm Tiểu Nguyệt bước ra, sắc mặt lạnh như băng. Cô nhìn phương hướng hai người Dương Nguyên Nhất biến mất, sau đó nhìn về phía đèn Trường Minh Bất Cầu Lâu, thì thào: “Thẩm trang Thiên Công Từ, đèn Trường Minh bất diệt.”

Sau khi lão bá trông coi Bất Cầu Lâu do dự một hồi, liền cầm một ly đèn bước lên cầu thang, đứng ở cửa phòng đóng kín lâu năm. Sau khi đứng một hồi, thở dài xoay người rời đi, mới đi mấy bước thì nghe được tiếng cửa từ từ mở ở sau lưng.

Lão bá run rẩy quay đầu lại thì nhìn thấy phía sau cửa là một mặt tường xám trắng. Trên mặt tường có vô số lỗ thủng, khe hở, máu tươi từ trong lỗ thủng, trong khe chảy ra, chậm rãi nhuộm đỏ mặt tường chính diện. Ngay cái khe ở chính giữa vỡ ra bằng mắt thường có thể thấy, một cái tay mang theo thi ban xanh trắng đột nhiên vươn ra bám vào vách tường, xé mở cái khe.

Trong mắt lão bá đều là hoảng sợ vạn vẹo đến tận cùng, ảnh ngược một màn kinh khủng nhất được chứng kiến trong đời.

...

Dương Nguyên Nhất đưa ảnh chụp cho Vương Tiểu Hồng xem, hai người đồng thời nhìn suy tư.

“Ghi chép bốn mươi năm trước của tộc hệ Thẩm gia, anh điều tra được Thẩm gia rất ít đàn ông, hơn nửa phần lớn đều chết sớm. Bốn mươi năm trước gia chủ Thẩm gia là bà nội của Thẩm tiên sinh, bà ta sinh hạ ba nam bốn nữ. Hai nam chết sớm, bốn nữ gả ra ngoài. Dưới gối chỉ còn sót lại một đứa con trai là Thẩm tiên sinh, Thẩm tiên sinh này còn có bảy chị em gái, trong đó có một người chết vào bốn mươi năm trước, sáu người chết lúc hai mươi năm trước.”

Vương Tiểu Hồng: “Có ghi chép nguyên nhân cái chết không?”

Dương Nguyên Nhất: “Bệnh nặng tái phát.”

Vương Tiểu Hồng: “Tất cả đều như vậy?”

Dương Nguyên Nhất lắc đầu: “Không phải. Trong đó có một người chết vì... Hình phạt xây tường. Thời gian chết là bốn mươi năm trước, không có tên, đứng hàng thứ ba, chị ba của Thẩm tiên sinh.”

Vương Tiểu Hồng thì thào: “Toàn trùng hết. Người Thẩm gia sẽ không điên loạn như thế chứ?”

“Ngu muội, phong kiến, ngoan cố hơn nữa hình phạt bạo lực máu tanh, khó đảm bảo sẽ không.” Dương Nguyên Nhất nghiêng về xác suất người Thẩm gia quả thực điên loạn, từ thái độ ích kỷ, ngoan cố, bảo thủ của Thẩm Tiểu Nguyệt và lão bá trông coi là hiểu được phần nào.

Vương Tiểu Hồng nhíu mày: “Nếu đoán chính xác, Liệt Phùng Nữ này xuất hiện thật sự vì báo thù? Không đúng, dĩ văn không phải người cũng không phải quỷ hồn, nó chính là quái vật. Là quái vật sinh ra từ dĩ văn khủng bố được truyền miệng và lưu truyền, trừ phi còn có thiết lập khác mà chúng ta không biết.”

Dương Nguyên Nhất tò mò hỏi: “Thiết lập gì?”

Vương Tiểu Hồng: “Nguyên nhân sinh ra dị văn đến từ chính mọi người sợ hãi kinh hoàng cùng tưởng tượng, cho nên khi dị văn hoàn thành thì đồng thời sẽ giao cho thiết lập nào đó. Ví dụ như sự kiện xe buýt chuyển cuối cùng số 375, chiếc xe buýt chính là một dị văn, mà quái vật trong xe buýt chỉ có thể dựa theo thiết lập của dị văn trong đêm khuya dụ dỗ mọi người lên xe buýt. Chúng nó không thể rời khỏi xe bus cũng không thể hành hung vào ban ngày, nếu hành khách vượt quá hoặc ít hơn sáu người cũng không thể hành hung, bởi vì trong dị văn chỉ có sáu người bình thường. Dị văn không thể không tuân theo thiết lập.”

Dương Nguyên Nhất: “Giả thiết đặt ra của Liệt Phùng Nữ, báo thù là hạng nhất, như vậy cách hai mươi năm nó xuất hiện một lần giết chết người Thẩm gia đã có thể giải thích. Nhưng nó có ý đồ giết chúng ta, Thẩm Tiểu Nguyệt đưa chúng ta đến trước mặt Liệt Phùng Nữ thay cho cô ta và Thẩm tiên sinh, chẳng lẽ cũng thuộc thiết lập?”

Vương Tiểu Hồng: “Dị văn thích máu, lấy sợ hãi của con người làm thức ăn. Thiết lập của dị văn Liệt Phùng Nữ là giết chết người Thẩm gia để báo thù, nhưng hẳn còn có một thiết lập khác, chính là chỉ cần cho Liệt Phùng Nữ ăn no, cô ta có thể tránh làm thức ăn của nó.”

“Nghe như là vì tạo một con đường sống cho Thẩm gia.” Dương Nguyên Nhất phóng to ảnh chụp trên điện thoại: “Thẩm Tam... Thẩm tiên sinh và Thẩm Tiểu Nguyệt, đại khái đã hiểu.”

Vương Tiểu Hồng: “Anh Nguyên, anh biết rồi?”

Dương Nguyên Nhất gật đầu: “Ngày mai tìm Thẩm tiên sinh xác định một chuyện.” Cậu cắt di động, ngừng đầu nói: “Ngủ đi.”

Vương Tiểu Hồng gật đầu, sau đó nhìn đến cái giường lớn duy nhất trong phòng, im lặng một hồi. Trong đầu hiện lên ảnh chụp trên bài vị tiên phu của Dương Nguyên Nhất cùng với ông sắp khùng bố u sầu, dục vọng cầu sinh làm hắn lâm vào do dự.

Dương Nguyên Nhất: “Còn chưa ngủ?”

Vương Tiểu Hồng nghĩ thầm rằng sắp không ở đây hẳn không biết, hướng hồ tâm thẳng nam vô tư trong sạch, hoàn toàn không cần ngủ trên sàn nhà. Nhưng hẳn chỉ mới bước được mấy bước đã nhận được tin nhắc nhở của sắp lớn khùng bố: [Ngủ trên sàn nhà!]

Trong mắt Vương Tiểu Hồng lộ vẻ hoảng sợ, sắp thật biến thái! Ngài ấy sao biết tình huống trước mắt là một phòng một giường?

Khi Dương Nguyên Nhất nằm trên giường, trả lời tin nhắn của Ngụy Duyên Khanh: [Ngủ ngon.]

Tác giả có lời muốn nói:

Ngụy Duyên Khanh: Tôi không chỗ nào không có mặt.

Dương Nguyên Nhất: Giữ liên lạc.

Editor có lời muốn nói:

Sự kiện chuyển xe buýt số 375 là sự kiện có thực, Cà sẽ nói rõ trong một chương riêng, theo dõi ở mục lục nha:v

Ballistic Knife

13. Chương 12-2: Phụ Lục: Chuyển Xe Buýt Số 375

Trên chuyển xe buýt tuyến cuối cùng số 375, ba người đàn ông thần bí mất tích kỳ, chân tướng làm người rợn tóc gáy

Đêm ngày 14 tháng 11, tuyến 375 cuối cùng chậm rãi rời bến. Lúc ấy đang là mùa đông, gió lạnh đến thấu xương, ban đêm u ám, dọc đường cũng không có bao nhiêu hành khách, trên xe có một tài xế tuổi khá lớn và một cô bán vé. Xe xuất phát từ trạm Viên Minh Viên Tổng, dừng lại ở Viên Minh Viên Tổng, có bốn người lên xe, theo thứ tự là một đôi vợ chồng trẻ tuổi, một cậu nhóc và một bà lão.

Sau khi bốn người lên xe, vợ chồng trẻ thân mật ngồi phía sau lái xe, mà cậu bé với bà lão thì một trước một sau ngồi gần cửa.

Chiếc xe hướng về Hương Sơn...

Bóng đêm dày đặc, trên đường dường như không có xe và người đi đường, bên trong xe cũng cực kỳ yên tĩnh, làm không khí nặng nề hơn. Đại khái sau hai trạm, có ba người đi lên. Ba người này mặc áo bành tô quân đội vừa dày vừa nặng, che kín như bưng, làm người không thấy rõ khuôn mặt. Người ở giữa cúi đầu, được hai người hai bên đỡ, như là uống rượu say. Ba người này lên xe liền đồng loạt ngồi xuống hàng ghế cuối cùng, trong lúc đó không nói một câu nào. Có người nhìn thấy bọn họ mặc trường bào quan phục triều Thanh, sắc mặt trắng bệch, mà khi đó đúng lúc Trung Quốc và Đài Loan đang hợp tác quay một bộ phim Thanh cung rất nổi tiếng, bởi vậy mọi người chỉ xem bọn họ là diễn viên ở gần đây, chưa từng hoài nghi nhiều hơn.

Lại đi thêm ba bốn trạm nữa, bà lão đột nhiên đứng lên mắng cậu bé, nói cậu trộm ví tiền của mình. Cậu bé vô tội, nhưng không chịu nổi bị bà lão nổi điên đánh chửi như vậy, đáp trả: “Bà lớn tuổi mà sao còn ngậm máu phun người!” Nhưng bà lão không chịu buông tha, cứ rần muốn kéo cậu nhóc đến đồn cảnh sát nói chuyện, bảo tài xế lập tức dừng xe. Cậu bé cũng tức điên, đồng thời theo xuống xe.

Nhìn xe buýt đi xa, bà lão thở phào nhẹ nhõm. Cậu bé tò mò hỏi: “Không phải muốn đến đồn sao? Ở đâu?” Bà lão nói: “Nào có cái đồn công an gì, bà đang cứu cháu một mạng!” Nhìn mặt cậu bé mê man, bà lão giải thích: “Nhìn thấy ba người mới lên xe không? Bọn họ không phải người, là quỷ! Lúc này ngoài cửa có một cơn gió, bà nhìn thấy bọn họ không có chân!”

Cậu bé kinh hãi, lập tức báo cảnh sát. Ngày hôm sau trạm tổng xe buýt báo án, nói là lái xe và người bán vé tuyến 375 mất tích, cảnh sát lập tức đi tìm cậu bé báo án đêm qua họ nhận định là thằng nhóc điên, cũng lấy lời khai của cậu bé và bà lão.

Hai ngày sau, tại một cái kênh rạch đầy bùn ở ngoại ô phát hiện chiếc xe buýt này, lái xe, người bán vé và hành khách trên xe đều chết hết, cổ của bọn họ bị bẻ gãy, mà ba người mặc áo bành tô quân đội lại biến mất...

Bên cạnh đó còn có rất nhiều điểm đáng ngờ:

Thứ nhất, xe buýt được phát hiện dưới tình huống chạy một ngày lại nhiều thêm 100km, mà trong hộp thư không phải chứa xăng mà là máu.

Thứ hai, cho dù ở mùa hè, thi thể cũng không thể nào xuất hiện tình trạng hư thối nghiêm trọng chỉ trong hai ngày, huống chi án xảy ra vào mùa đông, trải qua kiểm tra xác định không phải vì bị phá hư.

Thứ ba, ngày xảy ra vụ án, trên các camera đầu đường không phát hiện bất kỳ dấu vết gì liên quan đến xe buýt 375.

Rồi sau này, vụ án cũng được chứng thực là do người bịa đặt, mục đích là che giấu chân tướng đêm đó xảy ra trên xe buýt.

Xe buýt xảy ra vụ án không phải tuyến 375 mà là tuyến 330. Đêm xảy ra án mạng, trên xe ngoại trừ tài xế thì còn có một ông lão và một cô gái. Khi chiếc xe đậu sát trạm, có ba người đi lên, người giữa được hai người hai bên dìu, người đầy mùi rượu. Hai người vừa đi vừa mắng: “Tên ngốc này, ai kêu mày uống nhiều rượu như vậy? Hại tội tao đưa mày về nhà...”

Một lát sau, ông lão đột nhiên chửi rửa cô gái, chỉ trích cô phun kẹo cao su lên người mình, cho dù cô gái nhiều lần giải thích mình không có ăn kẹo cao su, nhưng ông vẫn không buông tha, yêu cầu cô gái xuống xe cùng mình. Rơi vào đường cùng, tài xế ngừng xe, cô gái và ông lão cùng xuống. Lúc này, ông lão mới nói chân tướng cho cô gái: Lúc này người được hai người kia dìu lên xe là người chết! Tuy rằng người giữa nồng nặc mùi rượu, nhưng thân thể hẳn lại cứng ngắc, nếu người thật sự say rượu thì phải mềm. Nhất định là hung thủ vẩy rượu lên người chết, khiến người hiểu lầm đây chẳng qua là tên say xỉn! Mà ông chỉ có thể cứu cháu, còn tài xế thì ông không có cách nào...

Mà ngày hôm sau báo đài đưa tin lật xe buýt, trong đó có hai người gặp nạn, một là người chết hai người kia dìu lên, một người khác là tài xế. Mà hung thủ quả thực dùng sự cố xe buýt này để che giấu tội lỗi của mình, ông lão kia là một giảng viên pháp y nổi tiếng.

Sự kiện linh dị chuyến xe buýt số 375 dường như nói lên một điều: Đáng sợ hơn quỷ thần, chính là lòng người!

14. Chương 13: Liệt Phùng Nữ (6)

Sáng sớm, Dương Nguyên Nhất tỉnh dậy thì thấy Vương Tiểu Hồng co thành một đoàn ngủ say trên giường. Tối hôm qua mới hẳn cùng lên giường ngủ, kết quả Vương Tiểu Hồng hoảng hốt lo sợ, tỏ vẻ không ngủ cùng người đã có chồng.

Lúc ấy Dương Nguyên Nhất trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng tính tình tốt không lựa chọn đánh bả đầu Vương Tiểu Hồng.

Dương Nguyên Nhất vừa mở cửa, trời mờ mờ, tầng mây xếp ngăn cản ánh mặt trời. Giọt sương trên đầu cỏ, gió lạnh phát phơ, đã là tháng mười, lúc sắc trời không nắng mang đến lạnh lẽo. Cậu rút sủy côn ra, trước tiên ở trong sân hoạt động thân thể một giờ rồi mới đi rửa mặt, vừa mới đặt ly xuống liền nghe tiếng kêu thảm thiết của Vương Tiểu Hồng ở trong phòng.

Cậu cầm sủy côn nhanh chóng vọt vào, không nhìn thấy Liệt Phùng Nữ hay quái vật khả nghi nào khác, chỉ thấy bóng dáng Vương Tiểu Hồng ngồi xếp bằng trên giường. Tầm lưng kia nhìn qua có chút hiu quạnh, bả vai run rẩy kịch liệt.

Dương Nguyên Nhất hỏi: “Vương Tiểu Hồng, em không sao chứ?” Cậu nghiêng đầu ra phía trước nhìn Vương Tiểu Hồng, nhìn thấy dáng vẻ hẩn lập tức cảm miệng, sau khi hết khiếp sợ bắt đầu nhin cười.

Vương Tiểu Hồng ngây ra như phỗng, vẻ mặt hoảng hốt, mép tóc hai bên trông một mảng lớn. Trong lòng bàn tay hắn còn đang nắm rất nhiều tóc rớt xuống, trong mắt ngấn lệ.

Dương Nguyên Nhất nén cười: “Vuốt nhiều?”

Vương Tiểu Hồng thất thần vùi đầu trong chăn, không trả lời. Tuy Dương Nguyên Nhất cảm thấy buồn cười nhưng vẫn gọi điện thoại hỏi Ngụy Duyên Khanh. Dù sao trong một đêm rụng nhiều tóc như vậy chính là bệnh nặng, nhưng Ngụy Duyên Khanh nói cho cậu biết: “Hiện tượng bình thường.”

Dương Nguyên Nhất: “Cậu ấy rụng rất nhiều tóc, tay cầm toàn tóc. Mép tóc hai bên trơ trụi, không một chòm tóc.”

Ngụy Duyên Khanh trầm giọng nói: “Tổ tiên của bọn họ vốn là đầu trọc.”

Dương Nguyên Nhất nhướn mày: “Tôi thấy trước kia tóc của cậu ấy vừa đen vừa dày.”

Ngụy Duyên Khanh cười lạnh: “Tóc cấy.”

Im lặng một lúc, Dương Nguyên Nhất mới trả lời: “Được rồi, tôi biết rồi.” Trăm triệu lần không nghĩ tới, Vương Tiểu Hồng còn trẻ như vậy đã phải cấy tóc.

Vương Tiểu Hồng điều chỉnh tâm lý một giờ mới ổn định, cuối cùng mặt con nít đội mũ âm trầm đi ra. Vương Tiểu Hồng đến trước mặt Dương Nguyên Nhất cầu xin: “Anh Nguyên, anh đừng nói ra.”

Dương Nguyên Nhất cam đoan không nói, Vương Tiểu Hồng mới buồn rầu giải thích: “Di truyền gia đình.” Giác mộng cả đời của gia tộc bọn họ chính là có một đầu tóc dày lại mượt mà. Nói xong, hắn lại lặng lẽ nhìn mái tóc dày của Dương Nguyên Nhất, nội tâm hâm mộ lại ghen tỵ.

Dương Nguyên Nhất cười cười: “Đi thôi, ăn sáng trước đã.”

Hai người cùng đi ăn sáng, trên đường gặp Thẩm Hào đang nghiêm túc đi rất vội vàng. Thẩm Hào dừng lại, mở miệng trước: “Sáng nay ở Bất Câu Lâu phát hiện hai thi thể.”

Nghe vậy, Dương Nguyên Nhất nói: “Cùng đi đi.” Cậu xoay người sóng vai với Thẩm Hào, vừa đi vừa nói: “Biết là hai người nào không?”

Thẩm Hào: “Tôi cũng không rõ, chỉ là nghe người khác nói hẳn là bác Minh trông coi Bất Câu Lâu và cậu

họ mất tích mấy ngày hôm trước. Sáng sớm hôm nay, theo thường lệ quét dọn Bát Câu Lâu, tầng năm vốn không thể đi lên, nhưng khi dọn dẹp tầng bốn thì phát hiện trên sàn nhà có vết máu. Lăn theo vết máu, phát hiện là máu từ tầng năm thấm thấu xuống nên bấm báo cho Thẩm tiên sinh. Sau đó mở cửa đi vào liền thấy hai thi thể.”

Hắn nhúu chặt mày, mặt mũi lúc xanh lúc đen, vô cùng lo lắng. Đường như vì mấy ngày gần đây Thiên Công Tử liên tục xảy ra án giết người mà khá phiền não, càng làm hắn phiền não hơn là phải cố gắng che giấu tin tức người chết, càng không thể báo cảnh sát. Đang suy nghĩ, hắn liền hoài nghi nhìn hai người Dương Nguyên Nhất: “Các người có tra được manh mối gì không?”

Dương Nguyên Nhất hỏi lại: “Lão bá trông coi Bát Câu Lâu chết? Ông ấy cũng là người nhà họ Thẩm?”

Thẩm Hào: “Đúng vậy, nhưng bây giờ rất nhiều người đã quên thân phận của ông ấy. Các người từng vào Bát Câu Lâu?”

“Đêm qua, Thẩm Tiểu Nguyệt dẫn chúng tôi đi.”

Dương Nguyên Nhất mới vừa nói xong, Thẩm Hào lập tức dừng bước, xoay người trợn mắt nhìn bọn họ: “Lời Thẩm Tiểu Nguyệt mà các người cũng nghe?”

Dương Nguyên Nhất bình tĩnh nói: “Chúng tôi cần manh mối. Nếu không thể mau chóng giải quyết, người chết sẽ càng nhiều. Bao gồm anh, anh cũng sẽ gặp nguy hiểm.”

Thẩm Hào siết chặt nắm tay, trong mắt u ám quay cuồng, sau một lúc lâu mới xoay người tiếp tục đi, vừa đi vừa nói chuyện: “Tôi biết có người đang trả thù Thẩm gia, Thẩm Tiểu Nguyệt đã điên rồi, tốt nhất các người tránh xa nó một chút.” Hắn đột nhiên dừng chân, nhìn Thẩm Tiểu Nguyệt xuất hiện ở phía trước.

Thẩm Tiểu Nguyệt đứng tại chỗ chờ bọn họ đi qua, khéo môi mang theo mỉm cười, điềm tĩnh xinh đẹp nhìn không ra dấu hiệu bị điên. Cô hơi nghiêng đầu: “Cùng đi Bát Câu Lâu chứ?” Khi nói chuyện đồng thời nhìn Dương Nguyên Nhất, ánh mắt thản nhiên sạch sẽ, không chút chột dạ.

Thẩm Hào: “Ai cho chị rời khỏi phòng?”

Thẩm Tiểu Nguyệt: “Ba cho tôi ra ngoài.”

“Thẩm tiên sinh?” Thẩm Hào nhúu mày, sốt ruột chạy đi không quan tâm chuyện Thẩm Tiểu Nguyệt rời khỏi phòng cũng như không ai trông chừng, cảnh cáo cô hai câu: “Đừng phát điên.”

Thẩm Tiểu Nguyệt đứng ở phía sau, đi theo bên cạnh Dương Nguyên Nhất, khẽ nói: “Ai nha. Không chết.” Ngữ khí cực kỳ đáng tiếc.

Dương Nguyên Nhất cười nhạt không nói, kéo Vương Tiểu Hồng đang giận dữ đi. Cậu bình tĩnh trả lời: “Tôi không chết, tiếp theo đến phiên cô.”

Nụ cười của Thẩm Tiểu Nguyệt biến mất, đột nhiên giật tái mặt. Tay cô tay siết thành quyền nắm chặt làn váy, gân xanh mu bàn tay nổi lên, trong mắt chợt lóe hoảng loạn cùng sợ hãi. Dương Nguyên Nhất dẫn dò cô: “Đừng phát điên, bây giờ phát điên cô sẽ bị nhốt lại.”

Thẩm Tiểu Nguyệt miễn cưỡng cười cười: “Các người cũng sống không được.”

“A.” Dương Nguyên Nhất không phản ứng Thẩm Tiểu Nguyệt, Vương Tiểu Hồng dè dặt vánh nón, giờ ngón cái với cậu. Dương Nguyên Nhất mỉm cười, bước nhanh hơn vượt qua Thẩm Hào. Không bao lâu, Bất Câu Lâu liền xuất hiện trước mắt. Cậu ngẩng đầu nhìn lâu năm, ban ngày không thấy được đèn Trường Minh lâu năm.

Trong lầu cực kỳ yên tĩnh, khi bọn họ đặt chân lên tầng năm, phát hiện bên trong vây đầy người, nhưng không ai nói chuyện. Có mấy người đứng bên ngoài, sắc mặt tái xanh, lại có hai người đột nhiên lao ra nôn mửa, gia nhập đội ngũ của bọn họ. Giá sách trong phòng ngã xuống đất, lộn xộn, khiến phía trước có một cái tủ quần áo đứng lạng lạng bên tường cực kỳ nổi bật.

Hai người Dương Nguyên Nhất bước qua giá sách ngã xuống đất, đối mặt là mùi máu tanh nồng xộc vào mũi. Máu tanh đầy đất và thịt nát trộn lẫn với nhau, có vết đã khô, có vết diện tích quá lớn, lượng máu quá nhiều chưa kịp khô.

Trước mắt là hai cổ thi thể đã hoàn toàn biến dạng, tứ chi cùng thân thể nát vụn, nếu không phải phát hiện hai cái đầu căn bản không nhận ra đây là hai cổ hài cốt.

Hai người này đúng là lão bá trông coi Bất Câu Lâu và người còn lại mất tích lúc trước.

Thẩm tiên sinh nhìn chằm chằm mặt tường sợ hãi, nhìn thấy đám người Dương Nguyên Nhất, lên tiếng trước để Thẩm Hào xử lý thi thể trên đất. Sau đó trợn mắt nhìn Thẩm Tiểu Nguyệt: “Đi về.”

Thẩm Tiểu Nguyệt nhìn chằm chằm, không chút khiếp sợ đối diện với Thẩm tiên sinh.

Thẩm tiên sinh gào lên: “Tao bảo mày đi về!”

Thẩm Tiểu Nguyệt cười nhạt: “Ông cũng không tốt hơn tôi là bao.” Nói xong cô thật sự xoay người rời đi, giống như đến Bất Câu Lâu chỉ là vì kích động ba mình.

Thẩm tiên sinh thở phào, nói với Dương Nguyên Nhất và Vương Tiểu Hồng: “Chê cười rồi.”

Dương Nguyên Nhất cười cười, sau đó lướt qua Thẩm tiên sinh đi đến bức tường phía sau ông. Trên vách

tường có khe hở bị toác ra, trong khe, trên mặt tường đầy máu tươi. Cậu nhìn trái nhìn phải, tìm được chân ghế gãy trong góc. Cậu nắm chân ghế trong tay định đưa vào trong khe hở, Thẩm tiên sinh lập tức ngăn cậu lại.

Thẩm tiên sinh: “Tầng năm Bát Câu Lô chứa rất nhiều sách cổ, bao gồm gia phả, không thể hư hao.”

Dương Nguyên Nhất hơi híp mắt, khóe môi vẫn mang theo ý cười ôn hòa: “Tôi chỉ muốn nhìn xem trong tường có cái gì, sẽ không phá hư sách cổ và gia phả.”

Thẩm tiên sinh kiên trì: “Vây cũng không được!”

Dương Nguyên Nhất mỉm cười rực rỡ, liếc mắt nhìn sách cổ sũng nước không ai hỏi han trong vũng máu, lại nhìn Thẩm tiên sinh kiên trì không cho phá vách tường. Cậu ném chân ghế xuống: “Được rồi.” Lúc quay đầu ra hiệu cho Vương Tiểu Hồng, hần vuốt vuốt cảm.

Thẩm tiên sinh âm thầm thở phào, xoay người kéo Dương Nguyên Nhất sóng vai rời đi. Trong nháy mắt khi bọn họ xoay người, Vương Tiểu Hồng đột nhiên rút ra Ballistic Knife đâm vào khe hở vách tường, lợi dụng cơ hội này cạy mở khe hở, bóc một lớp lớn mặt tường.

Thẩm tiên sinh quá sợ hãi, giận dữ hét lên: “Dừng tay! Ngăn hẩn lại!”

Lúc này, Vương Tiểu Hồng đã xé hơn 10cm mặt tường, một cái cây khô ẩm thấp, dính đầy xi măng đột nhiên rơi lên mặt hẩn. Vương Tiểu Hồng “Á” một tiếng thảm thiết, trực tiếp túm tóc ẩm ướt của cái xác này dùng sức kéo ra ngoài, thuận tay ném vào lòng Thẩm tiên sinh. Thẩm tiên sinh không kịp giận, xiu vì tức.

Vương Tiểu Hồng thấy đó là xác khô, lập tức cười xấu hổ khiêng khối cây khô kinh khủng xấu xí này lên.

“À, tôi tưởng xác chết vùng dậy.”

Thẩm Hào co rút khóe miệng, bất kể là xác chết vùng dậy hay cây khô, đều rất khủng bố.

Vương Tiểu Hồng cười hề hề, giải thích với Dương Nguyên Nhất: “Bất động không sợ, biết nhúc nhích mới sợ.”

Dương Nguyên Nhất đỡ trán: “Trước tiên để chung cây khô với những thi thể khác, mang Thẩm tiên sinh ra ngoài.”

Cái này không cần anh nói, Thẩm Hào đã phân phó những người khác xử lý thi thể, mà bản thân lại công Thẩm tiên sinh rời khỏi Bát Câu Lô. Dương Nguyên Nhất và Vương Tiểu Hồng đều đi theo vào phòng Thẩm tiên sinh, đi vào mới phát hiện trong phòng đặt một cái tủ quần áo rất lớn. Kích cỡ tủ quần áo vượt

xa kích cỡ đồ vật trong phòng, có vẻ không hợp nhau.

Thẩm tiên sinh từ từ tỉnh lại, lập tức hỏi về cổ cây khô đào trong mặt tường Bát Câu Lâu. Nghe Thẩm Hào nói đã xử lý xong cây khô, ông lập tức quát: “Trả về chỗ cũ!”

Thẩm Hào không hiểu: “Vì sao?”

Thẩm tiên sinh: “Đó là tội nhân chịu hình phạt xây tường, không thể đào ra cũng không thể an táng, đây là quy củ!” Ông yêu cầu Thẩm Hào lập tức đưa cái xác nữ kia vào lại trong tường, trám lại mặt tường.

Thẩm Hào mấp máy môi muốn nói gì đó, nhưng Thẩm tiên sinh lấy quy củ Thẩm gia áp chế hấn, hấn không phản bác được, lặng lẽ gật đầu: “Bây giờ cháu đi thu xếp.”

Lúc này Thẩm tiên sinh mới vừa lòng, sau đó nhìn hai người Dương Nguyên Nhất và Vương Tiểu Hồng, miễn cưỡng trấn định, mỉm cười: “Quy củ Thẩm gia, không thể vi phạm. Những chuyện khác, các người có thể thoải mái điều tra. Ngoài ba cổ thi thể, các người đều có thể cẩn thận tra.”

Dương Nguyên Nhất cười cười: “Vậy được, chúng tôi không lãng phí thời gian, đi bây giờ đây.”

Thẩm tiên sinh gật đầu, ba người lập tức rời đi. Trên đường, Thẩm Hào dừng bước nhìn chằm chằm hai người Dương Nguyên Nhất: “Các người muốn điều tra thì theo tôi, tôi cho các người biết một chút quy củ và bí mật Thẩm gia.”

Tác giả có lời muốn nói:

Dương Nguyên Nhất: Ngủ chung?

Vương Tiểu Hồng (mặt hoảng sợ): Không không không, em không ngủ với người đã có chồng!

*

Sếp Ngụy không chỗ nào không có mặt, dùng tia tử vong nhìn các người: Nói cho tôi biết, không phải các người đang nuôi mập sao? Là cái loại nuôi xong rồi nhìn, nhìn xong tiếp tục nuôi.

15. Chương 14: Liệt Phùng Nữ (7)

Bốn cổ thi thể được đặt trong một cái sân vườn rất xa, những người khác đều vội vàng rời đi, ai cũng không muốn ở chỗ này trông coi bốn thi thể máu thịt mơ hồ, tử trạng thê thảm, rất dọa người.

Thẩm Hào dẫn Dương Nguyên Nhất và Vương Tiểu Hồng vào trong, xốc vãi trắng tìm kiếm xác khô nữ bị hình phạt xây vào tường. Dương Nguyên Nhất cẩn thận nhìn kỹ khối xác khô nữ, hai tay hai chân cô đều bị gập lại, hình thành độ cong vắn vẹo, có thể thấy được là bị xây vào tường, đau đớn mà chết. Trên người toàn là xi măng, có chút khô, có chút ẩm ướt.

Dương Nguyên Nhất gạt tóc ướt trên mặt cô, thấy miệng bị vá lại. Chỉ đen trên miệng cùng với Liệt Phùng Nữ bọn họ gặp phải giống nhau như đúc, cậu nhìn xuống dưới, chần chừ trước bụng nữ thi một lúc, nhìn thấy một vòng tròn giống như bùn lầy.

“Cuống rồn?”

Wang Xiao Hong nhìn sang, xác định là cuống rồn không sai. “Hắn là một phụ nữ mang thai, cuống rồn chưa kịp lấy ra đã bị vùi vào trong tường.” Trong nháy mắt hắn nảy sinh cảm giác vô cùng ghét nhà họ Thẩm, hắn nói: “Trừ phi cô ấy mắc tội quá nặng, không thể đặc xá, bằng không đem một người phụ nữ mới sinh xong vùi vào trong tường, hành vi này quá ác độc.”

Thẩm Hào: “Nhìn quần áo người này như là vài thập niên trước, hình phạt xây tường đúng là hủ tục, bốn mươi năm trước đã hủy bỏ.” Hắn cẩn thận nhìn cổ thi thể phụ nữ này, nói: “Hắn là cô ta không mắc trọng tội, rất có thể là vi phạm gia quy Thẩm gia, bị xử phạt. Vài thập niên trước Thẩm trang còn rất ngu dốt, tất cả mọi người đều tin quỷ thần, xem Thiên Công Từ như tín ngưỡng, xem người Thẩm gia như người đưa tin của thần minh, thậm chí có được quyền lợi hành quyết phạm nhân.”

Vài thập niên trước, giáo dục chưa được phổ cập, quan niệm phong kiến của mọi người khiến bọn hắn càng tin tưởng quỷ thần. Địa phương càng phong bế càng trở nên như vậy, mặc dù Thẩm trang ở trong cố đô ngàn năm, nhưng lại là một nơi rất cổ hủ. Thiết lập rất nhiều luật lệ, tập quán bất hợp lý cổ lỗ sĩ, quyền lợi thần minh lớn hơn cơ quan hành chính. Chẳng qua sau này người Thẩm gia liên tục mất đi, dần dần hủy bỏ luật lệ tập quán bất hợp lý, hơn nữa quốc gia coi trọng giáo dục, Thẩm trang được khai phá trở thành khu du lịch mới, hiện giờ thoát nhìn tươi trẻ, không phong kiến âm trầm như ban đầu.

Dương Nguyên Nhất hơi trào phúng: “Thẩm gia thật nhiều quy củ.”

“Nhiều như sao luôn.” Thẩm Hào gật đầu đồng ý: “Cho nên ép người tới không thở nổi, chỉ những khi có du khách đến ở một hai ngày mới cảm thấy Thiên Công Từ náo nhiệt. Trên thực tế lúc bầu trời tối đen, âm trầm vắng lặng, mùa hè gió thổi vào nhà chính đều lạnh như băng.”

Dương Nguyên Nhất: “Anh không thích Thẩm gia?” Bất luận là hành vi hay giọng điệu đều thể hiện vô cảm với Thẩm gia.

Thẩm Hào: “Người bình thường đều sẽ không thích.” Hắn liếc hai người, thở dài nói: “Từ nhỏ tôi không

sống ở Thẩm trang, hai năm trước Thẩm tiên sinh bệnh nặng, tôi mới trở về giúp đỡ.”

Dương Nguyên Nhất: “Anh vẫn luôn gọi là Thẩm tiên sinh?” Dựa theo quan hệ máu mủ, Thẩm tiên sinh hẳn là cậu của Thẩm Hào. Nhưng hắn chưa từng gọi Thẩm tiên sinh một tiếng cậu.

“Không thân, Thẩm tiên sinh cũng không phản đối, huống chi ông ta có rất nhiều cháu ngoại.” Thẩm Hào đáp vài trắng lại, ánh mắt nhìn hư không, sau một lúc lâu mới quay đầu nói: “Không phải các người muốn biết gia quy Thẩm gia, còn có chuyện bốn mươi năm trước sao?”

Dương Nguyên Nhất: “Anh biết?”

Thẩm Hào chỉ một căn phòng: “Trước đây tôi ở nơi này, ở chung với mẹ tôi. Mặc dù ông cố ngoại mất sớm, nhưng để lại rất nhiều con nối dõi. Ông ngoại có vợ cả còn có năm sáu vợ bé, cho nên sinh rất nhiều. Bác Minh và ông ngoại là cùng thế hệ, nhưng chỉ là do một dây tơ sinh, địa vị thấp. Lúc ấy ngoại trừ gã con gái ra ngoài, còn có kén rể vào, các cô sinh con, tất cả đều ở tại Thiên Công Từ.

Thiên Công Từ Thẩm gia ba đời, bao gồm tôi tứ hầu gái vài trăm người, nhiều người lại lễ giáo uy nghiêm. Quy củ cực kỳ nhiều, hơn nữa tín ngưỡng thần minh cũng thi hành nô lệ hóa, dẫn đến không ai dám phản kháng.

Thẩm Hào: “Từ lúc tôi có trí nhớ, Thiên Công Từ đã rất nặng nề âm trầm rồi. Người trở nên ít, mẹ tôi nói lúc bà còn nhỏ, Thẩm gia có vài trăm người, khách lui tới nối liền không dứt.” Hắn nhún nhún vai: “Khi đó Thẩm trang còn chưa mở mang du lịch, Thẩm gia xuống dốc, huy hoàng chỉ còn trong kỷ niệm. Tôi theo mẹ ở trong căn phòng xa xôi này, ở sáu năm. Lúc sáu tuổi, mẹ tôi chết. Tử trạng cùng một dạng với bọn họ, toàn thân giống như cây trúc bị bẻ gãy.”

Dương Nguyên Nhất ngược mắt: “Anh thấy toàn bộ quá trình?”

Sau một lúc lâu, Thẩm Hào gật đầu: “Ừ. Tôi trốn trong tủ quần áo, còn sống, nhưng chính mắt nhìn thấy mẹ bị kéo vào trong khe hở. Tôi cho các người biết Liệt Phùng Nữ là một lời đồn, bởi vì nếu không tin, sẽ không bị giết.”

Nghe vậy, Vương Tiểu Hồng cười nhạo: “Khờ khạo.”

Thẩm Hào nhíu mày, nghiêm túc nhìn Vương Tiểu Hồng. Vương Tiểu Hồng hai tay gối sau gáy, thoải mái nói: “Bởi vì dị văn Liệt Phùng Nữ được lưu truyền mà có được thực thể, cụ tượng hóa. Nếu đã là cụ tượng hóa, căn bản sẽ không vì anh tin hay không mà buông tha anh. Đồ vật cụ tượng hóa, chính là vật thực. Ví dụ như một con dao, sẽ không bởi vì anh không tin nó tồn tại, mà anh có thể đao thương bất nhập.”

Thẩm Hào: “Tôi nghiên cứu cái gọi là dị văn đã mười mấy năm, chúng nó lưu truyền trong thành thị các quốc gia, thông qua truyền miệng của mọi người không bao giờ biến mất, bởi vì thần bí cùng sợ hãi của con người được sinh ra. Nếu dị văn không thể lưu truyền, dần dần biến mất, không hề có người nhắc tới, chúng nó cũng sẽ biến mất. Nói cách khác, chúng nó tồn tại trong tiềm thức ”Tin tưởng” của mọi người.”

“Nói đúng.” Dương Nguyên Nhất giơ ngón tay: “Dị văn vì mọi người ”Tin tưởng” mà tồn tại, bởi vì cảm xúc sợ hãi mãnh liệt nên xuất hiện cụ tượng hóa. Nhưng đồ vật đã cụ tượng hóa sẽ không vì một người không tin mà biến mất.”

Đồ vật đã xuất hiện, có được thực thể, hoàn toàn cụ tượng hóa, đã nói lên đây là đồ vật tồn tại thực tế, mặc kệ nguồn gốc vớ vẩn bao nhiêu. Nếu đồ vật đã tồn tại, cụ tượng hóa, làm sao có thể vì một người không tin mà biến mất?

Vương Tiểu Hồng kinh ngạc: “Anh Nguyên, làm sao anh biết?”

Dương Nguyên Nhất cười cười: “Sếp dạy.”

Vẻ mặt Vương Tiểu Hồng “A ~ hiểu rồi”, nhấp nháy mắt: “Đãi ngộ đặc biệt.”

Dương Nguyên Nhất: Nghe giống như mình với sếp có quan hệ bất chính gì thì phải.

Thẩm Hào có chút dao động: “Các người là ai?”

Dương Nguyên Nhất và Vương Tiểu Hồng nghiêm túc, chính thức giới thiệu với hắn: “Thành viên tiểu tổ xử lý vụ án đặc biệt dị văn đô thị.”

Thẩm Hào hoảng hốt: “Nhân viên chính phủ?”

Vương Tiểu Hồng ho nhẹ: “Dân thường thôi.”

Thẩm Hào: “À...” Tạm dừng một lát, hắn quay lại vấn đề chính: “Cho nên các người đã sớm biết dị văn tồn tại... Bỏ đi, tôi cũng không quá để ý. Năm đó mẹ tôi chết kỳ quái như vậy, còn có Liệt Phùng Nữ đã nghe được từ bé, tôi không thể không quan tâm. Sau này bị đưa ra ngoài Thẩm trang, tôi cũng không từ bỏ tìm hiểu quan hệ giữa Thẩm gia Thiên Công Từ và Liệt Phùng Nữ. Điều tra vài năm, quả nhiên phát hiện toàn đời trước Thẩm gia bốn mươi năm trước dường như đều gặp tai ương ngập đầu, phương thức tử vong cùng một kiểu với mẹ tôi. Hai mươi năm trước, đoạn thời gian mẹ tôi bị giết, một thế hệ Thẩm gia cơ hồ bị giết sạch.”

Vương Tiểu Hồng: “Thẩm gia chết nhiều người như vậy, không ai cảm thấy kỳ lạ, cũng không có tin tức gì truyền ra sao?”

“Thứ nhất, quy củ. Quy củ Thẩm gia đề cao lợi ích của Thiên Công Từ, bất luận việc gì ảnh hưởng đến danh tiếng Thiên Công Từ cũng không được truyền đi.” Thẩm Hào giơ ngón tay thứ hai: “Thứ hai, bọn họ không dám. Bởi vì chuyện bốn mươi năm trước đã xảy ra, dẫn đến báo ứng.”

Vương Tiểu Hồng truy hỏi: “Chuyện gì?”

Thẩm Hào: "Nói đúng ra phải là chuyện sáu mươi năm trước. Sáu mươi năm trước vợ lớn vợ bé của ông ngoại sinh tổng cộng sáu cô con gái. Trong đó người đứng hàng ba tên là Thẩm Tam, bởi vì lúc ra đời tính cho cô một quẻ, là mạng khắc người thân. Vốn là muốn dìm chết đuối, nhưng mẹ Thẩm Tam lấy cái chết cầu xin, Thẩm Tam sống sót.

Thẩm Tam sống sót, là mẹ của cô chết thay. Lúc Thẩm Tam lấy chồng, Thẩm tiên sinh được sinh ra. Sau này Thẩm Tam theo chồng trở về Thiên Công Từ, năm ấy Thẩm tiên sinh tám tuổi bệnh nặng, dùng thuốc và châm cứu cũng vô hiệu. Bà nội của Thẩm tiên sinh tức giận, trói Thẩm Tam lại, lúc ấy Thẩm Tam đang mang thai tám tháng.

Nửa đêm chồng của Thẩm Tam bị đuối ra ngoài, gặp mưa to, đạp phải rêu xanh trên thềm đá trượt chân, gáy đập mạnh xuống, chết tại chỗ. Thẩm Tam biết được rất đau lòng, cầu xin bà nội buông tha bào thai trong bụng. Nhưng Thẩm tiên sinh bệnh nặng, vả lại còn là đàn ông duy nhất trong nhà, bà nội Thẩm gia không chịu buông tha cho cô cố ý xây cô vào trong tường Bất Cầu Lâu, còn dùng chỉ đen may miệng của Thẩm Tam lại.

Thẩm Hào nói: "Liệt Phùng Nữ chính là nguyên hình của Thẩm Tam. Sau khi Thẩm Tam chết, đột nhiên lưu truyền tin đồn Liệt Phùng Nữ."

Trong bóng đêm thăm thẳm, tôi tớ người hầu chụm đầu thăm thì, ánh mắt sợ hãi lại mang theo tò mò muốn tìm hiểu. Dị văn như ôn dịch nhanh chóng mang đến âm u nặng nề cho Thiên Công Từ, truyền vào một bầu không khí khủng bố đến Thiên Công Từ.

Người Thẩm gia chết thảm, Thẩm gia sa sút, thế như củi mục.

Chân tướng quá nặng nề, thế nên trầm mặc lan tràn hồi lâu. Một lúc sau, Dương Nguyên Nhất mở miệng hỏi: "Đứa nhỏ Thẩm Tam sinh ra đâu?"

Thẩm Hào nhìn cậu với ánh mắt kỳ dị, dường như có hơi kinh ngạc trong thời gian ngắn cậu có thể phát hiện thứ duy nhất bị bỏ qua trong chân tướng là đứa bé: "Chết hai mươi năm trước, tại tầng năm Bất Cầu Lâu. Chính bởi vì người đó chết, tôi mới xác định Liệt Phùng Nữ không phải Thẩm Tam hóa thành lệ quỷ."

Hổ dử không ăn thịt con, cho dù hóa thành lệ quỷ cũng sẽ không làm tổn thương con mình.

Dương Nguyên Nhất: "Ai đỡ đẻ cho Thẩm Tam? Sau khi đỡ đẻ, ai nuôi đứa bé kia?"

Thẩm Hào: "Không rõ lắm."

Dương Nguyên Nhất gật đầu: "Tôi biết rồi."

Thẩm Hào giật giật chân mày, vội hỏi: "Các người điều tra được đầu mối gì? Dù sao cũng phải nói cho tôi biết."

Dương Nguyên Nhất mỉm cười: “Anh cảm thấy ban đầu về dị văn Liệt Phùng Nữ, là ai truyền ra?”

Thẩm Hào do dự: “Ai?”

Dương Nguyên Nhất: “Thẩm tiên sinh.”

Đồng tử Thẩm Hào co rút, nhìn chăm chăm Dương Nguyên Nhất. Vương Tiểu Hồng xóc vãi trắng kiểm tra xác nữ, nghe vậy tay run một cái, đột nhiên ngẩng đầu: “Thẩm tiên sinh? Ông ta không tham dự chuyện năm đó, làm sao biết truyền ra dị văn Liệt Phùng Nữ? Ai dạy ông ta?”

Dương Nguyên Nhất: “Không nhất định là người khác dạy Thẩm tiên sinh, cũng có thể là Thẩm tiên sinh gặp ác mộng. Trong ác mộng nhìn thấy Liệt Phùng Nữ từ trong vách tường bò ra, lúc giật mình tỉnh lại có lẽ nói cho người bên cạnh biết. Ai ngờ người đó truyền ra ngoài, trở thành dị văn không thể kiểm tra nguồn gốc phát sinh.”

Thẩm Hào vẫn rất khiếp sợ: “Không đúng, nếu quả thật là ác mộng, tại sao Thẩm tiên sinh có thể miêu tả tử trạng Thẩm Tam rõ ràng như vậy?” Tử trạng của Thẩm Tam cùng một dạng với Liệt Phùng Nữ.

Dương Nguyên Nhất: “Nếu lúc ấy, Thẩm tiên sinh cũng ở đó thì sao?”

16. Chương 15: Liệt Phùng Nữ (8)

“Không thể nào!” Thẩm Hào không chút do dự phủ nhận suy đoán này: “Lúc đó Thẩm tiên sinh bệnh nặng, mọi người nghĩ Thẩm Tam khác em trai mình, lúc đó hai người hoàn toàn bị tách ra. Thẩm Tam không thấy được Thẩm tiên sinh, Thẩm tiên sinh cũng không thể nhìn thấy Thẩm Tam.”

Năm đó Thẩm tiên sinh tám tuổi, chỉ gặp qua Thẩm Tam vài lần, giữa hai chị em không có tình cảm. Khi Thẩm Tam bị xây vào tường, Thẩm tiên sinh nằm trên giường không dậy nổi. Ông ấy không tham dự hình phạt tàn khốc lúc đó, nên không thể nào thấy đáng sợ lúc sắp chết của Thẩm Tam.

Dương Nguyên Nhất: “Đêm nay đến phòng Thẩm tiên sinh, anh có đi không?”

Thẩm Hào do dự một lát, gật đầu đáp: “Tôi đi. Nhưng các người muốn làm gì?”

Dương Nguyên Nhất: “Đối chứng suy đoán của tôi.” Nói xong cậu liền xoay người đi ra ngoài: “Đi ăn sáng.”

Vương Tiểu Hồng vội vàng đuổi theo, đối với Dương Nguyên Nhất kính nể không thôi: “Anh Nguyên, trước đây anh thật sự chưa từng tiếp xúc với dị văn?”

Dương Nguyên Nhất lắc đầu: “Trước khi vào văn phòng, tôi không biết trên thế giới có dị văn tồn tại. Tất cả hiểu biết đều nhờ sếp phổ cập khoa học, lúc trước anh cũng đã nói rồi.”

Vương Tiểu Hồng cũng lắc đầu theo: “Ý của em là anh thông thạo giống như đã từng tiếp nhận vô số vụ án. Lý trí và bình tĩnh xử lý dị văn là nhân tố không thể thiếu. Hơn nữa lúc anh đối mặt với dị văn thì không có sợ hãi.” Quả thực chính là trời sinh ăn chén cơm này, y hết lời của Tôn lão.

Dương Nguyên Nhất suy nghĩ một lúc: “Có thể là vì trước đây anh làm việc ở nhà tang lễ.”

Hai người ăn sáng xong rồi đi dạo một vòng bên ngoài Thẩm trang. Từ miệng ông lão ở nơi này hỏi được tin tức đứa bé mà Thẩm Tam sinh ra, thuận tiện mua một ít đồ. Lúc trở về trời đã sẩm tối, cả vùng trời bị bao phủ trong bóng đêm, rõ ràng là kiến trúc nguy nga hùng vĩ nhưng lại lộ ra âm trầm tĩnh mịch.

Đây là tòa kiến trúc đã chết.

Mấy ngày gần gũi đã chết bốn người, tử trạng quỷ dị, Thiên Công Từ từ chối du khách tham quan, người làm việc ở đó chờ trời tối liền chạy, dù cho nhiều tiền hơn nữa cũng không dám ở lại Thiên Công Từ. Cho nên đây nhà, phòng ốc, đường hầm trong Thiên Công Từ không có một tia sức sống, đèn thì tự động sáng lên, đáng tiếc lại chọn ánh sáng mờ nhạt như ánh nến, không có công dụng chiếu sáng, trái lại có vẻ âm trầm.

Thẩm Hào ở trên đường nhỏ chờ Dương Nguyên Nhất và Vương Tiểu Hồng, nhìn thấy bọn họ liền nói: “Hôm nay Thẩm tiên sinh hỏi tôi nhiều lần có đưa thi thể của Thẩm Tam vào trong tường chưa, tôi gạt ông ấy đã xây vào rồi. Nhưng chỉ có thể lừa đêm nay, ngày mai Thẩm Tiểu Nguyệt và mấy người anh em bà con khác sẽ nói chuyện này cho Thẩm tiên sinh.”

Dương Nguyên Nhất: “Sao không nhìn thấy mấy người anh em bà con này?” Cậu đến Thiên Công Từ đã hai ngày, ngoại trừ lúc đầu thấy mấy người thanh niên ra thì sau đó không thấy nữa.

“Người chết đều là người nhà họ Thẩm, bọn họ sợ, không dám tiếp tục ở đây. Hiện tại tất cả đều dọn ra khỏi Thiên Công Từ, hiện tại hẳn là chỉ còn lại mấy người chúng tôi ở lại Thiên Công Từ.” Thẩm Hào đi ở phía trước, vừa đi vừa nói chuyện: “Có thể suy đoán của cậu không sai —— Thẩm tiên sinh rất để ý thi thể của Thẩm Tam.”

Thẩm tiên sinh ở nhà chính cách Bất Câu Lâu không xa, quay đầu nhìn ra có thể thấy một đốm sáng ở tầng cao nhất của Bất Câu Lâu, đó là ánh sáng của đèn Trường Minh. Tất cả cửa sổ của nhà chính đóng chặt, nên đèn đều tắt. Dương Nguyên Nhất đột nhiên ngừng chân quay đầu lại, cười cười rồi lại đi tiếp.

Sau khi bọn họ vào phòng, Thẩm Tiểu Nguyệt từ chỗ trốn đi tới, ánh mắt hung ác nham hiểm.

Thẩm Hào nhỏ giọng hỏi: “Có thể trực tiếp vào sao?”

Dương Nguyên Nhất không trả lời, dưới tình huống Thẩm Hào không kịp ngăn cản, cậu giật màn giường ra, trên giường trống rỗng: “Quả nhiên không có ai.”

Vương Tiểu Hồng giơ ngón trỏ lên, chỉ vào tủ gỗ lớn bố trí rất không hợp với tỉ lệ căn phòng: “Hắn là ở bên trong.” Dương Nguyên Nhất gật đầu.

Thẩm Hào không tin, mở tủ gỗ, quả nhiên thấy Thẩm tiên sinh ngủ rất bất ổn ở bên trong. Bên trong tủ gỗ chia thành mấy tầng, Thẩm tiên sinh co rúc trong tầng rộng nhất, với tư thế khá vặn vẹo đi vào giấc ngủ. Thẩm Hào cực kỳ khiếp sợ: “Mấy chục năm nay ông ấy vẫn ngủ trong tủ gỗ này sao?”

Ngủ trong tủ gỗ chật hẹp như thế này, tất nhiên xương cốt cả người cứng ngắc đau nhức. Nếu như Thẩm tiên sinh thực sự kiên trì ngủ trong tủ gỗ mấy chục năm, thảo nào rõ ràng ông ta chỉ hơn bốn mươi lại già nua như bảy mươi tám mươi tuổi. Trường kỳ ngủ không ngon giấc, trường kỳ rơi vào sợ hãi và lo âu, đủ để làm ông ta bệnh tật triền miên, nhanh chóng già yếu.

Thẩm tiên sinh đột nhiên mở mắt, trừng mắt nhìn sự xuất hiện của ba người. Người ông ta cứng ngắc bắt đầu run lên, hai chân quỳ đập muốn rúc vào trong tủ gỗ, họng phát ra âm thanh hoảng sợ mơ hồ, hai tay túm lấy tủ gỗ.

Thẩm Hào nhanh chóng nói: “Thẩm tiên sinh, là cháu.”

Dương Nguyên Nhất bật đèn, ánh đèn sáng choang. Thẩm tiên sinh đại ra hồi lâu mới dần dần thả lỏng, lúc này cũng không có sức lực cùng tâm tình nổi giận. Khi biết mục đích bọn họ tới đây cũng không đuổi đi, chỉ mệt mỏi nằm trên ghế. Quần áo dài thông xuống, nhìn ông lão trước mắt có vẻ cực kỳ gầy yếu.

Dương Nguyên Nhất trực tiếp mở miệng hỏi: “Lúc đó ngài ở đây đúng không?”

Ánh mắt mọi người đều đặt lên người Thẩm tiên sinh, sau một lúc lâu ông ta thở dài thừa nhận. Giọng nói khàn khàn run rẩy, tràn ngập sợ hãi cùng hối hận: “Tôi không bị bệnh, chỉ là không muốn học những thứ kia. Tôi ham chơi, ghét bị quy củ Thẩm gia ràng buộc. Vì vậy tôi mới giả vờ bệnh. Bác sĩ phối hợp với tôi, làm tất cả mọi người cho rằng tôi phải uống thuốc và chăm cứu mới trị được bệnh nặng. Nhưng trên thực tế chỉ cần ba bốn ngày sau là tôi có thể khỏe rồi.”

Người đàn ông duy nhất của toàn bộ Thẩm gia, mới tám tuổi, ghét quy củ phức tạp vất vả, hướng tới tự do vui chơi. Vì vậy ông tạo ra một lời nói dối, vốn chỉ là vui đùa quậy phá, đáng tiếc chuyện này lại xuất hiện ở Thẩm gia phong kiến.

Ngay lúc đó, Thẩm Tam mang theo chồng quay về Thiên Công Từ, lại trùng hợp cô là người có mệnh khác người thân. Bà nội của Thẩm tiên sinh nhận định là Thẩm Tam hại người đàn ông duy nhất của Thẩm gia, lãnh hình phạt hung ác lãnh khóc xây tường. Thẩm gia không có ai dám phản đối, người tụ tập ở Bất Cầu Lâu tận mắt nhìn cô bị xây vào tường.

Thẩm tiên sinh ham chơi trốn trong tủ gỗ bịt miệng nhìn toàn bộ quá trình. Thẩm Tam sinh non một bé

gái, thậm chí cuống rốn còn chưa xử lý đã bị nhét vào tường, bên trong tường đã xây xong truyền đến tiếng hừ hừ nặng nề. Miệng của cô bị vá lại, không mở ra được.

Người Thảm gia và tôi tớ lạnh lùng nhìn một màn này, không chút biến sắc.

Lần đầu tiên Thảm tiên sinh ý thức được hình phạt xây tường của Thảm gia có bao nhiêu đáng sợ, cũng không dám nói chân tướng cho những người khác. Sau khi trở về thật sự bệnh nặng, bác sĩ đến khám bệnh, tán gẫu được một nửa thì lộ ra chân tướng là giả vờ bệnh. Lúc này người Thảm gia mới biết rằng hiểu lầm Thảm Tam, nhưng bà nội Thảm tiên sinh khẳng định không làm sai. Bà ta nói: “Đáng lẽ nên bóp chết từ lúc nó mới ra đời.”

Con gái Thảm Tam mệnh cách bình thường, chỉ là nhìn chương mắt nên người lớn trong Thảm gia đưa bé gái ra khỏi Thảm trang, giao cho người khác nuôi nấng.

Thảm tiên sinh: “Từ đó về sau, lúc nào tôi cũng mơ một giấc mơ giống nhau. Trong mơ tôi trốn trong tủ gỗ kín gió, thông qua khe cửa thấy một mặt tường được quét vôi sạch sẽ. Trong tường truyền ra âm thanh, trên vách tường xuất hiện một cái khe màu đen. Chạm rãi hé mở, âm thanh rất khê, một cái tay màu xanh tro đẩy cái khe ra, một người phụ nữ thê thảm từ bên trong bò ra ngoài. Tóc cô ta rối bù, mắt màu đỏ lạnh nhạt vô tình, đột nhiên há mồm, lộ ra miệng đầy chỉ đen vá chằng vá đụp.”

Nó bò ra ngoài, kéo tất cả mọi người vào cái khe chật hẹp đó. Những người đó đau đến mức không phát ra tiếng được cũng không ngắt được, từ trên người bọn họ truyền ra tiếng trúc gãy, đó là tiếng gãy xương.

Nó giết tất cả người Thảm gia ở đây, sau đó loay hoay bên ngoài tủ gỗ, nằm trên cửa nhìn chằm chằm người trong tủ. Nhưng nó không vào được, vì vậy càng phiền muộn quanh quẩn xung quanh tủ gỗ.

Dương Nguyên Nhất: “Vì vậy nguồn gốc dị văn đến từ chính ông.”

Thảm tiên sinh lẩm bẩm nói: “Đúng, nhưng tôi không phải cố ý muốn hại chết người Thảm gia, tôi chỉ quá sợ hãi. Tôi không biết bọn họ sẽ lưu truyền cái giấc mộng này, càng không biết nhiều người sẽ sợ hãi cái giấc mộng này.”

Dương Nguyên Nhất: “Bởi vì quá gần hiện thực, dị văn đáng sợ nhất hung mãnh nhất thường sẽ kết hợp với hiện thực.”

Kỳ thực người Thảm gia và tôi tớ chưa hẳn không sợ, chỉ là nhiều người túm tụm tự nói bản thân không sai, quy củ nghiêm khắc chính là tiêu chuẩn hành vi của bọn họ. Nhưng loại người này thường yếu đuối nhất, có đôi khi chỉ cần một cơn ác mộng nho nhỏ là có thể đánh nát bọn họ.

Thảm Hào đột nhiên không thể chịu đựng được ghê tởm, nôn khan vài tiếng. Ở đây ai cũng biết lý do hắn nôn khan, thật sự chân tướng quá buồn nôn.

Dị văn Liệt Phùng Nữ xuất phát từ ác mộng của Thảm tiên sinh, bởi vì lời nói dối của ông ta hại chết Thảm Tam, nhỏ tuổi mà đã nhìn thấy hình phạt tàn khốc. Kinh hoàng và hổ thẹn chất chồng, thân nhân tàn sát huyết mạch cùng tộc một cách máu lạnh vô tình làm ông ta ngày qua ngày gặp ác mộng. Trong ác mộng, hình tượng Liệt Phùng Nữ không khác Thảm Tam lắm, bởi vì lúc đó ông ta trốn trong tủ gỗ, cho nên trong mộng, tủ gỗ liền trở thành nơi ẩn náu an toàn tránh thoát Liệt Phùng Nữ.

Hai mươi năm trước, Thảm Hào và Thảm Tiểu Nguyệt đều trốn trong tủ gỗ tránh được một kiếp. Đêm qua ở Bất Câu Lâu, Dương Nguyên Nhất và Vương Tiểu Hồng trốn vào tủ gỗ, Liệt Phùng Nữ không giết được bọn họ.

Trong tiềm thức của Thảm tiên sinh, Liệt Phùng Nữ là Thảm Tam, như vậy cô phải hận người Thảm gia. Cho nên người chết hoàn toàn là người Thảm gia, nhưng không có nghĩa là nó sẽ bỏ qua cho những người khác.

Về bản chất mà nói, Liệt Phùng Nữ chỉ là dị văn cụ tượng hóa. Nó không có tình cảm của con người, chỉ thích máu tươi cùng giết chóc.

Dương Nguyên Nhất: “Được rồi, về cơ bản chân tướng đã rõ ràng. Bây giờ đi giải quyết Liệt Phùng Nữ.”

Vừa mới dứt lời, Vương Tiểu Hồng liền xắn tay áo: “Em hơi sợ. Hay là em phụ trách chỉnh sửa tư liệu, ghi chép toàn bộ quá trình, anh Nguyên phụ trách thu thập Liệt Phùng Nữ.”

Dương Nguyên Nhất liếc mắt nhìn Vương Tiểu Hồng, hẳn đã sớm sống chết không chịu đối mặt chính diện với Liệt Phùng Nữ. Dương Nguyên Nhất gật đầu: “Được, em làm mỗi nhử.”

Vương Tiểu Hồng suy nghĩ nhanh chóng, gật đầu đồng ý. Làm mỗi an toàn hơn đối mặt chính diện nhiều.

Thảm Hào kinh ngạc hỏi: “Ai làm cậu có suy nghĩ hại người này?” Thông thường mà nói người chết đều là mỗi nhử.

Vương Tiểu Hồng cười hì hì: “Tôi chạy nhanh, trước đây thường làm mỗi, kinh nghiệm phong phú.” Giọng nói có chút kiêu ngạo.

Loại kinh nghiệm này không đáng kiêu ngạo chút nào.

Thảm Hào lắc lắc đầu, cau mày nói: “Các người tìm được cách giải quyết Liệt Phùng Nữ?”

“Biện pháp luôn có, nhưng phải điều tra rõ tình huống mới có thể ra tay.” Dương Nguyên Nhất hoạt động gân cốt, lắc lắc cổ tay: “Anh về đi.”

Lúc ba người đang định hành động thì bên ngoài truyền đến tiếng thét chói tai. Thảm tiên sinh la lớn: “Là

Tiểu Nguyệt!”

Tác giả có lời muốn nói:

^v^

Có thể sẽ có người nghĩ để người Thẩm gia chết hết càng tốt, nhưng quả thực người Thẩm gia đã chết không ít. Trong đó có rất nhiều người Thẩm gia vô tội tử vong, cũng không sống trong quy củ ràng buộc trước kia.

17. Chương 16: Liệt Phùng Nữ (9)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dương Nguyên Nhất đi ra ngoài, thấy Thẩm Tiểu Nguyệt bị một bàn tay màu xanh xám bóp cổ kéo vào trong vách tường.

Thẩm Tiểu Nguyệt trợn trắng mắt, đầu chôn trong ngực, tứ chi dần vụn vụn, nếu như muện vài giây phỏng chừng cổ của cô sẽ bị bể gãy.

Cổ họng cô phát ra như âm thanh như cái bể* bị vỡ, phần phật phần phật, đến gần mới nghe rõ tiếng của cô: “Cứu... Cứu tôi.”

(Cái bể: Ông thổi khí)

Dương Nguyên Nhất xòe tay ra, nói với Vương Tiểu Hồng: “Cho anh mượn dao.”

Vương Tiểu Hồng ném con Ballistic Knife cho cậu, cậu không quay đầu lại chính xác chụp lấy dao vọt tới trước mặt Thẩm Tiểu Nguyệt, đè vai của cô xuống, thân dao trắng bạc lóe hàn quang, đâm vào cánh tay màu xám xanh một cách nhanh – chuẩn – độc.

Trong vách tường phát ra tiếng la của dã thú bị tấn công, thế nhưng nhất quyết không chịu buông tay. Liệt Phùng Nữ quyết tâm muốn giết chết Thẩm Tiểu Nguyệt, dù cho cánh tay bị đâm lủng một lỗ.

Dương Nguyên Nhất đè vai Thẩm Tiểu Nguyệt không để cô bị bắt vào trong vách tường, nhưng Liệt Phùng Nữ vô cùng khỏe, ngay cả cậu cũng bị kéo về phía tường. Trên mặt đất xuất hiện vết kéo lê rất sâu, Dương Nguyên Nhất rũ mi nhìn lướt, vừa nhìn về phía Thẩm Tiểu Nguyệt thì thấy khóe miệng cô ta rỉ một đường máu, phỏng chừng qua không bao lâu nữa, đầu của Thẩm Tiểu Nguyệt sẽ bị kéo rớt.

Dương Nguyên Nhất buông tay, Ballistic Knife lại đâm vào trong vách tường. Ballistic Knife không còn lưỡi chỉ còn cán dao, bên trong vách tường lần thứ hai phát ra tiếng la càng đau đớn phẫn nộ. Cũng may cái tay bóp cổ Thẩm Tiểu Nguyệt đã thu về, mà một phần cổ của Thẩm Tiểu Nguyệt bị khảm vào vách tường không thể động đậy.

Vương Tiểu Hồng cạy tường ra, Thẩm tiên sinh lập tức ôm lấy Thẩm Tiểu Nguyệt đang hoảng sợ, không ngừng an ủi. Hai cha con cô ôm đầu khóc rống, nhưng nội tâm ba người ở đây không hề dao động.

Vương Tiểu Hồng hỏi: “Chạy rồi sao?”

Dương Nguyên Nhất đề phòng, lúc này cảnh giác cao độ. Cậu gọi Vương Tiểu Hồng tới gần tường thăm dò, đồng thời báo cho Thẩm Hào và cặp cha con Thẩm tiên sinh: “Còn chưa chạy, có lẽ chúng ta đã chọc giận nó.”

Những người khác còn chưa kịp phản ứng, tường xung quanh đồng loạt phát ra âm thanh “răng rắc”, vô số khe lớn nhỏ cùng xuất hiện trước mắt mọi người. Mỗi cái khe đen như mực đường như đều có thể ẩn giấu Liệt Phùng Nữ, nó đang ở bên trong dùng ánh mắt đỏ như máu giám thị năm người ở đây.

Thẩm Hào lẩm bẩm nói: “Hiện tại không cần vội, có thể giải quyết trực tiếp không?”

Dương Nguyên Nhất rất tiếc nuối nói cho hần biết: “Không thể. Đồ để ở trong phòng chúng tôi, phải mang tới đây mới được.” Dịch tẩy rửa có thể gấp dị văn, hạt thủy tinh cùng với sùc côn của cậu, tất cả đều không mang theo. “Quay về lấy.”

Cửa chính đủ cho ba người đi qua, chỉ cần không tới gần tường, dùng tốc độ cực nhanh là có thể chạy khỏi nơi này. Khá phiền toái là đường tắt trong Thiên Công Từ chiếm đa số, tường cao phân cách. Mỗi một con đường tắt lại khá chật hẹp, trên cơ bản chỉ có thể cho hai người trưởng thành sóng vai đi qua. Càng tệ hơn là Thẩm tiên sinh sắp xếp phòng của bọn họ cách nơi này quá xa, bọn họ cần đi qua vô số đường tắt chật hẹp.

Thẩm tiên sinh và Thẩm Tiểu Nguyệt hiểu trên đường có nguy hiểm, lập tức từ chối đồng hành.

Dương Nguyên Nhất nhủ mảy: “Các người không sợ?”

Thẩm tiên sinh nói: “Chúng tôi có thể trốn trong tủ gỗ.”

Dương Nguyên Nhất gật đầu: “Đi.” Tuy rằng hai người bọn họ rất sợ chết, càng không tính là người tốt, nhưng đi cùng quả thực sẽ mang đến phiền phức cho bọn họ. Cậu không chỉ phải để ý Liệt Phùng Nữ đánh lén, còn phải bảo vệ an nguy của hai người. Nghĩ như vậy quả thực để bọn họ ở đây thì tốt hơn.

Thẩm tiên sinh và Thẩm Tiểu Nguyệt dìu nhau muốn về phòng, trốn trong tủ gỗ. Nhưng khi hai người vừa đi qua cánh cửa, Thẩm tiên sinh tới gần một bên vách tường thì đột nhiên trên vách xuất hiện cái khe, cánh tay màu xanh xám túm lấy vai Thẩm tiên sinh, trong lúc mọi người đang bất ngờ thì kéo ông ta vào trong vách tường.

Những người còn lại muốn cứu ông nhưng đã không kịp, mà ở lúc then chốt Thẩm tiên sinh sợ liên lụy Thẩm Tiểu Nguyệt, một tay đẩy cô ra, dẫn đến ông vốn ốm yếu vô lực hoàn toàn bị kéo vào trong vách tường, chỉ để lại một chân bên ngoài.

Trong tình huống này dù xé tường kéo Thẩm tiên sinh ra, ông cũng không sống được. Cái khe chỉ to bằng cánh tay người lớn, mạnh mẽ kéo một người cao một mét bảy vào trong, đương nhiên chỉ có kết quả gãy xương toàn thân, tứ chi vụn vụn hoặc gãy từng khúc. Mọi người ở đây cũng nghe rõ tiếng xương cốt bị bẻ gãy, nghe đến ê răng.

Thẩm Tiểu Nguyệt thổ dốc, không phát ra được tiếng nào, trên mặt đọng đầy nước mắt. Đồng tử của cô dần tan rã, vừa đảo mắt liền hôn mê. Ba mẹ đều dùng cách thức giống nhau chết trước mặt mình, quả thực tạo thành đả kích rất lớn với cô.

Thẩm Hào ôm Thẩm Tiểu Nguyệt, đặt cô vào trong tủ gỗ. Về mặt hần phúc tạp nói với hai người Dương Nguyên Nhất: “Kỳ thật chị ấy rất đáng thương. Sau khi mẹ chết, tôi bị đưa ra khỏi Thẩm gia, tiếp nhận trị liệu tâm lý, mất mấy năm mới thoát khỏi bóng ma đêm đó. Chị ấy nhìn thấy tử trạng của mẹ mình, còn ở lại Thiên Công Từ, không ai quan tâm tâm lý dẫn trở nên bất thường của chị.”

Cho nên có đôi khi Thẩm Tiểu Nguyệt sẽ phát bệnh, điên điên khùng khùng, thần kinh bất thường. Thẩm Hào không có thiện cảm với cô là vì đối phương đã từng lợi dụng tình yêu thương của người lớn, giao người lớn cho Liệt Phùng Nữ. Mà bây giờ Thẩm Tiểu Nguyệt bị đại kích thích lần thứ hai, có lẽ đã sụp đổ rồi.

Dương Nguyên Nhất im lặng một lúc, nói: “Đi thôi.”

Vương Tiểu Hồng và Thẩm Hào hộ tống Dương Nguyên Nhất, cẩn thận nhanh chóng đi qua vô số đường tắt. Mỗi khi đi qua một con đường tắt, trên tường cao đều thấy vô số cái khe, trong khe đen kịt sâu không thấy đáy.

Dương Nguyên Nhất mở hành lý, lấy ra dịch tẩy rửa và sụy côn. Dùng lực vẩy sụy côn ra, bôi dịch tẩy rửa lên thân sụy côn. Đóng vali rồi kéo đến giữa bàn, cậu quay đầu nói với Vương Tiểu Hồng: “Mời, nhờ em.”

Wương Tiểu Hồng thủ thế “OK”, cực kỳ tự tin: “Yên tâm.”

Thẩm Hào: Rất cuộc cái kinh nghiệm gì sẽ làm một người tràn ngập tự tin cùng kiêu ngạo đối với chuyện làm môi?!

Wương Tiểu Hồng đứng ở nơi trống trải, xung quanh đều là tường cao. Đây là đàn tế cầu thần bình thường ở Thiên Công Từ, rộng rãi, tường cao bao quanh, rất thích hợp để dẫn dụ Liệt Phùng Nữ.

Dương Nguyên Nhất và Thẩm Hào trốn trong tủ gỗ, xuyên qua lỗ thủng trên tủ gỗ quan sát tình huống bên ngoài.

Thẩm Hào hỏi: “Thật sự có thể dẫn ra Liệt Phùng Nữ?”

Dương Nguyên Nhất: “Chờ xem.”

Thẩm Hào không hỏi nữa, Vương Tiểu Hồng đứng hồi lâu, gió lạnh đập vào mặt, đỉnh đầu có hơi rét rét. Hắn sờ sờ một mép tóc trụ lúi, vừa khổ sở vừa bi thương: “Rốt mủ rồi.”

“Răng rắc”, “răng rắc”, âm thanh đầu tiên kêu rất nhỏ lặng lẽ xuất hiện, sau đó vang lên thành từng đợt, giống như là tiếng xác của rất nhiều côn trùng đồng loạt vỡ ra. Vương Tiểu Hồng ngẩng đầu, thấy xung quanh tường cao xuất hiện chằng chịt khe hở. Nếu như nhìn thẳng vào khe hở sẽ phát hiện bên trong là vực sâu không nhìn thấy đáy, hắc ám, cô độc cùng với kinh khủng vô tận.

Wương Tiểu Hồng nuốt nước bọt, đi về phía trước vài mét, dừng lại quay đầu nhìn tủ gỗ. Bên trong tủ gỗ một người là con dâu nuôi từ bé của sếp, một người có thể là cố chủ còn sót lại có thể thanh toán khoản này, người nào cũng không thể ra đây mạo hiểm, chỉ có thể hy vọng bọn họ đáng tin cậy.

Không tự chủ bứt tóc đến mức mép tóc ở trước trán trọc lóc, Vương Tiểu Hồng lẩm bẩm: “Dị văn mà thôi, cũng không phải chưa từng thấy qua. Nó là dị văn, lẽ nào mình không phải? Mọi người đều là đồng tộc, cũng, cũng ăn không ngon.”

Hắn lải nhải xong liền phát hiện mình đã đi tới chân tường, đối mặt với cái khe lớn cỡ cánh tay của đàn ông trưởng thành. Đưa mắt đến gần, nhắm mắt lại kiểm tra, chợt mở mắt rồi nhanh chóng nhắm mắt lại, ba giây sau lại mở: “Không có? An toàn.”

Nói xong, hắn lại đi tới một cái khe khác, lặp lại động tác vừa rồi.

Thẩm Hào trong tủ gỗ không còn gì để nói: “Hắn làm môi như thế?”

Ánh mắt Dương Nguyên Nhất sâu không lường được: “Lần đầu tiên tôi thấy như vậy.” Dùng thân thử hiểm, sống đến bây giờ không dễ dàng.

Wương Tiểu Hồng mở mắt ra, trong khe hở đen kịt không có gì cả. Hắn thở phào nhẹ nhõm, đi tới một cái khe khác ở dưới. Lúc xoay người, khóe mắt nhìn thoáng qua thấy một chấm đỏ như máu. Hắn trở mắt vài giây, tò mò nhìn lại cái khe vừa mới kiểm tra: “Không có?”

Mà ở nơi hắn không chú ý tới, một khối thịt nát màu tím đen như thức ăn lỏng từ trong khe phía dưới trượt ra, lặng lẽ rớt xuống mặt đất. Khối thịt nát màu tím đen giống như chất lỏng chậm rãi di động, leo lên quần Vương Tiểu Hồng, bò lên sau lưng hắn, lặng lẽ quấn một vòng quanh cổ hắn rồi bất thành linh siết chặt lại —— “Rốt cuộc dẫn ra rồi!”

Wương Tiểu Hồng túm lấy dây nịt nối liền thịt nát màu tím đen, thuận thế kéo dây nịt cùng Liệt Phùng Nữ trong vách tường chơi kéo co. Dị văn vô cùng khỏe, Vương Tiểu Hồng thân là dị văn không biết tên cùng kéo co với Liệt Phùng Nữ cũng không thua nó.

Liệt Phùng Nữ tức giận bò ra ngoài cái khe, nó phát hiện chỉ có một mình Vương Tiểu Hồng, không đủ làm nó sợ hãi. Nhưng khi nó hoàn toàn đi ra, Vương Tiểu Hồng vốn đang kéo hăng say không cẩn thận quay đầu lại nhìn, sức lực rơi rụng, chân tóc mấp máy, dồn khí đan điền, lực bạt sơn hà*, gào to hơn: “Cứu tôi với ——” nhấc chân chạy như điên.

(Lực bạt sơn hà: chỉ sức lực có thể nhấc cả một ngọn núi lớn, hình dung khí lực hoặc sức của một người rất mạnh)

Cuồng rôn của Liệt Phùng Nữ còn quần quanh cổ Vương Tiểu Hồng, tứ chi chầm đất bị hấn lôi đi nhanh như điện giật. Liệt Phùng Nữ bị kéo lê hai vòng cực kỳ phần nộ, nửa người dưới chui vào trong khe chột quảng Vương Tiểu Hồng ngã xuống đất, nhanh chóng leo lên người hấn. Mở cái mồm vá đầy chỉ đen, bên trong một mảnh đen thui, hai cánh môi bị kéo căng làm lộ ra lỗ thủng làm người nhức nhối.

Nó tức giận đến mức muốn trực tiếp cắn chết Vương Tiểu Hồng, lúc chuẩn bị hạ miệng, một sứa côn xuất hiện nhanh như ảo ảnh mang theo sức mạnh ngàn quân đập vào mặt nó, bằng mắt thường có thể thấy, nửa cái đầu hoàn toàn bị lún xuống, xương đều bị đánh nát. Một giây sau, cả người Liệt Phùng Nữ bay ra bốn năm thước.

Dương Nguyên Nhất tranh thủ nhìn Vương Tiểu Hồng, người kia nằm trên mặt đất bị Liệt Phùng Nữ tiếp xúc thân mật kích thích đến độ còn chưa khôi phục tâm linh bị tổn thương. Dương Nguyên Nhất co rút khóe môi, cầm sứa côn vọt tới trước mặt Liệt Phùng Nữ, hướng về phía Liệt Phùng Nữ đang cố gắng đứng lên xiêu xiêu vẹo vẹo, đánh nát khớp xương tứ chi, cổ, đầu của nó.

Khi Thẩm Hào nâng Vương Tiểu Hồng đang choáng váng đứng dậy, liền nhìn thấy Liệt Phùng Nữ thảm không nở nhìn muốn lết lết, bất động nhưng còn bị túm lại đánh cho tơi bời. Hình ảnh quá bạo lực, dưới tình huống hấn không đành lòng nhìn dẫn đến khiếp sợ văn phòng thám tử tàn bạo. Thẩm Hào lặng lẽ hỏi: “Văn phòng các người... Tên gì?”

Vương Tiểu Hồng cũng bị sự bạo lực của Dương Nguyên Nhất dọa sợ, run rẩy trả lời: “Mo... Monster.”

Thẩm Hào: Quả nhiên là quái vật.

Tác giả có lời muốn nói:

Dị văn không biết tên · Vương Tiểu Hồng: Dị văn di động thật đáng sợ.



18. Chương 17: Tiểu Khóc Nương (1)

Dương Nguyên Nhất xòe tay ra: “Vương Tiểu Hồng, lấy dịch tẩy rửa và hạt thủy tinh ra.”

“Đợi tí.” Vương Tiểu Hồng như một cơn gió trở về phòng, lấy dịch tẩy rửa và hạt thủy tinh trong vali ra, lần thứ hai như một cơn gió bay đến trước mặt Dương Nguyên Nhất, đưa đồ cho hắn: “Anh Nguyên, đây này.”

Dương Nguyên Nhất đổ dịch tẩy rửa lên tay, bắt lấy Liệt Phùng Nữ không thể nhúc nhích gấp hai ba cái thành quả cầu cỡ ngón cái bỏ vào hạt thủy tinh, bỏ hạt thủy tinh vào túi, chính thức giải quyết lần ủy thác này.

Vương Tiểu Hồng: “Anh Nguyên, lần trước gặp con búp bê Nga ở văn phòng, anh chạy trốn rất nhanh.”

Dương Nguyên Nhất liếc mắt nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Lần trước không biết thuộc tính của văn phòng, không thể biểu hiện quá thô bạo.”

Vương Tiểu Hồng: “.....”

Dương Nguyên Nhất bổ sung: “Sếp nói anh biết, phải bạo lực với dị văn.”

Vương Tiểu Hồng: “!!”

Thẩm Hào đi qua hỏi: “Đã hoàn toàn giải quyết?”

Dương Nguyên Nhất gật đầu, Thẩm Hào khiếp sợ hỏi: “Nếu đơn giản như vậy, vì sao không giải quyết nó ngay từ ban đầu?”

“Chỉ là bắt được mà thôi, cũng không thể giải quyết triệt để. Chúng tôi phải tìm hiểu nguồn gốc dị văn thì mới có thể bắt được hành động kế tiếp của dị văn để giải quyết dị văn triệt để. Hơn nữa đây là dị văn cấp 2, đa số thời gian chúng tôi không biết độ khó của dị văn, cần điều tra rõ để tránh phát sinh ngoài ý muốn.” Dương Nguyên Nhất nhẹ nhàng giải thích.

Thẩm Hào: “Thì ra là như vậy.”

Dương Nguyên Nhất chỉ chỉ cái khe xuất hiện trên tường cao của Thiên Công Từ: “Cái khe trên vách tường không thể khôi phục trạng thái ban đầu.”

Thẩm Hào nhún vai: “Không còn ai chết nữa, đã coi như là tình huống tốt nhất. Về phần những bức tường này, đúng lúc Thiên Công Từ đóng cửa vài ngày, tu sửa lại là được rồi.” Hắn đau đầu nói: “Trước đó cậu họ đã đề cập phí ủy thác văn phòng với tôi, tiền đã được chuẩn bị xong, hai ngày nữa các người có thể nhận.”

Dương Nguyên Nhất cười cười: “Nếu chuyện đã giải quyết xong, vậy ngày mai chúng tôi sẽ đi.”

Thẩm Hào gật đầu biểu thị đã rõ, sau đó nhìn hai người kia đi về, mà mình thì lại đứng lặng hồi lâu trên đàn tề thần yên tĩnh mà trống trải.

Đêm tối bao phủ khắp nơi, thâm trạch đại điện trùng trùng điệp điệp, hầu như bao phủ bầu trời trên đỉnh đầu. Hần sinh hoạt mấy năm gần gũi trong Thiên Công Từ, ấn tượng nhất chính là hai chữ “quy củ”.

Nặng nề, ép người không thở nổi, có thể bức một người đang bình thường yên lành thành điên điên dại dại. Cũng may, “quy củ” không còn nữa.

Vương Tiểu Hồng vỗ ngực, liếc mắt nhìn đường tắt và hành lang không thấy điểm cuối: “Ở nơi như thế này, quá áp lực.”

Dương Nguyên Nhất ngẩng đầu lên là có thể thấy đèn Trường Minh trên tầng cao nhất của Bát Câu Lâu ở xa xa, ngọn đèn không tắt. Trước đây trong Bát Câu Lâu có bác Minh phụ trách thắp sáng đèn Trường Minh. Sau khi bác Minh qua đời, hẳn là do Thẩm Tiểu Nguyệt làm những chuyện này. Cậu bỗng nhiên hỏi: “Những dị văn này xuất hiện đều có bối cảnh thâm thúy như vậy?”

Vương Tiểu Hồng “A” một tiếng, nhanh chóng giải thích: “Không hẳn —— được rồi, đa phần là như vậy. Kỳ thực dị văn khủng bố chính là sự vật phản chiếu sự sợ hãi nhất của lòng người.”

Dương Nguyên Nhất đột nhiên nhớ tới Ngụy Duyên Khanh từng đề cập đến ghi chép dị văn đô thị, vì vậy hỏi Vương Tiểu Hồng. Hần cũng không quá quan tâm nói: “Đó là hồ sơ dị văn đô thị, do sếp bảo quản. Có người nói nó vốn có chủ, sau này không biết vì lý do gì mà thất lạc vào tay sếp.”

Dương Nguyên Nhất nhướn mày: “Có tác dụng gì?”

“Không có.” Vương Tiểu Hồng thật thà: “Kỳ thật chỉ là một cuốn sưu tập tem. Sếp rất trạch, hiếm khi có sở thích như thế, tụi em đều ủng hộ.”

Dương Nguyên Nhất: “À.” Cậu còn đang suy nghĩ phong thủy chỗ nào tốt nhất để xây mộ.

...

Ngày hôm sau, hai người khởi hành quay về văn phòng thám tử. Thẩm Hào tranh thủ đi tiễn bọn họ, lúc đó hẳn đang bị anh em bà con bao vây đòi chia tài sản, khó khăn lắm mới thoát thân đến tiễn Dương Nguyên Nhất và Vương Tiểu Hồng. Hần ngượng ngùng cười: “Thiên Công Từ giờ rồi tỉnh rồi mù, ai muốn thì cứ lấy.”

Dương Nguyên Nhất: “Giá trị vô hạn.”

Thẩm Hào không chút để ý: “Nếu như thừa kế Thiên Công Từ thì phải ở nơi này, đây là quy củ duy nhất của Thẩm gia không thể chỉnh sửa. Tuy rằng tôi rất ghét quy củ, nhưng làm người thừa kế Thiên Công Từ phải trả giá, quả thực cần phải ở lại Thẩm trang xử lý công việc liên quan. Nhưng sau khi xử lý xong hậu sự cho cậu họ, tôi sẽ rời khỏi Thẩm trang.” Hần hơi dừng lại, chần chừ nói: “Thẩm Tiểu Nguyệt điên rồi.”

Dương Nguyên Nhất đã sớm đoán được kết quả này. Đối với Thẩm Tiểu Nguyệt mà nói, cha giống như mẹ vì bảo vệ cô mà chết trước mặt cô, đã kích thích sự quá lớn.

Thẩm Hào nói: “Tôi định đưa chị ấy ra ngoài chữa trị.”

Dương Nguyên Nhất từ chối cho ý kiến, chỉ mỉm cười: “Tiến đến đây thôi.”

Thẩm Hào dừng chân nhìn bọn họ rời đi, một lúc sau mới xoay người quay về Thiên Công Từ.

Trở lại văn phòng thám tử, cửa xe vừa mở ra, Vương Tiểu Hồng đã “phần phật” chạy vào đến cửa, một cước đá bay cửa chính, chống nạnh hô to: “Em đã về rồi!”

Trong văn phòng thám tử, Tôn lão, Ngô Ủy và Hạ Lan Lam đang ăn dưa, nghe vậy đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía sau của Vương Tiểu Hồng — Dương Nguyên Nhất bình tĩnh như thường, nói: “Hoan nghênh trở về, Dương Nguyên Nhất.”

Dương Nguyên Nhất thoáng kinh ngạc ngược mắt, nhìn thấy thái độ ba người hiền hòa cùng với Vương Tiểu Hồng đứng bên cạnh cười tít mắt, trong lòng khẽ động, bỗng nhiên cậu hiểu mình đã được các thành viên của văn phòng thám tử tán thành, tán thành làm đồng đội của bọn họ. Nghĩ đến điểm này, cậu cũng cười nói: “Cảm ơn.”

Tôn lão lên tiếng: “Nếu mệt thì về nghỉ ngơi đi, tối nay ghi chép hồ sơ dị văn cũng được, không vội. Hai ngày nữa phí ủy thác được gửi đến, tôi sẽ chuyển vào thẻ cho cậu. Lát nữa nhớ xuống ăn trưa.”

Dương Nguyên Nhất gật đầu: “Vâng.”

Đêm qua chiến đấu kịch liệt chưa kịp rửa mặt liền ngủ, sáng nay lại vất vả mệt mỏi chạy đi dẫn đến cả người rất dơ. Dương Nguyên Nhất ở lâu một không được bao lâu liền quay về phòng ở lâu ba chuẩn bị tắm rửa, nhưng trước khi tắm cậu phải thắp hương cho ông chồng quá cố của mình.

Vì vậy cậu đi tới phía trước điện thờ, cúi đầu, mấy giây sau đột ngột ngẩng đầu, mắt tròn to. Chỉ thấy trên điện thờ trống tuếch, nơi vốn nên đặt bài vị vong phu đã không còn bằng gỗ kia.

Dương Nguyên Nhất tìm xung quanh điện thờ một lúc vẫn không thấy, vì vậy tìm kiếm ở những chỗ khác trong phòng, cũng tìm không ra. Tò mò xuống dưới lầu hỏi Tôn lão, đúng lúc mọi người đều có mặt, vì vậy bọn họ kinh ngạc phát hiện thì ra Dương Nguyên Nhất có một vong phu.

Tôn lão trả lời cậu: “Nhân viên không được lên lầu ba và lầu bốn nên chúng tôi cũng không rõ lắm. Trong văn phòng cũng không bị trộm cắp, cho dù có trộm cũng sẽ không trộm bài vị.”

Dương Nguyên Nhất: “Vậy để tôi đi hỏi sếp.”

Tôn lão gật đầu, sau đó nhìn bóng lưng của Dương Nguyên Nhất, vẻ mặt cực kỳ nhìn xa trông rộng, thì thào: “Thì ra gu của sếp là đàn ông góa chồng.”

Vương Tiểu Hồng đứng gần Tôn lão nhất, nghe những lời này, vẻ mặt nứt toát dữ tợn trừng Tôn lão.

Dương Nguyên Nhất gõ cửa phòng sếp, qua hồi lâu, bên trong mới truyền đến động tĩnh. Cửa mở ra, Ngụy Duyên Khanh đeo khẩu trang màu đen, tóc ướt nhẹ, trên thái dương còn có bọt nước chảy xuống, hơi nước mát mẽ đập vào mặt.

Dương Nguyên Nhất: “Anh đang tắm?”

Sau một lúc lâu, Ngụy Duyên Khanh trả lời: “Tắm xong rồi. Đã trở về?”

Dương Nguyên Nhất: “Ừ.”

Ngụy Duyên Khanh: “Vào trong ngồi một lát không?”

Dương Nguyên Nhất lắc đầu: “Không cần, tôi tính hỏi sếp có thấy qua bài vị vong phu trong phòng tôi không?”

Ngụy Duyên Khanh im lặng hồi lâu, có hơi miễn cưỡng gật đầu: “Là như vậy, tôi cảm thấy cậu ra ngoài làm việc, không ai thấp hương thay cậu. Trùng hợp tôi đang rảnh nên giúp cậu thấp hương.”

Dương Nguyên Nhất mỉm cười: “Cám ơn sếp.”

Dưới lớp khẩu trang, khóe miệng của Ngụy Duyên Khanh bắt đầu hơi run, anh nói: “Không cần.”

Dương Nguyên Nhất: “Bài vị chồng trước của tôi đâu?”

Ngụy Duyên Khanh: “Nát.”

Dương Nguyên Nhất đang mỉm cười bỗng dưng cứng đờ: “???”

Ngụy Duyên Khanh ngược mắt nhìn xa xa, nghiêm túc lạnh lùng: “Tôi muốn cầm lên lau, không cần thận rớt xuống sàn nhà, bị té một đường. Tôi muốn sửa lại bài vị, không cần thận dùng sức quá lớn làm bài vị thành hai nửa.” Anh nhấn mạnh trọng điểm “không cần thận” tận hai lần.

Dương Nguyên Nhất im lặng một lúc, thở dài: “Bỏ đi.”

Ngụy Duyên Khanh nhìn dáng vẻ của cậu, hiếm khi xẹt qua một tia chột dạ: “Hay là tôi khắc cái khác đền cậu?”

Loại vật như bài vị có thể tùy tiện khắc một cái bồi thường sao? Dương Nguyên Nhất đỡ trán, vẫn mỉm cười: “Không sao, tôi có dự phòng.”

Ngụy Duyên Khanh: “!!”

Dương Nguyên Nhất quay về phòng mình, Ngụy Duyên Khanh theo sát phía sau nhanh chóng nhìn thấy cậu lấy từ trong vali ra một bài vị hoàn toàn mới — ở giữa còn để trống, chỉ cần bổ sung tên vào là có thể hoàn toàn sử dụng bài vị mới. Cậu còn lấy một xấp ảnh trắng đen từ trong ngăn kéo ra, lựa một tấm dán lên, đốt ba cây nhang cắm vào lư hương.

Ánh mắt Ngụy Duyên Khanh cực kỳ phức tạp: “Cậu mang theo hai bài vị.”

Dương Nguyên Nhất mỉm cười: “Đề phòng bất trắc.” Cậu đóng vali lại, trả về chỗ cũ.

Tuy rằng chỉ thoáng nhìn qua, nhưng Ngụy Duyên Khanh thấy rõ bên trong còn có mấy cái bài vị giống nhau như đúc!

Dương Nguyên Nhất nhìn thấy ánh mắt cực kỳ phức tạp của Ngụy Duyên Khanh, suy nghĩ một chút rồi nhanh chóng giải thích: “Ra ngoài kiếm sống, không cần thận sẽ làm hư bài vị. Những thứ này đều là dự phòng.”

Ngụy Duyên Khanh nhìn ảnh chụp trắng đen trên bài vị, đột nhiên cảm thấy thất lưng có hơi đau: “Tôi đi sấy tóc trước đã.” Nói xong liền quay về phòng mình, nhìn dáng vẻ trong gương, nội tâm có chút lo lắng.

Buổi trưa, Dương Nguyên Nhất xuống lầu ăn cơm thì kinh ngạc phát hiện đồ ăn rất phong phú. Vương Tiểu Hồng ngồi tại chỗ cầm đũa gọi cậu: “Anh Nguyên, em giữ chỗ cho anh rồi.”

Dương Nguyên Nhất ngồi xuống, hỏi: “Hôm nay là ngày gì? Ăn thịnh soạn quá.”

Trên bàn cơm ít nhất cũng mười mấy món, món nóng món nguội đều có, bình thường không ăn phong phú như thế.

Vương Tiểu Hồng giải thích: “Chúc mừng anh gia nhập văn phòng thám tử, còn có chuyện ủy thác nữa. Sáng nay chú Tôn đã đặt những thứ này, một bút lớn đó, bình thường đúng là không phong phú như thế.”

Đang nói chuyện thì Tôn lão, Ngô Ủy và Hạ Lan Lam đi đến, chia nhau ra ngồi xuống. Hạ Lan Lam ngồi bên phía tay trái Dương Nguyên Nhất, một nụ cười yếu ớt chợt thoáng qua: “Hoan nghênh.”

Ngô Ủy không nói gì, chỉ gật đầu. Tôn lão liền thúc đẩy mọi người trò chuyện, mới vừa cầm đũa lên thì đã thấy Ngụy Duyên Khanh đứng ngay cửa nhà ăn. Tôn lão vội vã đứng lên: “Sếp, cậu đói? Tôi sẽ mang đồ ăn lên ngay đây.”

Ngụy Duyên Khanh lãnh lãnh đạm đạm, bóng dáng cao lớn, vòng qua bàn ăn đi tới chủ vị: “Không cần, tôi ăn ở đây.”

Nghe vậy, mọi người ở đây ngoại trừ Tôn lão và Vương Tiểu Hồng, những người còn lại đều lộ ra vẻ kinh ngạc, ngay cả Ngô Ủy quai gở đều thiếu chút nữa cho rằng Ngụy Duyên Khanh phát bệnh.

Sau khi Ngụy Duyên Khanh ngồi xuống vẫn luôn lạnh lùng nhìn Vương Tiểu Hồng. Vương Tiểu Hồng ăn không trôi, cuối cùng suy sụp đề nghị đổi chỗ với Dương Nguyên Nhất. Dương Nguyên Nhất không hiểu tại sao phải làm vậy, nhưng vẫn đổi chỗ ngồi bên cạnh Ngụy Duyên Khanh.

Ngụy Duyên Khanh tháo khẩu trang xuống, mỉm cười với Dương Nguyên Nhất. Đây là lần đầu tiên Dương Nguyên Nhất thấy mặt anh, so với trong tưởng tượng có rất nhiều khác biệt, chỉ ít so với trước kia chỉ lộ ra đôi mắt làm người khác kinh diễm thì gương mặt này bình thường hơn nhiều.

Vương Tiểu Hồng chỉ nhìn thoáng qua liền che mắt, ngậm nghiến răng chịu đựng. Tôn lão nhìn thấy, trong lòng cũng kinh ngạc, ông suy nghĩ có thể là đàn ông góa chồng cũng không quá quan tâm nhan sắc.

Hạ Lan Lam ghé sát vào tai Ngô Ủy, thấp giọng hỏi: “Đây là dung mạo của sếp hả?”

Ngô Ủy nâng ly rượu lên, cau mày nói: “Theo tôi nhớ thì không phải.”

Hai người nhìn nhau rồi tự tách ra, ăn ý không tiếp tục nói về vấn đề này nữa.

Tôn lão đứng dậy đi lấy bộ dao nĩa bằng bạc: “Đổi thành bạc, cố gắng giảm bớt ác mộng.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tôn lão: Gu của sếp là đàn ông góa chồng. Mặn ghê luôn, không hổ danh là sếp.

PS: Nguyên Nhất không tức giận việc bài vị bị té và bài vị bị phá hư, sau này sẽ giải thích

19. Chương 18: Tiểu Khóc Nương (2)

Dương Nguyên Nhất vác theo cái dĩa dày căng đầy đi tản bộ xung quanh văn phòng thám tử, cuối cùng đứng dưới tán cây đa trong sân vườn, dưới tán cây đa có treo một cái ghế xích đu. Cậu ngồi lên, nhắm mắt lại, gió nhẹ phe phẩy, buồn ngủ.

Một năm bốn mùa cũng chỉ có trời thu là thư thái nhất, ngay cả tâm tình đều trở nên bình lặng, chỉ muốn dưỡng lão qua ngày. Qua không bao lâu, xích đu đột nhiên thông xuống, có người ngồi bên cạnh. Dương Nguyên Nhất mở mắt ra, thấy sườn mặt của Ngụy Duyên Khanh.

Ngụy Duyên Khanh chân dài đạp đất, xích đu nhẹ nhàng đung đưa. Anh hỏi Dương Nguyên Nhất: “Tôi làm vỡ bài vị tiên phu của cậu, cậu thật sự không giận?”

Dương Nguyên Nhất: “Không sao, chỉ là một cái bài vị thôi.” Với cậu mà nói, người sống mới quan trọng nhất. Người đã chết, đốt thành tro, tro cốt còn sót lại đặt ở phật đường, không đụng vào là được. Bài vị chỉ là gửi gắm tình cảm, không quá quan trọng.

Ngụy Duyên Khanh: “Nhưng cậu chưa bao giờ quên thắp hương.”

Dương Nguyên Nhất: “Cái kia hả, chỉ là nghi thức thôi.”

Ngụy Duyên Khanh dừng chân, xích đu ngừng lại. Anh nghiêng đầu hỏi: “Nghi thức?”

Dương Nguyên Nhất nhún nhún vai: “Cuộc sống rất buồn chán, nghi thức có thể làm ngày bình thường trở nên đặc biệt. Giao ý nghĩa đặc biệt cho một vài ngày nào đó, ngày nào đó sẽ trở nên thú vị. Nếu như không mang theo bài vị, tôi cũng chỉ còn lại một mình, không có người thân thiết, tin tưởng tuyệt đối, sớm muộn cũng sẽ quên tôi đã kết hôn, có một người chồng đã qua đời hoặc có thể nói là người thân. Nếu như vậy, kết hôn sẽ trở nên vô nghĩa.”

Ngụy Duyên Khanh: “Đối với cậu mà nói, hôn nhân tựa như ”xung hỉ” có ý nghĩa gì?”

Dương Nguyên Nhất tò mò hỏi ngược: “Làm sao anh biết là ”xung hỉ”?”

Ngụy Duyên Khanh: “Vương Tiểu Hồng nói.” Thuần thực lời Vương Tiểu Hồng ra gánh tội.

Dương Nguyên Nhất nhớ ra quả thực có nói với Vương Tiểu Hồng rằng hôn nhân của mình và tiên phu vốn là xung hỉ, cậu gật gật đầu nói: “Kể từ lúc qua đó, cuối cùng tôi cũng được ăn no.” Nói theo một cách

tương đối, cực kỳ có ý nghĩa.

“....” Ngụy Duyên Khanh không ngờ bản thân mình có ý nghĩa đối với Dương Nguyên Nhất là được ăn no, lòng thoả chưa xót. Anh đang định mở miệng thì nghe được tiếng chuông cửa.

Đinh đinh đinh ——

Tiếng chuông cửa gấp gáp chói tai, trực tiếp đánh vỡ thời khắc yên tĩnh này. Dương Nguyên Nhất đứng dậy vòng qua cây đa nhìn về phía cửa chính, ở cửa có một phụ nữ xinh đẹp mặc váy đen, ôm một đứa trẻ trong lòng. Thần sắc cô rất hoảng loạn, tay ấn chuông cửa liên tục không buông ra. Chỉ chốc lát sau, cửa sắt “két” một tiếng mở ra, người phụ nữ hơi kinh ngạc, vội vã đi tới.

Khi cô đã đi được ba bốn thước thì cửa sắt chậm rãi đóng lại, cuối cùng phát ra một tiếng vang lớn. Người phụ nữ kia như chim sợ cành cong, mờ mịt luống cuống nhìn xung quanh, khi nhìn thấy Dương Nguyên Nhất đứng dưới tán cây đa khổng lồ thì như nắm được cọng rơm cứu mạng, vội vã đi tới.

Ngụy Duyên Khanh bước lên, đứng sau lưng Dương Nguyên Nhất lảng lảng nhìn cô chòng chọc. Cô đột ngột dừng bước, vẻ mặt vui mừng đột nhiên cứng đờ, hoàn toàn biến thành kinh hoảng. Cô nhìn người đàn ông phía sau thanh niên giống như đang nhìn thấy bóng đêm lan rộng, sợ hãi không bước đến, nín chặt trái tim không để nó nhảy hoảng lên.

Dương Nguyên Nhất đi về phía trước một bước: “Cô tìm ai?”

Người phụ nữ hoảng sợ lui về phía sau, môi đỏ mọng hơi run, không nói ra lời.

Ngụy Duyên Khanh rũ mắt, nói nhỏ: “Tôi vào trước.” Nói xong, không đợi Dương Nguyên Nhất gạt đầu, anh lập tức đi vào trong phòng.

Rốt cuộc khi anh biến mất khỏi sân thì tâm trạng người phụ nữ kia mới được thả lỏng, cả người như cạn kiệt sức lực thở phào nhẹ nhõm, cũng không còn sức ôm đứa bé trong ngực nữa. Khi cô sắp ngã xuống thì Dương Nguyên Nhất nhanh tay tiếp được đứa trẻ đang ngủ mê man, cô nói lời cảm ơn: “Cảm ơn cậu. Xin hỏi... Ở đây —— đây là văn phòng thám tử sao?”

Dương Nguyên Nhất: “Monster?”

Người phụ nữ xoa xoa tay đầy bất an, không ngừng gạt đầu: “Đúng đúng, chính là chỗ này. Tôi muốn ủy thác các người bảo vệ con tôi.”

Dương Nguyên Nhất quan sát người này, cô một thân đồ đen, thậm chí quần áo rất tốt. Trang điểm không che được mệt mỏi, thần sắc có chút bất an, khi tiến vào sân lại không ngừng kiểm tra mọi nơi, ánh mắt luôn liếc về nơi khác, giống như có thứ gì đó theo sau lưng, làm cô sợ hãi, sợ đến mức phải đề cao cảnh giác mọi thời gian.

“Vào đi.”

Bọn họ đi vào phòng khách lầu một, Ngụy Duyên Khanh đeo khẩu trang xuống lầu. Kỳ quái là người phụ nữ nhìn hẳn lại không cảm thấy khác thường, bình lặng không chút sợ hãi, giống như không có tí gì gọi là tò mò, thậm chí ngay cả một chút hứng thú cũng không có.

Ngô Ủy, Hạ Lan Lam và Vương Tiểu Hồng đều trở về phòng nghỉ ngơi, dưới lầu chỉ còn Tôn lão, vì vậy do cậu tới tiếp đãi người phụ nữ này. Dương Nguyên Nhất vừa đặt đứa bé lên sô pha xong liền bị Ngụy Duyên Khanh kéo sang bên cạnh ngồi xuống. Cậu bé vừa tiếp xúc với sô pha mềm liền tỉnh, dụi mắt khe khẽ: “Mẹ ơi.”

Người phụ nữ ôm con vào lòng, ngẩng đầu nghẹn ngào nói: “Tôi, tôi thực sự hết cách rồi... Trước kia tôi không tin —— nhưng con trai tôi suýt chút nữa bị cái thứ kia tha đi, suýt chút nữa đã bị hại chết. Tôi thực sự hết cách, chồng tôi không tin lời tôi, không thì nói là tôi bị điên, là tôi muốn hại chết con trai. Tôi được người quen chỉ đến đây, nên hôm nay tôi tới nhờ giúp đỡ.”

Tôn lão rót cho cô một tách trà: “Cứ từ từ nói.”

Người phụ nữ bưng tách trà nóng, nhấp một ngụm, dần dần tỉnh táo lại: “Tôi là La Khiết Nhụy, con trai tôi tên Hạo Hạo. Chuyện là như thế này, cuối tuần tháng trước, tôi với đồng nghiệp dẫn con đi công viên nước. Khi đó trời còn vào hạ, thời tiết rất nóng nực, nhưng vị trí của cái hồ đó khá đặc biệt, xung quanh đủ loại đại thụ, rất lạnh rất thoải mái. Cho nên tôi bàn bạc với đồng nghiệp dẫn con đến cái hồ đó chơi ——”

Ngụy Duyên Khanh: “Cái hồ đó?”

La Khiết Nhụy nói: “Công viên nước ở ngoại ô thành phố Tân Hà, tên là hồ Tú Lệ. Cái hồ kia thông với đập chứa nước, bình thường không xả lũ, nước cũng rất sâu. Chỉ là không nghe nói có người chết đuối, cũng không có ồn ào gì, có rất nhiều người đến chơi. Ngày đó tôi dẫn Hạo Hạo, đồng nghiệp dẫn con gái cùng con của họ hàng. Chúng tôi thuê hai con thuyền đập vịt...”

Bọn họ đi không đúng thời điểm giữa trưa nắng quá gắt, mấy đứa nhỏ ồn ào không muốn đi chơi. Các cô chỉ có thể thuê một con thuyền đập vịt, hai người cùng đập vào hồ nước. Trong hồ cũng có rất nhiều người, nhưng đều nấp vào bóng râm. Các cô sợ trẻ nhỏ bị cảm nắng, cũng đập về phía có bóng mát, vừa may nhìn thấy ở một góc xa xa có vách đá, rừng cây tươi tốt, cực kỳ râm mát.

Thuyền đập vịt vượt qua vùng nước nắng gắt, lúc đến nơi râm mát thì da đều bị phơi nắng đỏ ửng lên. La Khiết Nhụy nhìn mấy đứa nhỏ, đều chơi rất vui vẻ cũng không bị ánh nắng làm rát da. Vì vậy cô yên tâm, muốn lấy đi động ra selfie.

Ngẩng đầu tìm góc độ, chú ý đến mảnh đất này ngoại trừ thuyền của các cô ra thì không có người khác. Vách đá được hồ nước cọ rửa rất sạch, trên vách đá cây cối mọc nghiêng, trên mặt nước lá cây lay động hướng về cùng một phía. Phía trước cách đó không xa có một lỗ hổng rộng chừng ba thước, bên trong rất âm u, nhìn không thấy ánh sáng.

Lúc đó La Khiết Nhụy tò mò hỏi đồng nghiệp: “Cái hang kia là gì? Thông tới đâu?”

Đồng nghiệp chỉ chỉ cái hang ở trên vách đá: “Đây là nham thạch, trước khi là một ngọn núi nhỏ, tích lũy một thời gian mới tạo thành lỗ hổng kia. Đi vào cái hang này, nghe nói là có thể đến đập nước.”

Mấy đứa nhỏ nghe thấy tò mò, liền hỏi đập nước là cái gì.

Đồng nghiệp cười nói: “Là hồ nước còn lớn hơn hồ Tú Lệ.”

Mấy đứa nhỏ hưng phấn, la hét muốn đi chơi. Đồng nghiệp không khuyên được, hỏi La Khiết Nhụy nghĩ như thế nào. La Khiết Nhụy rất do dự, cô nhìn cái lỗ đen ngòm, tự dưng trong lòng thấy sợ hãi, vì vậy lắc đầu từ chối: “Bên trong tối đen không thấy rõ, nếu không cẩn thận có thể lật thuyền. Chúng ta có thể bơi nhưng trẻ con thì không thể.”

Đồng nghiệp hơi suy nghĩ, nhanh chóng bỏ qua.

Mấy đứa trẻ thất vọng, nhưng sau đó đề nghị đến xem cửa động. Lúc này La Khiết Nhụy không phản đối, cô đến cửa động thì phát hiện trên mặt nước đầy lá rụng, vàng rực óng ánh rất đẹp. Vì vậy cô lấy điện thoại ra selfie, mới vừa bày tư thế ra thì nhìn thấy trong màn ảnh đột nhiên xuất hiện một bóng dáng màu đen sau lưng mình.

La Khiết Nhụy hoảng hốt, vội vã quay đầu nhìn lại thì sau lưng trống không. Cô tưởng mình bị hoa mắt, mở di động nhìn ảnh chụp thì cả người lạnh lẽo như bị dội nước đá.

Trong hình ngoại trừ nụ cười rực rỡ của cô thì còn có một bóng đen, bóng đen đứng trong lỗ hổng tối tăm không chút nhúc nhích

La Khiết Nhụy tay run run nhìn đồng nghiệp, phát hiện sắc mặt đồng nghiệp cũng không đẹp hơn cô là bao. Cô mở miệng: “Chúng ta đi nhanh lên đi.”

Đồng nghiệp ừ một tiếng, hai người vội vàng đập thuyền rời khỏi nơi này. Chạy đến nơi nắng gắt, nóng đến cháy da làm La Khiết Nhụy cảm kích không thôi, cô nén sợ hãi quay đầu lại nhìn, phát hiện bóng đen kia vẫn còn ở đó, thậm chí còn rõ ràng hơn.

La Khiết Nhụy kích động: “Là thật! Tôi thấy được tóc nó màu xám bản thiu, trơn nhẵn như bèo vậy. Tôi cách lỗ hổng kia gần như vậy mà chỉ thấy bóng đen, nhưng lúc đi ra xa hơn mười thước thì lại thấy rõ. Lúc đó tôi đoán vật kia quần lầy tôi, muốn mạng con trai tôi!”

Dương Nguyên Nhất: “La nữ sĩ, bình tĩnh chút. Cô xác định mình không hoa mắt nhìn lầm? Vì sao cô nghĩ vật kia muốn mạng con cô mà không phải bản thân cô? Cô nói lúc đó đồng nghiệp của mình cũng rất khác lạ, cô ấy cũng nhìn thấy?”

Tay La Khiết Nhụy run rẩy, Hạo Hạo ôm cánh tay của cô, nghi ngờ hỏi: “Mẹ ới?”

La Khiết Nhụy ôm lấy con trai, hai mắt hồng hồng: “Tôi xác định không nhìn nhầm, hơn nữa khẳng định đồng nghiệp của tôi cũng thấy thứ đó. Đêm đó sau khi chúng tôi chia tay nhau, cô ấy gọi cho tôi, lúc đầu không có lên tiếng, qua thật lâu mới nói. Thế nhưng —— tín hiệu đột nhiên yếu đi, tôi chỉ nghe được cô ấy nói ”Đừng... Cẩn thận... Nước... Âm thanh“. Ngày thứ ba, cô ấy đi làm, tinh thần rất tệ, thường xuyên thờ ơ. Mắt luôn nhìn chằm chằm màn hình máy vi tính một hai tiếng đồng hồ, chưa từng nhúc nhích dù chỉ một cái.”

Cô nuốt nước bọt, tiếp tục nói: ”Sau đó, có một lần cô ấy bưng cafe vào phòng nghỉ, lúc đó trong phòng còn có mấy người khác nữa. Trong đó có người nói chuyện phiếm nói đến âm nhạc, người kia liền bật nhạc hơi u buồn, đồng nghiệp của tôi lại đột nhiên phát điên. Cô ấy đập ly cafe vào vách tường, gào thét, giật tóc của mình, xé nát quần áo, giống như một... Như một người điên. Lúc đó rất loạn, cực kỳ loạn, đột nhiên có một đồng nghiệp nam tới cản cô ấy, cô ấy đột nhiên trở nên vô cùng mạnh mẽ, làm người khác bị thương rồi chạy trốn.

Dương Nguyên Nhất: “Sau đó?”

La Khiết Nhụy lắc đầu, lại hoảng sợ nuốt nước miếng: “Cô ấy không tới làm, ngay cả tiền bồi thường sa thải cũng không đến nhận. Sau đó tôi nghe nói, cô ấy, cô ấy tự sát trong phòng tắm, chính là vùi mặt vào bồn rửa tay, làm bản thân chết đuối. Trước khi tự sát, còn trói hai đứa nhỏ của hàng xóm, kể cả con gái của cô ấy... Cùng chìm trong bể bơi phao. Hàng xóm phát hiện bất thường, phá cửa vào cứu ba đứa trẻ, nhưng cô ấy đã chết, không cứu được.”

Dương Nguyên Nhất: “Ba đứa trẻ không chết?”

La Khiết Nhụy: “Đúng, không chết. Nếu lúc đó phát hiện trễ chút nữa, e rằng không cứu được.”

Ngụy Duyên Khanh tổng kết: “Các người nhìn thấy bóng đen ở hồ Tú Lệ. Đêm đó sau khi về nhà đồng nghiệp gọi cho cô, tín hiệu không tốt nên cô không nghe thấy tiếng. Sau đó đồng nghiệp của cô phát điên tự sát, trước khi tự sát còn muốn dìm chết ba đứa nhỏ nhưng không thành công. Vậy còn cô? Cô gặp chuyện gì?”

Tác giả có lời muốn nói:

Dương Nguyên Nhất: Góa vồn là chuyện có nghi thức, cần giữ bài vị kỷ niệm.

20. Chương 19: Tiếu Khóc Nường (3)

La Khiết Nhụy nói: “Tôi rất không an tâm, trực giác nói tôi biết có liên quan đến hồ Tú Lệ. Nhưng tôi không dám đi kiểm chứng, hơn nữa sau khi đồng nghiệp qua đời được vài ngày thì bên tôi cũng không phát sinh dị thường gì. Cho đến hai tuần lễ trước, Hạo Hạo ở trong phòng tắm suốt chút nữa chết đuối. Vì phòng ngừa phát sinh ngoài ý muốn, cửa phòng tắm luôn không khóa, thế nhưng lần đó cửa phòng tắm lại bị khóa lại.”

Cô cúi đầu nhìn con trai, lúc nhớ tới cảnh kia vẫn chưa hoàn hồn. Cô tiếp tục nói: “Tôi nghe thấy tiếng Hạo Hạo kêu cứu trong phòng tắm, cửa lại không mở ra được nên tôi nôn nóng phá cửa.”

La Khiết Nhụy xắn ống tay áo để mọi người thấy cả cánh tay cô có một vết bầm tím rất lớn. “Đây là vết thương tạo thành do phá cửa, bây giờ còn chưa biến mất. Tôi hỏi Hạo Hạo, thằng bé khóc nói với tôi không đóng cửa, lúc ấy nó còn nói có người trong bồn tắm kéo chân nó. Sau khi tôi đỡ nó ngủ xong liền nhìn mắt cá chân của Hạo Hạo, thực sự, thực sự thấy đau đỏ. Giống như là có người dùng lực túm chặt mắt cá chân thằng bé để lại vết đỏ, đặc biệt đáng sợ.”

Dương Nguyên Nhất rút khăn giấy đưa cho cô, chờ đến khi cô bình tĩnh một chút liền hỏi: “Lúc đó cô có thấy thứ gì khác không?”

La Khiết Nhụy ngẩng đầu, vành mắt hồng hồng, kinh hoàng trong mắt như sương mù tràn ra. Cô gật đầu: “Có. Cửa phòng tắm nhà chúng tôi là loại kính mờ, mặt thủy tinh đầy hơi nước cũng có thể mơ hồ thấy bóng dáng bên trong. Lúc đó tôi phá cửa vào, ôm Hạo Hạo ra bên ngoài. Lúc quay lại thì bỗng dưng thấy bên trong phòng tắm... Có một bóng đen. Tôi có thể cảm nhận được bóng đen kia đang nhìn tôi chăm chăm, nhìn chăm chăm luôn. Tôi không dám động, không nhúc nhích được.”

Ánh sáng lạnh trắng bệch tĩnh mịch, con trai ở bên cạnh, vô tri vô giác với nguy hiểm như hổ rình mồi xảy ra trong phòng. La Khiết Nhụy nhìn chăm chăm cái bóng đen kia, bóng đen kia cũng không nhúc nhích đối diện với cô.

Cả người cô không cử động nổi, hơi lạnh từ bàn chân chạy lên gáy, lạnh đến tay chân cứng ngắc. Kính mờ phòng tắm đột nhiên đầy hơi nước, hơi nước ngưng đọng thành bọt nước, theo thủy tinh chậm rãi trượt xuống. Nước như có sinh mệnh chảy ra khỏi phòng tắm, dần dần tới gần chân cô, gương mặt trong suốt đột nhiên xuất hiện, hai bên vốn là lỗ tai lại mọc ra tay nhỏ dẹt dạng định bám lấy ống quần của cô bò lên.

Hạo Hạo đột nhiên gọi cô: “Mẹ?”

La Khiết Nhụy đột nhiên tỉnh táo, nhìn thấy trên sàn nhà sạch sẽ không một giọt nước. Cô ngẩng đầu nhìn về phía phòng tắm, bên trong cũng trống tuếch, căn bản không có bóng đen. “Tôi có thể xác định, không phải hoa mắt!”

Ngụy Duyên Khanh: “La nữ sĩ có bệnh sử không?”

Nghe vậy, Dương Nguyên Nhất liếc nhìn Ngụy Duyên Khanh, che giấu tâm tình kinh ngạc rất tốt. Cậu

không ngờ sắp sẽ không chút khách khí hỏi La Khiết Nhụy, chẳng chú ý ngôn từ gì cả.

Đầu tiên La Khiết Nhụy sững sốt, lập tức giận giữ: “Anh nghĩ rằng tôi bị điên sao? Tôi sẽ tùy tiện đem mạng con trai tôi ra nói dối sao?”

“Đừng kích động.” Ngụy Duyên Khanh khoát tay, bình tĩnh nói: “Chúng ta cần loại trừ các nhân tố có thể tồn tại, bảo đảm tình huống chân thực. Liên quan đến mạng người, không thể lơ là, cô bỏ qua cho.”

La Khiết Nhụy hít sâu vài hơi, nói: “Tôi không lừa các người, tôi cũng không có bất kỳ bệnh tâm thần hay tâm lý nào. Lẽ nào tôi có bệnh còn có thể ép đồng nghiệp tự sát? Nếu các người không tin, có thể kiểm tra tin tức ba tuần trước ở thành N, còn có thể tra ra quan hệ của tôi với cô ấy.”

Ngụy Duyên Khanh nhìn về phía Tôn lão, Tôn lão gật đầu đứng dậy rồi đi, sau đó anh ra hiệu La Khiết Nhụy nói tiếp.

“Tôi kể chồng tôi nghe chuyện xảy ra đêm đó, nhưng lão không tin. Lão chồng nhà tôi cho rằng tôi nói dối, còn nghĩ rằng tôi bị stress, tinh thần xảy ra vấn đề, cho nên mang Hạo Hạo đi.” La Khiết Nhụy ngừng một chút rồi tiếp tục nói: “Trong hai ngày tiếp theo không xảy ra chuyện gì, tôi cũng tưởng tinh thần mình xảy ra vấn đề. Nhưng vào ban đêm, tôi lại thấy cái bóng đen kia.”

“Nó xuất hiện trong nhà bếp, nhà bếp chúng tôi cũng là loại kính mờ. Tôi ngồi cạnh bàn ăn, đột nhiên nghe trong nhà bếp truyền ra tiếng nước. Âm thanh kia rất lớn, như là mở vòi nước tối đa. Tôi đã nhớ khóa vòi, cho dù không khóa thì cũng không thể qua một hồi lâu mới nghe tiếng nước chảy. Lúc đó một nỗi sợ bao trùm lấy tôi, tôi không khống chế quay đầu lại thì lại thấy bóng đen phía sau lớp kính mờ.”

La Khiết Nhụy đè nén sợ hãi, nói: “Lúc đó tôi nhìn khá rõ —— bóng đen kia là con gái, tóc dài mượt như rêu, cả người ướt nhẹp, nước từ trên người cô ta nhỏ xuống, rơi ”tí tách” trên sàn nhà. Tiếng nước rất rõ ràng, tôi, tôi sợ.”

Dương Nguyên Nhất: “Chỉ thấy tóc? Bởi vì tóc nên cô xác định nó chính là bóng đen cô nhìn thấy ở lỗ hồng hồ Tú Lệ?”

Sắc mặt La Khiết Nhụy trắng bệch, lắc đầu nói: “Sau này, cô ta liên tục xuất hiện thường xuyên. Có đôi khi ở toilet công ty tôi, có đôi khi ở xe nước ven đường, có đôi khi chỉ thấy trên suối phun ở quảng trường, trong nhà càng thấy thường xuyên. Cô ta càng ngày càng gần tôi, mặt cũng càng ngày càng rõ ràng.”

Tóc dài mượt như rêu, váy dài màu đen mực nát, làn da tái xanh như xác chết biết đi, ngũ quan giấu dưới tóc chỉ có thể nhìn thấy mắt hoàn toàn là màu trắng. Dáng người cô ta rất cao, chừng hai mét, chân cũng rất dài, vai rộng. Ngón tay móng tay cũng rất dài, giữa các ngón có màng mỏng.

“Cô ta quần lấy tôi, tôi biết, sau khi đồng nghiệp bị cô ta quần lấy liền bị hại chết. Bây giờ cô ta quần lấy tôi, nhất định sẽ hại chết tôi, còn có thể hại luôn cả Hạo Hạo.” La Khiết Nhụy ôm chặt con trai, đứa bé bị cô ôm có hơi đau liền bắt đầu giãy giụa. Cô luôn miệng nói xin lỗi với đứa bé, tay chân luống cuống nói:

“Ba ngày trước, Hạo Hạo dẫn theo hai đứa bạn cùng lớp về nhà làm bài tập. Tôi đi chuẩn bị bể bơi phao... Chờ đến khi tôi khôi phục ý thức thì phát hiện mình đang lừa mấy đứa trẻ vào cái bể bơi phao...”

Cô đang lặp lại cảnh ngộ của đồng nghiệp, giết chết ba đứa trẻ, sau đó tự sát.

Ngụy Duyên Khanh hỏi cô: “Cô còn nhớ rõ mình mất ý thức lúc nào không, mất không chế sao?”

La Khiết Nhụy: “Không biết. Tôi đột nhiên không có ý thức, tôi không biết các người có trải nghiệm này hay không, chính là ý thức tỉnh táo nhắm mắt nghỉ ngơi, đột nhiên tiến vào giấc mộng. Giống với loại cảm giác này, tự dừng tiến vào trạng thái vô ý thức — không, không đúng, không phải trạng thái vô ý thức. Tôi còn nhớ rõ tình hình lúc đó, cũng nhớ cảm giác khi ấy, nhưng tôi lại không thấy khác thường chút nào. Tôi nghĩ tôi nên làm như vậy, thiên kinh địa nghĩa, là chuyện đúng đắn.”

Ngụy Duyên Khanh nói nhỏ: “Truyền nhiễm tình cảm?”

Dương Nguyên Nhất vô cùng kinh ngạc: “Đó là cái gì?”

Ngụy Duyên Khanh: “Cá thể sẽ vô tình truyền nhiễm tình cảm, mất đi bản thân. Nói như vậy, trước khi bị truyền nhiễm tình cảm sẽ có bước ngoặt chuyển tiếp, tức là bước ngoặt cộng hưởng khơi gợi cảm xúc. La nữ sĩ, cô nhớ kỹ xem lúc trước khi mất ý thức và sau khi khôi phục ý thức, có chuyện kỳ quái gì xảy ra không?”

“Tôi —” La Khiết Nhụy cúi đầu trầm tư, chần chừ lắc đầu.

Dương Nguyên Nhất: “Nếu không cô kể chuyện mà cô cảm thấy đặc biệt, ấn tượng sâu sắc thử xem.”

“Được.” La Khiết Nhụy gật đầu, chậm rãi kể lại: “Lúc đó tôi đang nói chuyện điện thoại với chồng, giữa chúng tôi xảy ra chút tranh chấp không quá vui vẻ. Tôi đứng ngay cửa sổ cạnh cầu thang hút thuốc, mấy đứa nhỏ ở trong nên tôi nhòai người ra ngoài... Tôi chăm chú nhìn cái suối phun dưới lầu, ở đó đột nhiên xuất hiện một cái bóng màu đen. Tôi nhìn rất rõ cặp mắt trắng dã của cô ta, giống như thấy quỷ vậy, cực kỳ đáng sợ. Tàn thuốc nóng rớt xuống tay, tôi liền tỉnh táo lại, đột nhiên nhớ ra tôi ở lầu mười chín, làm sao có thể nhìn thấy rõ như thế? Nhưng cúi đầu nhìn lại thì trong ao trống rỗng, không có gì cả.”

“Tôi ném tàn thuốc xuống, xoay người quay về phòng. Mới đi mấy bước liền nghe được âm thanh... Tiếng ca rất, rất thê lương, rên rỉ ra tiếng, thoáng cái làm tôi nghĩ đến rất nhiều chuyện không được như ý. Công việc, gia đình, quan hệ vợ chồng... À, đúng rồi! Tiếng ca! Tôi nhớ ra rồi, là tiếng ca. Tôi nhớ vì sao đột nhiên khôi phục ý thức, bởi vì lúc đó ở nhà hàng xóm đang dạy con, âm thanh rất lớn, lỡ tay đập hư đồ, tiếng vang rất lớn nhanh chóng cắt đứt tiếng ca.”

Dương Nguyên Nhất: “Tiếng ca kiểu gì, cô còn nhớ rõ không? Có thể ngâm nga ra không?”

La Khiết Nhụy: “Cái này... Không thể. Thay vì nói là tiếng ca, nó giống tiếng rên rỉ hơn. Nhưng lại không

thể nói rõ là thứ gì đang rên rỉ.”

Ngụy Duyên Khanh đột nhiên hỏi: “La nữ sĩ với chồng quan hệ không tốt?”

La Khiết Nhụy có hơi xấu hổ: “Đúng vậy. Ở bên ngoài lão còn có bồ, muốn ly hôn với tôi.”

Dương Nguyên Nhất vô cùng kinh ngạc, bởi vì nhìn La Khiết Nhụy còn trẻ lại đẹp, hai vợ chồng còn có một đứa con trai, không ngờ quan hệ lại kém như vậy.

La Khiết Nhụy: “Lúc trước tôi ham mê công việc bỏ bê gia đình. Lão ta liền nuôi bồ ở ngoài, đã kéo dài hơn một năm. Cho đến khi có thứ đó mới ồn ào muốn ly hôn với tôi. Những chuyện này có liên quan đến việc bóng đen xuất hiện sao?”

Ngụy Duyên Khanh: “Có thể.”

Lúc này Tôn lão cầm tư liệu đã được in ra đưa cho Ngụy Duyên Khanh. Dương Nguyên Nhất tiến tới xem, Ngụy Duyên Khanh đảo mắt, dời tài liệu qua một chút để cậu dễ xem hơn.

Tôn lão thấy một màn này, chợt nhớ tới trước đây thành viên nào dám tiến tới, sếp sẽ không cho mặt mũi, một cước đá bay ra cửa. Quả nhiên là đồng nghiệp không đồng mệnh, ai bảo bọn họ không phải đàn ông góa chồng chứ!

“Tôn Lệ Hương, ba mươi tám tuổi. Viên chức công ty ***, ở tại tiểu khu X đường X khu Giang Đài thành N. Ly dị nửa năm, sống với đứa con gái duy nhất. Một tháng trước hành vi dị thường, náo loạn công ty nên bị sa thải. Nửa tháng trước, tự sát chết đuối trong nhà, trước khi tự sát có ý đồ sát hại con gái cùng hai đứa trẻ hàng xóm. Trải qua điều tra của cảnh sát, phán quyết Tôn Lệ Hương bị kích thích quá lớn dẫn đến tâm lý mất kiểm soát cùng với trạng thái tinh thần không ổn định.”

La Khiết Nhụy: “Nhìn đi, tôi không có nói dối.”

Ngụy Duyên Khanh và Dương Nguyên Nhất ngẩng đầu nhìn La Khiết Nhụy, anh nói: “Chúng tôi nhận ủy thác của cô, tiếp theo sẽ tiến hành điều tra.”

La Khiết Nhụy đứng ngồi không yên: “Nếu như cái bóng đen kia trả thù tôi thì phải làm sao?”

Ngụy Duyên Khanh: “Chúng tôi đến nhà cô điều tra có được không?”

La Khiết Nhụy lắc đầu: “Trên cơ bản chỉ có tôi với Hạo Hạo, không sao. Nhưng chúng tôi có thể đến khách sạn ở không?”

Ngụy Duyên Khanh: “Mục tiêu của bóng đen là hai người, không phải nhà ở.” Ngụ ý mẹ con La Khiết Nhụy không ở nhà, đến cũng vô ích.

“Được rồi, vậy khi nào hai người sang?”

“Tối mai.”

21. Chương 20: Tiểu Khóc Nương (4)

Sau khi đăng ký thông tin cơ bản án kiện ủy thác của mẹ con La Khiết Nhụy, Tôn lão tiên bọn họ đi. Lúc trở lại, Tôn lão nói: “Ủy thác lần này ——”

“Tôi và Dương Nguyên Nhất xử lý.” Ngụy Duyên Khanh cắt lời Tôn lão.

Tôn lão nhìn hai người, gật đầu đồng ý: “Vậy giao cho hai người. Tôi sẽ sớm tìm tài liệu liên quan, nhưng bóng đen hồ nước La Khiết Nhụy miêu tả thì tôi chưa từng nghe qua. Có thể là dị văn mới, cũng có thể là dị văn bên ngoài xâm lấn.”

Ngụy Duyên Khanh: “Tôi biết, tôi sẽ tra.”

Tôn lão: “Vậy giao cho hai người.” Nói xong, ông liền ôm tài liệu rời đi.

Ngụy Duyên Khanh đứng dậy: “Dương Nguyên Nhất, đi.”

“Đi đâu?” Dương Nguyên Nhất đứng dậy theo anh lên lầu. Ngụy Duyên Khanh không trả lời, trực tiếp mang cậu lên lầu ba.

Trên thực tế lầu ba chỉ có hai gian phòng, tuy rằng nhìn kết cấu bên ngoài kém lầu hai không nhiều, nhưng chỉ có hai cánh cửa là thật, cái khác đều không mở ra được, Dương Nguyên Nhất vào ở mới phát hiện.

Ngụy Duyên Khanh mở cửa phòng mình, gõ gõ cửa phòng ý bảo Dương Nguyên Nhất đi vào. Lúc trước Dương Nguyên Nhất đã vào phòng của anh, so với những phòng khác thì không gian phòng anh rộng hơn nhiều, ngoại trừ phòng ngủ và phòng tắm thì còn có phòng sách.

Cậu chưa từng vào phòng sách, cửa phòng luôn đóng chặt. Trong đầu vừa hiện lên suy nghĩ này, Dương Nguyên Nhất liền thấy Ngụy Duyên Khanh mở cửa phòng sách ngoắc cậu vào. Cậu đi vào, nghe một tiếng “cách”, một giây sau cả phòng sáng choang. Phòng sách lớn như vậy nhìn không sót một thứ nào, lượng sách được lưu giữ bên trong cực kỳ phong phú, chiếm diện tích rất rộng.

Nguy Duyên Khanh vừa đi vừa nói chuyện: “Bao năm qua giải quyết dị văn sẽ làm thành hồ sơ cặn kẽ, toàn bộ đều để ở đây. Nếu như gặp phải dị văn xa lạ có thể tới nơi này tra tài liệu, đại khái có thể tìm ra.”

Nghe vậy, Dương Nguyên Nhất nghi ngờ hỏi: “Không phải đều là dị văn đã giải quyết sao?”

Nguy Duyên Khanh: “Cùng một dị văn sẽ sản sinh hai dị văn khác nhau, nhưng dưới tình huống không có tiền đề đặc thù, chúng nó không thể cùng tồn tại.”

Dương Nguyên Nhất “à” một tiếng, chỉ chỉ hồ sơ chồng chất như núi: “Tra từng quyển?”

“Đã phân loại rồi.” Nguy Duyên Khanh đi vòng qua giá sách đặt hồ sơ, phía trước là cái bàn làm việc, trên mặt bàn để hai cái máy vi tính. Anh mở máy vi tính ra, đợi máy khởi động, thuận tiện giải thích: “Nhưng bây giờ không cần phiền phức như vậy, trực tiếp gõ từ khóa lọc tài liệu là được.”

Dương Nguyên Nhất: “Nếu tiện như vậy thì vì sao còn phải chuẩn bị nhiều hồ sơ như thế này?”

“Đảm bảo an toàn.” Nguy Duyên Khanh gõ từ khóa, xuất hiện rất nhiều tệp. Dương Nguyên Nhất bước tới xem, phát hiện có bảy tám tệp, theo thứ tự là “Hồ nước thủy quỷ”, “Sự kiện linh dị chết đuối nhiều lần trong hồ”, “Thủy quái trong hồ”, “Bóng đen công viên”, vân vân... Cậu cảm thấy quái dị liền hỏi: “Những thứ này đều là dị văn?”

Nguy Duyên Khanh đọc nhanh như gió, tìm kiếm hồ sơ đồng thời tranh thủ trả lời: “Ừ. Thủy quỷ lưu truyền khắp nơi, xem như là một đại tông tộc. Ngoại trừ thủy quỷ cá biệt, đa phần vô hại. Sự kiện chết đuối nhiều lần trong hồ chính là thủy quỷ ”cá biệt” hại người, thủy quái trong hồ sinh sống tại hồ lớn xa xôi, có lực công kích nhất định nhưng tổng thể vô hại.”

Dương Nguyên Nhất: “Bóng đen công viên thì sao?”

Nguy Duyên Khanh: “Nghe qua dị văn quỷ ảnh cao gây không?”

Dương Nguyên Nhất gật đầu.

Quỷ ảnh cao gây là dị văn đô thị xuất hiện sớm nhất ở Đức, sau này trở thành một trong 10 dị văn đô thị kinh khủng nhất của Mỹ. Đã từng có một đoạn thời gian, trên internet ở Mỹ xuất hiện rất nhiều video, ảnh chụp, bên trong mơ hồ xuất hiện bóng dáng quỷ ảnh cao gây. Trong tin đồn, mục tiêu của quỷ ảnh là trẻ nhỏ, bởi vậy thường xuyên xuất hiện ở công viên có nhiều trẻ con nhất.

Nguy Duyên Khanh: “Một trong các dị văn bên ngoài xâm lấn, được xưng là bóng đen công viên. Khi xâm lấn vào nước ta thì dị văn không quá nổi danh, sức mạnh khá yếu, còn chưa kịp tổn thương trẻ nhỏ thì đã bị xử lý xong.”

Dương Nguyên Nhất: “Không tìm được hồ sơ liên quan đến bóng đen trong hồ.” Anh ngẩng đầu nhìn từ khóa, chính là bốn chữ “Bóng đen trong hồ”. Tập tin xuất hiện không giống như án kiện mà La Khiết Nhụy miêu tả, cậu thì thào: “Bóng đen, rên rỉ, dụ dỗ phụ nữ giết trẻ con, sau đó tự sát. Không có —— trước đây sếp có từng nghe qua chưa?”

Ngụy Duyên Khanh: “Chưa.” Anh tắt trang web đi, mở một trang thông tin khác, yêu cầu Tôn lão gửi qua ghi âm cuộc nói chuyện với La Khiết Nhụy cùng với toàn bộ vụ án liên quan đến đồng nghiệp cô ta.

“Đầu tiên là nước, bóng đen xuất hiện ở nơi nào đều có liên quan đến nước.”

Dương Nguyên Nhất lấy di động ra ghi chép từ khóa đầu tiên: “Nước. Thứ hai là rên rỉ thê lương, thông qua tiếng rên rỉ đối với mục tiêu nào đó khiến truyền nhiễm tình cảm, mục tiêu hẳn là phụ nữ ly dị.” Dừng một chút, cậu giải thích: “Chỉ là suy đoán, số liệu quá ít, chỉ dựa trên hai sự kiện phát sinh tương đồng, xác định mục tiêu không quá chắc chắn.”

Ngụy Duyên Khanh gật đầu: “Tạm thời là thế. Giết chết trẻ con, số ba.”

Dương Nguyên Nhất dừng lại: “Ba?”

Ngụy Duyên Khanh: “Trong nhà La Khiết Nhụy và đồng nghiệp của cô ấy đều chỉ có một đứa trẻ, nếu như mấy cô ấy vì truyền nhiễm tình cảm mà giết chết trẻ con rồi tự sát, đáng lẽ không cần ôm thêm hai đứa trẻ hàng xóm.”

Dương Nguyên Nhất suy nghĩ một chút, phát hiện quả thực như vậy. Trước khi đồng nghiệp của La Khiết Nhụy tự sát còn ôm đi hai đứa trẻ hàng xóm, La Khiết Nhụy mất đi ý thức thì lừa hai đứa bạn học của con trai. Con số là ba, cực kỳ vừa khớp. Dưới tình huống như vậy, vừa khớp trở thành ký hiệu đặc thù.

Khoanh vòng những điểm đặc thù, Dương Nguyên Nhất cúi đầu thì thầm: “Nước, rên rỉ, cách thức tử vong cũng liên quan đến nước. Người nữ giết chết ba đứa trẻ, sau đó tự sát chết đuối. Thứ hai là mục tiêu tạm thời quy định là phụ nữ ly dị, đây là dị văn gì? Trước giờ tôi chưa từng nghe qua.”

Ngụy Duyên Khanh: “Tôi cũng chưa từng nghe qua. Dị văn không tồn tại trong hồ sơ thường có hai trường hợp, một loại là dị văn đô thị mới hình thành, một loại là dị văn bên ngoài xâm lấn, tức là dị văn đô thị nước ngoài.”

Tương tự là Liệt Phùng Nữ bởi vì nghiệp chướng mấy chục năm dẫn đến sợ hãi mà sinh ra dị văn, búp bê Nga thì là dị văn đô thị nước ngoài xâm lấn. Dị văn nước ngoài tựa hồ khó tra, thế giới gần hai trăm nước, mỗi quốc gia có ít nhất mười mấy dị văn, có vài dị văn đô thị không được ghi chép trên internet, lúc này sẽ tăng độ khó điều tra.

Dương Nguyên Nhất: “Anh cảm thấy là dị văn mới hình thành hay là dị văn đô thị nước ngoài?”

Nguy Duyên Khanh: “Không chắc lắm.”

Dương Nguyên Nhất ngược mắt, đối diện với ánh mắt sâu thẳm của Nguy Duyên Khanh, thấy rõ ảnh ngược trong mắt đối phương.

Nguy Duyên Khanh cười nhạt: “Dị văn ủy thác không phải là thi đua trả lời nhanh, mặc dù nói giải quyết càng nhanh càng tốt, nhưng phải cẩn thận một chút, tránh phán đoán sai lệch phát sinh ngoài ý muốn. Độ nguy hiểm của dị văn mới hình thành và dị văn đô thị nước ngoài khác nhau, phán đoán sai lầm sẽ hại mạng cậu.”

Anh đột nhiên vươn tay chọt trán Dương Nguyên Nhất, cậu sững sốt, thoáng chần chờ rồi gạt đầu: “Tôi biết rồi.”

Nguy Duyên Khanh thấy thế, ngón trỏ cong lên, búng một cái vào trán Dương Nguyên Nhất, không nhẹ nhưng không đau, vừa vặn có thể làm người ghi nhớ: “Cậu phải nhớ kỹ.”

“Ừ.” Ngón tay Dương Nguyên Nhất hơi co rút, đột nhiên nói: “Sếp, lần sau đừng tấn công bất ngờ. Bằng không tôi sẽ không cẩn thận bẻ gãy cổ tay anh.” Cậu mỉm cười xấu hổ, có hơi ngượng: “Ý thức phòng bị của tôi khá mạnh.”

Nguy Duyên Khanh trợn mắt nhìn Dương Nguyên Nhất, bên ngoài bình tĩnh đáp ứng, nội tâm đau khổ suy đoán người vợ của anh đã từng đáng yêu yếu ớt rốt cuộc đã bị xã hội thử thách tàn khốc đến cỡ nào mới có thể sản sinh ra ý thức phòng bị mãnh liệt như vậy.

Dương Nguyên Nhất đối mặt với người thì tính cách rất tốt. Cậu mỉm cười: “Nếu như tôi không cẩn thận bẻ gãy cổ tay sếp, sếp cứ trừ tiền lương của tôi. Trừ bao nhiêu cũng không sao.”

Nguy Duyên Khanh bật cười: “Được rồi, cậu muốn bẻ cổ tay tôi cũng chưa chắc có làm được hay không.”

Dương Nguyên Nhất nhớ đến lần ủy thác đầu tiên đi cùng anh, cậu đã thấy thân thủ đối phương. Quả thật như lời Nguy Duyên Khanh nói, hai bên đánh nhau, cậu nhất định không chiếm được lợi.

Ting ting.

Lúc này, máy vi tính trước mặt hai người báo títtít, Tôn lão đã sắp xếp tài liệu gửi sang. Nguy Duyên Khanh nhận tài liệu rồi lưu lại, không mở ra xem mà là căn cứ vào suy đoán lúc nãy của hai người gửi cho Tôn lão, bảo ông tìm mấy vụ án tương tự xảy ra trong mấy mươi năm nay ở trong ngoài nước. Cuối cùng, anh click folder, mở một tấm ảnh.

Trong ảnh là Tôn Lệ Hương – đồng nghiệp của La Khiết Nhụy – vùi đầu vào bồn rửa mặt chết đuối, đầu của cô ta chôn sâu trong bồn rửa, hai chân quỳ trên sàn, sàn nhà chảy nước lênh láng. Hai tay đặt vuông góc ở hai bên thân thể, không có bất kỳ dấu vết gãy gập nào. Đồng thời báo cáo khám nghiệm tử thi biểu

hiện Tôn Lệ Hương chết đuối, trước khi chết không dùng thứ gì như thuốc ngủ.

Nói cách khác, Tôn Lệ Hương chết đuối không có tác động bên ngoài, trước khi tử vong không một tia giấy giũa.

Kết luận làm người khác sờn tóc gáy, người đối mặt với tử vong, nhất là tự sát thì sẽ phản kháng giấy giũa theo bản năng. Cho dù ý thức tự sát cực kỳ mãnh liệt cũng sẽ không không chế được giấy giũa, tình huống của Tôn Lệ Hương vô cùng quý dị, không thể giải thích.

Một tấm ảnh khác là ba đứa trẻ trong bể bơi phao, im lặng không ngộ nguậy. Bọn trẻ mặc quần áo ngồi xung quanh, hình thành tam giác ngâm trong nước, sắc mặt xanh trắng khó chịu.

Những hình ảnh này là Tôn Lệ Hương chụp lại trước khi chết đuối, thuộc về vật chứng.

Dương Nguyên Nhất chỉ vào hình dạng ba đứa trẻ ngồi chung với nhau: “Giống như đồ án đặc thù.”

Ngụy Duyên Khanh cắt ảnh xử lý một lát, tạo thành đồ án đặc thù rồi gửi cho Tôn lão. Một lát sau, Tôn lão trả lời lại: “Vâng.”

Ngụy Duyên Khanh tắt máy vi tính, nhìn chằm chằm Dương Nguyên Nhất: “Cậu có muốn xem ghi chép dị văn đô thị?”

Dương Nguyên Nhất kinh ngạc chỉ mình: “Tôi có thể sao?”

Ngụy Duyên Khanh đứng dậy đi đến giá sách sau lưng cậu, tùy ý rút ra một quyển sách thật dày, phủi bụi đưa đến trước mặt Dương Nguyên Nhất: “Xem đi.”

Dương Nguyên Nhất nhận quyển sách bìa đen có mấy chữ lớn thép vàng Sổ Dị Văn Đô Thị, sau đó nhìn ra sau lưng có giá sách bị trống một chỗ: “Tùy tiện như vậy sao?”

Ngụy Duyên Khanh khoát tay: “Vốn cũng không quá quan trọng, chỉ là một quyển nhật ký dị văn.”

Dương Nguyên Nhất mở sổ dị văn, bìa trong viết một câu “Khủng bố như hình với bóng”. Chữ rất đẹp, mang theo nhân tố đe dọa, đại khái không làm người tin tưởng, nhưng suy nghĩ cận kề sẽ phát hiện chỗ kinh khủng chân chính.

Trang thứ hai là mục lục, trên mục lục ghi tổng cộng 99 loại dị văn, nhưng con số cuối cùng là 100. Dương Nguyên Nhất lật lại nhìn mục lục ở phía trước, phát hiện dị văn thứ nhất không phải là 001 mà là 002.

“Thiếu một dị văn?”

Nguy Duyên Khanh: “Không thiếu. Tổng cộng 100.”

Tác giả có lời muốn nói

Thanh niên Nguy Duyên Khanh (quan sát xa xa): Vợ yếu ớt thật đáng yêu.

Thiếu niên Dương Nguyên Nhất (cười xấu hổ): Không cẩn thận đập gãy giường.

Lời editor:

Để biết thêm chi tiết về dị văn quỷ ảnh cao gầy, mời xem phim Slender Man (Người không mặt). Tui chỉ nói vu vơ vậy thôi, không phải xúi xem phim kinh dị đâu. Đừng hiểu lầm tui, tội tui lắm =]]

22. Chương 21: Tiểu Khóc Nương (5)

Dương Nguyên Nhất: “Dị văn 001 ở đâu?” Cậu lật tới lật lui đều không thấy số cuối cùng hoặc nên nói là dị văn đầu tiên, mục lục đánh số trực tiếp bỏ qua 001.

Nguy Duyên Khanh: “Trang bìa.”

Dương Nguyên Nhất ngừng lại động tác lật trang, lập tức lật ra phía trước, trên bìa sách có câu nói “Khủng bố như hình với bóng”. Cậu ngược mắt, chỉ vào những lời này: “Bóng?”

“Sai, không phải bóng, là khủng bố.” Nguy Duyên Khanh lấy đi sổ dị văn đô thị trên tay cậu trả về chỗ cũ, sau đó nói với Dương Nguyên Nhất: “Ra ngoài thôi. Nếu cậu có hứng thú, lần sau có thể tới xem. Nhưng không thể mang hồ sơ, sách trong phòng ra ngoài.”

Dương Nguyên Nhất đi theo phía sau anh, lúc đi qua giá sách đột nhiên quay đầu nhìn về bàn đọc sách ở phía trước, cùng với sổ dị văn trong đồng hồ sơ giấu phía sau bàn. Trong đầu bỗng nhiên hiện lên một cảnh tượng: Thanh niên tựa vào bàn ghi lại mỗi lần gặp phải dị văn, đánh số, sắp xếp hồ sơ, chỉnh sửa và ghi chép, đàn hương thiêu đốt, khói xanh lượn lờ.

Không thấy rõ mặt, nhưng hình ảnh hết sức quen thuộc, giống như trước kia đã từng mơ qua. Dương Nguyên Nhất không nghĩ quá nhiều, bởi vì cảm giác quen thuộc mờ mờ này cũng không xa lạ gì, cậu nhiều

lần đến nơi xa lạ thấy sự việc gì đó sẽ đột nhiên cảm thấy quen thuộc. Lúc đầu sẽ kinh ngạc, sau này phát hiện rất nhiều người cũng từng trải qua như thế, nên tập mãi cũng thành quen.

“Khủng bố cũng là một trong các dị văn?”

Ngụy Duyên Khanh đang đóng cửa phòng sách, nghe vậy đáp lời: “Ừ.” Sau khi khóa cửa, anh cầm chìa khóa đưa cho Dương Nguyên Nhất: “Nếu cậu muốn điều tra hồ sơ thì có thể tự vào, cho cậu chìa khóa, giữ kỹ.” Dừng một chút, anh bổ sung: “Phúc lợi của người mới.”

Dương Nguyên Nhất chần chờ nhận chìa khóa: “Có giới hạn thời gian không?”

Tay Ngụy Duyên Khanh đặt sau lưng vô thức chà xát, tay trái kéo khẩu trang màu đen trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt tái nhợt. Ấn tượng đầu tiên của người khác về anh chính là cực đen cùng cực trắng, đôi mắt rất đẹp nhưng gương mặt phổ thông. Trắng đen vừa thuần túy vừa mãnh liệt, rất dễ làm người liên tưởng đến vực sâu, hắc ám, toàn là thuật ngữ tiêu cực.

“Tạm thời.”

Dương Nguyên Nhất: “??” Tạm thời? Giới hạn thời gian phúc lợi người mới còn có cách nói “Tạm thời”?

Ngụy Duyên Khanh khoanh tay dựa trên vách tường, vóc người thon dài, đôi người chuyên chú nhìn thẳng Dương Nguyên Nhất. Ánh đèn có hơi tối càng làm hai màu trắng đen hài hòa đến cực hạn, bầu không khí cũng nảy sinh một chút kiều diễm. Anh nói: “Phúc lợi người mới sẽ kết thúc theo giới hạn, còn có phúc lợi thành viên, phúc lợi hàng xóm của sếp ——” phúc lợi của bạn trai sếp, phúc lợi của vợ sếp, phúc lợi bạn đời của sếp...

Suy nghĩ một chút, Ngụy Duyên Khanh nuốt lại những lời phía sau, theo hầu hòng quay về ngực.

Dương Nguyên Nhất đối diện với Ngụy Duyên Khanh, dần dà cảm thấy mất tự nhiên, vì vậy cậu dời mắt, nắm chặt chìa khóa trong tay: “Cám ơn.”

Ngụy Duyên Khanh khoát khoát tay: “Quay về đi, ở quá lâu sẽ gặp ác mộng. Lần trước đưa vòng bạc cho cậu, cậu có đeo không?”

Dương Nguyên Nhất bị gọi lại nên xoay người, ngẩng đầu đưa tay ra, vòng bạc trên cổ tay lấp lóe ánh bạc tối tối.

Ngụy Duyên Khanh nhìn rồi bảo cậu tháo xuống, đi vào phòng ngủ lấy ra một cái nhẫn bạc khảm đá quý, kiểu dáng tương đối xưa. Anh tùy tiện đặt vòng bạc lên bàn, sau đó đeo nhẫn vào ngón trỏ bàn tay trái của Dương Nguyên Nhất, trong lúc đó liếc mắt nhìn ngón áp út của cậu, trong mắt lóe lên tia tiếc nuối.

“Được rồi, đồ bạc có thể phòng ác mộng.”

Dương Nguyên Nhất hơi híp mắt, tò mò hỏi: “Vì sao ở quá lâu sẽ gặp ác mộng? Tôn lão và Vương Tiểu Hồng từng nói qua, nếu như thấy sếp sẽ gặp ác mộng. Vì sao?”

Nguy Duyên Khanh ngược mắt nhìn cậu một cái, bỗng nhiên nắm vai cậu đẩy ra cửa, nghiêng người nhéo nhéo vành tai Dương Nguyên Nhất rồi nhanh chóng buông ra. Anh khẽ nói mang theo ý cười: “Hiện tại không nên nảy sinh tò mò với tôi.” Chờ em có thể thích ứng, em sẽ biết tất cả.

Cửa đóng sầm ở trước mặt, Dương Nguyên Nhất xòe bàn tay trái, quan sát ngón trỏ đeo nhẫn khảm đá quý rất lớn, tự lẩm bẩm: “Đồ bạc?”

Buổi tối, Dương Nguyên Nhất cố ý gỡ nhẫn ra đặt lên đầu giường rồi đi ngủ, quả nhiên nằm mơ. Trong mơ vẫn là trạch viện tối tăm tĩnh mịch, người đàn ông một thân áo trắng biến thành áo đen. Áo đen tóc đen, duy chỉ có làn da trắng đến phát sáng, giống như đang bệnh. Đi vòng qua nhìn mặt hắn, quả nhiên vẫn là mặt nạ heo Peppa.

Trong mơ cậu rất thân thiết với người đàn ông đeo mặt heo Peppa, huyền thuyên với hắn, còn cùng hắn nhảy vào vùng bùn chơi đùa.

Nửa đêm giật mình tỉnh giấc từ cơn ác mộng, mặt Dương Nguyên Nhất hơi dữ tợn, thỏa hiệp nhảy tới đầu giường đeo nhẫn bạc vào ngón trỏ một lần nữa rồi mới đi ngủ. Nửa đêm về sáng cuối cùng cũng yên bình ngủ tới hừng đông, chỉ là lúc tỉnh lại vẫn đờ đẫn hồi lâu, phải cảm thán nhìn thấy Nguy Duyên Khanh liền gặp ác mộng cùng với uy lực của ác mộng.

Loại ác mộng đáng sợ này sẽ phá hủy tinh thần cùng thẩm mỹ của một người.

Dương Nguyên Nhất xuống lầu gặp các thành viên khác, phát hiện bọn họ đều uể oải tinh thần ngồi với nhau uống trà đậm. Tôn lão thấy cậu, ngoắc cậu sang đó rồi đưa cho một chén trà đậm: “Lấy tinh thần.”

Dương Nguyên Nhất uống hai hớp, mùi vị đắng chát xông thẳng lên não. Cậu đột nhiên hỏi: “Mọi người cũng gặp ác mộng?”

Tôn lão: “Cũng?” Ông chỉ nhẫn bạc khảm đá quý trên ngón trỏ của Dương Nguyên Nhất: “Lúc ngủ cậu tháo nhẫn?”

Dương Nguyên Nhất gật đầu: “Thì ra mọi người đều biết.” Trong văn phòng ngoại trừ cậu ra thì mọi người đều biết gặp sếp lâu sẽ thấy ác mộng, nhưng đồ bạc có thể ngăn chặn ác mộng: “Vì sao mọi người không chuẩn bị đồ bạc?”

“Trong xã không có nhiều như vậy, đồ bạc lúc trước đã dùng qua đều bị ô nhiễm đưa đi xử lý, không kịp thay.” Vương Tiểu Hồng ngáp một cái, mệt mỏi giải thích: “Lúc trước chú Tôn có nói với anh, không có

việc gì thì đừng lên lầu ba với lầu bốn.”

Dương Nguyên Nhất: “Vì sao?”

Vương Tiểu Hồng: “Lầu ba là chỗ của sếp, lầu bốn là nơi lưu trữ dị văn. Hai đại khủng bố kiểm chế lẫn nhau, miễn cưỡng không phân cao thấp. Người thường như chúng ta bước lên sẽ thành bia đỡ đạn, nhưng sếp trữ rất nhiều đồ bạc, anh có thể yên tâm ở, yên tâm dùng.”

Dương Nguyên Nhất im lặng một lúc, uống sạch trà đậm, lại xin Tôn lão một chén nữa. Cậu trực tiếp hỏi: “Sếp cũng là dị văn?”

Tôn lão đổ sạch lá trà trong ấm, thay trà mới: “Chúng tôi đều là dị văn.”

“....” Dương Nguyên Nhất uống gần một bình trà đậm, mới miễn cưỡng trấn định: “Tôi không phải.”

Tôn lão mặt dუმ đó như vỏ đại thụ nhăn mặt liên hồi: “Cậu không phải cái gì?”

Dương Nguyên Nhất: “Tôi không phải dị văn.”

Nghe vậy, bốn người trước mặt đồng loạt tròn mắt nhìn Dương Nguyên Nhất, sau một lúc lâu ba người khác nhìn về phía Tôn lão. Hạ Lan Lam: “Chú Tôn, văn phòng thám tử không nhận con người bình thường. Chú thất trách hay là hẩn nói bậy?”

Tôn lão cũng không lộ ra biểu tình khiếp sợ, vẫn là thái độ ung dung. Ông nói với Dương Nguyên Nhất: “Xem ra cậu thật sự là con người bình thường. Nhưng cũng không sao, văn phòng chúng ta phát triển đến bây giờ cũng cần kết nối với xã hội loài người.”

Dương Nguyên Nhất: “Ban đầu thuê tôi, chú biết tôi không phải dị văn?”

Tôn lão gật đầu.

Dương Nguyên Nhất: “Lúc gửi thông báo trúng tuyển cũng biết?”

Tôn lão nhìn lên lầu ba: “Thông báo trúng tuyển là sếp gửi.” Ông nhìn Dương Nguyên Nhất, ý vị thâm sâu: “Thuê cậu không phải là tùy tiện làm, là sếp chọn cậu, xem trọng cậu, tất nhiên cậu có chỗ hơn người. Văn phòng thám tử sẽ không hại cậu, chúng tôi là cộng sự của cậu.”

Vương Tiểu Hồng nấp sau lưng Tôn lão, cầm chén trà ánh mắt đại ra, biểu tình nứt toác. Chỗ hơn người? Góa chồng sao?

Dương Nguyên Nhất: “Tôi ra ngoài một chút.” Cậu cần yên tĩnh, suy nghĩ một mình.

Sau khi Dương Nguyên Nhất rời khỏi đây, Ngô Úy và Hạ Lan Lam vội vàng túm lấy Vương Tiểu Hồng rồi chặn Tôn lão lại: “Trước giờ văn phòng thuê người đều do chú Tôn phụ trách, sếp chưa bao giờ quản. Lần này ngài ấy tự mình thuê Dương Nguyên Nhất là như thế nào? Đừng nói chỗ hơn người, tội tôi không tin.”

Tôn lão rất bình tĩnh: “Chúng ta cần kết nối với con người.”

Hạ Lan Lam: “Thông qua ngành nghề tương đồng làm cộng sự?”

Tôn lão: “Không, liên hôn.”

Ngô Úy và Hạ Lan Lam: “!!!”

Vương Tiểu Hồng: “Giùng càng già càng cay.” Chú Tôn uy vũ.

.....

Dương Nguyên Nhất tính tình tốt, cũng hơi khác người. Đa phần đều vui vẻ, hầu như không tức giận. Tâm tình luôn giữ bình tĩnh, không có lòng tò mò quá lớn lại không để tâm mấy chuyện vụn vặt.

Cho nên khi cậu phát hiện một con người như mình lại lẫn vào văn phòng thám tử đều là dị văn, tuy rằng tạm thời vẫn mơ hồ không rõ, nhưng cũng chỉ tạm thời để qua một bên, đến lúc nên biết thì sẽ biết.

Theo như hiện nay, văn phòng thám tử không làm hại gì mình, còn cho công việc trả tiền lương, cung cấp phòng ở, cậu chỉ cần biết những thứ này là đủ rồi.

Buổi tối rất nhanh đã tới, Dương Nguyên Nhất còn chưa xuất phát thì trong văn phòng đã nhận được điện thoại cầu cứu của La Khiết Nhụy. Trong điện thoại cô kêu khóc: “Tôi lại gặp cô ta, cái bóng đen kia, bây giờ cô ta đang ở trong phòng tắm nhà tôi. Các người nhanh sang đi, nhanh lên!”

Tôn lão trấn an cô: “Chúng tôi lập tức đi ngay, cô phải giữ bình tĩnh, tạm thời trốn đi. Hy vọng cô giữ được tỉnh táo, sợ hãi và tuyệt vọng chỉ làm cô dễ bị tiếng rên rỉ dụ dỗ hơn thôi.”

Giọng nói của La Khiết Nhụy tràn ngập kinh hoàng sợ hãi, cô nói rằng: “Tôi vừa mới nghe tin, hôm nay chồng cũ của Tôn Lệ Hương đã bất ngờ tử vong. Nghe nói là rơi xuống hồ chết đuối. Lúc đó bên hồ nhiều người như vậy nhưng hắn không la nửa câu cầu cứu. Người khác nói là tự sát, nhưng tôi biết nhất định là do bóng đen kia làm!”

Tôn lão: “Cô bình tĩnh nói, chúng tôi sẽ ghi lại.” Ông vừa nói chuyện vừa bảo Vương Tiểu Hồng tốc ký,

hắn nhanh chóng ghi chép những điều mấu chốt trong đó.

La Khiết Nhụy nói: “Chồng Tôn Lệ Hương nuôi đàn bà bên ngoài, sau khi trở về ép Tôn Lệ Hương ly hôn, làm ra nhiều chuyện rất kinh tởm. Chồng tôi cũng nuôi đàn bà bên ngoài, cũng muốn ly hôn với tôi, có khi nào là vì như vậy nên tôi mới bị để mất tới? Đây? Có đúng không? Các người tra ra cái gì rồi? Các người có thể sang đây nhanh nhanh được không?”

Cô càng nói càng lộn xộn, rõ ràng bị dọa không nhẹ.

Dương Nguyên Nhất lập tức đứng dậy: “Bây giờ tôi xuất phát, đưa địa chỉ cho tôi.”

Tôn lão: “Đã gửi cho sếp.”

Lúc này, Ngụy Duyên Khanh xuống lầu, bước nhanh tới bên cạnh Dương Nguyên Nhất, sải đôi chân dài: “Đi thôi.”

Dương Nguyên Nhất đuổi theo, hai người đến nhà La Khiết Nhụy.

Tác giả có lời muốn nói: Vọc bùn với đàn ông mang mặt nạ heo Peppa màu hồng, tạo thành tổn thương tâm linh không thể bù đắp.

23. Chương 22: Tiểu Khóc Nương (6)

Dương Nguyên Nhất và Ngụy Duyên Khanh ở dưới lầu ấn chuông, không thấy La Khiết Nhụy ra mở cửa. Bọn họ gọi điện thoại cũng không có ai trả lời. Lúc này có người trong chung cư ra vào, lúc mở cửa hai người tranh thủ vào trong.

Thang máy được xây dựng ở tầng hai, hai người ở tầng hai đi thang máy lên nhà La Khiết Nhụy, cố gắng gõ cửa cũng không có ai đáp lại. Dương Nguyên Nhất nhíu mày: “Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Ngụy Duyên Khanh ở phía sau cạy mở vali da, lấy ra giấy bạc đặc biệt, tốn gần mười giây liền mở cửa bảo vệ.

Anh bình tĩnh đẩy cửa đi vào, cánh tay thon dài sờ soạng lên tường vài cái liền bật đèn phòng khách lên. Tieten tay để vali xách tay sang một bên, nghe được tiếng kêu cứu của La Khiết Nhụy từ bên trong truyền đến, anh lập tức bước nhanh vào trong, đá văng cửa phòng ngủ.

Dương Nguyên Nhất đóng cửa lại, theo sát phía sau, thấy trong phòng ngủ còn có phòng tắm. Cửa phòng tắm đúng là kính mờ, mờ hồ có thể thấy bóng đen cao hai mét. Bên trong còn có tiếng nước róc rách, mà ẩn sâu trong tiếng nước chảy còn có tiếng khóc thê lương không thể miêu tả.

Trong đêm trăng tĩnh mịch như không người, gió thổi qua tiếng ai than khóc như ẩn như hiện, dần dần đâm thủng màng tai, máu và nước mắt giàn giụa mà ruột gan đứt từng khúc.

Mắt phải của Dương Nguyên Nhất giật mạnh.

Trong nháy mắt khi Ngụy Duyên Khanh mở cửa phòng tắm, bóng đen cao lớn lập tức biến mất, tiếng rên rỉ cũng ngừng hẳn trong nháy mắt đó, chỉ còn lại tiếng nước róc rách.

Trong phòng tắm, La Khiết Nhụy chôn mặt trong bồn rửa, con trai của cô – Hạo Hạo – ngoan ngoãn lại ngây thơ vô tri đứng bên cạnh nhìn.

Bóng đen biến mất, La Khiết Nhụy vội ngẩng đầu lên ho khan vài cái thật mạnh, hoảng sợ ý thức được mình đang tự sát.

Dương Nguyên Nhất ôm bé ra khỏi phòng tắm, Ngụy Duyên Khanh thì nói với La Khiết Nhụy: “Nó đi rồi, ra ngoài đi.”

Hai người ra ngoài phòng tắm, sóng vai ngồi chung chờ La Khiết Nhụy khôi phục bình tĩnh đi ra. Đứa trẻ nằm trong lòng Dương Nguyên Nhất, luôn nhìn chăm chăm Ngụy Duyên Khanh.

Dương Nguyên Nhất dùng cùi chỏ huých huých Ngụy Duyên Khanh: “Sếp, đeo khẩu trang đi. Bằng không tối nó ngủ sẽ gặp ác mộng.”

Ngụy Duyên Khanh mặt lạnh cự tuyệt: “Trẻ em gặp ác mộng rất tốt.”

Dương Nguyên Nhất mặt không cảm xúc: “Bồi dưỡng tội nhỏ năng lực chống chọi?”

Cái loại ác mộng không đứng đắn vọc bùn với mặt heo Peppa có thể hủy diệt con người.

Cậu cau mày nói: “Đừng dọa trẻ nhỏ.”

Ngụy Duyên Khanh nhìn sang cậu, rồi lại nhìn sang đứa trẻ trong ngực cậu, đột nhiên quay đầu che mặt yên lặng hồi lâu. Mấy giây sau đeo khẩu trang, quay đầu lại đã là ông sếp khủng bố nghiêm túc lạnh nhạt.

Tuy rằng heo Peppa trên khẩu trang màu đen làm Dương Nguyên Nhất lại nhớ tới kinh hoảng hồ bần chi phối, nhưng cũng may chỉ cần dời mắt là có thể tạm thời quên.

“Vừa nãy tôi thấy bóng đen mà La Khiết Nhụy nhắc tới, cũng nghe tiếng rên rĩ ——”

Nghe vậy, Ngụy Duyên Khanh cắt ngang lời cậu: “Có bị ảnh hưởng không?”

Dương Nguyên Nhất ngẩn người, lập tức lắc đầu nói: “Không có.”

Ngụy Duyên Khanh yên tâm: “Nếu như sau này gặp phải tình huống tương tự, nhớ phải nói tôi biết.”

Dương Nguyên Nhất kinh ngạc: “Anh không nhìn thấy bóng đen, cũng không nghe được tiếng rên rĩ sao?”

“Không có.” Dừng một chút, Ngụy Duyên Khanh nói tiếp: “Tôi nói rồi, đối với dị văn cậu rất hấp dẫn.”

“Lúc đó anh không có nói giỡn?”

Ngụy Duyên Khanh: “Tôi nói ”Chỉ đùa thôi” mới là vui đùa.” Anh cũng cảm thấy rất kinh ngạc: “Cậu không hiểu truyện cười của tôi?”

“....” Dương Nguyên Nhất: “Được rồi, anh đừng nói nữa.”

Cả người Ngụy Duyên Khanh cứng đờ, quan hệ vợ chồng còn chưa ổn định mà đã bắt đầu xuất hiện mâu thuẫn, thân là dị văn trải qua vô số khủng bố mặt không đổi sắc · sếp Ngụy lúc này cảm thấy rất lo lắng.

La Khiết Nhụy miễn cưỡng bình tĩnh, đi tới ngồi xổm trên sàn nhà vươn tay với con trai: “Hạo Hạo, qua với mẹ.”

Hạo Hạo ngẩng đầu nhìn Dương Nguyên Nhất, cậu cười ôn hòa với bé, cậu bé liền ngượng ngùng vùi đầu vào lòng Dương Nguyên Nhất. Mấy giây sau, nhanh như chớp hôn một cái lên cằm Dương Nguyên Nhất, xoay người nhào vào lòng La Khiết Nhụy.

Dương Nguyên Nhất hơi sững sờ, âm thầm cười cười.

Hạo Hạo rất xấu hổ, chui trong lòng La Khiết Nhụy trộm nhìn Dương Nguyên Nhất. So sánh với trẻ cùng tuổi, cậu bé có vẻ an tĩnh, chậm chạp.

La Khiết Nhụy ôm chặt con trai, nói với bọn họ: “Tối nay tôi nói chuyện điện thoại với ba Hạo Hạo, đồng ý ly hôn, nhưng yêu cầu tăng phí nuôi dưỡng Hạo Hạo. Lão không chịu, tài sản lão vài trăm triệu mà lại không muốn gánh phí nuôi dưỡng Hạo Hạo, đúng là đồ khốn nạn!”

Cô ghen ngào nói: “Tôi biết nhà bọn họ đều ghét Hạo Hạo bị bệnh, nhưng dù sao cũng là vợ chồng, Hạo

Hạo cũng là con trai của lão... Lão quá tuyệt tình, tôi nhất thời bực tức nên mới làm thế. May mắn, may mắn là cô ta không tổn thương Hạo Hạo.”

Dương Nguyên Nhất: “La nữ sĩ, mạo muội hỏi một câu, cô cũng nghe tiếng rên rĩ?”

“Đúng vậy. Tôi không thể khống chế tâm tình, bản thân bị lây nhiễm cảm xúc. Nhưng, nhưng... Cô ta không dụ tôi giết đứa nhỏ, đúng rồi, tôi thấy hình dáng cô ta. Cô ta rất cao, hơn hai mét, chân dài, tay cũng rất dài, rũ xuống đến đầu gối. Tóc dài rối bung, mắt trắng dã, giống như nữ quỷ trong phim kinh dị. Trên người đều là nước, ướt sũng, rất trơn mượt.”

Dương Nguyên Nhất: “Chẳng lẽ là thủy quỷ?”

Thủy quỷ là dị văn được lưu truyền nhiều nhất ở đô thị, nông thôn, cũng có thể gọi là quỷ cổ. Vô số hồ nước sâu không thấy đáy đã nuốt chửng sinh mệnh, tất nhiên cũng ẩn núp dị văn về thủy quỷ.

Ngụy Duyên Khanh phủ nhận: “Không phải thủy quỷ.”

Dương Nguyên Nhất: “Vì sao?”

Ngụy Duyên Khanh: “Tất cả thủy quỷ đều di truyền trực đầu.” Mà căn cứ theo miêu tả của La Khiết Nhụy, bóng đen có mái tóc vừa dày vừa mượt.

Dương Nguyên Nhất trầm mặc một lúc, trong nháy mắt đột nhiên hiểu ra Vương Tiểu Hồng thuộc dị văn nào. Anh nhớ có tin tức bắt được “thủy quỷ”, sau khi bác bỏ tin đồn thì hóa ra là một con gấu chó trực đầu. Truyền tới truyền lui, cuối cùng biến thành “thủy quỷ” trực lóc.

Cậu giật giật mí mắt, dừng nói là Vương Tiểu Hồng vì thế mà rụng tóc nhé?

Ngụy Duyên Khanh: “Ừ.”

Chân tướng quá nặng nề, Dương Nguyên Nhất thở dài, quyết định lúc trở về phải mua một chai thuốc mọc tóc cho Vương Tiểu Hồng. Cậu nói với La Khiết Nhụy: “Cô nói tiếp đi.”

La Khiết Nhụy: “Chồng Tôn Lệ Hương cũng đã chết, có khi nào chồng tôi cũng ——”

Dương Nguyên Nhất: “Cô hy vọng hắn ta không sao sao?”

La Khiết Nhụy hơi sững sờ, cười khổ: “Lúc tôi hận lão thật sự hận sao lão không chết đi cho rồi, nhưng muốn trơ mắt nhìn lão chết, tôi không làm được. Lão vô tình, tôi không thể bắt nghĩa.”

Dương Nguyên Nhất: “Cô có thể thử nói chuyện này cho hắn biết, nếu như hắn không tin, cũng là tạo hóa của hắn. Nhưng chúng tôi cần điều tra rõ mới có thể xác định cái chết của chồng của Tôn Lệ Hương có phải liên quan đến bóng đen hồ Tú Lệ hay không.”

La Khiết Nhụy: “Tôi biết, đêm nay hai người ở lại đây sao?”

Ngụy Duyên Khanh: “Ừ. Hai mẹ con nghỉ ngơi đi, chúng tôi ở phòng khách, có việc gì thì gọi.” Nói xong, anh liền kéo Dương Nguyên Nhất rời khỏi phòng ngủ.

Vừa rời khỏi phòng ngủ, Ngụy Duyên Khanh liền buông tay ra, lấy di động rồi nói: “Tôn lão có tin tức.” Nghe vậy, Dương Nguyên Nhất cũng lấy di động ra, nhận được tin Tôn lão gửi tới.

Buổi trưa hôm nay Vương Tiểu Hồng đến hồ Tú Lệ điều tra chuyện bóng đen, tốn một buổi chiều, cuối cùng cũng có chút thu hoạch. Hắn chỉnh sửa tài liệu gửi cho Tôn lão, Tôn lão tổng hợp tất cả tài liệu rồi gửi đi.

Vương Tiểu Hồng phát hiện thì ra không chỉ có La Khiết Nhụy và Tôn Lệ Hương nhìn thấy bóng đen phía dưới lỗ hổng ở hồ Tú Lệ. Gần hai năm qua còn xảy ra ba vụ án tương tự, tình huống giống như vụ của Tôn Lệ Hương. Hôn nhân bất hạnh, tự sát chết đuối, trước khi chết còn dìm chết ba đứa trẻ. Chồng của người chết cũng tự sát không lâu sau đó.

Nhưng có người sau khi nhìn thấy bóng đen còn sống sót, những người này đều có quan hệ vợ chồng hòa hợp, tình cảm tốt đẹp. Thông qua hỏi thăm mới biết được, đa số người khi đó nhìn thấy bóng đen, quả thật tình cảm có chút trục trặc, nhưng chỉ là mâu thuẫn nhỏ.

Dương Nguyên Nhất: “Mục tiêu là phụ nữ hôn nhân lục đục, ba đứa trẻ, chồng cũng sẽ bị giết chết. Dị văn hắn là có liên quan đến phụ nữ bị vứt bỏ, trong bốn vụ án trước đó, phụ nữ chết đuối đều bị phán là tự sát, ba đứa trẻ chết trước cũng là tự sát. Như vậy có thể khẳng định, bóng đen dưới lỗ hổng hồ Tú Lệ là một phụ nữ thất bại trong hôn nhân, sau khi bị chồng bỏ liền giết chết con mình, sau đó tự sát.

“Cậu nói không sai.” Ngụy Duyên Khanh mở tài liệu Tôn lão điều tra cho cậu xem: “Maria khóc thầm, cũng được xưng là khóc nữ, tiểu khóc nương, là dị văn đô thị Mexico. Chồng ngoại tình, vứt bỏ gia đình, Maria trả thù chồng. Vì vậy dìm chết ba đứa con của mình, sau đó tự sát đuối chết. Thường ngày ở trong hồ, bờ sông khóc tỉ tê, thông qua tiếng khóc dự đoán phụ nữ đang đau khổ tự sát, hơn nữa cô ta sẽ bắt cóc con nít rồi giết chết tại chỗ. Trước khi đám trẻ tử vong, cô ta sẽ sắp xếp mấy đứa nhỏ thành hình tam giác, ý là trở về vùng sinh mệnh.”

Cuối cùng anh kết luận: “Đây là dị văn Mexico xâm lấn.”

Dương Nguyên Nhất: “Tiếng khóc của cô ta ngoại trừ có thể ảnh hưởng phụ nữ đau khổ ra, còn có thể ảnh hưởng người khác hay không?”

Ngụy Duyên Khanh nghiêng đầu nhìn cậu: “Cậu bị ảnh hưởng?”

Dương Nguyên Nhất chần chờ một lúc, gật đầu: “Tôi không nhúc nhích được.” Lúc phá cửa vào, cậu nghe được tiếng khóc, thần trí thanh tỉnh không bị dụ dỗ nhưng thân thể trở nên cứng ngắc.

Ngụy Duyên Khanh suy tư: “Không phải chuyện lớn, có tôi ở đây.” Anh tựa trên tường, ngón tay co lại gõ vách tường cóc cóc, như là đang thúc giục hoặc như là động tác vô thức khi suy nghĩ. “Hiện tại nên lo lắng làm sao bắt được khóc nữa.”

“Cô ta sẽ không bỏ qua La Khiết Nhụy, chúng ta chỉ cần chờ là được.”

Ngụy Duyên Khanh lắc đầu, nhìn bầu trời đêm đen ngòm ngoài cửa sổ, im lặng không nói.

Đến nửa đêm, cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ. Ngụy Duyên Khanh mở mắt ra, khẽ động liền phát hiện cánh tay đang bị đè nặng. Anh cúi đầu nhìn thì phát hiện Dương Nguyên Nhất đang ngủ trong ngực anh. Hai người nằm nghiêng trên sofa cao cấp, chắc là sau khi ngủ anh ôm lấy Dương Nguyên Nhất theo bản năng.

Ổ cửa phát ra âm thanh “hắt xì”, giày da đập sàn nhà, ném chìa khóa lên tủ giày, không hề cố kỵ phát ra tiếng vang. Ngụy Duyên Khanh hơi dừng lại, lựa chọn tiếp tục ôm Dương Nguyên Nhất, qua cơ hội này sẽ không còn nữa!

Tách. Ngọn đèn sáng trưng.

“Các người là ai?!”

Dương Nguyên Nhất tỉnh lại, giơ tay lên che ánh sáng, thấy trước mắt là một người đàn ông xa lạ đang cố đè nén tức giận. Sau đó phát hiện mình nằm trong lòng Ngụy Duyên Khanh, sau đó người kia thả tay ra, tỏ vẻ mình rất vô tội và thuần khiết.

“Xin lỗi.” Dương Nguyên Nhất đứng dậy, nghĩ rằng tướng ngủ của mình không tốt.

Ngụy Duyên Khanh nghiêm túc: “Không sao.”

Người đàn ông xa lạ tức giận mắng: “Các người là ai?! La Khiết Nhụy? La Khiết Nhụy! Cô giỏi lắm, đội cho tôi hẵn hai cái nón xanh? Cô ra đây!”

La Khiết Nhụy và Hạo Hạo bị đánh thức, người đàn ông xa lạ là Trịnh tiên sinh – chồng của cô, lúc này tức giận đến phát điên. Hạo Hạo bị dọa khóc lên, Dương Nguyên Nhất nắm cổ tay Trịnh tiên sinh: “Trịnh tiên sinh, bình tĩnh một chút.”

Trịnh tiên sinh đau đến đổ mồ hôi lạnh, kinh hãi không dám nổi giận. Chỉ dám thừa dịp hai người kia không chú ý mà hung tợn trừng hai mẹ con La Khiết Nhụy. La Khiết Nhụy giải thích cho hắn chuyện bị

khóc nữ quần lấy, Trịnh tiên sinh không tin.

Hắn cười lạnh: “Mấy chuyện quỷ này cầm đi lừa tình nhân tiếp theo của cô đi! Tôi cho cô biết, ly hôn là việc đã định rồi. Nhưng phí nuôi dưỡng và phân chia tài sản e rằng phải tính lại.”

Trịnh tiên sinh sợ Ngụy Duyên Khanh và Dương Nguyên Nhất, cho nên hắn gọi điện thoại mời ban quản lý đến đuổi bọn họ đi. Ánh mắt Dương Nguyên Nhất hơi trầm xuống, bước lên trước.

Ngụy Duyên Khanh cản cậu, kéo cậu đi. Lúc sắp đi, anh nói với Trịnh tiên sinh: “Mong anh đừng hối hận.”

Trịnh tiên sinh cười nhạt.

Nụ cười Ngụy Duyên Khanh giấu trong lớp khẩu trang biến hóa càng kỳ lạ: “Nhớ rõ hô cứu mạng, Đại Thanh Điểm.”

Tác giả có lời muốn nói:

Vương Tiểu Hồng ôm chai thuốc mọc tóc [bi thương]: Tôi cũng không biết, chỉ là đột nhiên rụng tóc. Có một buổi sáng rời giường, ông bà ba mẹ anh chị em của tôi... Cả nhà đột nhiên rụng tóc trọc đầu, nhất định là nguyên nhân đáng sợ.

PS: Kỳ thực nguyên nhân trọc đầu không phải là tin đồn “thủy quỷ rụng tóc” như miêu tả trong truyện. Thực tế nguyên mẫu là chí quái “Hải hòa thượng” đời Minh Thanh. Tương tự thủy quỷ, hải yêu là một chủng tộc, lưu truyền ở vùng duyên hải đô thị. “Thủy quỷ” xây dựng rất nhiều phân nhánh, mà Vương Tiểu Hồng là “Hải hòa thượng”.

24. Chương 23: Tiểu Khóc Nương (7)

Dương Nguyên Nhất đứng ở cửa hỏi Ngụy Duyên Khanh: “Ở lại hay đi?”

Ngụy Duyên Khanh đi đến cửa thang máy: “Tìm khách sạn ngủ trước đã.”

Dương Nguyên Nhất đi theo sau, lúc đến dưới lầu thì nhận được điện thoại La Khiết Nhụy gọi tới xin lỗi. Cậu ôn hòa nói không sao, cũng bảo cô có việc nhớ gọi điện thoại cầu cứu, sau đó liền cúp máy.

Cách chung cư mấy chục mét có một khách sạn, quầy tiếp tân ở phía trước yêu cầu chứng minh thư, Ngụy

Duyên Khanh quay đầu hỏi Dương Nguyên Nhất: “Cậu có mang theo không?”

Dương Nguyên Nhất đưa chứng minh thư cho quầy tiếp tân, tiếp tân nhìn hai người, hỏi: “Một tấm chứng minh thư chỉ có thể thuê một phòng.”

Nguy Duyên Khanh: “Vậy thì một phòng.”

Tiếp tân lấy một phòng, sau khi lấy tiền liền đưa thẻ từ cho Nguy Duyên Khanh. Anh nhận lấy, ra hiệu Dương Nguyên Nhất đi theo. Dương Nguyên Nhất ở phía sau hỏi: “Sếp không đem chứng minh thư theo?”

Nguy Duyên Khanh: “Ừ.” Quẹt thẻ vào phòng rồi bật đèn, giường lớn hai người. Sếp Nguy hơi nheo mắt, hài lòng nói: “May mà giường khá lớn.”

Dương Nguyên Nhất trầm mặc một lúc, ôm lấy chăn đến ghế sofa bên cạnh: “Tôi ngủ sofa.”

Nguy Duyên Khanh đang cởi khẩu trang thì khựng lại, nhìn chằm chằm Dương Nguyên Nhất, giọng trầm thấp hỏi: “Cậu sợ tôi?”

“Không có.” Dương Nguyên Nhất phỉ phỉ chần, nghe vậy lắc đầu phỉ nhận. Cậu ngẩng lên nghiêm túc nói: “Tôi không có vợ, tiên phu là đàn ông. Tôi cảm thấy tránh hiềm nghi thì tốt hơn.”

Tiên phu · Nguy Duyên Khanh đứng bên chân giường, thân thể cao lớn dường như trong nháy mắt tuôn ra vô số tâm tình u ám, còn có mặt không cảm xúc vô tri vô giác tản ra uy áp kinh khủng.

Nhẫn bạc được đeo trên ngón trỏ của Dương Nguyên Nhất bao phủ một tầng vật chất màu đen bằng tốc độ mắt thường có thể thấy, giống như bị rỉ. Nhưng cậu không cảm nhận được chút nào, nằm dài trên sofa, ôm chăn cười nói với Nguy Duyên Khanh: “Sếp ngủ ngon.”

Nguy Duyên Khanh thở dài, nếu không phải lo lắng trước khi thân phận chưa bại lộ đã dọa hổng người ta, anh sẽ trực tiếp ôm Dương Nguyên Nhất ôm luôn chăn trên người cậu ném lên giường, sau đó đè lên trên người cậu.

Bảo anh ngủ sofa! Quan hệ phu phụ nên cùng nhau ngủ trên giường!!

Nội tâm chân thật của sếp Nguy rất mãnh liệt khí phách, nhưng trong hiện thực Nguy Duyên Khanh chỉ lạnh lùng âm trầm nói: “Lên giường ngủ.”

Dương Nguyên Nhất xua tay: “Vẫn nên không...” Ngón ngữ còn sót lại đều bị gương mặt gần như gang tấc chặn lại, Nguy Duyên Khanh đột nhiên cúi người xuống gần cậu, cự ly gần đến mức đủ để thấy rõ đôi mắt đẹp như tranh vẽ. Ngay khi tâm thần thất thủ đến ranh giới sắp mê loạn, cậu nhanh chóng ở trong đầu thay thành heo Peppa màu hồng, lập tức lông tơ cả người dựng đứng.

Ngụy Duyên Khanh: “Tự cậu tới, hay là để tôi ôm?”

Dương Nguyên Nhất do dự: “Sếp, tôi thích đàn ông.”

Ngụy Duyên Khanh mặt không cảm xúc: “Thật trùng hợp, tôi cũng vậy.”

Dương Nguyên Nhất quả quyết trườn chần lên đỉnh đầu, Ngụy Duyên Khanh đột nhiên vươn tay chụp mu bàn tay cậu, kéo chần ra: “Đi ngủ. Tôi không buồn ngủ.” Dương Nguyên Nhất do dự, anh liền nói: “Do dự nữa, tôi sẽ ôm cậu lên giường.”

Nghe vậy, Dương Nguyên Nhất mới ôm chần chậm chạp leo lên giường, ôm chặt cánh tay, ngửa mặt nhìn trần nhà: “Sếp, anh thật tốt.” Cậu nghiêng đầu nhìn Ngụy Duyên Khanh, mỉm cười: “Kỳ thực anh không thích nam đúng không?”

“Tôi không thích đàn ông.” Ngụy Duyên Khanh xắn tay áo, rũ mắt: “Tôi chỉ thích vợ tôi.”

Dương Nguyên Nhất kinh ngạc: “Sếp cũng kết hôn rồi?”

Ngụy Duyên Khanh: “Ừ.”

“Phu nhân đâu?” Dương Nguyên Nhất thốt ra hai chữ “phu nhân”, có vẻ có chút cung kính nhưng không che giấu hiếu kỳ trong lòng.

Ngụy Duyên Khanh trầm mặc một lúc: “Đang thủ tiết.” Trong giọng nói mang theo phiền muộn không dễ phát hiện.

Dương Nguyên Nhất lúng túng: “Sếp đúng là biết nói đùa.”

Ngụy Duyên Khanh không vui: “Không có nói đùa. Em ấy cầu kính với tôi, thích giấu bài vị, coi bài vị là tôi, cúng bái mỗi ngày, rất nghiêm túc thủ tiết.”

Dương Nguyên Nhất suy nghĩ một lúc lâu, xác định phu nhân của sếp giấu bài vị hẳn là xuất phát từ sở thích, mỗi ngày xem bài vị là sếp rồi cúng bái là tình thú của hai người. Điểm xuất phát không giống nhau, cho nên bọn họ chỉ là trùng hợp có tình hướng tương tự. Hẳn không phải là ám chỉ cậu, dù sao cậu cũng thủ tiết rất nghiêm túc.

Dương Nguyên Nhất cảm thán không thôi: “Phu nhân của sếp thật sự có tình thú.”

“....” Ngụy Duyên Khanh lựa chọn ra hành lang hút thuốc bình tĩnh.

Đêm đó, sau nửa đêm, toàn bộ người trong khách sạn đều rơi vào ác mộng khủng bố âm trầm. Trong mộng có một con heo Peppa màu hồng đang điên cuồng đuổi giết họ, mà bọn họ thì mệt mỏi chạy sút quần. Ngày hôm sau khi tỉnh dậy, có người trả phòng, có người kể chuyện mình nằm mơ, nói ra thì phát hiện bọn họ mơ cùng một giấc.

Bọn họ hoảng sợ cho rằng đây là chuyện ma quái, sau khi rời đi liền kể với người ngoài về khách sạn này, còn cố ý đề cập đến ác mộng lúc nửa đêm bị con heo Peppa màu hồng truy sát. Từ nay về sau, khách sạn này liền lưu truyền dị văn đồ tể mặt heo Peppa màu hồng truy sát hành khách trong giấc mộng.

Dương Nguyên Nhất vừa mới trả lại thẻ phòng, xoay người liền thấy Ngụy Duyên Khanh một cây đèn từ đầu đến chân tựa ở cửa khách sạn hút thuốc. Vòng khói màu trắng bay tới giữa không trung lập tức bị gió thổi phiêu tán, đầu thuốc bị kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa, chỉ thỉnh thoảng hút vài hơi, đa phần thời gian đều tự cháy rơi tàn thuốc giữa không trung.

Phong cảnh trên phố ngoại trừ cây xanh cùng bụi rậm thì màu sắc cũng không quá đẹp. Bởi vậy khi hai màu trắng đen cực kỳ dễ thấy của Ngụy Duyên Khanh tôn lên, những thứ kia đều trở thành bối cảnh.

Dương Nguyên Nhất đi tới bên cạnh anh, tùy tiện hỏi: “Sếp rất thích màu đen sao?” Cậu đột nhiên nhớ tới lúc chồng trước còn sống, anh ấy luôn mặc đồ trắng. Vốn đã đủ tái nhợt, mỗi lần mặc đồ trắng xuất hiện đều giống như mang theo linh đường.

Ngụy Duyên Khanh liếc xéo cậu, cười lạnh: “Không thích.”

“Vậy tại sao luôn mặc đồ đen?”

“Hiệu quả tự mang mộ phần.” Đồ đen, hoa trắng, không phải là đang đi thăm mộ sao?

Dương Nguyên Nhất: “À.” Sếp cười lạnh nói chuyện vô cùng có uy.

Lúc bọn họ đi ăn sáng, bữa sáng còn chưa bùng lên, La Khiết Nhụy liền gọi điện thoại tới. Chẳng qua mới vừa kết nối liền truyền đến tiếng cầu cứu của Trịnh tiên sinh. Trịnh tiên sinh kêu khóc: “Xin các người mau cứu tôi! Tôi sai rồi tôi sai rồi, tôi có mắt như mù, hai vị, cầu xin hai vị cứu tôi. Bao nhiêu tiền tôi cũng trả!”

Ngụy Duyên Khanh dùng đầu đũa gõ bàn, lạnh nhạt nói: “Tắt máy, ăn cơm.”

“Xin lỗi Trịnh tiên sinh, chín giờ mới đi làm, hiện tại không làm việc.” Dương Nguyên Nhất nghe lời cúp điện thoại, Trịnh tiên sinh gọi liên tục vài lần cũng không nhận.

Hai người yên tĩnh dùng bữa, sau khi ăn xong mới chậm chạp đến nhà La Khiết Nhụy. Trịnh tiên sinh xoa xoa tay ra nghênh đón hai người, đầu tiên là mỉm cười lấy lòng, sau đó một phen khóc lóc kể lể, cuối cùng mới lên tiếng: “Đêm qua tôi gặp được con quái vật kia! Đó là một phụ nữ cao đến hai mét, đột nhiên xuất

hiện trên cửa phòng tắm, ban đầu tôi còn tưởng là vợ mình, kết quả đột nhiên bị tập kích. Các người xem —— xem cổ với cánh tay tôi đi, bầm đen một mảng, còn có vết thương lớn chừng miệng chén. Nếu như sâu thêm chút nữa thì cổ tôi đứt luôn rồi.”

Trịnh tiên sinh vạch vết thương cho hai người xem, bầm tím, như là bị bóp cổ rất mạnh. Từ bả vai đến cổ quả thật có vết thương, đã dùng băng gạc băng lại. Mặc dù không thâm thẳm như Trịnh tiên sinh kể lễ nhưng vết thương quả thật rất nặng.

”Lúc đó tôi đang tắm vòi sen. Hơi nước rất dày, cửa phòng tắm nhà chúng tôi còn là loại kính mờ. Hơi nước bốc lên, tôi liền thấy ảnh ngược bóng đen trên thủy tinh. Mới đầu không nghĩ quá nhiều, nhưng sau đó lại cảm thấy không đúng. Cái bóng kia rất lớn, tôi cho rằng... Ặc, ha ha, tưởng là nhân tình. Dưới cơn nóng giận mới mở cửa xông ra ngoài, trực tiếp va vào con quái vật kia.

“Đó là một phụ nữ rất cao lớn, cả người ướt sũng, hôi kinh khủng. Mắt chỉ có tròng trắng, đặc biệt khủng bố. Cô ta bóp vai tôi, kéo tôi đập đầu vào tường, đập lên mặt kính. Mặt kính vỡ, mảnh nhỏ thủy tinh cứa lên cổ tôi, tôi cầm vụn thủy tinh ném lung tung vào cổ họng cô ta. Cô ta hét lên một tiếng rồi chạy, nhưng khẳng định cô ta còn quay lại.” Trịnh tiên sinh vừa hoảng loạn vừa khẳng định: “Lúc cô ta chạy —— từ ban công hơn mười tầng nhảy xuống đất, lúc nhảy xuống còn quay đầu nhìn tôi, cô ta nhớ kỹ tôi!”

Lúc này Ngụy Duyên Khanh đeo khẩu trang, dựa lưng vào ghế, hai tay đặt lên đầu gối, đôi mắt đen sâu thẳm lại cực kỳ lãnh đạm nhìn Trịnh tiên sinh: “Anh có nghe được tiếng rên rỉ không?”

Trịnh tiên sinh sững sốt: “Rên rỉ gì?”

Ngụy Duyên Khanh: “Cô ta khóc.”

Cả người Trịnh tiên sinh run lên: “Có.”

Ngụy Duyên Khanh: “Chúc mừng, anh bị cô ta bám rồi.”

Trịnh tiên sinh sợ đến suýt chút nữa quỳ rạp xuống đất, hắn không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán, cầu xin hai người Ngụy Duyên Khanh cứu mạng. Tiền ủy thác mà La Khiết Nhụy trả lúc trước, hắn tình nguyện trả gấp hai. Chỉ cần bọn họ cứu mạng hắn.

Ngụy Duyên Khanh: “Thay vì dụ phụ nữ giết trẻ con, khóc nữ càng cảm hận đàn ông ngoại tình thay lòng đổi dạ. Tiếng khóc của cô ta ẩn giấu nguyên rủa, người nghe được tiếng khóc sẽ bị cô ta bám lấy, cho đến khi tự sát hoặc bị giết.”

Trịnh tiên sinh bị dọa toát mồ hôi, trong lúc này con đàn bà hắn nuôi bên ngoài lại gọi điện giục hắn, trực tiếp bị chửi rồi cúp điện thoại. Ngụy Duyên Khanh và Dương Nguyên Nhất mắt giả vờ lơ đãng, không để ý tới hắn. Hắn bỏ chạy đi cầu xin La Khiết Nhụy, nói đủ lời hay ý đẹp, thậm chí ngay cả không ly hôn cũng nói ra.

La Khiết Nhụy bị dọa, liên tục xua tay: “Đừng đừng, ngàn vạn lần đừng thay đổi ý định. Đã nói là ly hôn thì không thể thay đổi.”

Cô yêu cầu vẫn nên ly hôn, nhưng chia tài sản cùng với phí nuôi con phải thay đổi, hần cũng đành đáp ứng. Nói xong yêu cầu, La Khiết Nhụy len lén nhìn Dương Nguyên Nhất, cậu mỉm cười, cô liền an tâm.

Trịnh tiên sinh đáp ứng tất cả điều kiện của La Khiết Nhụy, La Khiết Nhụy lựa chọn nói chuyện với Dương Nguyên Nhất. Dương Nguyên Nhất nhún nhún vai: “Tôi nói chuyện với sếp đã.”

Phòng khách nhanh chóng được nhường cho hai người, Dương Nguyên Nhất len lén chột chột eo Ngụy Duyên Khanh: “Sếp, không cần tiếp tục dọa Trịnh tiên sinh chứ?” Rõ ràng là Ngụy Duyên Khanh đang trả thù chuyện Trịnh tiên sinh đuổi bọn họ ra ngoài lúc khuya.

Ngụy Duyên Khanh nhìn Dương Nguyên Nhất: “Tôi nói là sự thật, hần thật sự bị khóc nữ quần lấy.”

Vừa dứt lời, bọn họ đột nhiên nghe tiếng bình hoa bị đập nát trên mặt đất cùng tiếng bước chân hoảng hốt.

Ý cười trong mắt Ngụy Duyên Khanh dào dạt, Trịnh tiên sinh muốn trả thù trốn bên cạnh nghe trộm nhưng lại bị dọa, kỳ thực cũng không sung sướng lắm. Anh đứng dậy: “Qua phòng tắm xem.”

Ở trong phòng tắm bọn họ phát hiện chất lỏng màu đen dính nhớp tanh hôi, chắc là chảy ra từ trên người khóc nữ.

Dương Nguyên Nhất ngồi xổm xuống, chà xát ngón tay dính chút chất lỏng, nói: “Cô ta trốn ở đâu? Còn có thể xuất hiện không?”

“Cổng thoát nước.” Ngụy Duyên Khanh nhìn chằm chằm nắp cống trong phòng tắm: “Cô ta xuất hiện ở hồ nước hoặc bờ hồ, chủ yếu là nơi có nước. Nếu như muốn ẩn thân, cổng thoát nước chính là nơi thích hợp nhất.”

Dương Nguyên Nhất: “Không phải ở hồ nước sao?”

Ngụy Duyên Khanh: “Trong dị văn, khóc nữ bị chết đuối, trốn trong hồ nước thì cô ta cũng sẽ bị chết đuối.”

Tác giả có lời muốn nói:

Dương Nguyên Nhất: Tôi thủ tiết cực kỳ nghiêm túc, tiên phu tử vong cũng rất nghiêm túc.

25. Chương 24: Tiểu Khóc Nương (8)

Buổi tối gió lạnh thổi qua, không trung lập lờ vài ngôi sao ảm đạm.

Dương Nguyên Nhất mặc áo tay dài không cảm thấy lạnh, cậu và Ngụy Duyên Khanh hợp sức cạy nắp cống thoát nước, vốn cho là sẽ rất khó khăn, ai ngờ lại dễ dàng.

Ngụy Duyên Khanh vịn miệng hầm xuống dưới: “Ban ngày có thợ kiểm tra khai thông, cậu xuống nhớ kéo rào lên.”

“Được.” Dương Nguyên Nhất quả thực thấy rào chắn lối vào màu vàng ở trong góc, lúc này không thấy. Cậu suy đoán hẳn là ban sáng thợ làm việc không cẩn thận để sót lại. Vì vậy cậu kéo rào lên, tránh đập huyệt rơi xuống dưới. Sau khi làm xong tất cả, cậu liền theo miệng hầm xuống dưới.

Cống thoát nước cách miệng hầm chừng năm sáu mét, bên dưới cao chừng hai mét rưỡi, rộng ba mét, ở giữa là cống rãnh rộng một mét, bên trong toàn là nước bẩn. Ở hai bên tường cứ cách một khoảng thì có một cái nắp cống đổ nước bẩn, mùi tanh tưởi bay đến.

Dương Nguyên Nhất che mũi, bị mùi tanh hun đến không mở mắt nổi. Một lát sau, cậu cảm giác có người tới gần, vì vậy liền mở mắt ra thì thấy Ngụy Duyên Khanh đang đứng trước mặt.

Ngụy Duyên Khanh đã sớm đeo khẩu trang, trong tay còn cầm một cái khẩu trang khác: “May là tôi mang theo hai cái — trốn cái gì? Chưa dùng qua đâu.”

Dương Nguyên Nhất chẳng qua là cảm thấy hơi ngượng ngùng, ánh mắt có chút lúng túng, tùy ý nhìn thoáng qua liền phát hiện trên khẩu trang chỉ có hình Tiểu Mã. Phong cách hình vẽ có cảm giác quen thuộc rất mãnh liệt, có hai con mắt ở mặt bên. Cậu nhìn khẩu trang trên mặt Ngụy Duyên Khanh, Peppa màu hồng, đã hiểu.

Ngụy Duyên Khanh mang khẩu trang hơi híp mắt, Tiểu Mã và Peppa là thanh mai trúc mã.

“Đi thôi.”

Khẩu trang quả thực cản được mùi hôi, làm người có thể chịu đựng mùi trong cống thoát nước. Ngụy Duyên Khanh cầm đèn pin đi ở phía trước, Dương Nguyên Nhất theo sau, càng đi vào bên trong thì càng âm u, rác trong nước bẩn cũng càng ngày càng nhiều.

Cậu nhìn xung quanh, thấy Ngụy Duyên Khanh nhìn không chớp mắt, tò mò nên hỏi: “Không phải khóc nữ bá chủ Trịnh tiên sinh sao? Vì sao không ở cạnh hần ôm cây đợi thỏ?”

Đêm qua khóc nữ xuất hiện hai lần, cô ta vội vàng muốn giết chết Trịnh tiên sinh và La Khiết Nhụy. Như vậy đêm nay cũng sẽ gặp cô ta, nhưng Ngụy Duyên Khanh tự mình đến cổng thoát nước tìm kiếm khóc nữ, giải quyết cô ta.

Ngụy Duyên Khanh: “Đồ bạc trên người tôi bị phá hủy, cô ta không dám xuất hiện.”

Dương Nguyên Nhất không phát hiện dấu vết của đồ bạc trên người Ngụy Duyên Khanh, nhưng cậu có nghi ngờ lớn hơn: “Vì sao?”

“Dị văn thích tạo sợ hãi, nhưng đồng thời cũng sợ bất cứ vật gì sẽ làm bọn chúng sợ hãi. Dị văn tàn sát lẫn nhau, thua sẽ bị cắn nuốt, mà dị văn chiến thắng thông qua cắn nuốt dị văn trở nên cường đại hơn. Cho nên dị văn có thể cảm ứng được dị văn cường đại, khi nhận thấy nguy hiểm sẽ trốn.” Ngụy Duyên Khanh dừng chân, nghiêng đầu nhìn về nắp cống ở đối diện.

Dương Nguyên Nhất nhìn theo anh, trong lòng đang phân tích lời Ngụy Duyên Khanh nói. Bên trong có hai tin tức chủ yếu, khi Ngụy Duyên Khanh không có đồ bạc áp chế sẽ làm dị văn sản sinh sợ hãi, Ngụy Duyên Khanh là một dị văn cường đại.

Bỗng nhiên cậu nghe thấy âm thanh ồn ào, ánh mắt không tự chủ nhìn nắp cống, đi về phía trước vài bước, thấy trong nắp cống có một bóng đen run lẩy bẩy. Cậu kinh ngạc hỏi: “Đây là cái gì?”

Nhìn như là động vật, một con chó rất lớn đã trưởng thành.

Ngụy Duyên Khanh: “Nghe qua tin đồn về cổng thoát nước thành phố chưa?”

Dương Nguyên Nhất lắc đầu: “Chưa nghe.”

Ngụy Duyên Khanh: “Quái vật cổng thoát nước, chúng nó sống trong cổng thoát nước, ăn rác thành phố mà lớn. Dáng như heo, cũng bị ngộ nhận là heo cổng thoát nước. Lá gan rất nhỏ, không dám giết người, chỉ thông qua dọa người tạo thành sợ hãi. Cho nên không có tiêu diệt tụi nó.”

Nói xong, anh tiếp tục đi về phía trước. Nhưng khi anh nói chuyện, quái vật trong cống càng xao động bất an, có thể nhận ra tâm tình sợ hãi trong tiếng hừ hừ của nó. Khi nó phát hiện không còn đường trốn liền đâm đầu vào vách tường, trực tiếp làm bản thân nát xù.

Ngụy Duyên Khanh: “Nhìn đi, tôi đã nói chúng nó rất nhát gan.”

Dương Nguyên Nhất: “.....” Rõ ràng là bị anh dọa sợ.

Ngụy Duyên Khanh khoan thai đi về phía trước, càng đi vào trong càng nhìn thấy nhiều loại rác, bao gồm cả xác chó mèo. Tiếng bước chân vang lên trong cổng thoát nước trống trải, thậm chí còn có tiếng vọng.

Trừ tiếng bước chân ra thì chính là tiếng nước, âm thanh găm nhấm rác của chuột, lại càng vắng vẻ.

Bỗng bên tai Dương Nguyên Nhất vang lên tiếng gió thổi. Cậu vốn không suy nghĩ gì, chỉ là đi thêm hai ba mét đột nhiên nghĩ đến cống thoát nước có tiếng gió thổi từ đâu ra. Cậu dừng bước, khoe mắt nhìn thoáng qua thấy một bóng đen đang leo trèo phía trên lối đi như con thằn lằn. Cậu đột ngột quay đầu lại, nhưng không thấy thứ gì, sạch sẽ giống như lúc này chỉ là ảo ảnh.

Dương Nguyên Nhất hoài nghi nhìn một vòng, xoay người thì thấy Ngụy Duyên Khanh đang nhìn cậu. Ngụy Duyên Khanh ngoắc cậu đi qua, chờ cậu đi tới trước mặt liền tháo nhẫn bạc khảm đá quý trên ngón trái cậu xuống, tự mang vào tay mình.

Trong nháy mắt, bằng mắt thường có thể thấy nhẫn bạc xuất hiện vô số vết nứt, thậm chí Dương Nguyên Nhất có thể nghe thấy tiếng nhẫn rạn nứt. Lốm đốm chấm đen nhanh chóng lan đầy nhẫn bạc, như sắt loang lỗ rỉ sét. Mấy giây sau, vết nứt và đốm đen ngừng lan, nhẫn trở nên xấu xí cũ kỹ nhưng miễn cưỡng duy trì.

Con người Dương Nguyên Nhất co rút, cậu tới gần Ngụy Duyên Khanh, trong một khắc tháo nhẫn xuống liền cảm nhận được khủng bố cực đại vô hình bao phủ đỉnh đầu. Giống như một cự thú ẩn trong bóng đêm đột nhiên mở mắt há miệng to như bồn máu, lại phảng phất như một giọt mực rơi vào đại dương, cảm giác khủng bố rền vang tản ra nhuộm đen toàn bộ biển khơi.

Cho đến khi Ngụy Duyên Khanh đeo nhẫn lại, Dương Nguyên Nhất giật giật người cứng ngắc mới phát hiện lưng mình hơi ướt, mồ hôi lạnh túa đầy trán. Cậu gằn giọng, hơi hơi run rẩy hỏi: “Rốt cuộc anh... Là cái gì?”

Ngụy Duyên Khanh liếc cậu, trong mắt ẩn giấu vực sâu không thấy đáy, lạnh lùng, tàn khốc, tối tăm, cắn nuốt sinh mệnh. Anh bỗng nhiên cười khẽ, nói: “Cậu đoán xem.”

Dương Nguyên Nhất nuốt nước bọt: “Khủng bố.”

Dị văn đánh số 001 trong Sổ dị văn đô thị, câu nói đầu tiên viết trong trang bìa: “Khủng bố” như hình với bóng.

Bản chất dị văn chính là khủng bố, bất luận là sau khi dị văn cụ tượng hóa thành quái vật, hay là con người, động vật, phạm là sinh mệnh đều sợ hãi khủng bố. Cho nên khủng bố mới là dị văn cường đại nhất, vĩnh viễn không thể tiêu diệt, cũng không thể bị bắt.

Bởi vì sinh mệnh không thể chống cự khủng bố.

Ngụy Duyên Khanh mỉm cười càng sâu, giơ tay nhéo nhéo vành tai Dương Nguyên Nhất, dịu dàng nói: “Bây giờ em sợ tôi, chờ em lớn lên sẽ không sợ nữa.”

Nghe vậy Dương Nguyên Nhất nhú mày: “Năm nay tôi 24 rồi.” Ngụ ý đã lớn.

“Thành niên không phải là lớn lên.” Ngụ Duyên Khanh vẫn mỉm cười, giống như nghe đứa trẻ ấu trĩ lên tiếng mà lộ ra dung túng, cương chiều: “Nguyên Nguyên, em còn nhỏ.”

Câu nói sau cùng rất khế, cho dù ở cổng thoát nước vắng vẻ, Dương Nguyên Nhất cũng không nghe rõ. Khi cậu muốn hỏi kỹ lại thì thấy bóng đen đột nhiên xuất hiện, cậu nhanh chóng đuổi theo bóng đen kia, lần này thấy rõ.

— nửa người cô ta chôn dưới nước bẩn, mặc váy đen rách nát, tóc dài mượt mà ướt sũng, cao chừng hai mét, khung xương rất lớn. Tròng mắt toàn là màu trắng, gắt gao nhìn chằm chằm hai người. Hầu kết run nhè nhẹ, phảng phất như một giây sau sẽ khóc thảm.

“Quả nhiên xuất hiện.” Dương Nguyên Nhất chấp tay sau lưng, mò mẫm lấy baton, cảnh giác nhìn khóc nữ.

Tựa hồ là đồ đặc luyện chế đặc biệt có thể ngăn cản hơi thở khủng bố của Ngụ Duyên Khanh, dẫn đến khóc nữ vốn trốn không chịu ra ngoài đã đường hoàng xuất hiện trước mặt hai người.

Khóc nữ khề nhếch miệng, phát ra tiếng khóc liên tục không ngừng. Dương Nguyên Nhất hình dung không ra âm thanh này, chỉ cảm thấy đầu đau không chịu nổi, tâm phiền ý muộn. Tiếng khóc quấy nhiễu làm đầu cậu đau nhức không ngừng, sản sinh ảo giác. Trong ảo giác xuất hiện vô số bóng đen, tất cả đều là phụ nữ quay sang khóc thút thít với cậu, điều này làm Dương Nguyên Nhất càng phiền muộn, đầu đau muốn nứt ra.

Cho dù cậu bịt tai lại, tiếng khóc vẫn phảng phất như bám trên màng nhĩ, trái lại càng lúc càng lớn, như sâu chui vào sọ não. Dương Nguyên Nhất nghiêng chặt răng, tròng mắt nhìn những người phụ nữ xung quanh, đột nhiên sản sinh cảm giác muốn giết sạch bọn họ, tâm tình bạo ngược muốn đập bể đầu mình.

Ngay khi cậu mò lấy baton sau lưng thì một đôi tay mang theo hơi lạnh trời thu phủ lên, che tai cậu lại. Dương Nguyên Nhất không hề phòng bị sợ run người, nghe được giọng Ngụ Duyên Khanh mang theo ý cười: “Vẫn còn quá nhỏ.”

Dương Nguyên Nhất không biết ý tứ trong lời nói của anh, cũng may đã không nghe tiếng khóc phiền lòng nữa. Cậu vẫy baton ra, chăm chú nhìn khóc nữ cách đó hai ba mét.

Đối phương thừa dịp cậu mê man nhảy đến trước mặt, ý đồ bóp cổ. Khi cô ta phát hiện Ngụ Duyên Khanh ở sau lưng Dương Nguyên Nhất thì rùng mình một cái, rồi lại có chút nghi hoặc, dường như không hiểu vì sao lại đột nhiên xuất hiện thêm một người.

Khóc nữ ngừng khóc, đột nhiên hung hăng nhào về phía Dương Nguyên Nhất. Ngụ Duyên Khanh buông tay lui về phía sau, Dương Nguyên Nhất vọt tới phía trước, phối hợp cực kỳ ăn ý.

Dương Nguyên Nhất cúi người tránh khỏi bàn tay của khóc nữ đang nhào tới, bước chân nổi gió nhanh như chớp giật, phần eo còn uốn thành độ cong cực khó đến trước mặt khóc nữ, dùng baton đặc chế đập mạnh vào bụng cô ta.

Hai bên va chạm phát ra âm thanh khiến kẻ khác ê răng. Toàn bộ thân hình cao lớn của khóc nữ bị đánh vào nước bắn, một lúc lâu sau mới đứng lên, phần eo lộ ra ngoài mặt nước cho thấy xương sườn bị gãy.

Khóc nữ phát ra tiếng la tức giận, bám vào nước bò qua, bị thương nhưng không ảnh hưởng tốc độ. Dương Nguyên Nhất lui về phía sau, liên tục đánh trúng khóc nữ, cô ta bị hoảng sợ muốn trốn đi, nhưng mà bị chặn đường.

Dương Nguyên Nhất hơi cong gối, nén hơi chờ đợi.

Khóc nữ trốn dưới nước bắn, dường như phát hiện Dương Nguyên Nhất kiêng kỵ nước bắn, vì vậy cô ta không tùy tiện phát động công kích.

Ngụy Duyên Khanh đứng dựa tường, đèn pin không lúc nào không soi trên người khóc nữ. Vốn mục tiêu của khóc nữ là anh, lại không biết vì sao kiêng kỵ cực độ, không dám tiến lên công kích. Có khả năng lớn là Ngụy Duyên Khanh mang nhẫn tiết lộ hơi thở khủng bố trên người anh, khiến khóc nữ kiêng kỵ theo bản năng.

Ngụy Duyên Khanh tay kẹp điều thuốc, kéo khẩu trang xuống hút một hơi, nhìn eo Dương Nguyên Nhất trong lúc cậu đang chiến đấu. Trong con ngươi mù mịt, bộc phát âm trầm.

Hiện tại hai bên giằng co, mà Dương Nguyên Nhất đang nhìn chăm chăm khóc nữ trong nước bắn, từ chối xuống dưới.

Ngụy Duyên Khanh dập thuốc, một lần nữa đeo khẩu trang bảo Dương Nguyên Nhất sang đây, đến nơi tương đối cao ngồi xổm xuống. Dương Nguyên Nhất không hiểu, Ngụy Duyên Khanh liền nói: “Sắp đến lúc mở nắp cống rồi, đến lúc đó nước bắn tràn vào sẽ nhấn chìm khóc nữ.”

Anh đề vai Dương Nguyên Nhất, lẳng lặng nhìn khóc nữ tìm cơ hội chạy trốn. Nhưng không lâu sau liền nghe tiếng nước ào ào mà đến, giống như long môn rộng mở khiến thác lũ trút xuống.

Khóc nữ chạy trốn bị nước bắn ập tới không ngừng giã giữa. Trong dị văn, khóc nữ là oán phụ bị chết đuối, đương nhiên sợ nước. Nhưng cô ta lại theo nước mà sinh, bình thường xuất hiện ở hồ nước lớn như vậy. Có thể nói là lúc nào cũng bị vây trong sợ hãi và nguy hiểm.

Khóc nữ muốn bò lên bờ, nhưng Ngụy Duyên Khanh đề đầu cô ta, bắt luận khóc nữ giãy giụa như thế nào, tay anh đều không chút lung lay.

Cuối cùng khóc nữ kiệt sức, Ngụy Duyên Khanh lôi cô ta lên, bảo Dương Nguyên Nhất đánh gãy tay chân

cô ta, sau đó kéo ra ngoài.

Dương Nguyên Nhất tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình, lúc này rốt cuộc sáng tỏ đánh giá của Vương Tiểu Hồng đối với Ngụy Duyên Khanh: Tàn khốc, khủng bố.

Tác giả có lời muốn nói

PS: Bản thân sếp Ngụy là dị văn khủng bố, mà kỳ thực nói cho cùng dị văn đều rất tàn khốc khủng bố, không có quá nhiều tình cảm, hơn nữa ở trước mặt Nguyên Nguyên biểu hiện khá vô hại.

Ngụy lão đại: Tôi là dị văn không có tình cảm.

26. Chương 25: Hoa Thược Dược Màu Đen (1)

Dịch tẩy rửa và hạt thủy tinh đều ở trong vali xách tay, mà vali xách tay đặt trên miệng hầm. Dương Nguyên Nhất và Ngụy Duyên Khanh lần lượt leo lên, anh kéo khóc nữ lên miệng hầm liền giải quyết nhanh chóng.

Dương Nguyên Nhất báo tin cho La Khiết Nhụy, báo cô biết đã giải quyết xong ủy thác, đối phương chỉ cần gửi tiền vào tài khoản là được. Sau khi giải quyết xong xuôi, hai người ra bãi đỗ xe.

Ngụy Duyên Khanh chờ Dương Nguyên Nhất cài đai an toàn mới đạp chân ga, sau khi rời khỏi bãi đỗ xe mới hỏi cậu: “Tôi muốn tăng tốc, em có sợ không?”

Dương Nguyên Nhất liếc mắt nhìn chiếc nhẫn sắp vỡ trên ngón trỏ của Ngụy Duyên Khanh, hiểu rõ vì sao phải tăng tốc. Vì vậy cậu nắm chặt ghế ngồi, ổn định thân người rồi nói: “Không sợ.”

Ngụy Duyên Khanh mỉm cười, đạp ga tăng tốc, nhanh như điện giật, một đường đèn xanh không chút trở ngại. Dương Nguyên Nhất nhìn ngoài cửa sổ vì tốc độ quá nhanh mà mặt đường và nhà cao tầng trở nên vụn vụn mơ hồ, sắc mặt lạnh nhạt quay đầu nhắm mắt, tránh cho đầu choáng mắt hoa.

Gần hai giờ đường xe tiết kiệm thành một giờ, khi xe ngừng lại, nhẫn bạc mà Ngụy Duyên Khanh đeo vào ngón trỏ cũng đã đến lúc thế suy sức yếu. Trong chớp mắt nó nổ tung thành từng mảnh, trong không khí như có áp lực vô hình sản sinh, ầm ầm như bọt sóng tản ra bốn phương tám hướng. Khí thế khủng bố bàng bạc nhanh chóng nghiền ép cả tòa văn phòng thám tử, kinh động mọi người bên trong.

Dương Nguyên Nhất ở gần Ngụy Duyên Khanh nhất, cũng có thể cảm nhận rõ nhất khí thế khủng bố bàng

bạc như Thái Sơn áp đỉnh, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Chỉ trong vài giây, văn phòng thám tử liền sáng đèn, trong tòa nhà truyền đến tiếng bước chân. Lầu ba, lầu bốn vốn không người đều sáng đèn, bầu không khí xao động bất an bao phủ cả vùng trời căn biệt thự. Khí thế khủng bố bàng bạc được thả ra đường như làm quái vật trong biệt thự tỉnh lại từ cơn say ngủ, câu dẫn dục vọng chúng nó khát khao lẫn sợ hãi.

Trong tai Dương Nguyên Nhất đều là âm thanh vụn vặt, âm thanh đầy tham lam trần trụi. Cậu che tai, đầu đầu muốn nứt ra. Khóe mắt thoáng nhìn Ngụy Duyên Khanh mở cửa xe, trong chớp mắt biến mất ở trước mắt. Không bao lâu, toàn bộ âm thanh vụn vặt bên tai đều biến mất, khí thế khủng bố đè xuống toàn thân như thủy triều thoái lui.

Cậu ngồi thẳng lưng thở hổn hển, nghỉ ngơi hồi lâu mới xuống xe vào biệt thự. Mọi người vì động tĩnh lúc này đều tỉnh dậy, tề tụ ở phòng khách, nhìn thấy cậu liền vây quanh hỏi han.

Tôn lão thấy sắc mặt cậu trắng bệch thì nhíu mày: “Vương Tiểu Hồng, rót một ly nước ấm cho cậu ấy.”

Vương Tiểu Hồng vâng một tiếng, linh hoạt nhảy qua sofa rót nước ấm đưa cho Dương Nguyên Nhất: “Anh Nguyên, anh không sao chứ?”

Dương Nguyên Nhất uống một ngụm nước ấm, sau khi trấn định tinh thần liền lắc đầu: “Chỉ bị kinh sợ, quả thật không có tổn thương quá lớn.”

Hạ Lan Lam đứng một bên lặng lẽ nhìn một lúc, ôm tay dựa vào ghế rồi nói: “Trên người cậu không có đồ bạc, lúc này sếp còn ở bên cạnh nhưng cậu chỉ bị hoảng sợ theo bản năng.” Cô đi đến kết luận: “Không bình thường. Tôn lão, cậu ấy cũng là dị văn?”

Tôn lão lắc đầu khẳng định: “Không phải.”

Dương Nguyên Nhất nghe từ trong lời nói của bọn họ biết được hình như ở gần Ngụy Duyên Khanh mà không có đồ bạc đặc chế áp chế, hậu quả hẳn sẽ rất nghiêm trọng. Nhưng quả thực ngoại trừ phản ứng cơ thể theo bản năng cùng với nghe âm thanh âm ỉ mơ hồ ra, cậu không bị bất cứ thương tổn gì.

Vương Tiểu Hồng nhún vai: “Nói không chừng là sếp áp chế bản thân, cho nên anh Nguyên mới không sao.”

Hạ Lan Lam cười khẩy: “Nếu sếp có thể áp chế bản thân, sẽ đến mức ở lý trong văn phòng mãi sao? Đến mức mỗi ngày đeo đồ bạc đặc chế? Hơn nữa, mấy thứ trên lầu suýt chút nữa đã bạo động.”

Vương Tiểu Hồng không đồng ý: “Trước đây sếp đang hoàn thành ủy thác thì cũng từng gặp trường hợp đồ bạc mất đi hiệu lực, kết quả anh Ngô Ủy cũng không sao đó sao? Hơn nữa ——” Hắn cười đầy sâu xa: “Tình yêu khiến người mù quáng, cũng làm người khắc chế.”

Ngô Ủy: “Có lý.”

Hạ Lan Lam: “Đồ điên.”

Ngô Ủy nhắc nhở vắn tắt: “Liên hôn.”

Hạ Lan Lam: “Nghĩ kỹ thì quả thực có lý.”

Dương Nguyên Nhất nheo mắt: “Mọi người có ý gì?”

Ba người Vương Tiểu Hồng cùng nhìn về phía Tôn lão, yên tĩnh không nói lời nào, chờ Khương cay nghiệt cứ vót sự bất cần của bọn họ. Khương • cay nghiệt • Tôn lão thông dong, đang muốn mở miệng nói chọt nghe Dương Nguyên Nhất khiếp sợ không thôi.

Cậu kinh ngạc hỏi: “Vợ sếp là Ngô Ủy?!”

A thông suốt rồi ~~ ba người Vương Tiểu Hồng khiếp sợ nhìn về phía Ngô Ủy cao lớn đẹp trai, cơ thể vạm vỡ. Ngô Ủy bối rối chớp mắt một cái, toàn thân sồn cả da gà.

Ngô Ủy chà mạnh cánh tay, ý đồ làm đám da gà không ngừng nổi kia quay về trong lỗ chân lông. Hấn trừng mắt nhìn Dương Nguyên Nhất, lớn tiếng nói: “Cậu đừng nói bừa! Tôi thẳng! Người yêu của tôi là một cô gái siêu thẳng! Bọn họ có thể làm chứng cho tôi.”

Hấn chỉ tay qua đồng nghiệp đã làm việc chung với nhau nhiều năm, nhưng hiển nhiên đồng nghiệp đã không còn là đồng nghiệp năm đó, bây giờ bọn họ là ăn dưa*. Ba người lặng lẽ rời xa Ngô Ủy, xì xào bàn tán nhưng người ở đây đều có thể nghe được.

(Ăn dưa: hóng chuyện)

Vương Tiểu Hồng: “Tôn lão, chú ở đây lâu nhất, việc này... Có phải thật không?” Nếu như là sự thật, sếp cũng quá tra rồi!! Tiền nhiệm đương nhiệm cùng tụ một chỗ, sếp muốn ngồi hưởng tề nhân chi phúc*?

(Tề nhân chi phúc: chỉ người có tổ hợp mỹ mãn một thê một thiếp)

Tôn lão đưa ánh mắt nghi ngờ về phía Dương Nguyên Nhất, cậu nói rằng: “Ngô Ủy tự thừa nhận.”

Oh oh ~~ quần chúng phát ra tiếng ăn dưa vui sướng.

Dương Nguyên Nhất cầm chén trà: “Lúc này Vương Tiểu Hồng nói trước đây sếp và Ngô Ủy cùng nhau

hoàn thành ủy thác, đã từng gặp phải tình huống tương tự. Thế nhưng Ngô Ủy lại không sao, sau đó hẳn còn nói đây là tình yêu. Ngô Ủy thừa nhận, còn nhắc tới liên hôn. Hơn nữa trước đây sếp cũng từng nói đã kết hôn, có một người vợ, nhưng vợ đang giận đối với sếp. Cho nên Ngô Ủy à, phu nhân của sếp chính là anh.”

Mọi người im lặng một lúc, Hạ Lan Lam quyền phải đấm quyền trái: “Nói có lý, tôi ship CP này, mọi người thì sao?”

Bọn họ? Bọn họ lựa chọn im lặng ăn dưa.

Ngô Ủy đen mặt, xoay cổ “ken két, ken két” nhìn về phía đồng bọn. Ánh mắt tràn ngập sát khí, đầu tiên là giết Vương Tiểu Hồng vô số lần, cuối cùng giết về phía Tôn lão vân đạm phong khinh: “Chú, chú giải thích!!”

Tôn lão vuốt nếp nhăn trên ống tay áo, thản nhiên nói với Dương Nguyên Nhất: “Cậu hiểu lầm rồi, phu nhân sếp là người khác.”

Dương Nguyên Nhất nhìn Tôn lão một lúc, tin lời ông: “Thì ra là như vậy.” Trong giọng nói tràn ngập tiếc nuối mờ mịt.

Ngô Ủy đấm ngực, túm Vương Tiểu Hồng lại, cười vắn vẹo đầy dữ tợn: “Anh dẫn chú đi ”làm việc“.” Sau đó không để ý Vương Tiểu Hồng giãy giụa, lôi hẳn về phòng. Vương Tiểu Hồng không ngừng vùng vẫy tay chân: “Anh, chuyện này không liên quan đến em!” Cuối cùng vẫn bị bắt vào phòng trả thù.

Dương Nguyên Nhất khê cười, uống xong ly nước ấm liền đặt xuống, đứng dậy nói: “Tôi về phòng đây.”

Tôn lão gọi cậu lại: “Trong phòng cậu còn đồ bạc không? Nếu không có thì tôi lấy mấy cái cho cậu. Dựa theo dáng vẻ lúc này, đêm nay cậu có thể gặp ác mộng không tỉnh dậy được.”

Dương Nguyên Nhất vừa tính mở miệng liền nghe tiếng của Ngụy Duyên Khanh: “Không cần, tôi có chuẩn bị cho cậu ấy.” Cậu quay đầu lại, nhìn thấy Ngụy Duyên Khanh không biết đã đứng ở cửa cầu thang sau lưng từ lúc nào.

Ngụy Duyên Khanh đi tới trước mặt Dương Nguyên Nhất, đeo một cái khuyên bạc kẹp* màu đen lên tai trái, ngón trở khẩy hai cái. Anh lui ra sau hai bước, nhìn Dương Nguyên Nhất: “Được rồi.”

(Khuyên tai kẹp: khuyên tai không cần bấm lỗ)

Dương Nguyên Nhất vô thức vươn tay sờ vành tai, sờ tới khuyên tai kẹp, xúc cảm lạnh lẽo. Cậu ngẩng đầu nói cảm ơn với Ngụy Duyên Khanh, anh phát tay bảo cậu về nghỉ.

“VẬY TÔI LÊN TRƯỚC.”

“Ừ.”

Dương Nguyên Nhất lên lầu, lúc rẽ vào lầu hai thì tò mò quay đầu nhìn bóng lưng của Ngụ Duyên Khanh. Đối phương đã hoàn toàn thu liễm khí thế khủng bố làm người không mở mắt nổi, chỉ còn lại tái nhợt và âm u. Chỉ đơn giản là nhìn bóng lưng, sợ rằng sẽ cho là tướng mạo anh ấy không tầm thường. Nhưng nếu chỉ nhìn đôi mắt cũng cực kỳ hấp dẫn người khác.

Đáng tiếc bộ phận dưới mũi làm cả khuôn mặt trở nên rất phổ thông, luôn làm cậu có cảm giác không ổn.

Lắc lắc đầu, Dương Nguyên Nhất bước lên lầu về phòng.

Tôn lão ngáp một cái cũng lên lầu, ông là người già có tiêu chuẩn giấc ngủ nghiêm ngặt. Nếu không đột nhiên giật mình tỉnh giấc, tuyệt đối sẽ không rời giường. Hạ Lan Lam cũng muốn lên lầu, nhưng Ngụ Duyên Khanh chắn trước mặt cô, trên cao nhìn xuống, thần sắc lạnh lùng.

Hạ Lan Lam cẩn cẩn thận thận: “Sếp, có việc sao?”

Ngụ Duyên Khanh: “Cô nói cô ship CP tôi với ai?”

“Phu nhân sếp.” Hạ Lan Lam: “Đương nhiên CP là sếp với phu nhân sếp.”

Ánh mắt Ngụ Duyên Khanh lạnh lạnh.

Hạ Lan Lam mỉm cười đoan trang sáng tỏ: “Từ nay về sau, tôi sẽ ship CP sếp với Dương Nguyên Nhất.”

Ngụ Duyên Khanh hài lòng nhấc chân lên lầu, Hạ Lan Lam ở sau lưng mặt không cảm xúc vỗ vỗ cái mồm không nên thân.

Trong phòng tắm, Dương Nguyên Nhất nhìn khuyên tai kẹp trong gương, vòng tai mới rất tinh xảo, chỉ là không lấy xuống được. Cậu khảy hai cái, không lấy xuống được thì thôi. Chợt nghe tiếng đập cửa, cậu vội vàng vàng khoác áo choàng tắm ra mở cửa. Ngoài cửa quả nhiên là Ngụ Duyên Khanh.

“Sếp?”

Ngụ Duyên Khanh: “Đầu còn đau không?”

Dương Nguyên Nhất sững sốt một chút, lập tức mỉm cười: “Không đau nữa.”

Ngụy Duyên Khanh: “Dị văn này có ảnh hưởng với em cao hơn người thường, nhất là âm thanh. Nếu như gặp phải dị văn công kích bằng âm thanh, em nhớ chạy trước, không nên lấy cứng đối cứng.” Dừng một chút, anh nói thêm: “Nhưng nếu có tôi ở đó thì em cũng không cần chạy.”

Dương Nguyên Nhất ngược mắt: “Tôi có thể hỏi một chuyện không?”

Ngụy Duyên Khanh: “Hỏi đi.”

Dương Nguyên Nhất: “Thành viên của văn phòng đều là dị văn, ngoại trừ tôi là người thường. Cho nên lúc đầu tại sao anh chọn tôi?”

Ngụy Duyên Khanh cân nhắc câu chữ: “Bởi vì em đặc biệt.”

Dương Nguyên Nhất: “Hả?”

Ngụy Duyên Khanh cố gắng để mình thoát nhìn rất chân thành, cũng nỗ lực dùng giọng nói tán thưởng: “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy người mang theo bài vị vong phu đã chết nhiều năm để thờ cúng, nhưng lại chuẩn bị mấy cái bài vị khác thay thế bổ sung. Điều này chứng minh em là người rất tuân thủ nghi thức, sống với em hẳn là rất thú vị,”

Nghe không chân thành đồng thời tràn ngập cảm giác giễu cợt, Dương Nguyên Nhất nhấp môi vài cái, kêu: “Sếp.”

Ngụy Duyên Khanh: “Ừ?”

Dương Nguyên Nhất: “Phu nhân của sếp giận dữ với sếp, không phải là không có nguyên nhân.”

Ngụy Duyên Khanh: “.....”

“Sếp ngủ ngon.” Dương Nguyên Nhất lạnh lùng đóng cửa.

Ngụy Duyên Khanh:... Chí ít em cũng nói nguyên nhân cho tôi biết được không? Tôi sửa.

Dương Nguyên Nhất nằm trên giường nhìn trần nhà, phân tích lời nói vừa rồi của Ngụy Duyên Khanh. Đương nhiên cậu không tin cái lý do đó, nhưng cũng từ câu nói kia mà biết được trước đây Ngụy Duyên Khanh đã quen biết cậu. Sếp biết mình mang theo bài vị vong phu, cũng biết chuyện mình lấy đàn ông.

Tiên phu tên Ngụy Lan Đình, sếp cũng họ Ngụy. Dương Nguyên Nhất ngồi dậy, ngọn đèn bàn be bé soi sáng ảnh chụp trên bài vị, quan sát tỉ mỉ thì phát hiện đầu lông mày của hai người rất giống nhau. Chỉ là dáng vẻ khác biệt, khí chất tiên phu thiên về bệnh tật, khí chất Ngụy Duyên Khanh thiên về âm đạm.

Liên tưởng đến tuổi hai người gần nhau, chẳng lẽ là anh em?

Đối với chuyện này Dương Nguyên Nhất không rõ lắm. Nhà cũ của Ngụy gia chỉ có Ngụy Lan Đình và mấy lão tôi tớ trung thành, ngoài ra không còn những người khác. Ban đầu lúc qua xung hỉ, những người khác của Ngụy gia đều đến, nhưng chỉ ngày hôm sau liền đi. Ngụy Lan Đình qua đời, người nhà họ Ngụy cũng không có mặt, nhà cũ Ngụy gia lụn bại, cũng không gửi tiền sinh hoạt sang.

Cho nên cậu mới có thể mang theo tro cốt và bài vị của Ngụy Lan Đình rời khỏi nông thôn lạc hậu, đến thành phố lớn lang thang kiếm sống.

Ngụy Duyên Khanh có thể là người Ngụy gia sao?

Dương Nguyên Nhất giấu nghi vấn này trong lòng, nhưng không có lòng hiếu kỳ quá lớn. Nói cho cùng, người Ngụy gia có liên quan đến cậu cũng chỉ có Ngụy Lan Đình. Ngụy Lan Đình qua đời, cậu và nhà họ Ngụy không còn quan hệ gì nữa. Bất luận Ngụy Duyên Khanh có phải là người Ngụy gia hay không, cũng không liên quan đến cậu. Về phần đối phương đã biết cậu từ sớm, chỉ cần không có ý xấu, cậu cũng không thêm để ý.

Trước kia đã từng nói qua, Dương Nguyên Nhất không có lòng hiếu kỳ quá lớn đối với bất cứ chuyện gì. Dù cho phía trước có rất nhiều người bàn tán ồn ào, cậu cũng sẽ lựa chọn đi đường vòng chứ không phải tiến lên tìm hiểu đến tận cùng.

Bởi vì cậu biết, lòng hiếu kỳ sẽ hại chết mèo, cũng sẽ hại chết người.

.....

Trong nửa tháng tiếp theo, Ngụy Duyên Khanh không bước ra khỏi phòng một bước nào.

Đối với lần này, Dương Nguyên Nhất khiếp sợ không thôi. Trước kia cậu cho rằng Vương Tiểu Hồng nhận xét có hơi quá lỗ. Không ngờ Ngụy Duyên Khanh thật sự có thể trạch đến nửa tháng không ra khỏi cửa, ngay cả nhà ăn cũng không đặt chân.

Vương Tiểu Hồng xé túi đồ, há miệng đổ mỗi câu chay vào, nhai hai ba cái rồi nuốt xuống. Đầu lắc lư, vài lọn tóc khê rơi xuống.

Hắn nói: “Em đã sớm nói sắp rất trạch, vốn em còn lo lắng sắp không cưới được vợ sẽ ế cả đời, hoặc là ra ngoài xem mắt. Không ngờ...” Lại âm hiểm kết hôn sớm!

Dương Nguyên Nhất len lén chạm vào tóc Vương Tiểu Hồng, phát hiện lại rút thêm một đồng, nhưng mà Vương Tiểu Hồng đã rụng tóc đến mức vô tri vô giác. Cậu không khỏi khuyên nhủ: “Vì sao bây giờ em không đi cắt tóc?”

Vương Tiểu Hồng xua tay: “Vô dụng. Tộc thủy quỷ tội em đều là mùa xuân mọc tóc, trời thu rụng tóc, mùa đông trọc lóc, năm sau lại mọc tóc.”

Dương Nguyên Nhất: “Tộc em thật sự cần mẫn, vụ xuân cày bừa, vụ thu thu hoạch, vụ đông nâng độ phì cho đất.”

Vương Tiểu Hồng có chút ai oán nhìn Dương Nguyên Nhất, nhin không được lại vươn tay bứt tóc, khóc không ra nước mắt.

Trong nửa tháng này Dương Nguyên Nhất cũng không nhàn rỗi, cùng Vương Tiểu Hồng thu thập tài liệu, đối với trình tự xử lý dị văn cũng càng ngày càng thuận buồm xuôi gió. Đương nhiên nửa tháng này cậu cũng không nhận ủy thác, chân chính đứng ra giải quyết ủy thác vẫn là Ngô Ủy và Hạ Lan Lam.

Trong ba lần trước có hai lần là Ngụy Duyên Khanh mở miệng dẫn cậu đi, một lần là Vương Tiểu Hồng hợp tác với cậu. Trên thực tế công việc của cậu cũng không phải theo phương hướng này, nhưng trong ba lần trước, Tôn lão vẫn căn cứ phần trăm chia tiền cho cậu.

Trong một tháng ngắn ngủi, trong tay Dương Nguyên Nhất đã có vốn lưu động gần một triệu. Cậu cũng lợi dụng trong khoảng thời gian này đi ra ngoài xem nghĩa trang nổi tiếng của thành phố N, chạy mấy ngày cũng vừa ý được một chỗ, ước chừng 60 mét vuông, dựa núi dựa sông, phong cảnh tốt phong thủy cũng tốt, chỉ là đắt.

Khối mộ chọn trúng được xưng là mộ địa xa hoa, cộng lại chừng ba triệu, còn chưa bao gồm các chi phí phát sinh khác.

Dương Nguyên Nhất thật sự nhìn trúng khối mộ địa kia, nhưng không đủ tiền, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục kiếm tiền.

Vương Tiểu Hồng cảm thấy khó hiểu, hần tò mò hỏi: “Không phải là mua một miếng đất chôn một bình tro? Ba tấc là đủ rồi, tìm mảnh đất xa hoa làm gì? Chừng ba triệu đủ để anh mua một căn nhà nhỏ ở trung tâm thành phố.”

Dương Nguyên Nhất: “Em không hiểu, đây là nghi thức.”

Quả thực Vương Tiểu Hồng không hiểu, rõ ràng Dương Nguyên Nhất sinh hoạt có rất nhiều phương diện tùy tiện, thế nhưng một khi liên quan đến nghi thức sẽ trở nên cực kỳ nghiêm khắc kỷ cương.

Dương Nguyên Nhất tiếp tục nói: “Hơn nữa đây là mộ hai người.”

Vương Tiểu Hồng: “Mộ hai người?”

Dương Nguyên Nhất gật đầu: “Ừ, sau này anh nằm xuống, cũng có thể hợp táng.”

Cho nên nói, chỗ cậu mua là mộ địa hai người.

Vương Tiểu Hồng há mồm: “Anh dự định cùng s... Tiên phu của anh hợp táng?”

Dương Nguyên Nhất mỉm cười: “Không thể sao...”

“Không...” Vương Tiểu Hồng lướt qua Dương Nguyên Nhất, nhìn về phía Ngụy Duyên Khanh xuất hiện ở phía sau từ khi nói đến mộ địa.

Lúc này Ngụy Duyên Khanh mặt không cảm xúc, lại càng áp lực. Mắt luôn nhìn chăm chăm Dương Nguyên Nhất, trông mắt một mảnh đen kịt, nhìn không ra tâm tình. Giống như là mây đen cuộn cuộn áp ngoài khơi xa, nước biển tĩnh lặng, làn sóng cuộn trào mãnh liệt sắp sửa dâng lên, tiếng sóng dưới đáy biển mấy vạn mét ầm ầm mà lên, điên cuồng gần như phá nát mặt biển.

Nhưng mà cuối cùng Ngụy Duyên Khanh không nói gì, rời đi.

Dương Nguyên Nhất nhận thấy bất thường, quay đầu lại nhìn thì trống không. Cậu hỏi Vương Tiểu Hồng: “Em mới nhìn gì vậy?”

“Em không nhìn gì, chỉ là quá kinh ngạc.” Vương Tiểu Hồng cười ngượng ngùng.

Sau khi hai người vui đùa ầm ĩ thêm một lúc liền tự giác tách ra đi ngủ trưa. Đến giờ đi làm, Tôn lão nhận được ủy thác mới, triệu tập mọi người đến trước mặt, hỏi bọn họ ai nhận ủy thác.

Đương nhiên Vương Tiểu Hồng cự tuyệt, Ngô Úy và Hạ Lan Lam tỏ vẻ không có vấn đề gì. Dương Nguyên Nhất nghe được giá cả, có chút động tâm. Cậu hỏi: “Ai ủy thác? Ăn cụ thể như thế nào?”

Tôn lão mở tư liệu ra: “Ăn lần này, tôi gọi là ”Hoa thực được màu đen“, ý là hành hạ đến chết.”

Dương Nguyên Nhất: “Đó là cái gì?”

Những người khác không biết, nhưng Hạ Lan Lam dường như nhớ ra cái gì đó, trầm ngâm một lúc rồi hỏi: “Chú Tôn, chú nói ”Hoa thực được màu đen“ có phải là truyền thuyết đô thị khủng bố được lưu truyền ở Mỹ hồi mới kết thúc thế chiến thứ II không?”

Tôn lão: “Có liên quan.”

Vương Tiểu Hồng cũng tò mò: “Chị Lan, chị tiếp xúc với dị văn này rồi hả?”

Hạ Lan Lam gật đầu: “Từng tiếp xúc, nhưng không điều tra sâu. Bởi vì đoạn thời trước có qua Mỹ du lịch, trùng hợp gặp phải vụ án đặc thù có vài nữ minh tinh bị hành hạ tới chết. Xuất phát từ hiếu kỳ, tôi có thám thính qua, nhưng còn chưa điều tra sâu vì thị thực tới kỳ hạn. Lúc đó do tò mò nên tôi có kiểm tra qua một ít tài liệu rồi liền viết vụ án vào sổ dị văn đô thị nhưng sau này không chạm qua nữa.”

Vương Tiểu Hồng nói thào: “Lại là dị văn ngoại quốc xâm lấn? Bọn họ ở quê hương sống không nổi nữa sao?”

Tôn lão: “Quả thực trong sổ dị văn đô thị có ghi chép truyền thuyết đô thị khủng bố ”Hoa thực được màu đen“, vốn thời gian sau khi kết thúc thế chiến thứ hai không lâu, xảy ra một vụ thảm án. Nhưng sau này sinh ra dị văn đã không còn liên quan quá lớn đến án tử, thuộc về truyền thuyết đô thị độc lập, không phụ thuộc thứ gì.”

Vốn là trong câu chuyện, “Hoa thực được màu đen” là huyền án* thế kỷ. Tức là một nữ minh tinh vô danh bị hành hạ tới chết, vẫn luôn không tìm ra hung thủ. Mà sau này trong diễn biến của truyền thuyết đô thị, cách mười năm sẽ xuất hiện sự kiện nữ minh tinh bị hành hạ đến chết ở các nơi trên thế giới.

(Huyền án: án chưa được giải quyết)

Khi thi thể nữ minh tinh được phát hiện thì một bộ phận nào đó trên thân thể sẽ nở ra một đóa hoa thực được cực kỳ rực rỡ. Rễ hoa thực được ghim sâu vào trong thân thể nữ minh tinh, lấy máu thịt làm chất dinh dưỡng, hút khô máu tươi rồi hiện ra màu đen nùng diễm* đến mức tận cùng.

(Nùng diễm: màu đậm và đẹp)

Nhìn xa thì chính là một đóa “Hoa thực được màu đen”, xinh đẹp đầy mê hoặc.

Hạ Lan Lam nói: “Lúc đó thông qua quan hệ tôi lấy được vài tấm hình, tôi nhớ còn lưu trong hồ sơ máy vi tính. Chờ một lúc đã, tôi gửi cho.”

Cô ngồi trên ghế xoay, mũi chân chạm đất trượt nhanh đến máy vi tính, rất nhanh tìm được ảnh chụp được lưu trữ lúc đầu, nhấp chuột mấy cái rồi nói: “Tôi đã gửi lên group, mọi người tự xem đi.”

Dương Nguyên Nhất mở ảnh ra, hình ảnh không cần gõ mã captcha, trong ảnh là lưng người chết, chỉ có nửa người trên. Trên lưng nở một đóa hoa thực được rất lớn, màu đen xinh đẹp, bộ rễ ghim sâu trong da, thoát nhìn như là chụp ảnh nghệ thuật.

(Captcha: viết tắt của “Completely Automated Public Turing test to tell Computers and Humans Apart” (Phép thử Turing công cộng hoàn toàn tự động để phân biệt máy tính với người). Đó cơ bản là một bài kiểm tra về mức độ chính xác trong phản hồi (các giao thức bao gồm một bên đặt câu hỏi và một bên đưa

ra câu trả lời hợp lệ và được xác thực) nhằm phân biệt người dùng (người đang cố gắng truy cập vào trang web) là con người hay robot)

Cậu phóng to tấm ảnh này lên, nhìn kỹ đóa thực được màu đen, chăm chú nhìn một lát cuối cùng phát hiện chỗ quái dị. Cậu chỉ vào trung tâm hoa thực được rồi nói: “Mọi người có cảm thấy cái này giống như khuôn mặt không?”

Vương Tiểu Hồng tiến lên trước xem, nhìn một lúc nhưng cũng không nhìn ra: “Không có, nhìn kiểu gì cũng chỉ thấy cánh hoa.”

Dương Nguyên Nhất xoay di động, thay đổi góc độ cho Vương Tiểu Hồng xem. Hắn nhìn chăm chú, la lên: “Quả thật giống như mặt người, còn rất xinh đẹp.”

“Người chết đều là tiểu minh tinh, không có gương mặt đẹp sẽ không dám lặn lội trong giới giải trí. Đóa hoa này lại hấp thu máu thịt của người chết mới có màu sắc yêu dị như vậy.” Hạ Lan Lam cũng phát hiện mặt mỹ nhân sinh trưởng ở tâm hoa, khéo léo tinh xảo lại quý dị. Cô hơi ngừng lại, giọng nói kỳ quái: “Mọi người có cảm thấy gương mặt trên tâm hoa giống mặt người chết không?”

Những người còn lại nghi ngờ ngẩng đầu, bọn họ hoàn toàn không thấy mặt người chết. Bởi vì Hạ Lan Lam gửi ảnh cho họ đều chỉ chụp lưng, Hạ Lan Lam nói: “Tôi gửi ảnh chụp mặt cho mọi người, là ảnh lúc người chết còn sống.”

Bọn họ đối chiếu với ảnh chụp lúc còn sống, phát hiện đúng là như thế. Chỉ là không biết lúc người chết còn sống có khí chất như thế nào, khuôn mặt phía trên tâm hoa thực được dường như lộ ra cổ khí chất yêu tà.

Mặt mỹ nhân trên tâm hoa khép hờ mắt, nhìn như ngây thơ, rồi lại không khỏi cảm thấy yêu dị.

Dương Nguyên Nhất: “Đóa hoa này rất cổ quái.”

“Đúng vậy.” Tôn lão nói: “Cho nên lần ủy thác này là một vị nữ minh tinh trong giới giải trí, trước đây trong nước chưa từng xảy ra án nào tương tự như vậy, hơn nữa tin đồn của vụ lần này không lan quá rộng. Bởi vì đa số người đề cập đến ”Hoa thực được màu đen” chỉ nghĩ tới huyền án thế kỷ, sẽ không nghĩ tới dị văn khủng bố. Cho nên chúng ta không có quá nhiều con đường để thu hoạch tin tức, chỉ có thể dựa vào mọi người tự thăm dò.

“Được rồi.” Tôn lão đột nhiên ngẩng đầu căn dặn: “Lần ủy thác này khá đặc biệt, những vụ trước kia đều lựa chọn nữ minh tinh không nổi danh, tuy nhiên đối tượng lần này là một nữ minh tinh nổi tiếng. Nếu như chuyện này bị lộ, nhất định sẽ rước lấy phiền phức. Nói cách khác, một khi nhận ủy thác, nhất định phải đảm bảo cố chủ an toàn.”

Vương Tiểu Hồng tò mò: “Cố chủ là ai?”

Tôn lão: “Tô Thanh Xán.”

Mọi người biểu thị rất kinh ngạc, cho dù là Dương Nguyên Nhất không quá quan tâm giới giải trí cũng biết nữ minh tinh Tô Thanh Xán nổi tiếng đến mức nào, thậm chí còn từng đi xem phim cô thủ vai chính. Có thể nói, mấy năm nay Tô Thanh Xán rất nổi, nữ minh tinh có địa vị vững chắc nhất.

Tôn lão: “Còn nữa, người ta không chỉ thuê văn phòng thám tử chúng ta, còn thuê một văn phòng khác. À đúng rồi, nó gọi là văn phòng thần quái. Làm ăn bên đó phát đạt hơn chúng ta.”

Dương Nguyên Nhất hiểu kỳ: “Bọn họ lợi hại hơn chúng ta?”

Vương Tiểu Hồng cười nhạo: “Không! Bọn họ vô sỉ hơn.”

Dương Nguyên Nhất: “Nguyện nghe rõ ràng.”

Vương Tiểu Hồng: “Là như vậy, trước đây bọn họ tên là Chu công quán, hành nghề tướng số. Sau này đổi tên thành văn phòng thần quái Chu thị, nghề chính là coi bói sửa vận, nghề phụ bắt quỷ trừ tà, chuyên tấn công vào thị trường giải trí.”

Những người làm việc trong giới giải trí đều tin số mạng càng tin quỷ quái, đôi khi sẽ vì thầy bói nói một câu mà ném cả một núi tiền. Cho nên bên văn phòng thần quái làm ăn rất thịnh vượng, nếu không phải văn phòng trinh thám có nhân mạch, danh tiếng, sức khỏe thì đã sớm bị chèn ép không còn chỗ dung thân.

Dương Nguyên Nhất: “Cho nên bọn họ thực sự coi số mạng sửa vận, bắt quỷ trừ tà?”

Vương Tiểu Hồng lạnh lùng: “Lão đại của bọn họ là dị văn!”

Dương Nguyên Nhất: “Anh hiểu rồi.” Giả danh lừa bịp.

Tôn lão: “Lần ủy thác này ai nhận?”

Dương Nguyên Nhất động tâm, nhận ủy thác này, tiếp thêm một ủy thác nữa là cậu có thể mua khối mộ mình nhìn trúng. Hai ngày nữa có thể giao tiền cọc trước, cuối năm nay là có thể trả đủ tiền, vì vậy cậu gơ tay: “Tôi đi.”

Tôn lão gật đầu, sau đó nhìn những người khác: “Có ai còn muốn đi?”

Hạ Lan Lam nhún vai: “Tôi không đi.” Hôm qua cô mới vừa kết thúc một vụ ủy thác, hiện tại rất mệt muốn nghỉ ngơi vài ngày. Cô không đi, đương nhiên Ngô Ủy cũng không đi, hai người bọn họ vốn là cộng sự, hẳn cũng muốn nghỉ ngơi.

Tôn lão: “VẬY Tiểu Hồng ——”

“Cháu không đi!” Vương Tiểu Hồng rống giận dữ tợn lại thê lương: “Cháu không đi! Cháu không thiếu tiền!! Năm sông bốn biển toàn quốc đều bị nhà cháu nhận thầu, chín ngàn vạn tøm của đang chờ cháu thừa kế tài sản, cho dù chia hoa hồng trăm vạn, Vương Tiểu Hồng đây cũng chường mắt!”

Tôn lão không nhìn Vương Tiểu Hồng giãy nãy, kiên định chốt lại: “Nguyên Nhất và Tiểu Hồng nhận ủy thác lần này, nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn phải nhanh chóng rút lui.”

Dương Nguyên Nhất: “Vâng.”

Vương Tiểu Hồng tuyệt vọng: “Không ——!”

“Tôi cũng đi.”

Mọi người ngẩng đầu thấy Ngụy Duyên Khanh đang đứng trên lầu ba nhìn xuống chỗ bọn họ. Dương Nguyên Nhất sững sốt một lúc, hỏi: “Sếp cũng đi?”

Thần sắc Ngụy Duyên Khanh u tối: “Nửa tháng không ra ngoài, xương cốt sắp rỉ sét rồi. Đúng lúc ra ngoài một chút.”

Nghe vậy, những người còn lại ngoại trừ Dương Nguyên Nhất không biểu hiện quá mức nhưng nội tâm vô cùng khiếp sợ cùng điên cuồng, quả thực cười chết người mà! Trước kia Ngụy Duyên Khanh còn trạch trong phòng ba tháng không ra cửa, có lúc là một năm rưỡi, chỉ cần không có dị văn cần anh ra tay, anh có thể biến thành dân cư mất tích luôn.

Bây giờ anh nói mình “nửa tháng không ra ngoài”, “xương cốt rỉ sét”.

Ha ha.

Vương Tiểu Hồng tâm tình phức tạp: “Quả nhiên là người có vợ, lưỡi biếng cũng có thể trở nên cần cù.”

Tầm mắt lạnh như băng của Ngụy Duyên Khanh hạ xuống đầu hắn, Vương Tiểu Hồng lập tức vả miệng, sau đó nhào lên người Tôn lão: “Chú Tôn, cháu không cần đi phải không?”

Tôn lão lắc đầu, không đợi Vương Tiểu Hồng vui vẻ liền nói: “Phải đi.”

Ngụy Duyên Khanh nhú mày, Tôn lão lại nói với anh: “Chất xúc tác.” Có đôi khi bóng đèn sẽ trở thành chất xúc tác tình cảm, lúc này Ngụy Duyên Khanh mới giãn mày hòa hoãn.

Vương Tiểu Hồng ngạc nhiên hỏi: “Tại sao cháu phải đi? Để hai người bọn họ tự đi đi, cháu đi làm gì? Phát quang chiếu sáng sao?”

Tôn lão khuyên Vương Tiểu Hồng: “Cua một người vợ về.”

Vương Tiểu Hồng cười nhạo: “Cháu đường đường là người thừa kế toàn bộ sông hồ toàn quốc, còn cần phải cua mới có thể lấy được vợ sao?”

Giọng nói Tôn lão lạnh lạnh: “Hay là cậu cưới đồng tộc, hai tên đầu bóng lưỡng, lại sinh ra một tiểu đầu bóng lưỡng. Còn không thì xem nhân loại nào có đầu bóng lưỡng giống cậu cũng được.”

Vô số “đầu bóng lưỡng” treo trên cổ Vương Tiểu Hồng, ép đến độ thất lưng hần không thẳng nổi. Vì đời sau, Vương • người đàn ông sở hữu vô số sông hồ • Tiểu Hồng rưng rưng nhận ủy thác.

Hai ngày sau xuất phát, ba người tới nhà Tô Thanh Xán, đợi trong khu nhà cao cấp của cô. Trợ lý Kha Kha rót vài tách trà đặt trước mặt bọn họ rồi nói: “Chị Tô đang đắp mặt nạ, mọi người chờ vài phút, chị ấy sẽ nhanh ra thôi.”

Vương Tiểu Hồng ỉu xiu, Ngụy Duyên Khanh rũ mắt ngồi im, càng không muốn mở miệng. Không còn cách nào khác, Dương Nguyên Nhất thoát nhìn dễ dàng giao tiếp nhất đành phải mở miệng: “Không sao. Chị là trợ lý của Tô Thanh Xán?”

Kha Kha nói: “Đúng, tôi là Kha Kha.”

Dương Nguyên Nhất gật đầu mỉm cười, cũng tự giới thiệu, sau đó hỏi cô: “Chị cũng biết mục đích Tô Thanh Xán thuê chúng tôi chứ?”

Kha Kha do dự một chút, nói: “Tôi biết, tôi là trợ lý sinh hoạt của chị Tô, trên cơ bản đều biết chuyện của chị ấy. Lần này, kỳ thực lần này cũng rất quý dị, gần đây chị Tô liên tục gặp chuyện kỳ lạ. Lại nói cũng không biết chuyện này là may mắn hay xui xẻo nữa.”

Dương Nguyên Nhất: “Có thể nói cụ thể một chút không?”

Kha Kha: “Tôi lấy một ví dụ, hai hôm trước trong chương trình của chị Tô, đèn sân khấu cực lớn trên đỉnh đầu rớt xuống, ngay đầu chị Tô. Vừa may phía sau có người bước nhanh va phải chị Tô, trực tiếp đẩy chị ấy ra ngoài. Nhưng mà vị trí ban đầu chị Tô đứng bị cắt thành hai nửa.”

Trên mặt Kha Kha lộ vẻ kinh hoàng, lúc đó cô cũng có mặt. Hơn nữa tình huống hôm ấy rất quý dị, nhìn qua giống như người nọ gánh hạn cho Tô Thanh Xán, chết thay cô ta.

“Hiện tại trong giới đang đồn chị Tô nuôi tiểu quỷ, cướp đoạn vận người khác, còn muốn đoạt mạng người

khác. Người người đều sợ chị Tô, bây giờ nói đến chị Tô là biến sắc.” Kha Kha thở dài, phần nộ rồi bất đắc dĩ: “Tôi biết, trong giới có vài người vì muốn nổi tiếng mà chơi mấy thứ tà môn, nhưng chị Tô thì khác, chị ấy đều dựa vào bản thân, chưa bao giờ tiếp xúc với mấy thứ kia.”

Vương Tiểu Hồng chống cằm dựa ghế, nghe vậy nói: “Không quá bình thường.”

Dương Nguyên Nhất: “Ừ?”

Vương Tiểu Hồng: “Dị văn khủng số không sợ người thì đã may phước rồi, làm sao có thể cứu người?”

Dương Nguyên Nhất: “Cũng coi như hại người, không phải sao?” Mặc dù là cứu người, nhưng cũng là hại tính mạng vô tội. “Nhưng không thể xác định là do dị văn làm. Có thể là ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn sẽ xuất hiện liên tục ba lần sao?”

“Cái gì?”

Kha Kha nghi ngờ hỏi: “Mọi người không xem tin tức sao? Ngoài ý muốn tương tự đã xảy ra ba lần, đã chết ba người.”

Dương Nguyên Nhất vô thức nhìn về phía Ngụy Duyên Khanh, sắc mặt anh không tốt lắm, dựa trên sofa không nói chuyện nào, có hơi mất tinh thần.

Tay phải Ngụy Duyên Khanh chống lên trán, ánh mắt không tiêu cự. Mắt rũ xuống, lông mi rợp bóng, không phải là do lông mi dài mà là góc độ của đèn có vấn đề. Anh nhận thấy ánh mắt của Dương Nguyên Nhất, ngẩng đầu lên nhìn, nói: “Có thể là chưa phát triển, không thể để Tô Thanh Xán chết.”

Ở đây chỉ có Kha Kha là nghe không hiểu lời của bọn họ, nghi ngờ nhìn sang.

Dương Nguyên Nhất suy đoán anh hẳn đang ám chỉ hoa thực được đen chưa phát triển đủ để nở rộ, cho nên sẽ không để Tô Thanh Xán chết ngoài ý muốn. Nói cách khác, hoa thực được đen đã quán lên thậm chí có thể là mọc trong cơ thể Tô Thanh Xán.

“Vậy ngoài ý muốn thứ hai thứ ba chỉ là trùng hợp?”

Ngụy Duyên Khanh khẽ nói: “Không rõ lắm, cần điều tra.”

Kha Kha chen miệng: “Các người nhất định phải tra rõ mới được.”

Ngụy Duyên Khanh ngược mắt hỏi: “Cô có thấy hoa thực được trên người Tô Thanh Xán không?”

Kha Kha gật đầu: “Có thấy. Nhưng nó có liên quan với mấy lần ngoài ý muốn gần đây của chị Tô hả? Thứ đó không phải chỉ là hình xăm thôi sao?”

Dương Nguyên Nhất: “Hình xăm?”

Kha Kha: “Đúng vậy. Bởi vì đó là yêu cầu khi quay phim, nhưng chỉ là hình dán, dùng nước thuốc đặc biệt là có thể xóa. Đừng nói là có vấn đề gì chứ?”

Dương Nguyên Nhất nhìn về phía Ngụy Duyên Khanh, anh trả lời: “Không có.”

“À, vậy là tốt rồi, tôi cũng yên tâm.”

Lúc này trên lầu truyền tới tiếng kêu của Tô Thanh Xán, Kha Kha đứng dậy: “Chị Tô gọi tôi, tôi lên lầu trước.”

Sau khi nhìn Kha Kha lên lầu, Dương Nguyên Nhất đến bên cạnh Ngụy Duyên Khanh, ôn tồn hỏi: “Anh không sao chứ? Hay là chúng ta từ bỏ ủy thác, quay về đi.”

Ngụy Duyên Khanh tựa trán lên vai cậu, đè lại động tác của cậu muốn lui về phía sau: “Đừng nhúc nhích, để tôi dựa một chút.”

Thân thể Dương Nguyên Nhất cứng ngắc: “Sếp, anh thực sự không sao chứ?”

Ngụy Duyên Khanh: “Không sao. Không nghỉ ngơi tốt, dễ mệt thôi.”

Dương Nguyên Nhất dần thả lỏng thân thể: “À, vậy sao anh còn muốn đi theo?”

“Tôi không đi, dựa vào tên hói kia giúp em?”

Mắng ai hói đó?! Vương Tiểu Hồng suýt chút nữa đã chửi ầm lên, nhưng nhìn sếp Ngụy ở đối diện nhìn như tái nhợt suy yếu nhưng thực tế có thể giết hấn trong nháy mắt, hấn chỉ có thể lựa chọn câm miệng, ngay cả phản bác cũng không dám. Nghẹn khuất cảm giận chạy ra ngoài, bứt tóc vốn chỉ còn mấy cọng, cuộn thành vòng tròn nguyên rửa đôi cầu nam nam bên trong.

Dương Nguyên Nhất yếu ớt nói: “Sếp, anh không nên nói Vương Tiểu Hồng như vậy.” Vốn là đầu hói, nói thêm sẽ không bị hói sao?

Ngụy Duyên Khanh hừ một tiếng: “Tôi nói không phải sự thật?”

Quả thực là sự thật. Dương Nguyên Nhất bất đắc dĩ, nhớ đến Vương Tiểu Hồng chỉ còn loe ngoe vài cọng trên đầu, bất giác bật cười.

Đôi mắt cong cong, có vẻ trẻ con không ít. Ngụy Duyên Khanh đã lâu không thấy Dương Nguyên Nhất như vậy, tự tại, thoải mái, vui vẻ, không phải là mặt mày căng thẳng hoặc là tươi cười ầm áp nhưng lại giữ khoảng cách nhất định. Trong lúc vui vẻ anh mở miệng hỏi: “Em có nghĩ tới tái giá không?”

Trong phút chốc bầu không khí ngưng đọng. Nụ cười trên gương mặt Dương Nguyên Nhất dần biến mất, lui ra xa nhìn thẳng Ngụy Duyên Khanh, sau một lúc lâu lắc đầu: “Tang chồng phải thủ tiết ba năm.”

Ngụy Duyên Khanh hơi trợn mắt: “Còn chưa tới ba năm sao?” Rõ ràng đã qua bốn năm.

Dương Nguyên Nhất nghiêm túc: “Bốn bỏ năm lên*, mười năm.”

(Bốn bỏ năm lên: quy tắc làm tròn chữ số thập phân)

Một lúc sau, Ngụy Duyên Khanh yếu ớt nói: “Ai dạy toán cho em?”

Dương Nguyên Nhất mỉm cười: “Tiên phu.”

First blood!*

(First blood: chiến công đầu, nhận được ưu thế để chèn ép đối thủ)

Lúc này Ngụy Duyên Khanh mới nhớ ra, ban đầu quả thật là anh dạy kèm Dương Nguyên Nhất.

Lúc này, Tô Thanh Xán xuống lầu thấy hai người, hai tay khoanh lại, mặc dù không có thái độ ngạo mạn nhưng có vẻ hơi xa cách, cũng may coi như lễ phép. Đối với lần này, Dương Nguyên Nhất không thèm để ý.

Tô Thanh Xán rất đẹp, chỉ là mặc đồ thường cũng có vẻ tươi đẹp tứ phía.

Không hổ danh là nữ minh tinh đang nổi.

Tô Thanh Xán hỏi: “Các người chính là nhân viên của văn phòng dị văn mà Chu đại sư giới thiệu?”

Văn phòng dị văn? Chu đại sư?

Dương Nguyên Nhất nhướng mày.

Tác giả có lời muốn nói:

Dương Nguyên Nhất (thất vọng): A, tôi cũng muốn ship CP.

27. Chương 26: Hoa Thược Dược Màu Đen (2)

Tô Thanh Xán nhướng mày: “Các người không biết Chu tiên sinh?”

Ngụy Duyên Khanh đờ Dương Nguyên Nhất lại, ngồi sau lưng cậu, cảm dựa trên vai cậu, ngược đời mắt âm u sâu không thấy đáy. Anh nói: “Chúng tôi không biết người kia, cũng không phải văn phòng dị văn gì đó. Có thể đã xảy ra hiểu lầm, bây giờ chúng tôi đi ngay.”

Dương Nguyên Nhất kinh ngạc quay mặt sang nhìn sườn mặt Ngụy Duyên Khanh, nhưng không mở miệng nói chuyện, chỉ là yên lặng theo dõi diễn biến.

Tô Thanh Xán biến sắc, lập tức oang oang gọi trợ lý Kha Kha. Chờ sau khi trợ lý hiểu rõ ngọn nguồn liền giải thích: “Chị Tô, không phải là văn phòng dị văn, Chu tiên sinh nói là văn phòng thám tử.”

Nghe vậy, Tô Thanh Xán mới biết thì ra là mình làm sai, nhưng cô cũng không xin lỗi mà chỉ nói: “Tôi mặc kệ các người là văn phòng thám tử hay văn phòng dị văn, dù sao tôi cũng không tin các người. Kha Kha, gọi điện cho Chu tiên sinh, nói là chị ra giá gấp đôi, mời hẳn qua đây.”

Kha Kha vâng một tiếng rồi xuống dưới gọi điện thoại, Tô Thanh Xán thì vẫn ngồi bên cạnh buồn bực.

Ngụy Duyên Khanh hầu như dựa cả thân thể vào người Dương Nguyên Nhất, mà Dương Nguyên Nhất lại mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, không có nửa điểm tức giận. Thái độ hai người khá yên lặng thậm chí là không quan tâm làm người khác cảm thấy có vẻ là Tô Thanh Xán cố tình gây sự, làm cô cảm thấy có hơi xấu hổ, trong lòng càng không thích hai người.

Tô Thanh Xán xoay xoay vai, cảm thấy lưng hơi ngứa, lại có chút đau nhức, trong lòng biết là đóa tà hoa yêu dị trên người lại bắt đầu tác quái. Cô phiền não không thôi, rút điều thuốc châm lửa, “cạch” một cái ném bật lửa lên mặt bàn.

Dương Nguyên Nhất ngược mắt, nhìn gương mặt cầu kính của Tô Thanh Xán trong làn khói lượn lờ, biểu tình âm trầm không kiên nhẫn. Sau lưng cô là mặt tường màu đen trơn nhẵn, mặt tường phản chiếu cảnh

tượng trong phòng khách, bao gồm mọi người.

Trong mắt bỗng nhiên lóe lên, khi nhìn sang thì phát hiện mặt tường trơn nhẵn phản chiếu một đóa hoa. Rễ hoa, thân hoa, nhụy hoa trông rất sống động, rễ cây dọc theo thân thể Tô Thanh Xán chậm rãi di chuyển, nhụy hoa cực lớn điểm lệt như đầu rắn thử ngửi mùi. Nhụy hoa chạy đến sau gáy Tô Thanh Xán, bỗng nhiên nở rộ lộ đầy răng nhọn, há mồm cắn rách một lỗ trên gáy cô, linh hoạt chui vào.

Dương Nguyên Nhất chợt nghiêng người về trước, dẫn tới sự chú ý của hai người.

Ngụy Duyên Khanh thấp giọng hỏi cậu: “Làm sao vậy?”

Dương Nguyên Nhất bị Ngụy Duyên Khanh dời lực chú ý, khi ngược mắt nhìn về phía Tô Thanh Xán một lần nữa, phát hiện trên người cô hoàn toàn không có đóa hoa quỷ dị, trên mặt tường cũng không có.

Hoa mắt sao?

Tô Thanh Xán nhìn sắc mặt cậu đột nhiên biến đổi, sau đó lại dường như không có việc gì ngồi về chỗ cũ, không khỏi khẽ nguyên rủa: “Thần thần thao thao.” Lập tức cảm thấy đầu đau đớn, không khỏi hít hà một tiếng, khó chịu cố gắng ôm đầu.

Dương Nguyên Nhất nhỏ giọng hỏi Ngụy Duyên Khanh: “Sếp, lúc nãy anh có thấy hoa không?”

Ngụy Duyên Khanh nhìn chằm chằm cần cổ trắng nõn của Dương Nguyên Nhất gần trong gang tấc, phát hiện rằng hơi ngứa. Anh hơi nheo mắt lại, không biết cần xuống có chảy nước sốt không nhỉ?

“Sếp?”

Ngụy Duyên Khanh thoáng lui về phía sau, trong lòng tiếc nuối thở dài, nhưng nét mặt vẫn lạnh nhạt trước sau như một: “Không thấy.”

Thực sự là nhìn nhầm? Dương Nguyên Nhất không có cận thị, thời gian nghỉ ngơi đủ đầy, tinh thần cũng tốt, sau khi vào cửa không chạm qua bất kỳ thức ăn nước uống nào. Trên cơ bản có thể loại trừ ảo giác, loại trừ khả năng nhìn nhầm, cho nên thật sự có một đóa hoa quần lên người Tô Thanh Xán, chui vào đầu cô.

Lúc này, Kha Kha cầm di động chạy tới bên Tô Thanh Xán nói nhỏ vài câu. Tô Thanh Xán nghe vậy liền biến sắc, giật lấy di động nói: “Chu tiên sinh, ngài không nhận ủy thác của tôi là có ý gì? Ngại ít tiền sao? Tôi có thể tặng, tùy ngài ra giá, chỉ cần ngài có thể cứu tôi.”

Dương Nguyên Nhất lẩm bẩm: “Tôn lão có nói Tô Thanh Xán không chỉ thuê chúng ta, còn thuê văn phòng thần quái Chu thị. Nhưng bây giờ bên kia đổi ý?”

Ngụy Duyên Khanh không nói gì, thần sắc lạnh nhạt tối tăm, thoáng như mất tinh thần.

Không biết người bên kia đầu dây nói gì, rất nhanh trấn an tâm tình của Tô Thanh Xán. Cô nhìn hai người Dương Nguyên Nhất và Ngụy Duyên Khanh, trong mắt hàm chứa hoài nghi không cách nào che giấu. Cô hỏi: “Ngài nói thật? Không gạt tôi?”

Dương Nguyên Nhất: “Chu tiên sinh kia nói cái gì?”

Ngụy Duyên Khanh: “Nếu như cô muốn sống, tốt nhất là thuê ”Monster“. Bọn họ là người duy nhất có thể cứu cô.”

Dương Nguyên Nhất kinh ngạc: “Có thật không?”

Ngụy Duyên Khanh: “Không biết.”

Dương Nguyên Nhất lườm lườm, Ngụy Duyên Khanh nhún vai mỉm cười: “Đại khái là ý như vậy, không sai lắm đâu.”

Quả nhiên, sau khi Tô Thanh Xán cúp điện thoại liền mỉm cười với bọn họ rồi nói: “Xin lỗi, tôi vốn có chút hiểu lầm mọi người, nhưng lúc này đã giải quyết hiểu lầm xong rồi. Cho nên bây giờ tôi quyết định thuê các người, các người hẳn biết tôi là ai ——”

“Xin lỗi, chúng tôi từ chối ủy thác của cô.” Ngụy Duyên Khanh trực tiếp cắt ngang lời Tô Thanh Xán.

Nụ cười ngọt ngào của Tô Thanh Xán cứng đờ: “Các người có ý gì?”

“Lời đã nói ra như bát nước đổ đi, không thu lại được.” Ngụy Duyên Khanh đứng dậy, kéo Dương Nguyên Nhất đi như muốn rời khỏi đây, mà Vương Tiểu Hồng vốn ở bên ngoài chơi thỏa thích vừa vào cửa liền nghe từ chối ủy thác, hưng phấn mỉm cười toe toét.

Tô Thanh Xán thở hổn hển, đầu càng đau. Cô cũng muốn bảo bọn họ cút, thích thì đi đi, chỉ là nghĩ đến Chu tiên sinh đặc biệt nhấn mạnh, trong lòng cũng hơi lo lắng. Nhưng vừa thấy Vương Tiểu Hồng mỉm cười không kịp chờ rời khỏi nơi này, đột nhiên phần nộ đến cực điểm, cô không nói giữ lại nữa.

Dù sao Chu tiên sinh đã nhận ủy thác của cô, những người này không cứu thì sẽ có người khác cứu cô!

Càng nghĩ như vậy liền càng cảm thấy như có ngọn lửa cháy trong lòng ngực, cháy sạch tâm can tỳ phế đến mưng mủ, cảm giác rất khó thở. Trong đầu như có một con rắn bò lòng vòng, ở trong đầu vừa ăn não vừa lắc nhai vui đùa, làm cô càng muốn nổi điên hết lớn.

Trợ lý Kha Kha thấy tình trạng của Tô Thanh Xán không ổn, nhanh chóng đỡ cô dậy, lo lắng hỏi: “Chị Tô? Chị Tô! Chị không sao chứ? Chị đừng làm em sợ ——”

Lúc nâng mặt Tô Thanh Xán lên, đối diện cặp mắt chỉ còn lại trùng trắng kia thì Kha Kha lại càng hoảng sợ, sau đó thấy gương mặt Tô Thanh Xán vằn vẹo dữ tợn càng khấn trượng hơn.

Tô Thanh Xán bỗng nhiên mỉm cười, nụ cười cực kỳ quỷ dị, trong nháy mắt làm Kha Kha sinh lòng sợ hãi. Trái tim như bị lạnh lẽo siết chặt, không thể động dậy, mắt mở trừng trừng nhìn Tô Thanh Xán nằm sấp xuống bắt đầu bóp cổ mình.

Trong nháy mắt đó, không biết vì sao Kha Kha lại liên tưởng đến hung thủ giết người liên hoàn làm rung chuyển xã hội.

Tô Thanh Xán, giống như một hung thủ tàn nhẫn biến thái máu lạnh, xem việc giết người là nghệ thuật, xem liếm dòng máu ấm áp là hưng phấn điên cuồng.

Khi đi tới cửa, Dương Nguyên Nhất bỗng nhiên quay đầu lại thì trùng hợp thấy cảnh này, lúc đó Kha Kha đã sắp bị Tô Thanh Xán bóp gãy cổ. May là cậu có cảm giác nên đột ngột quay đầu lại, nhanh chóng ra tay cứu Kha Kha.

Mà ở một giây tiếp theo Tô Thanh Xán khôi phục bình thường, sắc mặt trắng bệch hỏi: “Tôi... Làm sao vậy?”

Dương Nguyên Nhất vô thức nhìn về phía Ngụy Duyên Khanh, anh đứng nghiêng, vóc người thon dài. Bởi vì ngược sáng nên Dương Nguyên Nhất không thấy rõ vẻ mặt của Ngụy Duyên Khanh, đương nhiên không đoán được suy nghĩ của anh.

Dương Nguyên Nhất dìu Kha Kha dậy, giải thích với Tô Thanh Xán: “Lúc nãy cô suýt chút nữa bóp gãy cổ cô ấy.”

Thần sắc Tô Thanh Xán đại biến, muốn phản bác nhưng khi thấy vết tích cực kỳ rõ ràng trên cổ trợ lý Kha Kha, cô ngay người không mở miệng phản bác được. Ở đây người có khả năng động thủ nhất chỉ có cô ta, cổ quái nhất cũng là cô ta. Không ai ngoài bản thân cô có thể biết rõ đóa yêu hoa quỷ dị trong thân thể tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng đối với cô.

Dương Nguyên Nhất hỏi: “Đó là hoa gì?”

Tô Thanh Xán: “Cái gì?”

Dương Nguyên Nhất: “Tôi mới vừa nhìn thấy một đóa hoa cực kỳ lộng lẫy tiến vào đầu cô.”

Tô Thanh Xán hoảng sợ ôm đầu, lập tức nghi ngờ rồi kinh ngạc hỏi: “Cậu nhìn thấy? Cậu có thể nhìn thấy đóa hoa đó?!”

Dương Nguyên Nhất: “Cô cũng biết?”

“Tôi đương nhiên biết! Nếu không thì sao tôi lại cầu xin Chu tiên sinh ——” Tô Thanh Xán liếc nhìn trợ lý Kha Kha, nói với cô ấy: “Kha Kha, em lên lầu trước đi.”

Kha Kha nhìn mấy người ở đây, trong lòng vẫn còn sợ hãi, vừa nghe liền gật đầu rồi lên lầu.

Thấy trợ lý rời đi, Tô Thanh Xán tiếp tục nói: “Nửa năm trước tôi chợt phát hiện trên người mình mọc một đóa hoa. Ban đầu đóa hoa rất nhỏ, chỉ là nụ hoa, sau đó lớn cỡ miệng chén, lại chậm rãi nở hoa. Trước kia là màu trắng, dần dần biến thành phấn hồng, đỏ hồng, đến cuối cùng đậm đến tận cùng rồi biến thành màu đen. Nó chậm rãi nở rộ, vị trí cũng thay đổi nhiều lần ——”

“Ban đầu tôi nghĩ là hình xăm dán lên. Tôi cảm thấy rất mơ hồ, muốn đi xóa, nhưng người xăm nói cho tôi biết hoa này sinh trưởng trong da thịt, hoàn toàn không xóa được. Tôi kiên trì muốn xóa, nhưng một ngày sau phát hiện vị trí hình xăm thay đổi. Tôi cho rằng mình nhớ nhầm, nhưng qua thêm một ngày, vị trí lại thay đổi, lúc này tôi mới phát hiện, đóa hoa này... Nó sống! Nó phát triển trong thân thể tôi, lấy máu thịt của tôi làm thức ăn, cho nên cánh hoa càng ngày càng đỏ, đỏ đến mức biến thành màu đen.”

Tô Thanh Xán sợ hãi nuốt nước bọt, nói tiếp: “Nếu như vô hại, tôi cũng chỉ cảm thấy quái dị mà thôi, dù sao hoa thực sự rất đẹp. Mỗi người nhìn thấy đóa hoa trên người tôi đều sẽ mê luyến tán thưởng, bởi vậy tôi đạt không ít cơ hội... Đúng, kỳ thực tôi không nổi tiếng, không có tài nguyên không ai nâng đỡ, nguyên một năm không nhận được thông cáo. Nhưng từ khi đóa hoa xuất hiện trên người tôi, tôi bắt đầu đổi vận.”

“Tôi thực sự cho rằng ông trời thiên vị, cho đến khi ——” Tô Thanh Xán lại hoảng sợ nuốt nước bọt: “Cho đến khi có người chết trước mặt tôi. Cô ấy... Chết thay tôi, nhưng tin tức cái chết của cô ấy bị người ngoài giới xem là ngoài ý muốn. Mà người trong giới đều cho rằng tôi nuôi thứ tà môn, đoạt vận may của người khác còn hại chết người ta. Tôi khó có thể giải bày, bởi vì con đường của tôi càng lúc càng bằng phẳng.”

Dương Nguyên Nhất nghe Tô Thanh Xán trần thuật xong, cũng không quá đồng tình với cô. Cậu nói: “Nửa năm trước đóa hoa này đã mọc trên người Tô tiểu thư?”

Tô Thanh Xán gật đầu: “Đúng.”

Dương Nguyên Nhất lại hỏi: “Như vậy, lần đầu tiên có người chết trước mặt cô là khi nào?”

Tô Thanh Xán: “Hai tháng trước.”

“Hai tháng trước đã xảy ra chuyện, vì sao bây giờ mới nghĩ đến ủy thác cao nhân tìm giúp đỡ?” Dương Nguyên Nhất lặng lẽ nhìn cô, rõ ràng ánh mắt tĩnh lặng lại sắc như dao, đâm thẳng ngực trái của cô,

làm cô chột dạ không thôi.

Tô Thanh Xán mất tự nhiên quay đầu đi: “Khi đó... Tôi không biết có liên quan đến đóa hoa này.”

Nghe vậy, Vương Tiểu Hồng cười nhạo.

Tô Thanh Xán càng không được tự nhiên: “Tôi thật sự không biết... Nếu không phải sau này tôi phát hiện mình bị ảnh hưởng, trở nên điên cuồng hơn thì tôi cũng sẽ không hoài nghi...”

Người bình thường sẽ hoài nghi đóa hoa cổ quái, Tô Thanh Xán không hoài nghi có lẽ là sợ đường nghề bị ảnh hưởng. Về phần hiện nay đóa hoa mang đến hậu quả gì cho cô, làm cô không thể không cầu xin giúp đỡ tiêu diệt đóa hoa kia —— nhìn cô rảnh rỗi ở nhà là có thể đoán được.

Dương Nguyên Nhất không có hứng thú phán xét Tô Thanh Xán, nhưng nếu mặc kệ cô thì sẽ có nhiều người chết hơn.

Mới vừa nghe Dương Nguyên Nhất có thể thấy đóa hoa yêu dị cổ quái kia làm Tô Thanh Xán tin tưởng năng lực của bọn họ, hơn nữa còn có Chu tiên sinh đề cử, tất nhiên là năng lực bất phàm.

Bởi vậy Tô Thanh Xán lo lắng bọn họ sẽ không giúp mình, cũng hối hận lời nói nghiêm trọng lúc này đã nói ra. Vì vậy cô vội khẩn cầu: “Tôi van xin các người mau cứu tôi, giúp tôi đi mà. Tôi thật sự không còn cách nào khác, tự đứng bị đóa hoa cổ quái quấn lấy, lúc bình thường còn bị ảo giác nghi thần nghi quỷ. Tôi biết đóa hoa hút máu thịt của tôi mà sống, nó sắp nở hoa rồi. Tôi có dự cảm, ngày nó nở hoa sẽ là ngày tôi chết.”

Căn cứ theo tài liệu Hạ Lan Lam thu thập được, thời điểm hoa nở sẽ phá da thịt nở rộ trong không khí, cũng là lúc Tô Thanh Xán tử vong.

Dương Nguyên Nhất nhìn về phía Ngụy Duyên Khanh: “Sếp, có nhận đơn này không?”

Dựa theo kinh nghiệm trước kia cùng với hiểu biết của Vương Tiểu Hồng đối với sếp, chỉ cần cổ chủ chọc giận sếp, bất luận cầu xin như thế nào sếp đều sẽ từ chối. Mỹ danh viết là: Nguyên tắc nam nhân.

Ngụy Duyên Khanh xoay người đối mặt chính diện với Tô Thanh Xán, giọng nói thanh lãnh: “Tăng giá gấp đôi thì chúng tôi sẽ nhận.”

Tô Thanh Xán vui vẻ: “Không thành vấn đề!”

Vương Tiểu Hồng: Aiz, đúng là đàn ông.

Đêm đó ba người Dương Nguyên Nhất ở trong khu nhà cao cấp của Tô Thanh Xán. Sau bữa cơm tối, Tô Thanh Xán nói cho ba người bọn họ biết: “Tôi cũng biết chút tin đồn về ”Hoa thực được màu đen“, nhưng nó được lưu truyền rất ít. Tôi cũng nhờ đóng phim ở nước ngoài, biết được chút tình huống từ miệng những người bản xứ.”

Dương Nguyên Nhất: “Có thể kể không?”

“Có thể.” Tô Thanh Xán gật đầu: “Nhưng nội dung rất ít, có người nói bắt đầu là một nữ minh tinh vô danh bị phân thân. Sau này lại xuất hiện hai thi thể, mà trải qua thẩm định đều phát hiện máu trên hai thi thể này đều biến mất. Lục phủ ngũ tạng cũng bị móc sạch, chỉ còn lại một đóa thực được diễm lệ nở rộ trên hai thi thể này.”

Trên cơ bản những tin tức này không khác gì Hạ Lan Lam từng nói, Dương Nguyên Nhất lại hỏi: “Còn nữa không?”

Tô Thanh Xán vừa hồi tưởng vừa nói: “Lúc ấy có một ông lão híp mắt nói với tôi, phải cẩn thận hoa thực được đen mê hoặc. Ông nói những nữ minh tinh vô danh dễ bị dễ mất tới, tất cả đều là cô họ gây ra, cô không cam lòng vô danh rồi già đi. Ông chỉ nói những thứ này, nhưng mà tôi nghe được có liên quan đến truyền thuyết đô thị ”Hoa thực được màu đen“, trên cơ bản liên quan đến huyền án thế kỷ.”

Vương Tiểu Hồng: “Chẳng lẽ thật sự liên quan đến huyền án thế kỷ? Luôn có người sẽ từ các câu đố không thể giải thích rõ ràng ở hiện thực rồi phát huy trí tưởng tượng của mình, hư thực đan xen, bảo sao hay vậy, cuối cùng hình thành một truyền thuyết đô thị hoàn chỉnh chân thật.”

Dương Nguyên Nhất lắc đầu: ” “Tất cả đều là do cô gây ra, cô không cam lòng vô danh rồi già đi.” Trong lời này, “cô” hẳn là có liên quan đến tồn tại của truyền thuyết đô thị “Hoa thực được màu đen, ”cô” già đi, chính là nữ minh tinh bị giết chết trong huyền án thế kỷ.”

Vương Tiểu Hồng: “Cho nên ”cô” là người khác?”

Ngụy Duyên Khanh: “Ý của em chắc là cái bắt đầu của truyền thuyết đô thị ”Hoa thực được màu đen” không có liên quan đến huyền án thế kỷ trước đây?”

Dương Nguyên Nhất gật đầu: “Đúng.”

Ngụy Duyên Khanh cảm thấy khá hứng thú, vốn trong văn phòng thám tử có khá ít tư liệu về truyền thuyết đô thị Hoa thực được màu đen, trong đó đa phần tin tức đều xuất phát từ Tôn lão và Hạ Lan Lam. Thế nhưng hiện tại Dương Nguyên Nhất trực tiếp bác bỏ tư liệu mà trước kia bọn họ điều tra được, tương đương với bọn họ phải điều tra nơi xuất phát chân chính của truyền thuyết đô thị Hoa thực được màu đen thêm một lần nữa.

Căn cứ theo miêu tả của Tô Thanh Xán, nếu như ông lão kia không nói dối, vậy thì quả thật có thể điều tra theo phỏng đoán của Dương Nguyên Nhất.

Ngụy Duyên Khanh hơi suy tư: “Không nhất định là hoàn toàn không liên quan.”

“Hử?” Dương Nguyên Nhất quay đầu sang.

Ngụy Duyên Khanh: “Dù ban đầu người tạo ra truyền thuyết đô thị này không muốn liên quan đến huyền án, nhưng trong quá trình truyền ra, rất nhiều người sẽ liên tưởng đến huyền án này. Tung tin vịt, thêu dệt, hỗn tạp, cuối cùng hình thành dị văn hoàn toàn mới.”

Dương Nguyên Nhất: “Lý do?”

Ngụy Duyên Khanh: “Phân thân.”

Trong dị văn, nữ minh tinh chết đều do phân thân.

Dương Nguyên Nhất: “Có lý.”

Vương Tiểu Hồng liếc mắt nhìn toàn bộ quá trình hai người một hỏi một đáp, trao đổi tự nhiên hơn nữa vô cùng ăn ý. Hơn phân nửa thời gian hắn còn dừng lại tại một nghi vấn thì bọn họ đã liên tưởng đến người có khả năng và nêu vấn đề mới, quả thật có thể nói là —— thần giao cách cảm!

Hắn liếc nhìn sang Tô Thanh Xán ngồi bên cạnh cũng trưng ra vẻ mặt ngơ ngác, đột nhiên phát hiện trong bốn người cũng chỉ có Ngụy Duyên Khanh và Dương Nguyên Nhất là sóng vai ngồi chung một chỗ, dựa rất gần.

Đã đến trình độ không chút che giấu rồi mà còn mạnh miệng nói không có liên quan, không quen biết! Hừ! Tâm tư của người đã kết hôn vừa phức tạp lại bí ẩn, còn đặc biệt làm ra vẻ.

Vương Tiểu Hồng bóc sạch tóc thành đầu bóng lưỡng, vẫn là tộc thủy quỷ hết sức ngay thẳng thật thà, nhìn trúng liền lên, tuyệt không ngại ngùng.

Dương Nguyên Nhất quay đầu hỏi Tô Thanh Xán: “Nửa năm trước cô có bao giờ gặp chuyện kỳ lạ chưa? Hoặc là xảy ra những chuyện khác mới làm cô trêu chọc tới hoa thực được đen.”

Sắc mặt Tô Thanh Xán hơi bối rối: “Chuyện nửa năm trước tôi cũng không nhớ rõ —— à, đúng rồi! Một tuần trước khi phát hiện có hoa thực được mọc trên người, tôi cùng tổ kịch đang quay một bộ phim trên sa mạc. Lúc đó tôi cần hình xăm, dán hình xăm chính là một đóa thực được trắng. Lúc đó cùng tổ... Có một nữ minh tinh đang nổi, có hơi kỳ quái.”

Dương Nguyên Nhất: “Kỳ quái thế nào?”

Tô Thanh Xán: “Lúc đó trong tổ kịch có rất nhiều người sợ cô ta, tình cảnh tương tự như tôi bây giờ. Năm ngoái cô ta đột nhiên nổi danh như cồn, vốn là mặt trời ban trưa, nhưng nhìn cô ta rất tiêu tụy, sợ hãi, giống như là bị thứ gì bám lên người. Mọi người trong tổ kịch trốn cô ta, len lén bàn tán, nói là cô ta nuôi đồ tà môn bị phản phệ.”

Vương Tiểu Hồng: “Tôi rất muốn hỏi thứ tà môn trong miệng cô rốt cuộc là cái gì?”

Tô Thanh Xán vén tóc ra sau tai, do dự một lát rồi nói: “Nuôi Mạn Đồng cổ, thỉnh tứ diện long vương, vân vân... Chủ yếu là để sửa vận, nổi tiếng. Còn có một loại khác...” Cô làm tư thế như thoa son môi, cánh môi đỏ thắm phun ra lời nói lạnh lẽo: “Tên là Thi Hồng, dùng mỡ xác chết để làm ra son môi, thoa lên môi, có người nói có thể giữ được sự nổi tiếng. Cô ta... Nghe nói chính là làm cái thứ này.”

Dương Nguyên Nhất: “Đó là ai?”

Tô Thanh Xán: “Tôn Tình Tình.”

Dương Nguyên Nhất lập tức lấy di động tìm kiếm Tôn Tình Tình trên baidu, tin tức được tìm kiếm đều là Tôn Tình Tình đột nhiên chết thảm, thân thể bị chặt thành hai đoạn. Tôn Tình Tình đã từng nổi tiếng một năm, nhưng sau đó lại nhanh chóng bật vô âm tín.

Xem tất cả tin tức đều không có nói tới hoa thực được đen, Dương Nguyên Nhất nói: “Tuy rằng rất khả nghi, nhưng không có sự xuất hiện của hoa thực được đen, hẳn là có thể loại trừ Tôn Tình Tình.”

“Không phải.” Sắc mặt Tô Thanh Xán rất khó coi, chật vật nói: “Khi đóa hoa đang sống, mắt thường không nhìn thấy nó, hình như nó có thể che mắt người, giống như quỷ che mắt, phải mượn kính để phản chiếu.”

Dương Nguyên Nhất ngẩng đầu: “Cái gì? Thế nhưng ——” Ảnh chụp Hạ Lan Lam lưu trữ quả thật có thể thấy hoa thực được đen trên thi thể.

Ngụy Duyên Khanh: “Nguyên lý giống nhau, có lẽ sau khi hoa nở không thể che lấp.”

Dương Nguyên Nhất trầm mặc một lúc, sau đó bảo Tô Thanh Xán nói rõ ràng.

Tô Thanh Xán khoa tay múa chân nói: “Chỉ khi thông qua gương, cửa sổ thủy tinh, mặt tường trơn nhẵn phản chiếu, hoặc là chụp ảnh tôi mới có thể thấy đóa thực được đen. Nhưng mà đa số thời gian ta không tìm được vị trí của nó, nó đang sống. Tôi để những người khác nhìn, bọn họ không nhìn thấy, nhưng lúc cần thì người khác có thể thấy.”

Cho nên khi Dương Nguyên Nhất nói cậu cũng thấy đóa thực được đen thì Tô Thanh Xán cực kỳ khiếp sợ.

Dương Nguyên Nhất: “Nhưng những nữ minh tinh khác sau khi chết lại chụp được hoa thực được đen đã

nở rộ —— không đúng, Tôn Tình Tình tử vong, không có lý nào không chụp ảnh. Nếu chụp ảnh, làm sao có thể không chụp được hoa thược dược đen? Hình ảnh quỷ dị như thế, hẳn phải bị đưa lên thời sự mới đúng.”

“Cho nên đó là một trọng điểm đáng ngờ, có thể làm điểm đột phá.”

Âm thanh đột nhiên xuất hiện hấp dẫn mọi người nhìn về phía huyền quan, liền thấy ở huyền quan có một người đàn ông tuấn tú tóc dài, tuổi còn trẻ đang đứng đó. Người đàn ông thiên về xu hướng thoải mái, khí chất như gió xuân, lúc cười lên thì như mắt hồ ly, bớt một chút khí chất ôn hòa, trái lại có vẻ xảo quyệt.

Nhưng nhìn tổng thể, đó là một người đàn ông ưu tú.

Tô Thanh Xán kinh ngạc kêu: “Chu tiên sinh, ngài đã tới?!”

Người này chính là người xây dựng nên văn phòng thần quái Chu thị, Chu Linh Tê.

Chu Linh Tê vừa đi vừa nói chuyện: “Chào mọi người, tôi là Chu Linh Tê, cũng nhận ủy thác của Tô tiểu thư. Hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Hắn đi về phía chỗ ngồi của Vương Tiểu Hồng, lưng ghế dựa rất lớn che cả người Vương Tiểu Hồng, chỉ lộ ra cái đầu bóng lờng. Chu Linh Tê nhìn Ngụy Duyên Khanh, hai người đối diện, đều là mặt không cảm xúc, không biết sâu cạn.

Vừa thấy trước mắt xuất hiện một vật thể nhẵn bóng màu da người lớn như miệng tô, Chu Linh Tê liếc một cái, lòng bàn tay cực kỳ ngứa ngáy, nhịn không được phủ lên, phát hiện xúc cảm cực kỳ tốt.

Vì vậy hắn vừa xoa nắn vừa thoải mái nói: “Không gạt các vị, tôi đã từng nhận ủy thác của Tô Tình Tình. Đáng tiếc bởi vì thiếu tin tức, hơn nữa Tôn Tình Tình có ý giấu diếm dẫn đến phương hướng điều tra xuất hiện sai lệch, cuối cùng thất bại.”

Những người còn lại ngoại trừ Ngụy Duyên Khanh đều dùng sắc mặt quái dị nhìn hắn, sau đó lại nhìn Vương Tiểu Hồng mặt siêu lạnh lùng.

Ngụy Duyên Khanh khẽ nói: “Không có tài cán.”

Nụ cười của Chu Linh Tê đông cứng, nhưng lập tức cười hai tiếng như không có gì xảy ra, có vẻ rất độ lượng, chỉ là sức lực xoa nắn trở nên lớn hơn.

Vương Tiểu Hồng âm trầm nói: “Thoải mái không?”

Chu Linh Tê cúi đầu nhìn, theo phản xạ lắc một cái —— răng rắc!

Vương Tiểu Hồng xoay cổ qua!

28. Chương 27: Hoa Thược Dược Màu Đen (3)

Sau khi Chu Linh Tê xoay cổ của Vương Tiểu Hồng, hết sức xin lỗi: “Tôi không thấy ngũ quan, còn tưởng là đạo cụ dùng để mát xa tay.” Hắn nhìn cái đầu trụ lủi bóng loáng của Vương Tiểu Hồng, dùng giọng nói rất chân thành: “Kiểu tóc đẹp.”

Vương Tiểu Hồng co rút khóe môi, ngoài cười nhưng trong không cười: “Không sao, cảm ơn.” Nhưng trong ánh mắt của Vương Tiểu Hồng lại mơ hồ tràn ngập ganh ghét —— Chu Linh Tê có một đầu tóc vừa dài vừa dày.

Dương Nguyên Nhất kéo Vương Tiểu Hồng qua bên cạnh cậu, tranh thủ hỏi: “Không phải lúc này trên đỉnh đầu còn chút tóc sao?”

Vương Tiểu Hồng không cảm xúc: “Nhỏ sạch rồi.” Nhỏ hết tất cả quần thành vòng nguyên rửa người có gia đình.

Dương Nguyên Nhất an ủi hắn: “Sau khi kết thúc ủy thác này, anh sẽ mua một thùng thuốc mọc tóc cho em.”

Vương Tiểu Hồng vuốt cái đầu bóng lờng, lấy ra mũ luôn mang theo bên mình rồi đội lên: “Cảm ơn anh, nhưng em có tích trữ trong nhà kho, có thể sử dụng tám năm mười năm.”

“Vậy thì tiếc thật.” Dương Nguyên Nhất trầm mặc một lúc rồi thấp giọng hỏi: “Hữu dụng không?”

Vương Tiểu Hồng: “Anh nói sao?” Đầu của hắn còn đang phát sáng đây, hỏi cái này là có ý gì?

Dương Nguyên Nhất khoát tay không kích thích Vương Tiểu Hồng nữa, lui trở về bên người Ngụy Diên Khanh. Cúi chỗ dựa vào Ngụy Diên Khanh nên cậu vô thức quay đầu nhìn sang, đối diện ánh mắt đầy ý cười của người kia, cậu chớp mắt một cái rồi nhanh chóng quay mặt đi... Qua một lúc lại liếc liếc Ngụy Diên Khanh thì thấy anh tựa lưng vào ghế, tay trái khoát lên tay vịn, dáng vẻ vô cùng buồn chán.

Dương Nguyên Nhất bình tĩnh tâm trạng, hỏi Chu Linh Tê: “Vừa này anh nhắc tới trọng điểm đáng ngờ, có phải là anh đã biết tin tức gì về truyền thuyết đô thị ‘Hoa thược dược màu đen’ mà chúng tôi không biết không?”

Chu Linh Tê gật đầu, cũng không có ý giấu diếm: “Làm thành ý hợp tác, tôi có thể nói cho mọi người biết —— thiết lập mê hoặc người khác của ‘Hoa thược dược màu đen’.”

Cái này có thể giải thích cho thứ gọi là ‘Quý che mắt’.

Nghe vậy, Dương Nguyên Nhất có chút nghi ngờ, mà vào lúc này Ngụy Diên Khanh ngược mắt, biểu tình buồn chán đã trở nên có chút chăm chú. Dương Nguyên Nhất thường xuyên quan tâm anh, ngay cả chính bản thân cậu cũng không biết tại sao mình lại vô thức quan tâm Ngụy Diên Khanh, nhưng hiện nay cũng không phải lúc suy nghĩ mấy thứ này.

Cậu vừa nghi ngờ vừa nhạy bén hỏi: “Thiết lập dị văn rất đặc thù đúng không?”

Lúc này Chu Linh Tê đưa mắt nhìn về phía Dương Nguyên Nhất, mang theo dò xét và tò mò. Nghe câu hỏi của Dương Nguyên Nhất giống như cậu không hiểu quá nhiều, dù sao đối với dị văn thì thiết lập dị văn chính là thường thức*.

(Thường thức: tri thức phổ thông về một vấn đề hay một chuyên ngành nào đó)

Ngụy Diên Khanh giải thích: “Kỳ thực có thể nói thiết lập dị văn chính là năng lực đặc thù của dị văn, trong mỗi truyền thuyết đô thị sẽ được giao cho một năng lực đặc thù riêng biệt, dị văn được sinh ra cũng sẽ có năng lực này.”

Nói cách khác, xử lý dị văn có một thiết lập nào đó sẽ cực kỳ khó khăn, nói rõ độ khó của ủy thác lần này sẽ tăng cao.

Dương Nguyên Nhất nhớ đến Ngụy Diên Khanh đã từng đề cập tới một dị văn bóng ma có thể ẩn thân, ngấm lại thì bóng ma có thể trốn bất kỳ chỗ nào sẽ có bao nhiêu đáng sợ. Bao gồm cả hoa thược được đen có thể mê hoặc người khác, thậm chí nó có thể điều khiển người khác hành hung.

“Nếu như lúc Tôn Tình Tình tử vong có người ở gần đó thì hoa thược được đen sinh trưởng trên người cô ta sẽ mê hoặc người kia, quả thực có thể giải thích được nghi ngờ tại sao không ai đưa tin về hoa thược được đen. Thế nhưng camera là vật chết, sẽ không bị mê hoặc —— căn cứ thiết lập ‘mê hoặc người khác’, thiết lập là ‘người’. Hẳn là ảnh chụp đã bị xử lý...” Dương Nguyên Nhất nhìn về phía Tô Thanh Xán càng ngày càng mê hoặc, biểu tình nghiêm túc chăm chú, cực kỳ hấp dẫn.

“Hiện nay ‘Hoa thược được đen’ sinh trưởng trên người Tô tiểu thư cũng không thể coi là bản thể dị văn, bởi vì căn cứ theo các sự kiện về hoa thược được đen quần lầy, sau khi hoa thược được đen nở ra gặp không khí sẽ bị héo rũ không lâu sau đó. Cho nên bản thể dị văn chân chính không ở nơi này. Chúng ta cần điều tra rõ dị văn ‘Hoa thược được đen’ chân chính, tìm ra bản thể dị văn chân chính rồi mới tiến hành xử lý.”

Chu Linh Tê nhìn Dương Nguyên Nhất, nhưng lại nói với Ngụy Diên Khanh: “Thành viên mới của văn phòng thám tử hả? Rất lợi hại.” Sau đó lại nói với Dương Nguyên Nhất: “Cậu có muốn đến văn phòng thần quái chúng tôi không? Tiền lương đãi ngộ cao hơn văn phòng thám tử gấp hai, ba lần.”

Dương Nguyên Nhất cười cười, từ chối: “Không học qua chu dịch*, phong thủy, không biết đạo thuật, thôi bỏ đi.”

(Chu Dịch: là tác phẩm kinh điển sau Liên Sơn, Quy Tàng, Kinh Dịch, là cơ sở của khoa học dự đoán, khoa học thông tin, ra đời từ vũ trụ quan đối lập thống nhất, là phương pháp luận của chủ nghĩa duy vật biện chứng, chỉ rõ quy luật và quy tắc phát triển, biến hóa của các sự vật trong vũ trụ)

Chu Linh Tê nhún vai: “Vây thôi.”

Trong lúc lơ đãng liếc sang Ngụy Diên Khanh thì anh đang dùng ánh mắt âm trầm nhìn hắn, Chu Linh Tê vô thức rung mình, nghi hoặc không hiểu tại sao mình chột tới Ngụy đại lão này.

Dương Nguyên Nhất nhìn tới nhìn lui hai người: “Các người quen nhau?”

Chu Linh Tê: “Trước đây từng hợp tác một lần. Tôi cho rằng lần này giỏi lắm là Ngô Ủy hoặc Hạ Lan Lam nhận ủy thác, không ngờ sếp Ngụy lại tự mình ra tay.” Hoàn toàn không ngờ tên tử trạch này nhận ủy thác, làm hắn phải kiểm tra kỹ thêm một lần nữa về độ khó của dị văn này.

Vương Tiểu Hồng: Không! Vấn đề không phải dị văn, chỉ là hôn nhân của phu phu có mâu thuẫn nhỏ khó giải quyết.

Ngụy Diên Khanh nhìn thẳng, hỏi: “Thất bại ủy thác của Tôn Tình Tình, cho nên chuyển sang văn phòng thám tử?”

Chu Linh Tê có dự cảm không tốt, chần chờ gật đầu: “Đúng vậy.”

Ngụy Diên Khanh: “Vô dụng chẳng khác gì trước đây.”

Chu Linh Tê sờ sờ mũi, cười khổ: “Chúng tôi không chuyên nghiệp trong việc đối phó dị văn... Được rồi.” Hắn không giải thích, dù sao trong mắt Ngụy Diên Khanh thì người của văn phòng hắn chỉ là khoa tay múa chân, mồm mép lưu loát, trên thực tế xử lý dị văn khủng bố... Quả thực không được.

Văn phòng thần quái Chu thị không giống như văn phòng thám tử quái vật kia toàn chọn dị văn, trên cơ bản văn phòng của hắn tuyển người thường. Bởi vậy không có thực lực đối phó với dị văn tương đối cường đại, mà bản thân hắn cũng không tiện nhúng tay.

Lúc Chu Linh Tê đang muốn nói chuyện thì Tô Thanh Xán đột nhiên cắt ngang đối thoại của bọn họ: “Tôi phải đi ngủ, thức thêm một chút nữa sẽ xấu da. Chuyện các người nói tôi nghe cũng không hiểu, ngày mai tôi có lịch trình nên phải dậy sớm.”

Cô vừa nói chuyện vừa đứng lên, muốn lên lầu về phòng ngủ. Dương Nguyên Nhất hỏi cô: “Cô còn có lịch trình?”

Tô Thanh Xán gật đầu: “Cái duy nhất trong nửa tháng, tôi không thể bỏ.”

Dương Nguyên Nhất nhíu mày, nghĩ đến Tô Thanh Xán phải đi quay chứng tỏ hành động của cô không bị hạn chế, dễ xảy ra những chuyện kinh khủng khác.

Tô Thanh Xán thấy sắc mặt mọi người đều kỳ lạ liền biết mình rước thêm phiền phức cho bọn họ, vì vậy đề nghị: “Mọi người có thể theo tôi, lịch trình ngày mai là một talkshow. Talkshow này là chương trình cuối cùng của Tôn Tình Tình trước khi cô ta gặp chuyện ngoài ý muốn, tôi cho rằng nếu như mọi người muốn tìm được bản thể của hoa thực được đen, hẳn là nên quan sát những người thường hay tiếp xúc với tôi.”

Nói thật thì có thể tiếp thu đề nghị của cô, hiện tại bọn họ cũng không biết bản thể dị văn ở chỗ nào. Mà nếu cho Tô Thanh Xán trốn ở nhà mãi thì e rằng chỉ làm tiêu hao sinh mệnh của cô, cũng không có hỗ trợ gì cho việc bắt dị văn.

Dương Nguyên Nhất đồng ý đề nghị, những người khác cũng không có ý kiến gì. Tô Thanh Xán vừa đi, những người còn lại mới yên tâm nói chuyện.

Vương Tiểu Hồng tò mò hỏi Chu Linh Tê: “Rõ ràng nửa năm trước chỗ anh nhận ủy thác của Tôn Tình Tình, kết quả cô ta vẫn bị giết. Vì sao Tô Thanh Xán còn có thể chọn các anh?”

Ngụ ý, rõ ràng là gà mờ sao còn có người phó thác sinh mệnh?

“Bởi vì văn phòng thần quái nổi danh trong giới giải trí, bọn họ cũng biết ban đầu là tôi nhận ủy thác của Tôn Tình Tình, hơn nữa Tôn Tình Tình luôn giấu diếm nói dối nên tôi mới thất bại.” Chu Linh Tê túm mái tóc dài, buộc lên cổ tay, lần thứ hai đưa tới ánh mắt đổ kỵ của Vương Tiểu Hồng.

Chu Linh Tê mỉm cười, mặt đẹp vô hại, đáng tiếc mắt cong cong như hồ ly đã phá hủy phần vô hại này. Hắn nói: “Ban đầu người tiếp thu ủy thác của Tôn Tình Tình là một ông lão trong văn phòng, nhưng ông ta không phải dị văn, cũng rất ít tiếp xúc với dị văn nên phán đoán sai lệch. Cho nên tôi nửa đường tiếp nhận, dưới tình huống này vốn cần có chủ phối hợp, nhưng Tôn Tình Tình đã bị hoa thực được đen mê hoặc, cố ý nói dối. Đợi đến khi tôi làm rõ thì cô ta đã bị giết. Không còn cách nào khác, chỉ có thể để dị văn ‘Hoa thực được màu đen’ sang một bên, cho tới bây giờ vì Tô Thanh Xán mới tiếp nhận lần thứ hai.”

Ngụy Diên Khanh xoay người nhìn thẳng Chu Linh Tê: “Cậu đã điều tra rõ thì có gì tìm tới văn phòng thám tử, còn muốn chia tiền một nửa?”

Chu Linh Tê thản nhiên thừa nhận: “Tôi không bắt được dị văn này.” Hắn nhún vai, nói như lẽ đương nhiên: “Đây là dị văn có thiết lập đặc biệt, dựa vào một mình tôi căn bản không bắt được nó.”

Nghe vậy, Dương Nguyên Nhất lại nghĩ hắn đang nói dối. Thiết lập đặc thù của hoa thực được đen chỉ nhằm vào ‘người’, Chu Linh Tê là dị văn, sẽ không bị thiết lập mê hoặc.

Chu Linh Tê tiếp tục cười: “Tôi không nói dối, bởi vì hoa thực được đen có hai thiết lập đặc thù.”

Dương Nguyên Nhất và Vương Tiểu Hồng rất kinh ngạc: “Hai cái?!”

So với Dương Nguyên Nhất thì Vương Tiểu Hồng càng kinh ngạc hơn, bởi vì hắn biết thân là dị văn có hai thiết lập rất khủng bố. Vương Tiểu Hồng cất tiếng: “Làm sao có thể có hai thiết lập đặc thù? Nếu vậy phải là dị văn trên cấp 4! Không đúng, dị văn trên cấp 4 không thể nào không có tiếng tăm, dị văn ngay cả tra cũng không tra được làm sao có thể phát triển thành dị văn có hai thiết lập đặc thù.”

Thiết lập tương đương với năng lực đặc thù, dị văn có năng lực đặc thù thực sự rất khó đối phó.

Chu Linh Tê lắc đầu, khẳng định rất chắc chắn: “Chỉ là dị văn cấp 2, nhưng may mắn có tận hai thiết lập.

Dương Nguyên Nhất: “Một thiết lập khác là cái gì?”

Chu Linh Tê cười tủm tỉm: “Không thể nói tất cả cho các người biết, các người phải lấy lợi thế ra trao đổi.”

Dương Nguyên Nhất quay đầu nhìn Ngụy Diên Khanh, vẻ mặt Ngụy Diên Khanh lạnh lùng, nhìn không ra tâm tình biến hóa, vì vậy hỏi anh: “Sếp?”

Ngụy Diên Khanh giật giật ngón trỏ: “Em xử lý.”

“Tôi?”

Dương Nguyên Nhất gật đầu, cậu cũng không dị nghị mà đáp ứng: “Vâng.”

Lúc này Chu Linh Tê mới thật sự kinh ngạc, không khỏi nhìn thẳng vào Dương Nguyên Nhất – thành viên mới trong văn phòng thám tử mà trước đây hẳn chưa thấy qua.

Dương Nguyên Nhất: “Anh muốn lợi thế gì?”

Chu Linh Tê hơi khựng lại, hỏi ngược: “Các người có cái gì?”

Dương Nguyên Nhất rất bình tĩnh: “Anh đã sớm kéo chúng tôi vào trong, trước tiên tung ra một thiết lập, sau đó dùng thiết lập khác của dị văn hấp dẫn chúng tôi. Nói cho cùng anh đã nghĩ xong điều kiện. Nếu đã như vậy thì đừng giả vờ nữa, nhanh vào chính sự đi, đừng lãng phí thời gian.”

Chu Linh Tê bỗng đứng vỗ tay cười vang: “Cậu thật biết điều! Nói thật, nếu như cậu muốn đến văn phòng chúng tôi, tôi khẳng định sẽ cho cậu đãi ngộ gấp đôi.”

Tiệc nuôi nhân tài đều chạy đến chỗ người đối diện, hẳn thở dài, sau đó thay đổi thành mặt nghiêm túc làm việc: “Văn phòng thám tử các người không cầu danh, nhưng văn phòng chúng tôi cần. Yêu cầu của tôi là, nếu như giải quyết ủy thác thành công, truyền đi phải là tên tuổi của văn phòng chúng tôi. Làm trao đổi, lần này chúng tôi cung cấp tin tức, tiền thuê chúng tôi không lấy, toàn bộ thuộc về các người.”

Dương Nguyên Nhất: “Được thôi.”

Lý do thoái thác mà Chu Linh Tê đã chuẩn bị xong đều bị nghẹn trong miệng, trở mắt nhìn Dương Nguyên Nhất: “Cậu không để ý?”

Dương Nguyên Nhất: “Không cần.”

Chu Linh Tê nỗ lực thuyết phục cậu: “Danh tiếng đó! Nếu như các người giải quyết sự kiện lần này chẳng khác nào nổi danh trong giới, sau đó sẽ có rất nhiều người tới ủy thác các cậu. Tài nguyên dồi dào chỉ trong nháy mắt!”

Dương Nguyên Nhất: “À.”

Chu Linh Tê: “....” Đùng như vậy, miệng hẳn cảm thấy tịch mịch.

Dương Nguyên Nhất giơ ngón trỏ lên: “Monster không cần danh tiếng, nó chính là chiêu bài. Bằng không anh cũng sẽ không đề cử Monster, hợp tác với chúng tôi.” Giơ ngón giữa lên, hai ngón tay song song: “Chúng tôi cũng sẽ không giả danh lừa bịp về bùa bắt quỷ.”

Châm biếm sắc bén đến nỗi không thể phản bác. Trực tiếp bị điểm danh ‘Giả danh lừa bịp’, Chu Linh Tê rất xấu hổ, sao hẳn lại nghĩ Dương Nguyên Nhất chất phác ngây thơ không hiểu quan hệ lợi và hại bên trong?! Có thể ngồi chung với Ngụy Diên Khanh và được tin tưởng, nhất định đều là quái vật.

Ngụy Diên Khanh cười khế, toàn bộ hành trình không nói lời nào, hoàn toàn là đáng về ‘Nguyên Nhất chính là người phát ngôn của tôi’.

Dương Nguyên Nhất: “Thiết lập khác của dị văn hoa thược được đen là gì?”

Chu Linh Tê: “Sát nhân cuồng ma.”

Dương Nguyên Nhất: “Cái gì?”

Chu Linh Tê: “Một thiết lập khác của dị văn hoa thược được đen chính là sát nhân cuồng ma, nó sẽ lợi dụng hoa thược được đen chọn con mồi, hưởng thụ lạc thú truy sát con mồi. Tôi có một cấp dưới, cũng nhận ủy thác của Tôn Tình Tình, gặp phải sát nhân cuồng ma kia, bị phân thân trong lúc vẫn còn sống.”

Đề cập đến chuyện này, giọng của Chu Linh Tê trầm xuống không ít. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao hắn không chần chừ nhận ủy thác của Tô Thanh Xán, dù sao hắn cũng phải cho cấp dưới đã hy sinh của mình một cái công đạo.

“Hầu như người trong văn phòng thần quái Chu thị đều là người thường, bọn họ không đối phó được con sát nhân cuồng ma kia.”

Dương Nguyên Nhất nhíu mày: “Sát nhân cuồng ma chính là bản thể hoa thược được đen?”

“Đúng.” Chu Linh Tê gật đầu: “Đây cũng là nguyên nhân vì sao dị văn ‘Hoa thược được màu đen’ có hai thiết lập nhưng chỉ có thể là dị văn cấp 2, bản thể của nó chính là một trong hai cái thiết lập. Mà thiết lập của nó cũng xuất phát từ một cái truyền thuyết đô thị khác, nửa đường chiết cành, thực lực không tính quá cao.”

Dương Nguyên Nhất: “Nói rõ hơn một chút.” Hơi dừng lại, cậu nhấn mạnh: “Bao gồm dị văn ‘Hoa thược được đen’ chân chính, nói cho chúng tôi những điều anh biết, Chu tiên sinh.”

Chu Linh Tê rất hứng thú nhìn cậu, càng tiếp xúc với Dương Nguyên Nhất, càng cảm thấy cậu là một nhân tài. Đáng tiếc hắn hoàn toàn không thể cướp người trong tay Ngụy Diên Khanh.

“Tin đồn đô thị chân chính bắt đầu cuối thập niên 40, từ một địa phương nhỏ ở nước ngoài truyền ra. Cùng là nữ minh tinh vô danh, khát vọng nổi tiếng, vì vậy tự biên tự diễn ra án giết người. Thuê một phóng viên viết cốt truyện, kết quả đùa mà thành thật, thật đã chết rồi, câu chuyện nhanh chóng truyền ra toàn bộ trấn, sau này lại trùng hợp với huyền án thế kỷ nên liền sinh ra dị văn mới.

Phụ nữ xinh đẹp cả đời khát vọng trở thành minh tinh được vạn người chú ý, đáng tiếc phần đầu cả đời cũng chỉ có thể biểu diễn trên những chuyến xe lửa hành. Cô khát vọng thành danh, không cam lòng sa sút không tiếng tăm, nhưng cô đang già đi.

Vì vậy cô muốn chế tạo một vụ án giết người chấn động xã hội, mô phỏng theo huyền án ‘Hoa thược được đen’, lại thực sự khiến bản thân tử vong. Tình trạng cái chết thê thảm quỷ dị, câu chuyện vốn bịa ra nhanh chóng len lỏi ngõ nhỏ phố lớn, làm người tin tưởng.

Trong tin đồn đô thị, ‘Hoa thược được đen’ có năng lực mê hoặc tâm trí người khác, mà mục tiêu của nó chính là nữ minh tinh sầu khổ thất bại. Nhưng trong quá trình lưu truyền ra ngoài, vô tình chồng chéo lên huyền án thế kỷ ‘Hoa thược được đen’ cùng tên xuất hiện sau đó không lâu...

Cho nên sinh ra dị văn hoàn toàn mới, ‘Hoa thược được đen’ mê hoặc tâm trí, lấy máu thịt thân thể làm chất dinh dưỡng, cũng là sát nhân cuồng ma máu lạnh thần bí trong huyền án thế kỷ.

Chu Linh Tê: “Đây là hai thiết lập của ‘Hoa thược được đen’, nó không chỉ mê hoặc nữ minh tinh, còn có thể dùng thân phận sát nhân cuồng ma giết chết những người khác, dựa vào giết người phân thân thu được rung động của xã hội.”

Vương Tiểu Hồng lẩm bẩm: “Nổi tiếng trá hình.”

Dương Nguyên Nhất: “Anh gặp qua con ‘sát nhân cuồng ma’ rồi sao?”

Chu Linh Tê lắc đầu: “Không có. Từ khi tôi nhận ủy thác của Tô Tình Tình, nó liền không xuất hiện nữa.”

Dương Nguyên Nhất cầm ly nước ấm uống hai ngụm, sau đó nhìn về phía Ngụy Diên Khanh, khẽ hỏi: “Sếp, anh nghĩ bản thể dị văn sẽ xuất hiện ở đâu?”

Ngụy Diên Khanh nhìn cái ly trong tay cậu, sau đó nhìn sang cánh môi hồng nhạt. Hầu kết trượt tới trượt lui, trấn định nói: “Nó sẽ xuất hiện xung quanh Tô Thanh Xán.”

Dương Nguyên Nhất gật đầu: “Rất có thể. Nếu nói như vậy, Tô Thanh Xán nhận thông cáo lại là chuyện tốt. Lúc này suýt chút nữa cô ta đã giết trợ lý của mình, cũng là đã bị ‘Hoa thược được đen’ mê hoặc? Vậy có khi nào cô ta vô thức giết chết những người khác không?”

Cậu vừa suy đoán vừa đặt ly nước xuống bàn.

Chu Linh Tê chần chừ nói: “Ở đoạn thời gian sau, Tôn Tình Tình trở nên cổ quái, dễ nổi nóng, dường như có khuynh hướng bạo lực. Nói không chừng thật sự xảy ra chuyện bị mê hoặc dẫn đến giết người.”

Ngụy Diên Khanh: “Ban đầu các người phái nhân viên đi nhận ủy thác của Tôn Tình Tình, tất cả đều là người thường?”

Chu Linh Tê: “Đúng ——” Hắn lập tức nghẹn lời, đột nhiên hiểu ra.

‘Hoa thực được đen’ mê hoặc ‘người’, trong án ủy thác của Tôn Tình Tình, văn phòng phái người đi toàn là người thường, khó đảm bảo sẽ không bị mê hoặc, truyền tin tức giả.

Ngụy Diên Khanh cười nhạo, nghiêng người cầm lấy ly nước trên bàn uống sạch. Những người còn lại đều lâm vào trầm tư, không kịp phát hiện anh cầm ly nước mà Dương Nguyên Nhất đã uống.

Chờ đến khi Chu Linh Tê phát hiện vạch trần thì sếp Ngụy bình tĩnh buông ly nước, lau vạch vệt nước bên môi: “À, cầm nhầm.”

Chu Linh Tê: “.....” Cảm giác như cổ ý cầm nhầm, thậm chí là đã mưu tính từ lâu.

Ngụy Diên Khanh mím môi, cong môi cười khê. Anh đứng dậy đuổi người: “Đã trễ rồi, đi ngủ trước. Có việc gì thì mai nói.” Nói xong anh liền quay đầu nhìn trợ lý Kha Kha xuất hiện trên cầu thang phía sau: “Làm phiền cô sắp xếp phòng.”

Trợ lý Kha Kha có chút kinh ngạc, sao Ngụy Diên Khanh lại phát hiện cô nhanh như vậy. Rõ ràng lúc cô đang lên lầu, đúng lúc nhớ ra phải sắp xếp phòng cho bọn họ nên đi xuống.

Cô không kịp phản ứng, hoảng hốt gạt đầu: “Vậy mọi người theo tôi, có điều chỉ sắp xếp được hai phòng cho khách. Nhưng giường rất lớn, hai người ngủ một phòng, không thành vấn đề chứ?”

Chu Linh Tê và Vương Tiểu Hồng đương nhiên không có vấn đề, một người cong đến vô tư, một thẳng đến rõ ràng. Tần số hai bên không bắt được, cho dù cởi sạch đắp chăn cũng có thể nói chuyện phiếm, rất trong sáng.

Về phần Dương Nguyên Nhất, cậu chỉ suy nghĩ trong chốc lát rồi cũng đồng ý. Chỉ là nói với Vương Tiểu Hồng: “Anh với em một phòng.”

“Ừ? Hả!” Vương Tiểu Hồng hốt hoảng xua tay, hắn sao dám ngủ với vợ sếp trước mặt sếp?! “Không muốn, từ chối.” Trong hốt hoảng, hắn kéo Chu Linh Tê qua: “Em ngủ với anh ta.”

Nghe vậy, Chu Linh Tê cúi đầu, trong nháy mắt bị cái đầu bóng lưỡng hấp dẫn. Sau khi cân nhắc một lúc lâu, hắn lặng lẽ dời mắt, vẫn nên tìm một tên nhiều tóc thì hơn.

Dương Nguyên Nhất khó hiểu: “Vì sao?”

Vương Tiểu Hồng: “Bởi vì tóc.”

Dương Nguyên Nhất nhìn đầu tóc dài vừa dày vừa đen của Chu Linh Tê, lại nhìn sang Vương Tiểu Hồng trụi lủi, trong nháy mắt hiểu rõ vì sao hắn làm như thế. Nhưng cuối cùng cậu vẫn không nhận được, lặng lẽ khuyên Vương Tiểu Hồng: “Nhà em không sinh được con cháu tóc dài, em chọn bạn đời cũng không cần nhìn tóc.”

Bọn họ ngay cả con cháu cũng không sinh được! Vương Tiểu Hồng nuốt một miếng máu, trong lòng rưng rưng nhưng trên mặt vẫn mỉm cười: “Em biết rồi. Nhưng chọn bạn đời, tóc chính là tiêu chuẩn duy nhất.”

Dương Nguyên Nhất giật giật môi, cuối cùng từ bỏ: “Tùy em.”

Bốn người chia thành hai nhóm vào phòng, Dương Nguyên Nhất cởi áo khoác treo lên phía sau cửa, nhìn thấy một cái giường lớn và một bộ sô pha. Vì vậy cậu giành nói trước: “Sếp, để tôi ngủ sô pha cho.”

Ngụy Diên Khanh nghe vậy liền xoay người lại, nhìn thẳng Dương Nguyên Nhất, ánh mắt thâm trầm đến cực điểm: “Em sợ tôi hay ghét tôi?”

Dương Nguyên Nhất kinh ngạc hỏi: “Vì sao nghĩ như vậy?”

Ngụy Diên Khanh chỉ thẳng: “Một cái giường, hai người đàn ông, em còn cố ý ngủ sô pha?”

Dương Nguyên Nhất trầm mặc một lúc, bất đắc dĩ giải thích: “Sếp, anh đã quên chúng ta đều có gia đình rồi sao?”

Đương nhiên là không quên, cho nên ngủ chung là hợp pháp! Trong lúc vô ý tự tạo thiết lập hôn nhân khăng khít • Ngụy Diên Khanh khí thế càng thêm âm u. Anh đứng lặng người dưới ánh đèn, hơi nhíu mày, ngay cả nửa câu cũng không phun ra nổi.

“Tuy rằng chúng ta trong sạch, nhưng vẫn nên tránh hiềm nghi thì hơn.” Dương Nguyên Nhất cười cười, sau đó vào phòng tắm trước.

Ngụy Diên Khanh nhân cơ hội mở tủ quần áo lôi chăn bên trong ném ra ngoài cửa sổ, chỉ còn lại một cái chăn. Sau đó rút phích cắm điều hòa, cuối cùng dựa trên cửa sổ hút thuốc.

Dương Nguyên Nhất tắm rửa xong, anh liền đi vào tắm. Sau khi ra ngoài liền thấy Dương Nguyên Nhất mở tủ kiểm tra, nhưng chỉ có một cái. Ngụy Diên Khanh thấy thế liền nói: “Chăn cho em, em ngủ trên giường, tôi ngủ sofa.”

Dương Nguyên Nhất quay đầu lại, suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi mở điều hòa vậy.”

Cậu tìm được remote nhưng lại không mở được điều hòa, thử bấm vài cái không có tác dụng. Cậu tưởng remote bị hư nên sử dụng điều khiển từ xa thiết bị gia dụng, ai ngờ vẫn mở không được.

Ngụy Diên Khanh tỉnh bơ: “Chắc điều hòa bị hư. Không sao, em ngủ giường đi, chăn cho em. Tôi ngồi một đêm là được.”

Dương Nguyên Nhất hơi bối rối, buông remote xuống, không quá đồng ý đề nghị của Ngụy Diên Khanh: “Hôm nay anh đã mệt rồi, ngồi một đêm nữa thì ngày mai lấy đâu ra tinh thần? Anh ngủ trước đi, tôi nằm trên sofa nghĩ ngơi là được rồi.”

“Đêm khuya rất lạnh, ngồi sofa cũng sẽ lạnh.” Ngụy Diên Khanh dè Dương Nguyên Nhất xuống giường không cho dị nghị, từ trên cao nhìn xuống, sau một lúc lâu mới ôn nhu nói: “Ngủ đi.”

Dương Nguyên Nhất vừa định đứng dậy thì vai bị đè xuống. Cậu nghe được giọng nói thanh lãnh trầm thấp từ trên đỉnh đầu truyền xuống: “Đừng lộn xộn, ngủ đi.”

Dương Nguyên Nhất ngược mắt, trong con ngươi đều là một mảnh yên tĩnh. Cậu chớp chớp mắt, đột nhiên nói: “Ngủ chung đi.”

Ngụy Diên Khanh: “Hử?”

Dương Nguyên Nhất rất nghiêm túc nói: “Nếu như phu nhân của sếp hiểu lầm, tôi sẽ đích thân giải thích. Được rồi, có cần đặt điều khiển bên cạnh ghi hình làm bằng chứng trong sạch không?”

Ngụy Diên Khanh: “Không, không cần.”

Tác giả có lời muốn nói:

Sếp Ngụy: Cuối cùng cũng được ngủ với Nguyên Nguyên rồi.

29. Chương 28: Hoa Thược Được Màu Đen (4)

Rặng mây bay đến che khuất ánh trăng. Bóng tối bao phủ khắp nơi, biệt thự sừng sững trong một góc. Dưới bóng đêm đen kịt có một bóng đen đi qua hành lang, trên vách tường khúc cua cuối hành lang sáng đèn.

Một cái bóng nhảy lên sàn nhà, trên mặt tường, bị ánh đèn kéo thật dài, dưới ánh sáng phản chiếu có vẻ vụn vặt quỷ dị.

Cái bóng đứng im bất động, sau một lúc lâu kéo dài, thu nhỏ lại, thay đổi góc độ lui về phía sau, rõ ràng cho thấy có người đang bước về phía trước.

Chỉ là sau một lúc, bóng đen đã che ánh đèn ở sau lưng.

Váy ngủ ren trắng, tóc dài rối bù xòa tung, cánh tay thon dài xuôi bên người, trên móng tay còn sơn màu đỏ rất đẹp. Đầu cô cúi hơi nghiêng, giống như cổ bị chặt đứt.

Một lát sau, cái cổ chậm rãi di động, đầu nâng lên. Trên hành lang vắng vẻ có thể nghe được âm thanh ‘răng rắc, ‘răng rắc’. Đó là âm thanh của cái cổ chuyển động, xương khớp cứng đờ ma sát vào nhau, làm người nghe đến da đầu tê dại.

Cô ngẩng đầu lên, đi về phía trước vài bước. Ngọn đèn sau lưng hắt xuống, lộ ra khuôn mặt của cô —— chính là Tô Thanh Xán.

Chỉ là biểu tình của Tô Thanh Xán trước mặt này đã chết lặng, ánh mắt đại ra, không chút cảm giác đi tới đi lui dọc theo hành lang. Cô chân trần, đi trên thảm ở hành lang như ma quỷ u linh, nửa âm thanh cũng không có.

Đi được một nửa, cô giơ tay lên, móng tay sắc nhọn màu đỏ chống lên tường, dùng sức cào về phía trước. Móng tay để lại dấu vết rất sâu trên vách tường cứng, phát ra âm thanh chói tai giống như mặt tường đang rít gào.

Âm thanh của phấn viết đột nhiên xẹt qua trên bảng đen, âm thanh của cái xẻng cạ cạ trên chảo sắt... Vô số âm thanh bén nhọn làm người nghe cảm thấy cực kỳ khó chịu, sản sinh cảm giác nôn mửa liên tục vang lên trên hành lang vắng vẻ.

Tô Thanh Xán đi vài vòng bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nhìn chằm chằm cửa phòng trước mặt. Cô xoay người nằm úp sấp lên cửa, mắt dán sát mắt mèo nhỏ nhìn vào bên trong, có vẻ cực kỳ thần kinh.

Trong cái lỗ cầu thủy tinh chật hẹp như thế, một con mắt như bị phóng đại đảo trên dưới trái phải, tốc độ cực nhanh. Bỗng nhiên con mắt đảo tới đảo lui chỉ còn lại tròng mắt, đột ngột rút xuống, nhìn chằm chằm vách tường trắng tinh trong phòng. Một lát sau nó hướng sang trái, nhìn chằm chằm chiếc giường lớn duy nhất. Trên giường lớn có hai thân thể nhô lên, Dương Nguyên Nhất và Ngụy Diên Khanh đang ngủ.

Cánh tay tái nhợt của Tô Thanh Xán chậm rãi di chuyển lên, bỗng nhiên cầm nắm vặn cửa, cố sức xoay trên dưới thì phát hiện làm kiểu gì cũng không mở được. Hơi thở của cô trở nên ồ ồ, có vẻ cực kỳ phẫn nộ, lắc nắm vặn cửa đầy thô bạo.

Người trong phòng như nghe được động tĩnh, hai người trong chăn trở mình.

Dương Nguyên Nhất nỉ non: “Có phải có người?”

Cậu không biết lúc ngủ đã rúc vào lòng Ngụy Diên Khanh, hai người chung giường chung chăn, tay chân quấn quýt, thân mật như vợ chồng.

Ngụy Diên Khanh đã sớm tỉnh, mở mắt ra liền nhìn chằm chằm gương mặt ngủ say của Dương Nguyên Nhất. Khi thấy cậu sắp bị đánh thức thì bịt tai cậu lại rồi nói nhỏ: “Không có ai. Bây giờ mới hừng đông, ngủ tiếp đi.”

Dương Nguyên Nhất dụi dụi mắt vào gối đầu, mơ mơ màng màng ừ một tiếng rồi ngủ tiếp. Ngụy Diên Khanh thấy cậu ngủ rồi liền âm thầm mỉm cười, ngón tay gầy hai cái lên khuyên kẹp trên tai cậu, đột nhiên quay đầu nhìn về phía mắt mèo trên cửa phòng hoàn toàn ẩn mình trong bóng đêm.

Khủng bố im lìm như sóng biển đánh nát dãy núi, khí thế núi non trùng điệp phá vỡ tầng mây, hóa thành mũi tên nhọn bắn chuẩn xác về phía mắt mèo nhỏ hẹp. Trong nháy mắt thứ xuyên thấu qua mắt mèo nhìn lên lập tức cứng đờ không dám nhúc nhích, trong mắt hiện lên kinh hoảng, tựa hồ như có âm thanh non nớt phát ra tiếng thét chói tai, nhanh chóng chạy trốn.

Tay của Tô Thanh Xán như bị dội nước sôi, vội vàng buông nắm cửa, rụt vai về phía sau rồi dọc theo hành lang đi về. Ánh đèn kéo dài bóng cô, trên đầu cái bóng bỗng nhiên xuất hiện một bóng đen hình tròn lớn cỡ miệng chén, nhìn cẩn thận thì giống bóng của đóa hoa.

Bộ phận nhụy hoa đột nhiên nứt ra, hình thành kiểu dáng tương tự rằng nhọn cá mập, cắn một cái lên đầu cái bóng kia. Sau một lúc lâu thì buông ra, chui vào đầu, theo Tô Thanh Xán đi xa, cái bóng biến mất.

Ngụy Diên Khanh đảo mắt một cái, buông tay che tai Dương Nguyên Nhất ra, lại gảy khuyên tai hai cái. Ngụy Diên Khanh nằm xuống một lần nữa, ôm Dương Nguyên Nhất vào lòng, tứ chi quẩn quýt ngủ say.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Dương Nguyên Nhất phát hiện vị trí bên cạnh trống không. Cậu nghiêng đầu nhìn một cái, Ngụy Diên Khanh không có ở đây. Ngược mắt nhìn về phía cửa sổ, tuy đã gần bảy giờ nhưng trời vẫn còn khá tối.

Thời tiết hai ngày nay không quá tốt, tuy rằng không có mưa nhưng cũng không có ánh nắng.

Dương Nguyên Nhất trở mình kéo chăn che đỉnh đầu, cậu không muốn rời giường.

Ngụy Diên Khanh rửa mặt xong xuôi, vừa từ trong phòng tắm đi ra vừa xắn tay áo lên khuỷu tay, thấy thế liền hỏi: “Còn chưa dậy?”

Dương Nguyên Nhất chợt nhảy dựng lên như lý ngư đã dính. Vừa thấy là Ngụy Diên Khanh liền ngẩn người, cào tóc rũ xuống vai: “Sếp, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Ngụy Diên Khanh mỉm cười.

Dương Nguyên Nhất ngáp miệng vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, mà Ngụy Diên Khanh thì đứng bên cạnh quan sát, thậm chí tựa trên cửa phòng tắm mượn cơ hội nói chuyện phiếm để nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Anh đã lâu không thấy dáng vẻ buổi sáng của Nguyên Nguyên, giờ thấy lại quả nhiên vẫn rất đáng yêu.

Dương Nguyên Nhất đánh răng xong, chải sơ mái tóc rối xù, cuối cùng cũng tỉnh táo. Cậu hít sâu vài hơi, nghiêm túc nói với Ngụy Diên Khanh: “Sếp, chúng ta xuống lầu đi.”

“Ừ.” Ngụy Diên Khanh hơi nheo mắt lại, cảm thấy cảnh tượng trước mắt rất giống vợ chồng ở chung, bình thường giản dị cũng rất ấm áp. Nếu như có thể có một nụ hôn buổi sáng hoặc là giao lưu thêm một bước nữa thì tốt hơn.

Dương Nguyên Nhất đột nhiên cảm thấy lưng hơi ngứa, vô thức quay đầu nhìn Ngụy Diên Khanh ở phía sau. Anh nghiêng người cúi đầu, dường như phát hiện cậu đang nhìn anh nên ngẩng đầu khẽ hỏi: “Sao vậy?”

Dương Nguyên Nhất lắc đầu: “Không có gì.” Vừa nãy hình như bị một tầm mắt cực kỳ nóng bỏng nhìn chăm chăm... Chắc là ảo giác.

Hai người cùng ra khỏi phòng, lúc xuống dưới lầu thì phát hiện có người còn dậy sớm hơn bọn họ. Người này chính là trợ lý Kha Kha của Tô Thanh Xán, Kha Kha lấy mắt kính xuống lau chùi rồi lại đeo lên, mỉm cười với hai người: “Chào, muốn ăn sáng không?”

Trên bàn ăn bày bữa sáng phong phú, hiển nhiên là Kha Kha đã dậy sớm ra ngoài mua, còn tỏa hơi nóng. Dương Nguyên Nhất ngồi vào bên cạnh bàn ăn, cầm bánh bao thịt rồi cảm ơn Kha Kha: “Chị dậy rất sớm?”

Kha Kha cười ngại ngùng: “Bởi vì hôm nay chị Tô có lịch trình nên sẽ dậy sớm. Bình thường tôi sẽ đi mua bữa sáng khi chị Tô tỉnh dậy, nhưng hôm nay nghĩ tới mọi người còn ở đây nên mua nhiều một chút.”

Dương Nguyên Nhất cười cười: “Cám ơn.”

Kha Kha vội vã xua tay: “Không cần không cần... Ách, tôi lên lầu gọi chị Tô, hai người ăn trước đi.”

Cô vội nhìn lướt qua Ngụy Diên Khanh, dường như có hơi sợ anh, nhưng rất nhiều người cũng không dám nhìn thẳng Ngụy Diên Khanh, chuyện này không có gì lạ. Lúc lên lầu thì cô gặp hai người Vương Tiểu Hồng và Chu Linh Tê mới dậy, sau khi chào hỏi nhau liền tách ra.

Chu Linh Tê đi xuống bậc thang cuối cùng thì bỗng nhiên xoay người lại, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Kha Kha rồi mới ngồi xuống bên bàn ăn, cầm bánh bao cắn một cái rồi hỏi mọi người: “Mọi người có ngửi thấy mùi máu tươi không?”

Vương Tiểu Hồng kéo ghế ngồi xuống: “Mùi máu tươi ở đâu ra? Toàn là mùi đồ ăn sáng thôi.”

Dương Nguyên Nhất xé bánh bao thành hai phần, cầm ở trên tay. Cậu nghe vậy liền hỏi: “Mùi máu tươi gì?”

Chu Linh Tê khịt mũi ngửi mấy lần, cau mày nói: “Không có? Tôi khá miễn cảm với mùi máu, cho dù là một giọt máu tôi đều có thể ngửi thấy. Mùi máu rất nhạt, như là mang từ ngoài vào.”

Vương Tiểu Hồng: “Chẳng lẽ là trợ lý của Tô Thanh Xán? Cô ta mua bữa sáng từ sớm, có phải là ở ngoài gặp thứ gì dính máu không —— Chu Linh Tê, anh tương đối miễn cảm với máu tươi, vậy anh có thể đoán được là máu người hay máu động vật không?”

Chu Linh Tê: “Nếu như là máu động vật, tôi sẽ nói ra sao?”

Dương Nguyên Nhất nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, bầu trời vẫn rất âm u, mặt đất có chút ẩm. Cậu lên tiếng: “Tối hôm qua trời mưa sao?”

Vương Tiểu Hồng và Chu Linh Tê đều tỏ vẻ không biết, họ ngủ rất sâu. Ngụy Diên Khanh đặt ly xuống: “Bốn năm giờ sáng mưa bay bay.”

Dương Nguyên Nhất: “À.”

Lúc này, Tô Thanh Xán và Kha Kha cùng xuất hiện ở nhà ăn, chào hỏi mọi người. Tô Thanh Xán vẫn còn buồn ngủ, cầm ly nước hoa quả mới ép xong uống một ngụm lớn, sau đó duỗi tay dè gáy, nghiêng rằng: “Đầu đau quá.”

Nhìn từ góc độ của Dương Nguyên Nhất thì Tô Thanh Xán đang đứng nghiêng, đang ở nơi giao nhau của mặt tường và cửa kính. Đúng lúc có thể thấy phía sau Tô Thanh Xán có một đóa hoa thực được đèn lớn như miệng chén đang bám vào gáy cô.

Dương Nguyên Nhất đảo mắt, bên tai mơ hồ có thể nghe thấy âm thanh ‘rột rột’ giống như có người dùng ống hút hút đồ ăn. Cậu còn chú ý tới Kha Kha thay bộ quần áo khác, nhanh chóng hỏi cô: “Sáng hôm nay ra ngoài có gặp chuyện đặc biệt gì không?”

“A? Chuyện đặc biệt?” Kha Kha suy nghĩ một chút rồi nói: “Không biết chuyện này có tính không... Tôi lái xe của chị Tô đi mua đồ ăn sáng, mua luôn mấy thứ cần thiết cho ngày hôm nay. Lúc trở về thì nhìn thấy dây cảnh báo màu vàng, rất nhiều người đứng xung quanh, còn chặn đường lại. May là còn sớm, không có bao nhiêu người, đổi đường khác nhanh chóng về nhà.”

Dương Nguyên Nhất: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Kha Kha dừng dừng: “Không biết. Chắc là tai nạn giao thông, dù sao cũng ở ngã tư đường.”

Có lẽ là vì vậy mới có thể ám mùi máu tanh, đến khi về nhà thì mùi đã nhạt dần nhưng Chu Linh Tê vẫn có thể đoán ra.

Vương Tiểu Hồng cũng rất kinh ngạc: “Anh thật sự có thể ngửi ra khác biệt?”

Chu Linh Tê: “Nói nhảm.”

Vương Tiểu Hồng nhỏ giọng hỏi: “Anh là cái gì?”

Chu Linh Tê liếc mắt nhìn đầu bóng lưng của Vương Tiểu Hồng, cười nhạt hai tiếng, tiếp tục ăn: “Tôi biết cậu là cái gì. Về phần tôi là cái gì thì cậu đừng quan tâm.”

Vương Tiểu Hồng hậm hực.

Tô Thanh Xán uống xong nước hoa quả và một đồng vitamin, cuối cùng cũng lên tinh thần: “Kha Kha, chuẩn bị đồ xong hết chưa? Chúng ta có thể chuẩn bị xuất phát.”

Dương Nguyên Nhất hơi kinh ngạc: “Cô không ăn cơm?”

Tô Thanh Xán: “Ăn xong rồi.”

Một ly nước trái cây và một đồng vitamin?

Dương Nguyên Nhất rất kinh ngạc, trong nửa giờ ngắn ngủi cậu đã giải quyết một phần cháo thịt nạc trứng muối, hai cái bánh bao thịt, hai cái bánh bao chay với một cái bánh bao ngọt lớn chừng bàn tay. Lúc này mới tạm thời cảm thấy no, so sánh thì Tô Thanh Xán như không ăn cơm vậy.

Chu Linh Tê cũng không ngẩng đầu lên: “Nữ minh tinh đều như vậy.”

Kha Kha vội vàng đứng lên, vừa cầm bánh bao thịt vừa chạy lên lầu, vừa chạy vừa nói: “Để em đi lấy đồ.”

Không qua bao lâu, cô liền xách xuống một đồng túi lớn túi nhỏ, tất cả đều là đồ của Tô Thanh Xán. Sau đó Kha Kha bước ra bãi đỗ xe, bốn người còn lại đương nhiên phải đi theo.

Dương Nguyên Nhất và Vương Tiểu Hồng giúp Kha Kha bỏ mấy túi hành lý vào trong xe, sau đó lên xe. Vốn là Kha Kha lái xe, nhưng Chu Linh Tê cũng biết đường nên xung phong nhận làm tài xế.

Ngụy Diên Khanh mở nắp bình nước trái cây rồi đưa cho Dương Nguyên Nhất. Cậu nói lời cảm ơn, nhấp lấy uống một ngụm. Tô Thanh Xán liếc nhìn hai người, thức thời không nói chuyện, đeo kính râm. Vương Tiểu Hồng đã sớm thành thói quen, vì vậy lên diễn đàn tham khảo bí quyết mọc tóc.

Chu Linh Tê vừa mới quẹo cua, Kha Kha liền phát hiện không đúng, vì vậy lên tiếng: “Sáng nay chính là con đường này gặp chuyện xui xẻo, đường tắc không đi được.”

Chu Linh Tê: “Con đường này có rất nhiều người đi, hẳn là khai thông rồi.”

Dương Nguyên Nhất vặn nắp bình, nói nhỏ: “Chu Linh Tê hoài nghi Kha Kha?”

Ngụy Diên Khanh: “Hắn đang hoài nghi bản thân nghĩ thấy mùi máu.”

Dương Nguyên Nhất không hiểu: “Hả?”

Ngụy Diên Khanh: “Dị văn rất mẫn cảm với tâm tình sợ hãi, nói cách khác bọn họ có thể dễ dàng nhận thấy sợ hãi. Dị văn càng cường đại, càng có thể cảm nhận tâm tình sợ hãi.”

Dương Nguyên Nhất: “Cho nên Chu Linh Tê cảm nhận được sợ hãi từ mùi máu tươi kia?”

Ngụy Diên Khanh: “Ừ.” Dừng một chút, anh nói thêm: “Đây là thiên phú dị văn của hắn.”

Dương Nguyên Nhất biết Ngụy Diên Khanh đang chỉ điểm mẫn cảm máu tươi. Kha Kha thấy tai nạn, dưới tình huống không đến xem bị ám mùi máu. Trải qua một đường bôn ba, mùi máu hầu như đã phai hết, hơn nữa gần sáng có mưa, mùi bùn đất nặng hơn.

Dưới các loại tình huống đặc biệt vẫn có thể nghĩ thấy mùi máu tươi, phải cảm thán khứu giác của Chu Linh Tê rất nhạy bén, quả thật y chang cá mập trên bờ.

Đây là thiên phú dị văn của Chu Linh Tê.

Từ trong mùi máu tươi cảm nhận được sợ hãi còn nhạt hơn mùi máu, đủ để nói rõ Chu Linh Tê là dị văn rất cường đại, ít nhất cũng là dị văn cỡ bự từ cấp 4 trở lên.

Dương Nguyên Nhất chống cằm, mặt bình thản khẽ nói: “Ít nhất... Là đại dị văn cấp 4 trở lên, lại bó tay với dị văn cấp 2. Anh ta bắt lực sao?”

Ngụy Diên Khanh khựng lại, chợt vỗ tay bật cười. Mọi người trong xe tò mò nhìn qua, nhưng thấy bầu không khí giữa hai người rất tốt đẹp nên tưởng đang nói cái gì vui vẻ. Vì vậy mọi người tiếp tục bận rộn, cũng không quá hiếu kỳ.

Dương Nguyên Nhất: “Cười cái gì?”

Ngụy Diên Khanh: “Vui.”

Dương Nguyên Nhất không hỏi anh vui cái gì, phỏng chừng hỏi tiếp sẽ dẫn đến đề tài không có gì tốt. Cậu không hứng thú quan tâm tới mấy thứ này, cho nên không muốn biết.

Ngụy Diên Khanh nói: “Em nói đúng, vốn là bất lực. Dị văn sinh tồn trong xã hội loài người, phải tuân thủ quy tắc. Bọn họ không có đặc quyền, nói như vậy chính là không thể nhúng tay vào các vụ án liên quan đến dị văn phạm tội.”

Xuất phát từ quản lý dị văn và ràng buộc của hiệp ước, nếu muốn sinh tồn trong xã hội loài người thì dị văn nhất định phải tuân thủ quy tắc do con người định ra. Dị văn hung tàn gây ra án mạng hoặc vi phạm quy tắc chính là tình huống nghiêm trọng nhất.

Dị văn khác không thể tiếp xúc với dị văn vi phạm quy định, cho dù là phục thù — trừ phi bọn họ có đặc quyền. Chỉ là dị văn đã quen hung tàn luôn luôn cô độc, mà dị văn sinh tồn trong thế giới con người sẽ không đi trên chóc những dị văn hung tàn này, cho nên quy định này dường như đã bị quên lãng.

Chu Linh Tê không có đặc quyền, hẳn vốn không thể nhúng tay vào án dị văn phạm tội ‘Hoa thực được màu đen’. Ban đầu nhận ủy thác của Tôn Tình Tình là do không hiểu rõ tình hình, bây giờ nhận ủy thác của Tô Thanh Xán là do muốn chơi đùa.

Ngụy Diên Khanh: “Monster có đặc quyền xử lý dị văn.”

Dương Nguyên Nhất bình tĩnh: “Sớm biết thế này thì hôm qua đã không đáp ứng điều kiện của hắn.”

Chu Linh Tê giả vờ như đã dự liệu từ trước, trên thực tế cho dù văn phòng thám tử không đáp ứng điều kiện của hắn, án lần này cũng không tới phiên hắn nhận. Quả nhiên người này gian xảo như hồ ly.

Ngụy Diên Khanh: “Dị văn có đặc quyền cũng không phải chỉ có mình Monster.”

Nói cách khác, còn có người theo chân bọn họ cạnh tranh. Chỉ ít Chu Linh Tê cướp được ủy thác, nhìn chung thì hắn xem như có chút lương tâm.

Dương Nguyên Nhất không bình luận về Chu Linh Tê nữa, nhìn ra ngoài cửa sổ phát hiện phía trước có không ít xe bị chặn lại. Dòng xe đang khai thông, không qua bao lâu liền thoáng đường, đi qua một cái ngã tư quả nhiên nhìn thấy dây cảnh báo màu vàng.

Có vài chiếc xe cảnh sát đang đỗ, rất nhiều người vây quanh, tùm lại bàn tán ầm ĩ. Ai mà không biết còn tưởng rằng xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng nào đó.

Dương Nguyên Nhất nhìn chằm chằm nơi giăng dây cảnh báo, mắt phải đột nhiên giật liên hồi, cậu chân chờ đuôi tay đè lại mí mắt. Cậu nhìn về phía Ngụy Diên Khanh, ánh mắt anh u ám chăm chú nhìn ngoài cửa xe. Nhìn sang Vương Tiểu Hồng và Chu Linh Tê, hai người cũng đang nhíu mày, mặt đanh lại.

Xe được lái đi, Dương Nguyên Nhất bỗng dừng nói: “Hay là xuống xe hỏi thăm?”

Những người còn lại chưa kịp mở miệng thì Tô Thanh Xán đã không kiềm được nói: “Hỏi thăm cái gì? Xuống xe làm gì? Bây giờ phải nhanh tới trường quay, đã trễ rồi! Đang đi ngon lành tự dưng bị chặn lại, lãng phí nhiều thời gian như vậy.”

Trong xe không ai để ý cô, Vương Tiểu Hồng cất tiếng: “Tôi xuống xe hỏi thăm, mọi người đi trước đi. Hỏi thăm xong rồi tôi sẽ đón xe tới.”

Chu Linh Tê: “Đi.”

Nói xong hắn liền dừng xe sát bên vệ đường, Vương Tiểu Hồng mở cửa xe xuống dưới. Dương Nguyên Nhất vốn cũng muốn xuống theo nhưng bị Ngụy Diên Khanh giữ lại: “Hỏi thăm tin tức, thu thập tư liệu chính là thể mệnh của Vương Tiểu Hồng, em không cần đi theo.”

Dương Nguyên Nhất suy nghĩ một chút liền yên tâm ngồi xuống, ngược mắt lên lập tức thấy ảnh ngược của Tô Thanh Xán trên cửa sổ xe. Đóa thực được đen bò ra ngoài, quấn vài vòng quanh cổ Tô Thanh Xán, cắn cổ họng thủng một lỗ rồi chui vào, linh hoạt như rắn, mạnh mẽ đâm vào.

Tô Thanh Xán đột nhiên ho dữ dội, tiếng nói khàn khàn cực kỳ không thoải mái. Kha Kha nhanh chóng đưa bình giữ nhiệt chứa tuyết lê đường phen cho Tô Thanh Xán, sau đó lại cầm mấy viên kẹo thông cổ.

Dương Nguyên Nhất bình tĩnh, ngay cả lông mi cũng không nhúc nhích. Hai người khác lại càng trầm mặc hơn, cho đến khi tới nơi cũng không thềm nói dù chỉ nửa câu.

Sau khi xuống xe, Tô Thanh Xán và Kha Kha vội vàng đi vào, đầu tiên là chuẩn bị xong tất cả mọi thứ rồi mới đi vào thu âm talkshow. Ba người Dương Nguyên Nhất ở hậu đài, nghe Kha Kha giới thiệu những người khác.

“Hiện tại MC đang phỏng vấn chị Tô cũng là MC trước kia phỏng vấn Tôn Tình Tình, nói chuyện rất khắc nghiệt, chuyên môn đâm vào nỗi đau người khác, rating tăng cao đến mức vô đạo đức. Nghe nói trước khi Tôn Tình Tình bị tai nạn giao thông, cũng là vì người MC này gây sự nên cô ấy trả lời sai lệch. Sau đó đưa tin xuyên tạc khiến Tôn Tình Tình lái xe phân tâm, xảy ra tai nạn giao thông. Còn có người chụp được ảnh thấy hân xuất hiện tại hiện trường tai nạn của Tôn Tình Tình.”

Đang nghe thì di động của Dương Nguyên Nhất đột nhiên vang lên, lấy ra xem thì thấy là của Vương Tiểu Hồng. Cậu nhận điện thoại nói địa điểm cho Vương Tiểu Hồng, sau đó mấy người bọn họ liền rời khỏi hội trường, tụ họp với hân.

Kha Kha còn phải ở hậu đài chờ Tô Thanh Xán, bởi vậy nên không đi theo.

Vương Tiểu Hồng tinh thần sáng láng nói: “Tôi tra được vài thứ, lúc này xảy ra chuyện ở ngã tư không phải tai nạn giao thông mà là án mạng.”

Dương Nguyên Nhất: “Án mạng?”

“Đúng. Mọi người chú ý chỗ rẽ vào ngã tư có một bãi cỏ không? Thi thể bị giấu bên trong, tử bụng bị chặt thành hai khúc, nội tạng đều bị móc sạch, máu đã khô, hơn nữa được rửa rất sạch sẽ. Thủ pháp tàn nhẫn, không giống con người.”

Thủ pháp gây án rất quen thuộc, Dương Nguyên Nhất nhớ Hạ Lan Lam nhắc tới trong án mạng ‘Hoa thược được màu đen’ có cùng thủ pháp.

Chu Linh Tê như nhớ ra cái gì đó, lấy di động tìm kiếm một hồi rồi nói: “Mọi người nhìn đi, đây là án mạng bắt đầu xảy ra từ năm ngoái, trên mạng có lưu truyền nhưng đều bị kéo xuống, những thứ này là tôi nhờ quan hệ mới giữ được. Năm ngoái khi tính tình Tôn Tình Tình trở nên hung hăng, bắt đầu xảy ra vài vụ án mạng thủ đoạn tàn nhẫn, người bị hại đều là nữ minh tinh ảnh thị* vô danh.”

(Ảnh thị: điện ảnh và truyền hình)

Vương Tiểu Hồng: “Tôi nghe nói người bị hại lần này cũng là nữ minh tinh vô danh, thậm chí còn không lộ mặt trên màn ảnh.”

Dương Nguyên Nhất: “Đó chính là một thiết lập khác của ‘Hoa thược được đen’ có liên quan đến ‘sát nhân cuồng ma’.”

Ngụy Diên Khanh nhìn lướt qua từng tấm hình, thần sắc hồ hững nhìn tất cả ảnh. Anh chợt hỏi Vương Tiểu Hồng: “Có ảnh hiện trường không?”

Vương Tiểu Hồng sững sốt hai giây, lập tức nói: “Có.” Hân lấy di động mở ảnh chụp ra rồi nói: “Em đi một vòng mới xin được mấy tấm ảnh hiện trường của người khác, là hiện trường hung án, thi thể còn chưa xử lý.”

Dương Nguyên Nhất nghiêng đầu sang muốn xem, Ngụy Diên Khanh che mắt cậu lại: “Đừng xem.”

Tuy rằng những tấm khác đều chụp hiện trường hung án, nhưng đều không có tấm nào có thi thể lọt vào ống kính. Dương Nguyên Nhất hơi ngừng lại, quay trở về ghế ngồi.

Chu Linh Tê đảo mắt qua lại giữa hai người, dần dần trở nên đầy sâu xa.

Ngụy Diên Khanh xem xong ảnh liền trả lại di động cho Vương Tiểu Hồng, nói rằng: “Trong tất cả hiện trường hung án đều xuất hiện một người.”

“Ai?”

“MC trong talkshow của Tô Thanh Xán.”

Dương Nguyên Nhất: “Hình như hân tên Diêu Thành.”

Quyết định nhanh chóng tìm thông tin liên quan đến Diêu Thành, phát hiện trước đây hân rất nghèo túng. Ban đầu là MC trong đài truyền hình nhỏ, phụ trách một chương trình không có rating cao, còn phải đảm nhiệm phỏng vấn. Sau này chương trình bị hủy bỏ liền biến thành phóng viên, chụp trộm đời tư một vài tiểu minh tinh.

Ba năm trước đây, hắn vô tình chụp được đại minh tinh come out, lên đầu đề. Trong lúc phỏng vấn, bởi vì câu hỏi rất xảo quyệt nên nắm được sơ hở, minh tinh lỡ lời bị vạch trần mà thành danh. Đến đây, sự nghiệp thuận lợi, từng bước thăng chức.

“Sự nghiệp rất thuận lợi, cũng rất quý dị.” Dương Nguyên Nhất nhận xét: “Nhưng nhân duyên không tốt, trong giới ngoài giới đều mắng hắn. Tuy rằng bị chửi, nhưng càng ngày càng nổi. Thân là MC còn nổi tiếng hơn một vài minh tinh khác.”

Sắc mặt Chu Linh Tê nghiêm trọng: “Trong giới vẫn đồn rằng hắn nuôi mấy con cò Mạn Đồng. Trước giờ vẫn phỏng thần quái Chu thị không tiếp xúc với hắn, cũng không có hoài nghi hắn. Bởi vì ở đâu xuất hiện tin động trời là ở đó có hắn.”

30. Chương 29: Hoa Thược Dược Màu Đen (5)

“Từ minh tinh đang nổi tiếng ngoại tình, 419 hoặc đời tư hỗn loạn, hắn đều có thể chụp được, hơn nữa dường như cũng ở hiện trường. Người trong giới căm thù hắn đến tận xương tủy nhưng vẫn cẩn thận lấy lòng, chẳng qua sau lưng mắng Diêu Thành là ‘chúa tọc mạch’.” Chu Linh Tê nhớ lại người trong giới đánh giá Diêu Thành: “Tôi chưa tiếp xúc với người này, không biết gì về hắn. Chỉ là nghe nói qua.”

“‘Chúa tọc mạch’ quả là hình dung chính xác.” Trong khi mọi người nói chuyện thì Vương Tiểu Hồng đã nhanh chóng thu thập tin tức có liên quan đến Diêu Thành, mở ra cho mọi người xem: “Năm trước, ảnh chụp Tôn Tình Tình bị bao nuôi bị truyền ra ngoài, mất hết danh dự. Ảnh là do Diêu Thành chụp, hắn trốn năm ngày trong tủ ly ở nơi mà Tôn Tình Tình và doanh nhân hẹn hò, cuối cùng cũng chụp được ảnh.

Dương Nguyên Nhất nhún mày: “Phạm pháp rồi.”

Không chỉ là phạm pháp, thủ đoạn cũng làm người khác chán ghét.

Vương Tiểu Hồng: “Bị kiện ra tòa, bồi thường ít tiền, cũng bị giam mấy ngày. Thế nhưng không có chứng cứ cho thấy hắn lén vào nhà riêng, cho nên sau khi được thả ra càng nổi tiếng. Tôn Tình Tình cũng vì chuyện này mà xích mích với hắn, quây từng bừng, sau đó không lâu xảy ra tai nạn giao thông. Có người chụp được Diêu Thành xuất hiện tại hiện trường tai nạn, dân mạng và khán giả mắng chửi hắn rất gay gắt. Diêu Thành yên lặng hai tháng, trở lại đài truyền hình tiếp tục talkshow của hắn, không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì.”

Dương Nguyên Nhất hỏi Ngụy Diên Khanh và Chu Linh Tê: “Hai người có phát hiện Diêu Thành có chỗ bất thường không?”

Ngụy Diên Khanh: “Chưa tiếp xúc qua, khó nói.” Anh ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua Dương Nguyên Nhất: “Talkshow kết thúc, bọn họ đang ra.”

Mọi người quay đầu lại thì phát hiện Tô Thanh Xán nổi giận dửng dưng bước nhanh về phía trước, Kha Kha cẩn thận đi theo bên cạnh. Phía sau là Diêu Thành đang đi ra, chỉ là rẽ sang một nơi khác. Trong lúc đi có nhìn thoáng qua Tô Thanh Xán, trên mặt là nụ cười trào phúng khinh thường.

Tô Thanh Xán nhìn thấy nhóm của Dương Nguyên Nhất cũng không dừng lại, giận dữ bỏ đi. Kha Kha ngược ngùng nói với hai người: “Chị Tô mới bị gài bẫy, ghen không nói nên lời. Bây giờ chị ấy vô cùng tức giận, mọi người hiểu cho.”

Nói xong, cô liền đuổi theo Tô Thanh Xán.

Chu Linh Tê chậm chạp đứng dậy: “Tôi theo Tô Thanh Xán, Diêu Thành giao cho các người.”

Ngụy Diên Khanh không có dị nghị, chỉ nói: “Vương Tiểu Hồng, cậu theo hắn cùng bảo vệ Tô Thanh Xán.”

“Hả?” Vương Tiểu Hồng còn đang ngây người, nhưng khi chạm đến ánh mắt lạnh lẽo của sếp liền gật đầu đáp ứng: “Không thành vấn đề.”

Chu Linh Tê và Vương Tiểu Hồng phụ trách bảo vệ Tô Thanh Xán, trên thực tế là để phòng cô bị hoa thược được đen mê hoặc. Về phần giữ lại Dương Nguyên Nhất và Ngụy Diên Khanh là để phụ trách điều tra Diêu Thành.

Ngụy Diên Khanh: “Gần đây có một cái Casino Hotel, chúng ta vào đó giết thời gian đi.”

Dương Nguyên Nhất sững sờ: “Giết thời gian? Không cần canh chừng Diêu Thành sao?”

Ngụy Diên Khanh khoát tay: “Nơi làm việc của hắn là đài truyền hình, bây giờ là ban ngày, có người ra vào nhiều như vậy. Nếu hắn thật sự có vấn đề, cứ canh chừng thế này cũng không có tác dụng. Đi thôi, ở chỗ này sẽ khiến đối phương cảnh giác.”

Dương Nguyên Nhất suy nghĩ một chút, cảm thấy Ngụy Diên Khanh nói đúng. Người thật sự có vấn đề sẽ không gây chuyện ở đài truyền hình nhiều người qua lại, càng sẽ không lộ ra sơ hở. Nếu như Diêu Thành thực sự có liên quan đến dị văn, bọn họ ở đây theo dõi sẽ khiến đối phương cảnh giác.

Dù sao nơi này cũng tồn tại một dị văn khủng bố.

Đang cấp giữa các dị văn khác nhau, dường như cũng có áp chế.

Ngụy Diên Khanh rút tay vào túi, đeo khẩu trang, vóc người cao gầy cùng khí thế bức người không làm những người khác hoài nghi. Dù sao người nổi tiếng cũng thường ra vào đài truyền hình, hơn nữa đôi mắt của Ngụy Diên Khanh rất đẹp, tùy ý nhìn thoáng qua cũng thấy đẹp như tranh vẽ.

Bởi vì bị hiểu lầm là đại minh tinh nào đó, cho dù ra vào khu vực hậu cần cũng không ai cản hắn.

Dương Nguyên Nhất đi ở phía sau cách Ngụy Diên Khanh hai bước, duy trì khoảng cách rời khỏi đài truyền hình. Có một nhóm nữ sinh truy tinh* ngồi xổm ở cửa, vừa thấy hai người đi ra liền ủa lên, miệng gào thét ‘Anh ơi, ký tên cho em đi’.

(Truy tinh: hành vi sùng bái của fan đối với minh tinh)

Ngụy Diên Khanh ngược mắt nhìn, màn sương dày đặc trong mắt như hóa thành thực thể, chạm đến ánh mắt như thể không ai dám đến gần. Người đứng gần nhất dừng bước, cảm như hén không dám nhúc nhích.

Người phía sau không thấy gì, nhìn thấy người trước mặt dừng lại nên muốn nhào tới, nhưng cũng bị khủng bố được thực thể hóa đập vào mặt, hù dọa không dám động dấy.

Ngụy Diên Khanh hài lòng kéo tay Dương Nguyên Nhất, rề rà băng qua đường, đi đến Casino Hotel ở gần trung tâm.

Sau khi hai người đi không bao lâu thì những nữ sinh kia bị bảo vệ phát hiện, cũng bị đuổi đi. Các cô tiếp tục tìm chỗ trốn rồi ngồi xổm canh chừng, nhưng trong lòng đều cảm thấy nghi ngờ: Sao các cô lại chạy ra?

Ở tầng mười mấy của đài truyền hình, Diêu Thành thấy Dương Nguyên Nhất và Ngụy Diên Khanh nắm tay nhau băng qua đường ở dưới lầu, hỏi trợ lý bên cạnh: “Bọn họ là ai?”

Từ độ cao hơn mười tầng nhìn xuống, người giống như con kiến, hoàn toàn không thấy rõ. Trợ lý nhanh chóng trả lời: “Chắc là người mới, không có danh tiếng gì.”

Dưới lầu có nhiều nữ sinh ngồi xổm canh chừng nhưng không ai bao vây bọn họ. Điều này nói rõ dù không phải người thường thì cũng là người mới không có danh tiếng.

Diêu Thành từ trên cao nhìn xuống bóng dáng hai người dần biến mất, gương mặt lễ độ phản chiếu trên vách tường thủy tinh bỗng nhiên vẩn vèo, nhưng chỉ hai giây liền khôi phục bình thường. Hắn xoay người, trên mặt mang theo nụ cười âm áp: “Hình như có người muốn gặp tôi?”

Trợ lý hiểu ý: “Một tiểu minh tinh, lúc nào cô ta cũng rảnh —— ngài thấy đêm nay thế nào?”

Diêu Thành không trả lời, ngẫm đồng ý.

Chân dài của Ngụy Diên Khanh sải bước vào khách sạn năm sao trong Casino Hotel, quẹt thẻ đăng ký muốn phòng rồi đi tới thang máy. Đi được mấy bước thì phát hiện Dương Nguyên Nhất không đuổi kịp, anh quay đầu lại hỏi: “Không đi sao?”

Dương Nguyên Nhất giật giật thái dương: “Sếp, anh mệt lắm hả?”

Cậu cho rằng đến Casino Hotel cho dù không phải vì tra án thì chí ít cũng là đến chơi bời, nhưng mà mục tiêu của Ngụy Diên Khanh rõ ràng là đi thẳng đến khách sạn.

Ngụy Diên Khanh rũ mắt: “Nghỉ ngơi đầy đủ, buổi tối mới có tinh thần.” Anh hơi suy nghĩ, lấy từ trong túi ra một tấm thẻ đưa cho Dương Nguyên Nhất: “Nếu em không muốn ngủ thì đi dạo đi. Thích cái gì thì mua, tôi trả tiền.”

Dương Nguyên Nhất nhut chí, lắc đầu: “Thôi, tôi không có gì muốn mua.”

Cậu theo Ngụy Diên Khanh vào phòng khách sạn, nằm trên sofa mềm như nhung, lấy di động ra chơi game. Cậu quay đầu lại thì thấy Ngụy Diên Khanh đã nằm trên giường, trong phòng yên tĩnh chỉ còn lại âm thanh của trò chơi.

Dương Nguyên Nhất tắt tiếng đi, ở văn phòng thám tử hơn hai tháng, đặc biệt là ngủ sát vách với Ngụy Diên Khanh nên cậu biết Ngụy Diên Khanh rất khó ngủ, bình thường không ngủ đủ giấc. Chỉ cần một chút ánh sáng, tiếng động cùng âm thanh hơi nhỏ sẽ đánh thức anh.

Trên bàn đặt một remote, dùng để điều khiển rèm cửa. Cậu cầm lên rồi đóng rèm cửa, trong phòng lập tức rơi vào bóng tối.

Im lặng chỉ duy trì hai phút, Ngụy Diên Khanh hỏi: “Sao không có tiếng?”

Dương Nguyên Nhất dừng chơi game: “Hả?”

Ngụy Diên Khanh: “Tiếng game ấy, tắt rồi sao?”

“Ừ, sợ quấy rầy anh.”

Yên tĩnh lan tràn trong phòng, lâu đến mức Dương Nguyên Nhất cho rằng Ngụy Diên Khanh đang ngủ thì lại chợt nghe tiếng anh nói nhỏ: “Tiếng của em sẽ không gây ồn cho tôi.”

“Cái gì?” Dương Nguyên Nhất rướn cổ lên muốn nghe rõ hơn, nhưng Ngụy Diên Khanh không nói nữa. Anh nhắm mắt lại, hơi thở ổn định như đang ngủ.

Cậu chống tay phải lên mép giường, chậm rãi tới gần Ngụy Diên Khanh, khoảng cách giữa hai người chỉ có 10cm. Hô hấp hai bên phả lên mặt, cự ly rất gần gũi. Dương Nguyên Nhất chuyên chú nhìn mí mắt của Ngụy Diên Khanh, cả quá trình không dời mắt, sau khi nhìn chằm chằm một lúc lâu mới xác định anh thật sự đã ngủ.

“Sếp?” Dương Nguyên Nhất khê khê nhưng không được đáp lại. Vì vậy cậu lấy can đảm sờ cảm, tai của Ngụy Diên Khanh, cẩn thận sờ dưới cằm, không chạm được dấu vết như cậu tưởng tượng. “Là thật?”

Dương Nguyên Nhất rất kinh ngạc, cậu vẫn hoài nghi gương mặt của Ngụy Diên Khanh. Lúc đối phương che cằm và lúc không che giống như hai người khác nhau, chênh lệch rất lớn. Tuần tú cùng bình thường chỉ cách một con đường. Hơn nữa cảm giác cực kỳ không ổn, như là hai gương mặt ở bên trên và bên dưới hợp lại với nhau.

Sau một lúc lâu, Dương Nguyên Nhất đứng dậy trở về chỗ cũ, cầm di động trong tay, mở một tấm hình cũ sáu bảy năm trước. Cảnh trong hình là nhà cũ Ngụy gia nhuộm màu cổ xưa, tất cả đều là sắc tối, cổ xưa u ám.

Hành lang đình viện, dưới tàng hoa hải đường tươi đẹp điểm xuyết nhành cây đầy hoa, thanh niên trắng gần như trong suốt, dung mạo như yêu. Hắn nhìn chăm chú vào ống kính, ánh mắt rất chuyên chú, lại càng giống như là nhìn người nào đó ngoài ống kính.

Dương Nguyên Nhất chỉ giữ hai tấm hình của người chồng trước Ngụy Lan Đình, một tấm là di ảnh, đây là một tấm khác. Di ảnh trắng đen được in vô số tấm, nhưng bức ảnh dịu dàng đầy lưu luyến này chỉ in một tấm, xem như bảo bối mà giấu đi.

Âm thanh nhỏ nhẹ nỉ non vang lên trong phòng: “Không phải cùng một người.”

Ngụy Diên Khanh khẽ nhúc nhích ngón tay, mở mắt ra, ánh mắt rơi bên bóng lưng của Dương Nguyên Nhất, như gió lốc phủ xuống biển rộng, thâm trầm làm người sợ hãi. Mấy giây sau, anh nhắm mắt lại, an tâm đi vào giấc ngủ.

Dương Nguyên Nhất bỗng nhiên quay đầu lại, không phát hiện khác thường liền quay đầu về, co chân lên rúc vào sofa mềm như nhung tập trung chơi game giết thời gian. Thời gian trôi qua từng chút từng chút, sau hai giờ, có người đến gõ cửa.

Ngụy Diên Khanh lập tức mở mắt ra, trong đôi mắt đen kịt đầy trấn tĩnh như này giờ không có ngủ. Anh ngồi dậy, nhìn Dương Nguyên Nhất đứng dậy đi mở cửa.

Ngoài cửa là dì dọn vệ sinh của khách sạn, chỉ là hỏi theo thông lệ có cần quét dọn hay không. Dương Nguyên Nhất từ chối: “Không cần, cảm ơn.” Sau đó đóng cửa.

Ngụy Diên Khanh kéo rèm cửa ra, bên ngoài đã là buổi chiều. Điện thoại di động liên tục phát ra âm thanh ‘Đing đing đoong đoong’, có người liên tục gửi tin cho anh. Anh cầm lên nhìn thì phát hiện đó là Vương Tiểu Hồng gửi tin tới.

“Tô Thanh Xán rời đài truyền hình về nhà, nhưng tâm tình không tốt nên một mình lái xe. Trên xe chỉ có một trợ lý, mà Chu Linh Tê và Vương Tiểu Hồng bị bỏ phía sau, chỉ có thể đón xe quay về. Trên đường trở về gặp phải sự cố, làm lỡ thời gian. Sau khi trở về phát hiện Tô Thanh Xán đã bị hoa thược dược đen mê hoặc, tấn công trợ lý của cô ta. Bây giờ Tô Thanh Xán đã được khống chế, cũng đưa trợ lý của cô ta đến bệnh viện rồi.”

Dương Nguyên Nhất: “Chúng ta phải mau chóng giải quyết bản thể của dị văn hoa thược dược đen, bằng không Tô Thanh Xán sẽ có kết cục như Tôn Tình Tình, nếu không phải phát điên thì cũng là bất ngờ tử vong. Hoa thược dược trong thân thể Tô Thanh Xán đã bò từ não vào yết hầu, không còn bao nhiêu thời gian.”

Ngụy Diên Khanh: “Nếu như nó cắm rễ vào lục phủ ngũ tạng thì sẽ ăn sạch cơ quan nội tạng, phá bụng nở hoa. Thời gian quả thực không nhiều lắm.” Anh đứng lên, vào phòng tắm rửa mặt, lúc trở ra tỉnh táo không ít. Anh nói: “Đi ăn cơm.”

Dương Nguyên Nhất đã quen phong cách làm việc của Ngụy Diên Khanh, cho nên không phản đối cũng không kinh ngạc. Dù sao Ngụy Diên Khanh có kinh nghiệm xử lý dị văn rất phong phú, anh biết nắm bắt thời cơ, hiện tại không vội cũng nói rõ có gấp cũng chẳng có tác dụng gì.

Ngụy Diên Khanh đặt tay phải lên vai Dương Nguyên Nhất, khom người ghé vào tai cậu, trong giọng nói mang theo ý cười: “Càng ngày càng bình tĩnh, em không chút tò mò sao?”

Dương Nguyên Nhất liếc mắt nhìn Ngụy Diên Khanh dựa rất gần, trấn tĩnh hỏi: “Sếp, anh muốn ngoại tình sao?”

Ngụy Diên Khanh: “.....” Kiêu ngạo tự mãn làm anh thả lỏng, nhất thời quên mất bản thân có thiết lập hôn nhân thất thiết. Anh đã quên mình còn có một bà xã còn đang ‘giận dữ’, ‘thờ cúng bài vị’ trong nhà.

Nhưng gần đây trêu chọc Dương Nguyên Nhất làm anh quên hết tất cả, suýt chút nữa sụp đổ thiết lập.

“Xin lỗi.” Ngụy Diên Khanh lạnh nhạt thối lui, giữ một khoảng cách. Anh suy nghĩ cực nhanh, phải làm sao để nhanh chóng thoát khỏi thiết lập đã kết hôn cũng như thành công mang mũ xanh cho ‘bản thân đã chết sớm’.

Dương Nguyên Nhất đảo mắt, nhìn chằm chằm bóng người phản chiếu trên mặt đất nhẵn bóng như gương.

...

Dùng xong bữa tối, ở Casino Hotel tiêu pha ba giờ. Đến mười giờ tối, bọn họ trở lại cửa bãi đỗ xe ở cao ốc của đài truyền hình. Ngụy Diên Khanh thuê một chiếc xe, hai người ngồi trong xe đợi Diêu Thành.

Căn cứ vào tin tức Vương Tiểu Hồng thăm dò được, một chiếc xe màu đen có rèm che từ bãi đỗ xe chạy ra. Ở ghế lái chính là Diêu Thành, mà ghế phụ bên cạnh hẳn là một cô gái trẻ tuổi. Bầu không khí giữa hai người rất mờ ám.

Ngụy Diên Khanh lái xe đi theo, không nhanh không chậm giữ một khoảng cách.

Dương Nguyên Nhất: “Vương Tiểu Hồng có nói qua sinh hoạt cá nhân của Diêu Thành. Hắn không có bạn gái nhưng luôn có người tự tiện cử muốn bỏ lên giường hắn. Ai tới Diêu Thành cũng không từ chối, nhưng những người này cũng không gặp chuyện xui xẻo. Trái lại là mấy nữ minh tinh lúc trước gặp chuyện không may, tự tiện cử lên giường nhưng đều bị từ chối.”

Đang nói chuyện thì gặp đèn đỏ, bọn họ dừng lại đợi đèn xanh, mà Diêu Thành lại đúng lúc đi qua, nhanh chóng biến mất. Trong bóng đêm, vô số xe cộ tới lui, xe con của Diêu Thành như cá nhỏ bơi lội trong biển lớn, khó có thể tìm được nữa.

Dương Nguyên Nhất nhíu mày: “Làm sao đây?”

Không có máy theo dõi, cũng không biết địa chỉ của Diêu Thành. Cho dù biết địa chỉ của hắn, đối phương cũng có thể không mang đối tượng 419 về nhà. Thế nhưng nếu Diêu Thành thật sự là bản thể dị văn, mục đích của hắn có thể là giết chết cô gái trẻ kia. Nếu như vậy chắc là chọn nơi tương đối hoang vu, chỉ ít là ít người lại trông trải, dễ chôn xác.

Sau khi phân tích xong, Dương Nguyên Nhất lại chần chờ lắc đầu, phủ định suy đoán lúc trước: “Bảo vệ cửa nhìn thấy Diêu Thành và cô gái kia rời đi, cho nên có lẽ không phải là muốn ra tay. Hơn nữa tất cả người chết đều bị từ chối, nữ minh tinh kia tạm thời an toàn.”

“Chưa chắc.” Ngụy Diên Khanh vừa lái xe vừa mở di động tìm kiếm trên bản đồ điện tử toàn thành phố.

Dương Nguyên Nhất không hiểu: “Vì sao?”

“Em đã quên đặc điểm của hoa thực được đen mê hoặc người khác? Cách nói ‘Tất cả người chết đều bị từ chối’ là ai truyền ra? Độ tin tưởng chưa chắc đạt tới 10%.” Ngụy Diên Khanh bật hướng dẫn bằng giọng nói, mở miệng: “Thắt dây an toàn chưa?”

Dương Nguyên Nhất im lặng một lúc, lặng lẽ điều chỉnh tư thế ngồi, nắm ghế ổn định thân hình rồi nói: “Tăng tốc đi.”

Ngụy Diên Khanh cười khê, đạp mạnh chân ga. Xe ô tô đen vốn không nhanh không chậm như u linh trong bóng đêm bay nhanh trong dòng xe đông đúc, giống như đã tính toán tốc độ hoàn hảo, băng qua khi còn một giây nữa là đèn đỏ sáng lên, một đường thông suốt.

...

Ngoại thành khu Đông có một trạm Trần Kiều, gần trạm Trần Kiều có một nhà xưởng bỏ hoang. Trong nhà xưởng thỉnh thoảng có vài người vô gia cư ở lại. Nhưng bây giờ là cuối thu, trời trở lạnh, có ít người vô gia cư. Đêm nay càng xui xẻo, không có bất kỳ người nào.

Cô gái há miệng thở dốc, chạy về phía trước không dám dừng dù chỉ một giây, thỉnh thoảng hốt hoảng quay đầu nhìn xung quanh, giống như đang chạy trốn. Cô không dám lên tiếng cầu cứu, bởi vì nơi này không có ai, mà người dẫn cô tới chính là người đuổi giết cô.

Cô vượt qua bụi cỏ dại cao tới đầu gối, chạy vào nhà xưởng bỏ hoang. Tối xấu gì bên ngoài còn có ánh trăng chiếu sáng, nhưng mà trong nhà xưởng giờ tay không thấy năm ngón, cửa vào đen kịt như miệng dã thú. Trong bóng tối như ẩn chứa rất nhiều ác linh khủng bố, thế nhưng lúc này những cảnh tượng kinh khủng trong tưởng tượng cũng không sánh bằng ma quỷ hung ác sau lưng.

Cô gái không chút do dự chạy vào nhà xưởng, dựa vào ánh trăng xuyên qua cửa sổ rách nát chạy lên lầu hai, hốt hoảng tìm chỗ trốn thì nghe được âm thanh chói tai từng bước tới gần.

Âm thanh kia rất sắc bén, chỉ cần nghe đã cảm thấy khó chịu, khó chịu đến mức muốn xuyên thủng tai. Trong đầu cô xuất hiện một hình ảnh, đó là một thanh mã tấu rỉ sét được mài rất sắc nhưng dính đầy máu xệt qua vách tường, vách tường phát ra tiếng thét chói tai đau đớn. Người mang giấy da màu đen không nhanh không chậm theo phía sau, mặc cho con mồi giãy giụa.

Cô gái như sụp đổ, mỗi lần cô cho rằng mình đã thoát khỏi tên ma quỷ kia, đang định thở phào thì bên tai lại vang lên nhiều tiếng bước chân có quy luật. Cô như một con chuột hoảng loạn không lối thoát, bị nhốt

trong mê cung, chạy kiểu nào cũng không thoát được truy đuổi.

Cô sợ hãi quay đầu lại nhìn xung quanh, lặng lẽ mở cửa vào trong kho hàng có máy móc bỏ hoang. Túi nylon lớn phủ lên máy móc bỏ hoang, hình thành góc độ đặc biệt, có thể để một người chui vào mà không bị phát hiện.

Cô gái trốn vào trong, run lấy bầy. Cô duỗi cánh tay trắng nõn ra rồi cắn chặt, trên mặt đầy nước mắt. Tiếng bước chân càng ngày càng gần, nhìn thoáng qua là có thể thấy đôi giày da mới tinh và mã tấu bị kéo lê trên đất.

Trên mã tấu dính lổm đổm đỏ có thể thấy rất rõ ràng, căn bản không phải rỉ sét mà là máu khô dính trên đó. Có vài vết là màu đen, đã đông lại, nhìn ra rất bẩn, như đã dính vào thân mã tấu, tuy rằng đã đông lại nhưng có thể khảy ra.

Đó là máu tươi có mùi có cũ, đủ để nói rõ người nọ đã dùng thanh mã tấu này giết không ít người.

Trên thân mã tấu còn có máu tươi ấm nóng nhỏ xuống, rơi tí tách trên mặt đất, để lại một vết máu thật dài.

Cô gái sợ đến mức không phát ra được âm thanh nào, nhưng thân thể hoảng sợ đã hoàn toàn không có cách nào khống chế. Khi phát hiện người nọ đến gần, cổ họng cô bất chợt phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ. Bởi vì sợ hãi nên con người không ngừng phóng đại, nước mắt và mồ hôi lạnh hòa lẫn, đã không thể phân biệt.

Giày da mới toanh dừng trước mắt, sau một lúc lâu tiếp tục đi về phía trước.

Cô gái không dám cử động, cả người cứng ngắc. Cho đến khi âm thanh dần đi xa, cô mới thở phào. Trên cánh tay hằn dấu răng rất sâu, rỉ máu. Cô xụi lơ, cố gắng chống tay lên mặt đất muốn đứng lên.

Bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một đôi giày da mới tinh, cô còn chưa phản ứng kịp thì túi nylon lớn che trước mắt bỗng nhiên bị kéo ra. Cô ngẩng đầu nhìn, gương mặt ngày thường gặp qua rõ ràng rất vô hại, lúc này đang mỉm cười đầy thân thiện.

“Tìm được cô rồi.”

“A a a ————”

Xa xa, Dương Nguyên Nhất nhìn thấy chiếc xe con của Diêu Thành đậu phía trước. Xe dừng lại, cậu lập tức mở cửa chạy tới kiểm tra thì thấy trong xe không người. Tay chống lên mui xe, lúc rút tay lại chợt thấy lòng bàn tay rất dính nhớt.

Nhờ ánh trăng thấy rõ là máu tươi, Dương Nguyên Nhất có linh cảm, cúi đầu nhìn dưới chân. Dưới chân là cỏ dại, trong cỏ dại là một vũng máu, lượng máu rất lớn. Tìm kiếm theo vết máu thì phát hiện cách xe con không xa là Diêu Thành bị phân thây.

Thi thể Diêu Thành bị chém thành hai từ phần eo, trên mặt là vẻ cực kỳ bất ngờ. Kiểm tra cẩn thận thì có lẽ hẳn bị người tấn công từ phía sau, một đao chém thành hai mảnh.

Lúc đó còn sống, hơn nữa rất kinh ngạc, dường như kẻ ra tay là người hẳn rất quen thuộc và tin tưởng.

Sau khi hẳn bị chém thành hai, hung thủ lại chém thêm vài nhát, vết đao rất mất trật tự.

Dương Nguyên Nhất phát hiện hình xăm hoa thược được đen trên ngực Diêu Thành, nhụy hoa ở giữa sinh trưởng giống hệt mặt của Diêu Thành, nhắm hai mắt, vô cùng tà quỷ. Cậu vươn tay vừa định đụng vào thì cổ tay đột nhiên bị nắm.

Ngụy Diên Khanh ngồi xổm xuống, giọng nói hơi lạnh: “Thứ này sẽ thông qua đụng chạm da thịt tiến vào thân thể em.”

Dương Nguyên Nhất trợn to mắt, thấy gương mặt ở giữa nhụy hoa thược được đen bỗng nhiên mở mắt, phát ra tiếng thét chói tai đầy sợ hãi. Cả đóa hoa như sống lại, tán loạn ra xung quanh tầng da ngoài của Diêu Thành, ý đồ chạy trốn.

Không biết Ngụy Diên Khanh lấy đâu ra một con dao dưa hấu, nhanh tay đâm vào mặt ở giữa nhụy hoa thược được đen, chất lỏng màu đỏ lập tức chảy ra. Sau đó, hoa thược được đen nhanh chóng héo rũ tàn lụi.

Dù là Dương Nguyên Nhất trước giờ luôn bình tĩnh cũng không khỏi kinh ngạc hỏi: “Anh mang theo dao đưa hấu từ khi nào vậy?!”

Ngụy Diên Khanh vẩy máu trên dao: “Lúc này đi ngang sạp đưa, cảm thấy không tệ nên thương lượng mua lại với chủ sạp.”

Sạp đưa hấu? Dương Nguyên Nhất nhớ lúc này sau khi bọn họ ăn tối xong đi dạo phố, đến một con đường ẩm thực giá bình dân. Đầu đường có một sạp đưa hấu, bán đưa vừa xanh vừa lớn. Lúc đó Ngụy Diên Khanh dừng lại thương lượng gì đó với chủ sạp, cuối cùng lại không mua bất kỳ hoa quả gì.

Thì ra không phải mua hoa quả mà là anh mua dao đưa hấu.

Ngụy Diên Khanh: “Trên người Diêu Thành cũng sinh trưởng hoa thực được đen, nhưng rõ ràng hấn và bản thể dị văn là quan hệ hợp tác. Hoa thực được đen không xâm chiếm thân thể hấn, cũng không mê hoặc hấn, trái lại giúp hấn mê hoặc các nữ minh tinh khác, cũng dụ dỗ bọn họ đến trước mặt bản thể dị văn. Đồng thời chọn nữ minh tinh như Tôn Tình Tình, Tô Thanh Xán làm chất dinh dưỡng cho hoa thực được đen, nhưng quan hệ hợp tác giữa hấn và bản thể dị văn đã kết thúc.”

Bản thể dị văn giết Diêu Thành vương vùi, thậm chí lười thúc giục hoa thực được đen ăn nội tạng của hấn. Mà Diêu Thành dường như thường mang theo những nữ minh tinh vô danh cung cấp cho bản thể dị văn giết chóc, không ngờ bản thân lại trực tiếp bị chém thành hai mảnh.

Dương Nguyên Nhất không hề đồng tình: “Nói giáo cho giặc, gieo gió gặt bão.”

Hai người dọc theo vết máu đi qua rừng cây, căn cứ cỏ dại bị đổ rạp tìm được nhà xưởng bỏ hoang. Ở cửa vào nhà xưởng nghe được tiếng thét chói tai, Dương Nguyên Nhất ngừng đầu, lùi về sau vài bước giẫm chân nhảy lên, vịn cửa sổ, bám lên ban công, linh hoạt leo lên tầng hai.

Cậu cúi đầu nhìn Ngụy Diên Khanh ở lầu dưới, anh phát tay còn đang cầm dao đưa hấu dính máu: “Đừng quan tâm tôi, đi đi.”

Dương Nguyên Nhất thả người rơi xuống đất, đi theo tiếng thét chói tai. Trong hành lang vắng vẻ nghe rất rõ có tiếng bước chân cùng vật nặng kéo lê trên đất, cậu rút Baton ra, dừng bước, đợi bản thể dị văn tới.

Trong bóng tối, bóng đen không nhanh không chậm bước đến, một tay cầm mã tấu, một tay túm tóc cô gái kéo đi. Cô gái không ngừng giãy giụa nhưng không thể thoát ra, khóc la khàn giọng, trên người còn có rất nhiều vết thương.

Bóng đen đi tới hành lang, đứng bên cạnh cửa sổ trượt. Ánh trăng hắt lên mặt cô — rõ ràng là Kha Kha – trợ lý của Tô Thanh Xán.

Nhan sắc Kha Kha như cô bé hàng xóm, ngây thơ vô hại, cho dù lúc này cô mặc áo mưa màu đen, giày da màu đen, trên người dính đầy máu đen sẫm nhưng nhìn qua vẫn là đáng vẻ vô hại, trên mặt còn mỉm cười ngọt ngào.

Cô buông mớ tóc dài ra, cô gái nằm rạp run rẩy trên đất. Kha Kha cởi mũ áo mưa xuống, một đóa thực được đen từ trong gáy cô chui ra ngoài, ở trung tâm nhụy hoa là một gương mặt phụ nữ xinh đẹp.

“Sao anh tìm được tôi?” Mở miệng là gương mặt phụ nữ trên nhụy hoa, mà gương mặt thuộc về Kha Kha chỉ mỉm cười ngọt ngào, không có biến hóa.

Dương Nguyên Nhất: “Sếp nói trạm Trần Kiều gần bệnh viện nhất.”

Mà trước đây Vương Tiểu Hồng nói với bọn họ rằng Kha Kha bị thương đã được đưa đến bệnh viện gần trạm Trần Kiều.

Gương mặt trên nhụy hoa của đóa thực được đen rất xinh đẹp, biểu cảm phong phú. Lúc này lộ ra vẻ mặt nghi ngờ ngây thơ: “Các người hoài nghi tôi? Tôi lộ ra sơ hở nào sao?”

Nó vừa nói vừa kéo mã tấu tới gần Dương Nguyên Nhất.

Dương Nguyên Nhất bình tĩnh trả lời: “Bắt đầu từ ngày gặp mặt đã hoài nghi cô.”

Mặt phụ nữ trên nhụy hoa rất kinh ngạc, hét khàn giọng: “Sao có thể?!” Nó luống cuống hỏi: “Tôi lộ ra sơ hở nào sao?”

Dương Nguyên Nhất rất trầm tĩnh: “Bởi vì chúng tôi có hai đại đệ văn từ cấp 4 trở lên.”

Đệ văn đẳng cấp cao có thể áp chế đệ văn cấp thấp.

Cho dù là đệ văn ‘Hoa thực được màu đen’ phủ thêm da người cẩn thận nguy trang thành nhân loại, nhưng trước mặt hai đại đệ văn cũng đã sớm bị nhìn thấu.

Mặt phụ nữ trên nhụy hoa á khẩu không trả lời được, sau một lúc lâu mới lúng túng hỏi: “Vậy vì sao các người còn muốn điều tra Diêu Thành?” Hoàn toàn lừa gạt nó.

Dương Nguyên Nhất: “Đùa cô thôi.”

Đồng thời cũng là đùa cậu và Vương Tiểu Hồng, hai đại lão kia đã sớm biết sự thật. Nếu không phải lúc này nhìn thấy Diêu Thành bị giết, trong nháy mắt nhớ lại thân phận của Ngụy Diên Khanh và Chu Linh Tê, chỉ sợ cậu cũng không đoán được.

Xuất phát từ việc chưa hiểu rõ đệ văn, Dương Nguyên Nhất vẫn không suy nghĩ sâu xa đến đệ văn đẳng cấp cao áp chế đệ văn cấp thấp.

Ngụy Diên Khanh ở sau lưng dừng bước, tựa người lên hành lang nghe toàn bộ câu chuyện, tiện tay cầm dao đưa hấu vào vách tường, dễ dàng như cắt đậu hũ. Anh rút điều thuốc, vừa định châm lửa thì Dương Nguyên Nhất liếc mắt nhìn sang.

Ngụy Diên Khanh ngừng lại, buông bật lửa, miệng ngậm điều thuốc, hơi nheo mắt lại nói rằng: “Tôi chỉ vì muốn làm kinh nghiệm thực chiến của em trở nên phong phú, sự thật sẽ cho em biết đệ văn bên ngoài có bao nhiêu xảo quyệt. So ra thì tôi làm người rất chân thành.”

Dương Nguyên Nhất khẽ nói: “À.”

Vừa dứt lời, mặt phụ nữ trên nhụy hoa đóa thực được đen thét chói tai, đầu của Kha Kha chợt dựng thẳng. Hai tay cầm mã tấu, dùng tốc độ cực nhanh vọt tới trước mặt Dương Nguyên Nhất.

Dương Nguyên Nhất dùng Baton cản mã tấu, hai loại vũ khí va chạm tóe lửa. Kha Kha cúi đầu xuống, hoa thực được đen trên gáy như rắn bỗng nhiên nhảy lên mặt cậu. Dương Nguyên Nhất xoay eo với độ cong cực khó, nghiêng người tránh khỏi, xoay người di chuyển ra phía sau lưng Kha Kha túm lấy rẽ của đóa thực được đen.

Dùng hết toàn lực cũng không kéo nó ra được, nó và thân thể bên dưới là đồng thể. Mặt phụ nữ trên nhụy hoa tức giận quá lớn, Kha Kha cũng phát ra tiếng rống giận, đầu và hai tay vịn ra phía sau, thay đổi góc độ hươ mã tấu.

Dương Nguyên Nhất không thể không buông tay tránh ra, Ngụy Diên Khanh rút dao đưa hấu khỏi tường rồi hô: “Đón lấy.” Sau đó ném qua.

Cắm Baton vào trong miệng Kha Kha, sau khi xuyên thủng yết hầu của cô thì lại túm lấy rẽ hoa thực được đen, chộp dao đưa hấu không chút do dự đâm xuống. Tiếng rống giận và kêu gào thê lương đồng thời vang lên, Kha Kha suy sụp ngã xuống đất, một gốc hoa thực được còn sót lại đã gãy rễ không ngừng loe ngoe.

Mặt phụ nữ trên nhụy hoa tràn đầy thống khổ, máu màu đen sẫm không ngừng chảy ra, nhanh chóng dính đầy người. Dương Nguyên Nhất cảm thấy vô cùng buồn nôn, quay đầu thừa dịp Ngụy Diên Khanh không chú ý ném tới, ném xong còn nói: “Sếp, chộp.”

Trên nửa ống tay áo của Ngụy Diên Khanh dính máu, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Dương Nguyên Nhất đột nhiên bật cười, nhặt Baton lên, ho khan hai tiếng rồi nói: “Tôi, tôi báo cảnh sát đã.”

Ngụy Diên Khanh cầm một cây thép dài một thước quần hoa thực được đen lại, nghe tiếng còi cảnh sát liền khởi động ô tô rời khỏi: “Ồ đây cứ giao cho bọn họ giải quyết, chúng ta về.”

Bản thể dị văn hoa thược được đen héo rũ được đặt lên ghế sau, trong khoảng thời gian ngắn tuyệt đối không thể nhúc nhích.

Dương Nguyên Nhất thu lại ánh mắt, vươn vai: “Hoàn thành ủy thác suôn sẻ!”

Tác giả có lời muốn nói:

Bản thể dị văn • hoa thược được đen: Tôi, ảnh hậu!

BOSS đại dị văn: Lặng lẽ nhìn mi biểu diễn.

31. Chương 30: Chơi Với Tôi (1)

Dương Nguyên Nhất đột nhiên tò mò hỏi: “Dị văn có tổng cộng bao nhiêu cấp?”

Ngụy Diên Khanh: “Mười ba cấp.”

Dương Nguyên Nhất: “Ai đặt ra cấp bậc này?”

Ngụy Diên Khanh: “Chủ nhân ban đầu biên soạn Sổ dị văn đô thị. Đồng thời khi hắn giải quyết dị văn khủng bố đô thị thì sắp xếp chúng nó dựa theo đẳng cấp, cao nhất là cấp mười ba. Sau này thế giới loài người và dị văn dựa theo cấp bậc này phân chia dị văn.”

Dương Nguyên Nhất: “Chủ nhân ban đầu của Sổ dị văn đô thị đâu?”

Ngụy Diên Khanh: “Đã chết.”

Dương Nguyên Nhất: “À.” Cậu ngừng một lúc rồi tiếp tục hỏi: “Vì sao hắn biên soạn Sổ dị văn đô thị?”

Ngụy Diên Khanh thở dài khẽ đến mức khó phát hiện: “Hắn nói phải có nghi thức, chỉ có ghi chép mới không bị lãng quên. Cho dù là dị văn cũng không nên bị bỏ quên.”

Dương Nguyên Nhất im lặng hồi lâu, kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ là tôi sao?”

Ngụy Diên Khanh liếc nhìn Dương Nguyên Nhất, thu hồi ánh mắt. Tuy rằng chỉ liếc mắt nhưng đã biểu đạt mọi lời anh muốn nói: “Nếu như em là chủ nhân ban đầu của Sổ dị văn, tôi sẽ không để em sống đến hôm nay.”

Dương Nguyên Nhất hiểu ra: “Anh với hắn có thù oán.”

“Hắn dùng một lời nói dối hồ tôi, tôi phải ở lại văn phòng thám tử trấn áp đám dị văn kia thay hắn, ba mươi năm.” Lúc Ngụy Diên Khanh nhắc tới chủ nhân ban đầu của Sổ dị văn, rõ ràng giọng nói vô cùng không vui. Trong lúc nói chuyện, anh liếc mắt nhìn thoáng qua vẻ mặt nghiêm túc của Dương Nguyên Nhất, tâm trạng tức giận được bơm mấy phần an ủi: “Nhưng cũng được bồi thường, hắn cho tôi một bảo vật.”

Dương Nguyên Nhất tò mò: “Bảo vật gì?”

Ngụy Diên Khanh rất cường đại, nhìn như không mơ không ước, không hề có dã tâm, nhưng trên thực tế là vì đã cường đại đến mức không cần vật chất thỏa mãn bản thân. Cho nên cậu rất tò mò, loại bảo vật gì sẽ làm Ngụy Diên Khanh để tâm.

Ngụy Diên Khanh mỉm cười: “Độc nhất vô nhị.”

Dương Nguyên Nhất hồi lòng vòng ba bốn lần không được đáp án nên lựa chọn từ bỏ, chỉnh sửa dị văn đô thị ‘Hoa thược được màu đen’ biên soạn thành báo cáo rồi chụp ảnh thành tệp gửi cho Tôn lão.

Trở lại biệt thự của Tô Thanh Xán thấy Chu Linh Tê đang ngồi ngay ngắn, mà Vương Tiểu Hồng đang vui người trên sofa. So sánh hai bên thấy chênh lệch rất rõ ràng, Vương Tiểu Hồng ngẩng đầu thấy Dương Nguyên Nhất liền vui vẻ chào hỏi: “Anh Nguyên, các anh giải quyết con dị văn kia rồi?”

Dương Nguyên Nhất vô thức giơ tay lên che mắt, vội vội vàng vàng gật đầu.

Vương Tiểu Hồng cảm thấy kỳ quái: “Anh Nguyên, mắt anh bị thương?”

Dương Nguyên Nhất lắc đầu: “Anh cảm thấy sáng quá, mắt bị lóa.”

Vương Tiểu Hồng nhìn ánh sáng nhu hòa phía trên đỉnh đầu, chợt cảm thấy tổn thương tâm hồn. Hắn ôm ngực đau buốt, lấy ra cái mũ che lại cái đầu trực tỏa sáng.

Dương Nguyên Nhất có hơi xấu hổ, an ủi Vương Tiểu Hồng: “Anh vừa mới về, mắt đã quen với bóng tối. Đột nhiên vào cửa bị ánh đèn sáng kích thích, không phải lỗi của em, đừng để ý.”

Vương Tiểu Hồng nhìn cậu, lặng lẽ cởi nón ra.

Dương Nguyên Nhất chịu đựng một phút, mắt không chịu nổi kích thích chảy nước mắt sống, chân thành xin lỗi: “Xin lỗi, em vẫn nên đội mũ đi.” Không chịu nổi, còn chói hơn gương phản quang nữa.

Vương Tiểu Hồng đội mũ lui vào trong góc, giờ khắc này cũng chỉ có thể tìm chút ấm áp trên thế giới mạng — may mà tộc chó đi làm* tăng nhanh, quần thể thanh niên trực đầu cũng đang không ngừng lớn mạnh.

(Thường bên Trung hay đùa chó đi làm aka nhân viên bình thường, tăng ca nhiều sẽ bứt tóc, bứt tóc nhiều sẽ trực đầu – Chú thích bởi Mèo)

Chu Linh Tê không nhịn được bật cười: “Văn phòng thám tử các người thật thú vị.”

Dương Nguyên Nhất ngồi xuống: “Trước đây chưa từng hợp tác sao? Nói giống như đây là lần đầu tiên thấy vậy.”

Chu Linh Tê: “Trước đây từng hợp tác với Hạ Lan Lam, cô ấy là một người phụ nữ lạnh lùng mạnh mẽ, vừa nhìn đã thấy sợ.” Một đối tượng hợp tác khác chính là Ngụy Diên Khanh, trong quá trình hợp tác thường xuyên gặp ác mộng. Bởi vậy khi không cần thiết, hắn hoàn toàn không muốn hợp tác với văn phòng thám tử quái vật.

Dương Nguyên Nhất nhún vai: “Tô Thanh Xán không sao chứ?”

Chu Linh Tê: “Lúc này đã xác định hoa thực được đen trên thân thể cô ta đã héo, điều dưỡng thân thể thêm một thời gian nữa là được, không có vấn đề gì.”

“Chuyện của Kha Kha là như thế nào?”

Chu Linh Tê nhìn về phía Vương Tiểu Hồng: “Cậu ấy rõ hơn tôi.”

Bàn về con đường thông tin cùng với tốc độ thu thập tin tức, không ai sánh bằng Vương Tiểu Hồng. Dù sao tộc thủy quỷ đông đảo, sinh tồn trong đại dương, ao hồ, sông, chỉ cần là nơi có nước đều có thể là nhà của thủy quỷ.

Vương Tiểu Hồng tìm kiếm an ủi trên mạng, trái tim tan nát lại một lần nữa điều khắc thành tim kim cương, từ trong góc phòng đi ra, nằm úp sấp trên sofa mà nói: “Nửa năm trước Kha Kha xuất hiện bên cạnh Tô Thanh Xán với vai trò trợ lý, nhưng năm ngoái cô ta vẫn là trợ lý của Tôn Tình Tình, chẳng qua khi đó rất tầm thường. Sau khi Tôn Tình Tình nổi tiếng vứt bỏ Kha Kha, Kha Kha mất tích, nửa năm sau xuất hiện bên cạnh Tô Thanh Xán. Lúc Tô Thanh Xán nổi tiếng thuê rất nhiều trợ lý, Kha Kha trong đám trợ lý đó cũng không nổi bật gì. Cô ta và Diêu Thành từng có tiếp xúc, không nhiều lắm, không đủ để người chú ý.”

Phần còn lại là về thân phận của Kha Kha, cô ta đột nhiên xuất hiện, ghi chép xa nhất có thể tìm hiểu đến năm đó Diêu Thành nổi tiếng. Chân chính lộ diện là vào năm ngoái làm trợ lý cho Tôn Tình Tình, lý lịch mấy chục năm trước không tra ra được.

Kha Kha là người xuất hiện từ hư vô, Diêu Thành giúp cô ta làm giả thân phận.

Dương Nguyên Nhất suy tư: “Những dị văn này rất thông minh.”

Vương Tiểu Hồng: “Dĩ nhiên, dị văn càng cao cấp IQ càng cao, thậm chí còn siêu việt hơn con người. Tội em cũng là dị văn, thoát nhìn cũng không khác gì con người, không phải sao?”

Dương Nguyên Nhất thừa nhận hẳn nói rất đúng. Trong quá trình sống chung với nhóm Vương Tiểu Hồng, cậu hay quên bọn họ không phải là con người giống mình, ngoại trừ Ngụy Diên Khanh. Nhìn gương mặt anh trần ngáp cảm giác không ổn, lúc nào cũng như đang dán nhãn ‘Không phải con người’, ‘Dị văn khủng bố’.

Vương Tiểu Hồng nói: ” ‘Hoa thực được màu đen’ là dị văn rất đặc biệt, bản thân nó có hai thiết lập đặc thù, nhất là thiết lập mê hoặc người khác. Cho nên nó ung dung vui vẻ trong nước ba bốn năm, đến bây giờ mới bị bắt. Nếu như cho thêm chút thời gian nữa để trưởng thành, có lẽ sẽ trở thành đại dị văn gây tai họa một phương.”

Dương Nguyên Nhất và Vương Tiểu Hồng ngồi nói chuyện với nhau, còn hai người Chu Linh Tê và Ngụy Diên Khanh thì tự ngồi một bên yên tĩnh quan sát. Một lát sau, Chu Linh Tê hỏi Ngụy Diên Khanh: “Cậu ấy là người thừa kế anh muốn tìm?”

Ngụy Diên Khanh ngược mắt liếc Chu Linh Tê, không trả lời. Dáng vẻ mắt hứng thú, tái nhợt lại lạnh lùng.

Chu Linh Tê đã quen với thái độ của anh, phải biết rằng lúc trước ở bên Dương Nguyên Nhất, thái độ thân thiện của người này còn dọa hấn nhảy dựng. Hắn chỉ Dương Nguyên Nhất, cười xấu xa: “Người anh muốn tìm chính là cậu ấy đúng không?”

Ngụy Diên Khanh lạnh nhạt nói: “Tôi đã nói nhiều lần rồi, Sổ dị văn chỉ là bản sưu tầm tem.”

“Đúng là như vậy, nhưng sau lưng nó là cả tòa văn phòng thám tử.” Chu Linh Tê ám chỉ: “Nếu không có anh trấn thủ ở văn phòng thám tử, đám lão quái vật kia đã sớm dốc toàn bộ lực lượng. Nhưng anh cũng chỉ là đại diện, ‘Người thừa kế’ chân chính xuất hiện rồi, đúng không?”

Ngụy Diên Khanh nhìn về phía Dương Nguyên Nhất đang hào hứng trò chuyện với Vương Tiểu Hồng, cậu trai đang mỉm cười vui vẻ không ý thức được bản thân sắp phải gánh vác trách nhiệm.

‘Monster’ là quái vật, quái vật trong thế giới lưu truyền dị văn, cũng được gọi là quái vật trong quái vật. Vào thế kỷ trước, tên của nó là ‘Dinh thự Monster’, đột nhiên vùng lên, sừng sừng ở một góc trung tâm cổ đô phồn hoa ngàn năm, trở thành kinh hãi trong thế giới dị văn, là tồn tại không thể vượt qua.

Thế giới dị văn đồn đại, chỉ cần có ‘Sổ dị văn đô thị’ là có thể trở thành người thừa kế dinh thự. Hiện nay dị văn cường đại đang trấn thủ dinh thự thực chế là được chủ nhân dinh thự mời đến làm đại diện, cho đến khi người thừa kế chân chính tiếp nhận.

Chu Linh Tê vốn không quan tâm đến Dương Nguyên Nhất, nhưng thái độ của Ngụy Diên Khanh đối với cậu không bình thường. Hắn liên tưởng đến người thừa kế dinh thự, mà Ngụy Diên Khanh cũng không thẳng thừng phủ nhận, xem như đồng ý với suy đoán của hắn. Chẳng qua hắn không có hứng thú với ‘Monster’, cho nên vì lấy lòng trước, hắn sẽ không làm hại Dương Nguyên Nhất.

“Nếu bị kẻ khác biết, cậu ấy sẽ trở thành mục tiêu của dị văn.” Chu Linh Tê vẫn ung dung mỉm cười, tuy rằng không hứng thú nhưng cũng không ngăn cản việc hắn xem cuộc vui.

Trong mắt Ngụy Diên Khanh không chút gợn sóng, sau một hồi mới nói nhỏ: “Biết thì sao? Có tôi ở đây, chẳng lẽ không bảo vệ được em ấy?”

Chu Linh Tê đảo mắt giữa hai người Ngụy Diên Khanh và Dương Nguyên Nhất, mỉm cười: “Thì ra là thế?”

“Thì ra là thế cái gì? Hai người đang nói gì vậy?” Vương Tiểu Hồng cầm táo trên bàn gặm một miếng, trùng hợp nghe được câu nói sau cùng của Chu Linh Tê, tò mò hỏi.

Chu Linh Tê mỉm cười: “Bí quyết mọc tóc là dùng gừng.”

Vương Tiểu Hồng lập tức bác bỏ: “Gừng chỉ có thể phòng rụng tóc, không thể mọc tóc.” Chuyện liên quan đến tóc, không ai hiểu rõ hơn hắn.

Chu Linh Tê khẽ nói, khẩu phật tâm xà: “Vậy tại sao cậu còn trọc?”

Mũi Vương Tiểu Hồng chua xót, bị đả kích nặng nề. Hắn có tóc đều do mùa xuân ra tiệm cắt, hoàn toàn không có tóc thì phòng rụng tóc kiểu gì? Hỏi cái này đúng là bắt nạt người ta.

Dương Nguyên Nhất nhanh chóng an ủi: “Ai nói không có tác dụng? Nói không chừng mùa đông bồi đắp thổ dưỡng, mùa xuân mới có thể cây tóc. Bằng không em thử nghĩ xem, năm nào cũng cày, chân tóc sẽ hoại tử hết.”

Nghe vậy, Vương Tiểu Hồng càng tuyệt vọng.

Dương Nguyên Nhất cẩn thận bổ sung thêm: “Nếu không được nữa thì còn tóc giả. Bây giờ tóc giả đắt một chút là có thể nhìn như tóc thật.”

Vương Tiểu Hồng rất có khí phách từ chối: “Tóc giả là sa đọa, em sẽ không phóng túng bản thân.” Hần tin tưởng dựa vào nỗ lực và niềm tin, sẽ có một ngày có thể mọc ra mái tóc dày óng ả.

“À.” Dương Nguyên Nhất hồ hững lui đến bên cạnh Ngụy Diên Khanh, rời xa Vương Tiểu Hồng.

Chu Linh Tê vân vê mái tóc dài đến ngực, cười ha hả nhìn Vương Tiểu Hồng.

Lúc này, Tô Thanh Xán tỉnh lại đi từ trên lầu xuống, nhìn thấy bọn họ liền vội vàng bước tới, lo lắng hỏi đã giải quyết đóa yêu hoa quần lầy cô hay chưa. Khi nhận được đáp án khẳng định thì Tô Thanh Xán vừa khóc vừa cười, kích động cảm ơn. Nhưng khi hỏi cô tại sao ban đầu quen biết Kha Kha thì cô lại nghi ngờ hỏi: “Kha Kha là ai?”

Dương Nguyên Nhất: “Trợ lý sinh hoạt của cô, cô không nhớ?”

“Tôi hoàn toàn không có trợ lý sinh hoạt!” Tô Thanh Xán rất khiếp sợ: “Bởi vì năm đó debut, paparazzi hối lộ trợ lý sinh hoạt của tôi, bán thói quen sinh hoạt của tôi ra ngoài. Cho nên sau này tôi luôn chú trọng riêng tư, cũng rất ghét trợ lý sinh hoạt. Cho nên ngoại trừ trợ lý công việc thì tôi không còn trợ lý nào khác, tôi không thích bị can thiệp đời sống cá nhân.”

Dương Nguyên Nhất và Vương Tiểu Hồng nhìn nhau: “Xem ra là bị mê hoặc.”

Suy nghĩ kỹ một chút, quả thật có thể phát hiện khác thường. Tô Thanh Xán đã mấy tuần không có lịch trình, bên người chỉ có Kha Kha làm bạn, dưới tình huống không tiếp xúc với người ngoài, bọn họ cũng sẽ không hoài nghi thân phận của Kha Kha. Hôm qua ở đài truyền hình, Kha Kha vui vẻ chào hỏi với nhân viên, nhìn như rất quen thuộc. Trên thực tế có thể phát hiện khi những nhân viên này nhìn Kha Kha, trên mặt đều lộ vẻ nghi ngờ.

Tô Thanh Xán rất lo lắng: “Mê hoặc gì? Ý của mọi người là thứ dơ bẩn đó nguy trang thành trợ lý sinh hoạt của tôi, còn giám thị tôi, mà tôi lại không biết chút gì, thậm chí còn tiếp nhận cái thứ dơ bẩn đó?”

Hoa thực được đen héo rũ làm tác dụng phụ biến mất hoàn toàn. Lúc này Tô Thanh Xán còn cho rằng mình gặp phải sự kiện ma quái, khi cô phát hiện mình không chỉ bị quỷ che mắt mà còn sống cùng đối phương gần nửa năm, suýt chút nữa phát điên lên. Cô vô cùng hoảng loạn, run rẩy: “Mấy thứ kia sẽ tới nữa sao?”

Dương Nguyên Nhất: “Sẽ không tới nữa, cô có thể yên tâm. Nếu như sau này còn gặp phải tình huống tương tự, có thể ủy thác văn phòng thám tử chúng tôi.” Về mặt cậu vừa chính trực vừa chân thành, tự nhiên đòi danh thiếp từ Ngụy Diên Khanh rồi đưa cho Tô Thanh Xán.

Chu Linh Tê tự dưng bị cướp mối làm ăn: “Này này, đã nói là không được cướp danh tiếng của văn phòng tôi rồi mà.”

Dương Nguyên Nhất: “Cướp mối làm ăn mà thôi, cũng không phải là giành danh tiếng của các anh. Chuyện chúng ta giao hẹn, tự anh nói với Tô tiểu thư, dù sao chúng tôi sẽ không chủ động nói ra. Các anh tuyên truyền thế nào cũng được, chúng tôi không làm sáng tỏ.”

Bọn họ không làm sáng tỏ, nhưng không nói là không để Tô Thanh Xán tuyên truyền. Cho nên không tính là bội ước, cực kỳ công bằng.

Chu Linh Tê trừng mắt, chỉ trích Ngụy Diên Khanh: “Anh quản người mới nhà anh đi, phá hư quy tắc làm ăn sẽ bị chửi đó.”

Ngụy Diên Khanh cười nhạt: “Có tôi ở đây ai dám mắng?!”

Vậy chẳng lẽ mắng hấn mới đúng? Chu Linh Tê mĩa mai không nói lời nào, dù sao cũng không quá để ý Tô Thanh Xán đi tuyên truyền. Cho dù cô tuyên truyền kiểu gì đều sẽ lộ tên ‘Văn phòng thần quái Chu thị’. Chỉ cần tên bị lộ ra, chẳng khác nào tuyên truyền. Hơn nữa quan hệ công chúng của văn phòng bọn họ rất đầy đủ, chuyện vừa kết thúc, quay đầu tuyên truyền một đợt, dưới tình huống không ai làm sáng tỏ sẽ mặc cho bọn họ thổi phồng.

Tô Thanh Xán: “Thật, thật sự giải quyết rồi?”

Dương Nguyên Nhất: “Đúng vậy.”

Tô Thanh Xán khóc lóc nói xin lỗi, cô không nên cho rằng bản thân may mắn, đáng lẽ khi vừa xảy ra chuyện nên tìm cách diệt trừ đóa thực được đen, bằng không cũng sẽ không đến mức hại chết ba người vô tội. Vào lúc cô tỉnh táo lại, cảm thấy hối hận không thôi.

Dương Nguyên Nhất: “Sự thật là ý chí của cô không kiên định, hoa thực được đen sẽ mê hoặc cô, dụ dỗ cô, phóng đại dục vọng nội tâm, che đậy lương tri.” Cậu thở dài, không nói thêm lời an ủi nào nữa. Không thể nói lỗi hoàn toàn là do Tô Thanh Xán, nhưng cũng không thể bào chữa cho cô, dù sao đây cũng là ba mạng người.

Người bị những dị văn khủng bố quần lấy sẽ không không chế mà giết chóc, cho dù không phải Tô Thanh Xán thì cũng là nữ minh tinh khác.

Khắc phục hậu quả được giao cho Chu Linh Tê xử lý, bao gồm chuyện Tô Thanh Xán nói muốn chuộc tội. Ba người Dương Nguyên Nhất thừa dịp trời vừa sáng liền lên ô tô quay về văn phòng thám tử, ở trong xe bật radio nghe được tin tức: “Lúc hừng đông phát hiện một thi thể nam ở nhà xưởng bỏ hoang gần trạm Trần Kiều, trải qua khám nghiệm, thi thể nam kia họ Diêu, là người dẫn chương trình nổi tiếng nào đó...”

Dương Nguyên Nhất: “Rốt cuộc phải xử lý loại án này như thế nào? Chẳng lẽ phải xếp vào án chưa có lời giải?”

Ngụy Diên Khanh: “Xếp vào hồ sơ bí mật, đợi Tôn lão chỉnh sửa quá trình phá án, bao gồm cả hung thủ — cũng chính là dị văn khủng bố, giao tiếp công vụ với bộ ngành có liên quan. Đối phương sẽ liệt hồ sơ bí mật vào án đã phá giải, chỉ là công bố sai lệch với bên ngoài.”

Dương Nguyên Nhất: “Như vậy à. Lúc trước anh nhắc tới ‘Đặc quyền dị văn’, cụ thể là chỉ cái gì?”

Ngụy Diên Khanh nhìn mặt trời mọc ngoài cửa sổ: “Quyền lợi xử lý dị văn phạm tội chính là đặc quyền.” Anh quay đầu lại, gương mặt nửa ẩn nửa hiện trong ánh nắng sớm: “Dị văn có thể tuân thủ, cũng có thể không. Tuân thủ quy củ của thế giới con người cũng chỉ là giảm chút phiền toái.”

Nghe vậy, Vương Tiểu Hồng đang chuyên tâm lái xe không khỏi liếc về ghế sau từ kính chiếu hậu, nhấp môi hai cái, cảm thấy nên lựa chọn im lặng thì hơn. Hắn cảm thấy sếp đang dạy hư Dương Nguyên Nhất, đối với dị văn có cấp bậc như sếp, tuân thủ quy củ chỉ là bớt phiền phức. Nhưng đối với dị văn khác, ví dụ dị văn có gia tộc khổng lồ như hắn, một khi không tuân thủ sẽ phải đối mặt với hậu quả diệt tộc.

Nếu muốn sinh sống trong một quần thể xã hội ổn định, tuân thủ đã được mặc định là quy tắc cơ bản nhất.

Đoàn người quay về văn phòng thám tử, vẫn như cũ là Tôn lão nghênh đón hai người. Vương Tiểu Hồng hỏi: “Anh Ngô với chị Lan không ở đây hả?”

Tôn lão xoay người cất tài liệu xong rồi đáp lời: “Đi du lịch, hai ngày nữa sẽ về.”

Dương Nguyên Nhất: “Bọn họ là tình nhân sao?”

Vương Tiểu Hồng: “Dĩ nhiên là không phải. Bọn họ chỉ là đồng nghiệp, năm năm trước được Monster tuyển dụng, trước đó cũng luôn ở cùng nhau, làm việc ở bộ ngành có liên quan. Nghe nói thời gian bọn họ làm chung đã hơn mười năm, cho nên quan hệ rất tốt, cũng rất ăn ý. Ủa? Sếp đâu?”

Dương Nguyên Nhất: “Vừa vào đã lên lầu rồi. Sao em lại muốn đến văn phòng thám tử làm việc?” Rõ ràng là sợ dị văn, cũng không cần lo kiếm kế sinh nhai.

Vương Tiểu Hồng nhún vai: “Bởi vì em bị người nhà ép đi xem mắt, nếu không đi sẽ bị ép cưới người cùng tộc, chính là cái loại trọc đầu á.”

Tộc thủy quỷ rất đông đúc, có một số không phải đầu trọc, nhưng tóc rất ít. Bởi vì bọn họ sống trong nước, nhiều khi tóc sẽ bị xem như rong biển. Có đôi khi ngủ một giấc tỉnh dậy sẽ phát hiện cá lớn gặm hết đầu tóc dài.

Dương Nguyên Nhất đồng tình sâu sắc, lấy một chai nước từ trong tủ lạnh ra: “Vương Tiểu Hồng, em muốn uống gì?”

Vương Tiểu Hồng: “Coca, cảm ơn.”

Tôn lão đang bận bịu cũng tranh thủ ngắt đầu nói: “Đừng uống nhiều quá, tối có tiệc.”

Dương Nguyên Nhất vô cùng kinh ngạc: “Hôm nay là ngày lễ gì?”

“Không phải là ngày lễ, quy định trong văn phòng mỗi khi hoàn thành ủy thác đều phải có một bữa tiệc chúc mừng. Có khi ra ngoài ăn, có khi đặt hàng giao tận nhà. Nghe nói đây là quy củ mà chủ nhân dinh thự đã đặt ra, bởi vì nhận ủy thác đối mặt với dị văn khủng bố hung tàn, có thể còn sống trở về đã cực kỳ đáng để chúc mừng.” Vương Tiểu Hồng khui coca, nốc một ngụm lớn.

Nếu không nhắc tới, có lẽ Dương Nguyên Nhất đã quên trình độ nguy hiểm của dị văn. Cậu thắc mắc: “Chủ nhân dinh thự?”

Vương Tiểu Hồng: “Trước đây tên là dinh thự quái vật, sau này để tiện làm ăn, đổi thành văn phòng thám tử.”

Dương Nguyên Nhất: “À.”

Tôn lão bê một đồng tài liệu sang, đặt trước mặt hai người: “Đừng tán dóc nữa, giúp tôi sắp xếp đồng tài liệu này đi.”

Hai người lập tức đặt thức uống xuống, bước tới giúp Tôn lão sắp xếp tài liệu. Lúc xế chiều, Ngụy Diên Khanh bảo Dương Nguyên Nhất lên lầu, vào phòng anh.

Vương Tiểu Hồng lắc đầu: “Ban ngày tuyên dâm không tốt lắm đâu.”

Dương Nguyên Nhất liếc xéo, ném bút sang: “Đừng nói bậy, anh lên trước đây.”

Nói xong liền lên lầu.

Tôn lão lại bưng thêm một chồng tư liệu đặt tới trước mặt Vương Tiểu Hồng. Vương Tiểu Hồng nằm dài lên bàn, kêu rên: “Sao nhiều dữ vậy? Chú Tôn, cháu mới về mà, chú không thể cho cháu chút thời gian tắm nước nóng sao?”

Tôn lão nói rất hiền từ: “Thanh niên sức lực dư thừa, dù sao cậu cũng độc thân.”

Vương Tiểu Hồng: “Chú Tôn công kích nhân thân.” Hắn kéo nón xuống vuốt cái đầu bóng lưỡng, uất ức: “Tặng ca làm đầu cháu trọc.”

Tôn lão xoay người nhìn, lập tức che mắt: “Nói chuyện đàng hoàng, đừng lộ đầu trọc.”

Vương Tiểu Hồng: “Quá đáng.”

Trên lầu, Dương Nguyên Nhất đứng ở cửa phòng Ngụy Diên Khanh: “Sếp, tìm tôi có chuyện gì?”

Ngụy Diên Khanh vẫy tay: “Qua đây.” Anh mở Sổ dị văn đô thị rồi giao cho Dương Nguyên Nhất: “Em ghi lại đi, dị văn số 101: Hoa thực được đen. Không quá một trăm chữ, ghi chép kỹ càng về toàn bộ đặc điểm, đặc trưng.”

Dương Nguyên Nhất chần chờ: “Tôi có thể sao?”

Ngụy Diên Khanh: “Không gì là không thể. Nói cho cùng chỉ là bản sưu tập tem, em viết đi.”

“Được rồi.” Dương Nguyên Nhất đáp ứng, ngồi ở phía sau bàn, cầm bút suy tư làm sao có thể miêu tả dị văn 101 trong một trăm chữ đây.

Ngụy Diên Khanh ngồi bên cửa sổ, cửa kính dán một lớp màng mỏng màu lá cọ, không gian trong phòng có chút u ám. Anh mở đèn, căn phòng sáng sủa không ít. Thỉnh thoảng anh nhìn về phía Dương Nguyên Nhất đang chuyên tâm suy nghĩ, ánh mắt đen nhánh sâu thẳm, nhìn không ra tâm tình.

Trong phòng yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền đến tiếng viết sột soạt trên giấy, bầu không khí tĩnh lặng ảm áp, làm người yên tâm.

Sau một hồi, Dương Nguyên Nhất đã xong việc miêu tả dị văn trong một trăm chữ, ngẩng đầu lên nhìn lướt qua sườn mặt Ngụy Diên Khanh, đột nhiên ngừng thở, nhìn chăm chú một lát mới hoàn hồn, dời mắt đi.

“Viết xong rồi, anh xem thử có được không?”

Ngụy Diên Khanh nhìn sang, gật đầu: “Tốt lắm.”

Dương Nguyên Nhất đứng dậy: “VẬY TÔI VỀ TRƯỚC ĐÂY.”

Ngụy Diên Khanh ngược mắt nhìn: “Ừ.”

Lúc Dương Nguyên Nhất ra ngoài tiện tay đóng cửa lại, trở về phòng cởi áo khoác, lúc cởi cúc áo thả dài một hơi. Sau khi khôi phục bình tĩnh, đốt ba nén nhang thơm thành kính nhìn bài vị của người chồng quá cố: “Tin tưởng em, anh vẫn là người đẹp nhất.”

Sau đó rảnh rỗi gần hai tháng, đã đến tháng 11, bên ngoài gió lạnh xạc xào, nhiệt độ không khí hạ thấp. Trong phòng bật hệ thống máy sưởi, tay bưng tách trà nóng, có thể nói là vô cùng hưởng thụ.

Vương Tiểu Hồng buồn ngủ: “Em muốn về hưu ngủ đông ba tháng.”

Ngô Ủy đá văng cái chân của Vương Tiểu Hồng đang gác lên bàn: “Mỗi lần vào đầu mùa em đều nói như vậy, không thấy ngán hả?”

Vương Tiểu Hồng ỉu xiu: “Oáp...”

Hạ Lan Lam hắt hơi, rút khăn tay ra xoa xoa.

Dương Nguyên Nhất quan tâm hỏi: “Bị cảm?”

Hạ Lan Lam lắc đầu: “Không có.” Chóp mũi cô đỏ ửng, bắt đầu từ hôm qua đã không ngừng nhảy mũi. Thế nhưng cô vẫn kiên quyết không thừa nhận bản thân bị cảm, không chịu đổi quần áo mùa đông. Trời lạnh mà cứ mặc váy ngắn, áo thì mỏng tang.

Tôn Lão rót một tách trà gừng cho cô: “Uống đi.” Sau đó vỗ tay ý bảo mọi người tập trung, mở lời: “Có ủy thác mới, mọi người lắng nghe chút đi.”

Mọi người ngẩng đầu nhìn về phía Tôn lão, tư thế không thay đổi, quả thực đang tập trung lắng nghe.

Tôn lão: “Người ủy thác là một giáo sư điều tra truyền thuyết dân gian, hắn muốn tìm mấy học sinh mất tích.”

Dương Nguyên Nhất: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tôn lão nói: “Người ủy thác tên là Đồng Dũng Phong, hai năm trước đến nơi nào đó điều tra đồng dao dân gian. Bất chợt gặp chuyện ngoài ý muốn nên hôn mê, gần đây mới tỉnh lại. Mà bốn học sinh đi cùng với hắn, tất cả đều mất tích.”

Dương Nguyên Nhất: “Vì sao Đồng Dũng Phong ủy thác văn phòng thám tử chúng ta?”

Tôn lão: “Theo như hắn nói, là bởi vì bọn hắn điều tra đồng dao dân gian làm oán linh địa phương tức giận, bị đuổi giết. Tôi phát hiện bọn họ điều tra đồng dao dân gian thuộc về một nhánh đồng dao khủng bố, mà đồng dao khủng bố trong truyền thuyết dị văn, hình dáng thuộc về cấp bậc nguy hiểm.”

Tác giả có lời muốn nói:

Dương Nguyên Nhất (mặt chân thành): Từ giờ trở đi, trở thành một nhan không*.

(Dễ xiêu lòng vì nhan sắc)

Ngụy Diên Khanh (mắt cá chết): Quả nhiên vẫn nên đập bài vị vương vú kia.

32. Chương 31: Chơi Với Tôi (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vương Tiểu Hồng lập tức cuộn người, tháo nón xuống tỏ vẻ: “Cháu có chết cũng không nhận ủy thác này!”

Dương Nguyên Nhất bị chói mắt, che mặt khuyên hấn: “Có gì từ từ nói, đội mũ lên trước đi.”

Vương Tiểu Hồng đội mũ: “Dị văn đồng dao khủng bố có trình độ nguy hiểm rất cao, nếu như cháu đi, hoặc là chết hoặc là ngáng chân.”

Tôn lão thở dài: “Cậu muốn đi cũng không có cơ hội. Đồng dao khủng bố rất nguy hiểm, cậu đi chẳng khác gì tặng đầu người, chẳng có tác dụng gì.”

Trên thực tế văn phòng thám tử không ép Vương Tiểu Hồng nhận nhiệm vụ ủy thác, thể mệnh của hấn là thu thập tài liệu mọi lúc mọi nơi, nếu cưỡng ép sắp xếp hấn tiếp nhận nhiệm vụ ủy thác thì lại là lãng phí nhân tài. Hai lần trước chẳng qua là văn phòng thám tử thiếu nhân lực, hơn nữa cấp bậc dị văn thấp, trình độ nguy hiểm không cao mới có thể để hấn ra ngoài rèn luyện can đảm.

Dương Nguyên Nhất: “Đồng dao khủng bố cũng có thể trở thành dị văn?”

“Đương nhiên. Đó là nỗi sợ hãi lớn nhất của trẻ em, không lẫn bất kỳ tạp chất nào. Người lớn đều có thời kỳ ấu thơ, từ bé bọn họ đã truyền miệng ngêu ngao đồng dao khủng bố quý quái, sau khi lớn lên thử phân tích những đồng dao này, phát hiện biến hóa kỳ lạ được giấu giếm đằng sau những lời đồng dao này, sinh ra sợ hãi kéo dài vĩnh viễn.” Tôn lão ngẩng đầu, ôn hòa nói: “Dị văn khủng bố thật sự nguy hiểm không phải là truyền thuyết đô thị nghe nhiều nên thuộc, mà là những câu chuyện trải qua một thời gian dài, xuyên suốt trong cuộc sống hàng ngày của con người.”

Dương Nguyên Nhất cầm lấy tài liệu Tôn lão đã để trên bàn, ghi chép cảnh ngộ hai năm trước của cố chủ Đồng Dũng Phong. Đồng Dũng Phong là một người yêu thích nghiên cứu phong tục tập quán dân tộc, thành lập một tổ nhỏ, thành viên trong tổ đều là học sinh thanh niên có cùng sở thích.

Hai năm trước, Đồng Dũng Phong dẫn theo năm học sinh đến thị trấn Hòa Bình huyện Ngô để khảo sát phong tục tập quán dân tộc nơi đó, lúc đầu đề tài là nghiên cứu mặt trái của đồng dao đối với thời đại chiếu rọi. Nhưng trong lúc bọn họ ở lại thị trấn Hòa Bình nửa tháng thì không ngừng gặp phải chuyện ma quỷ kỳ quái, cuối cùng dẫn đến Đồng Dũng Phong gặp chuyện xui xẻo hôn mê gần hai năm, mà bốn học sinh khác đến nay vẫn không rõ tung tích.

Dương Nguyên Nhất nghi ngờ: “Rốt cuộc là bốn hay năm học sinh?”

Tôn lão ném hai tờ giấy trong tay cho cậu: “Xuất phát từ trường học đến huyện Ngô thì bao gồm năm người tính cả Đồng Dũng Phong. Trên đường gặp được học sinh cùng trường, kết bạn đi đến thị trấn Hòa Bình nên có tổng cộng năm học sinh. Sau khi Đồng Dũng Phong tỉnh dậy, cảnh sát lấy lời khai như thường lệ, sau đó triển khai điều tra. Điều tra phát hiện người thứ năm bị dư ra, nói cách khác không tìm được lý lịch của người kia. Hơn nữa, căn cứ theo kết quả điều tra, nhóm của Đồng Dũng Phong hoàn toàn không đến thị trấn Hòa Bình. Sau khi bọn họ đến huyện Ngô liền thuê một chiếc xe ra ngoại thành, mất tích lý kỳ, nửa tháng sau được người khác phát hiện xác trên xe.”

Dương Nguyên Nhất: “Kỳ quái như vậy?” Cậu hơi dừng lại, sau khi xem xong tài liệu liền nói: “Đồng Dũng Phong không nói dối?”

Tôn lão: “Tôi từng nói chuyện với hần, có vẻ không giống nói dối. Ngày mai hần sẽ đến văn phòng thám tử một chuyến, nếu như xác định không nói dối thì chúng ta nhận ủy thác này. Hần sẽ dẫn mọi người đến thị trấn Hòa Bình huyện Ngô.”

Dương Nguyên Nhất: “Hần không có bệnh sử gì sao? Về tinh thần chẳng hạn.”

“Không có, tôi đã điều tra qua, ngoại trừ nằm trên giường bệnh hai năm. Hơn nữa còn được bác sĩ kiểm tra xác nhận hần không phải vì nằm quá lâu mà không phân rõ hiện thực cùng tưởng tượng vô căn cứ. Tuy rằng bây giờ chưa xác định thật giả, nhưng đến đó kiểm tra một phen tránh dị văn quấy phá cũng tốt.”

Dương Nguyên Nhất gật đầu: “Ừ.” Cậu lật xem tài liệu, phát hiện cảnh ngộ chỉ miêu tả tình huống cơ bản, không nói rõ tình huống cụ thể, thời gian cụ thể, thậm chí ngay cả họ tên học sinh mất tích cũng không được ghi chép. Cậu nhủ mảy: “Chỉ có những thứ này?”

Tôn lão: “Tâm trạng Đồng Dũng Phong không ổn định, chờ mai hần đến rồi hỏi.”

“Được rồi, ai nhận ủy thác?”

Tôn lão: “Cậu với Ngô Ủy. Nếu như sếp còn cảm thấy nằm ‘mệt’, cũng có thể đi theo giãn gân giãn cốt.”

Dương Nguyên Nhất: “Vậy chúng tôi sẽ hỏi ý sếp.”

Nghe vậy, Tôn lão ngẩng đầu nhìn Dương Nguyên Nhất, lập tức mỉm cười, cực kỳ hòa nhã.

Ngô Ủy không ý kiến nhưng Hạ Lan Lam lại khịt mũi hai cái, bất mãn nói: “Tôi cũng đi.”

Tôn lão không ngẩng đầu lên, trả lời Hạ Lan Lam: “Trừ phi cô ra ngoài mặc áo khoác lông. Lát nữa tôi nấu chút rẽ già cho cô uống.”

Hạ Lan Lam lầu bầu: “Tôi không bị bệnh... Không bị cảm.”

Vương Tiểu Hồng liếc mắt nhìn khăn giấy đầy thùng dưới chân Hạ Lan Lam, nghe Tôn lão nói cũng nói theo: “Chú Tôn, nấu cho cháu một miếng.” Nước rẽ già của Tôn lão có thể phòng cảm, hiệu quả rất tốt.

Chuyện đã được thương lượng xong, mọi người liền trò chuyện gần đây mới ra phim gì hay trong phố mỹ thực, lẩu của tiệm nào cay chính tông nhất. Sau đó hẹn nhau tối đến một tiệm lẩu mới khai trương ăn một bữa, ăn xong đến spa hoặc ngâm suối nước nóng.

Dương Nguyên Nhất hơi nheo mắt lại: “Trời lạnh tốt nhất là ăn một bữa đồ mỡ hôi, sau đó ngâm suối nước nóng thư giãn —— gần đây có suối nước nóng nào không?”

Vương Tiểu Hồng đang chuyên tâm chơi trò chơi: “Gần đây có một tiệm spa, massage, ngâm chân thảo dược, sauna cũng tốt lắm. Vừa khéo tiệm spa ở sát bên phố mỹ thực, cách đó không xa. Nhưng nếu anh muốn ngâm suối nước nóng, em đề cử một suối nước nóng dưỡng sinh, nơi đó còn có lẩu Trùng Khánh chính thống, chẳng qua hơi xa.”

Dương Nguyên Nhất: “Xa lắm à?”

Vương Tiểu Hồng: “Lái xe một tiếng rưỡi.”

Dương Nguyên Nhất: “Xa quá. Vẫn nên chọn nơi gần hơn, sau đó còn thời gian thì đi suối nước nóng. Mọi người muốn đi không?” Cậu đã mở trang web nhìn thấy tiệm lẩu ở gần đó và spa, sớm đặt trước, chỉ là lúc điền số người thì không xác định được bao nhiêu người muốn đi.

Ở đây không ai phản đối, tất cả đều muốn đi, bao gồm Tôn lão thoáng nhìn thì bước chân run rẩy nhưng trên thực tế càng già càng dẻo dai. Dương Nguyên Nhất đang tính ẩn xác nhận số người thì chợt nhớ Ngụy Diên Khanh không có mặt ở đây: “Sếp có đi không?”

Ngô Ủy trả lời không chút nghĩ ngợi: “Chắc chắn không đi.”

Hạ Lan Lam đỏ ửng chóp mũi, nhưng chuyện này không thể cản trở cô nhiệt tình phá CP. Cô đề nghị: “Nếu anh nói, sếp nhất định sẽ đi.”

Tôn lão cười ha ha không nói gì, Vương Tiểu Hồng xoa xoa cánh tay gãi gãi mặt: “Em thực sự không tưởng tượng nổi cảnh tượng sếp cùng chúng ta ăn lẩu, ngâm chân thảo dược với sauna.”

Trong ấn tượng của hắn, sếp là một tồn tại khủng bố u ám tái nhợt, đồng thời cũng là một tồn tại mờ ảo không chân thật. Có lẽ là dị văn cực kỳ cường đại sẽ làm người khác sản sinh khoảng cách, tóm lại đi với bọn họ rất không thích hợp.

Ngô Ủy xoa cằm tự lẩm bẫm: “Quả thực rất khó tưởng tượng.”

Dương Nguyên Nhất liếc nhìn Ngô Ủy với ánh mắt quý dị, thái độ tỏ vẻ hơi kỳ lạ. Ngô Ủy gượng gạo đối mặt với cậu, một lúc sau chợt hiểu ra, mặt đen thui gầm nhẹ: “Tôi thực sự trong sạch, không có quan hệ gì với sếp đâu!”

Dương Nguyên Nhất chợt dạ: “À, kỳ thực tôi không có ý đó.”

Ngô Ủy: Đâu má, cậu dùng ánh mắt đó nhìn tôi mà bảo không có ý đó hả?!

Dương Nguyên Nhất đứng dậy: “Tôi đi hỏi sếp, nếu sếp đồng ý tôi sẽ bổ sung thêm một chỗ.” Nói xong, cậu lên lầu tìm Ngụy Diên Khanh.

Cậu đi ngang qua hành lang, đứng bên cửa sổ thất thần nhìn chằm chằm kính màu ghép*. Văn phòng thám tử là kiến trúc phương Tây kiểu cũ của thế kỷ trước, giữ lại rất nhiều vết tích kiến trúc kiểu cũ, bao gồm pha lê. Cửa sổ cũng là kính màu ghép sắc sỡ phục cổ xa xưa, nhìn gần còn có thể thấy hoa văn xinh đẹp. Nhẹ nhàng đẩy ra một kẽ hở nhỏ, gió lạnh bên ngoài vù vù bay vào, đối diện một gốc cổ thụ, lá vàng nhẹ bay, mặt đất rơi đầy lá khô.

(Kính màu ghép: là vật liệu thủy tinh được tạo thành bằng cách pha thêm các muối kim loại trong quá trình sản xuất. Ngày nay kính màu ghép có khoảng 24 gam màu chính và hơn 360 gam màu phụ. Đây là nguồn nguyên liệu phong phú dành cho các công trình trang trí nội thất. Kính màu được sử dụng chế tác vào cửa sổ kính ghép màu bằng cách sắp xếp những mảnh kính nhỏ để tạo thành mô hình hoặc một hình ảnh cụ thể bằng những dải chỉ và hỗ trợ bởi một khung cứng)

Qua không bao lâu nữa, e rằng cũng chỉ còn lại thân cây cần cỗi.

Dương Nguyên Nhất đóng cửa sổ, xoay người nhìn về phía cửa phòng của Ngụy Diên Khanh, đã đóng kín. Trong hai tháng này, số lần Ngụy Diên Khanh xuống dưới lầu có thể đếm trên đầu ngón tay. Theo thời tiết dần trở lạnh, anh giống như sắp ngủ đông vậy, luôn là dáng vẻ uể oải chán chường.

Thế nhưng cho dù buồn ngủ, Ngụy Diên Khanh vẫn nhớ mỗi đêm gõ cửa phòng cậu, đúng giờ kiểm tra đồ bạc trên người cậu có bị hóa đen hay không. Sau này Dương Nguyên Nhất mới biết được những đồ bạc được đặc chế đều được ngâm trong máu của Ngụy Diên Khanh, có thể áp chế phóng thích sự khủng bố của bản thân.

Vương Tiểu Hồng nói cho Dương Nguyên Nhất biết, bởi vì bản thể vô cùng cường đại mà không bị hình thể ràng buộc, nhưng sếp lại cưỡng ép áp chế, dẫn đến hậu quả chính là suốt ngày uể oải mệt nhọc. Hơn nữa lâu ba, lâu bốn của văn phòng thám tử có chứa vô số bản thể dị văn, Ngụy Diên Khanh cẩn thận thủ văn phòng thám tử để cân bằng bảy quái vật này.

Sau khi Dương Nguyên Nhất biết được chân tướng, gần một tháng không dám đi làm phiền Ngụy Diên Khanh. Lúc lên lầu về phòng cũng cố gắng không phát ra tiếng động, tránh phiền nhiễu anh, kết quả lại là Ngụy Diên Khanh đen mặt chạy tới nói bóng nói gió, còn hỏi cậu tại sao đột nhiên tránh mặt anh.

Sau khi Dương Nguyên Nhất thành thật trả lời, Ngụy Diên Khanh nhìn cậu một lúc, chạy đi tìm Vương Tiểu Hồng bí mật tâm sự một hồi. Sau đó Vương Tiểu Hồng liền khóc lóc tới tìm Dương Nguyên Nhất: “So với tưởng tượng của chúng ta thì sếp mạnh hơn nhiều đó, đối xử bình thường là được rồi. Lúc nên đi tìm thì cứ tìm.”

Hắn thiếu chút nữa đã túm vai Dương Nguyên Nhất lắc lắc rít gào, bắt luận kẻ nào tìm sếp đều sẽ đối mặt với kinh hoàng dày đặc như đại quân, nhưng vợ của sếp là ngoại lệ! Vợ tìm tới cửa, lão sếp trạch nam đương nhiên có thể mặt dày hồng hào, tinh thần phấn chấn gấp trăm lần!! Rốt cuộc mình đã có hiểu lầm đáng sợ gì đối với một lão xử nam độc thân đói khát rõ ràng có vợ mà không thể ngủ vậy trời?!

Vừa gõ cửa hai cái liền nghe thấy giọng nói của Ngụy Diên Khanh truyền đến: “Cửa không khóa, vào đi.”

Dương Nguyên Nhất mở cửa đi vào thì thấy Ngụy Diên Khanh đang ở trong quầy bar nhỏ pha rượu, anh ngoắc tay: “Sang đây.”

Cậu đi tới, vừa ngồi xuống thì Ngụy Diên Khanh đã đẩy tới một ly rượu vừa pha xong: “Tìm tôi có việc?”

Dương Nguyên Nhất: “Tối nay đi ăn lẩu, anh có đi không?”

Ngụy Diên Khanh ngược mắt, cắt một lát chanh đặt lên miệng ly cocktail trước mặt Dương Nguyên Nhất, sau đó chống khuỷu tay lên quầy bar: “Không đi.”

Dương Nguyên Nhất: “Không phải trong văn phòng chỉ còn mình anh sao?”

Ngụy Diên Khanh cười khê: “Em có thể ở lại với tôi.” Không đợi Dương Nguyên Nhất trả lời, anh còn bồi thêm: “Đùa thôi. Tôi không đi được, em chơi vui vẻ là tốt rồi.”

Dương Nguyên Nhất im lặng một lúc, uống hai hớp rượu, cảm giác lạnh lẽo tràn trong khoang miệng, cảm giác rất kích thích. Cậu hơi híp mắt nói: “Có phải mỗi lần sắp rời khỏi văn phòng một thời gian, trở về phải tổn hao một lượng lớn tinh lực trấn áp những thứ trên lầu bốn? Cho nên bình thường mới mệt mỏi?”

Ngụy Diên Khanh: “Đám phế vật kia? Còn chưa đến mức đó.” Vừa nói chuyện vừa lấy đi ly cocktail trước mặt Dương Nguyên Nhất: “Quá lạnh, tôi đun rượu mơ cho em, lát nữa nhớ mang đi.”

“Cám ơn sếp.” Dương Nguyên Nhất khoanh tay, khuỷu tay tựa trên quầy bar, nghi ngờ hỏi: “Như đã nói qua — mình thể không thể chống đỡ bản thể khổng lồ, bản thể của sếp là gì?”

Ngụy Diên Khanh đang chuẩn bị dụng cụ đun rượu, nghe thế lập tức trả lời: “Sau này em sẽ biết.”

Dương Nguyên Nhất hỏi dồn “Sau này? Sau này là bao lâu?”

Ngụy Diên Khanh: “Khi em có thể chống chọi thì có thể thấy bản thể của tôi.”

Nghe vậy, khuôn mặt của Dương Nguyên Nhất không lộ biểu cảm gì đột nhiên nhần lại, mấy giây sau khôi phục bình thường: “Có thể là vĩnh viễn không thấy được.” Hiện nay nếu không có đồ bạc áp chế, cả người sẽ bị Ngụy Diên Khanh phả ra hơi thở khủng bố sợ hãi đến mức không thể nhúc nhích. Huống chi là khi đối phương cởi bỏ hình thể, lộ ra bản thể không hề che lấp hơi thở, chỉ sợ lúc đó cậu sẽ rơi vào ác mộng, vĩnh viễn không tỉnh lại.

Ngụy Diên Khanh mỉm cười: “Em từng thấy địa ngục chưa?”

Dương Nguyên Nhất: “Chưa.”

“Đó là nơi sẽ xuất hiện khủng bố giả tưởng, một nơi kinh khủng.” Ngụy Diên Khanh đưa lưng về phía ánh sáng, mặt như ẩn như hiện, nửa khuôn mặt giấu trong bóng tối, lộ ra đôi mắt xảo quyết tà tứ: “Phàm là người thấy bản thể của tôi, vĩnh viễn chìm trong địa ngục.”

Vĩnh viễn chìm trong địa ngục, không thể tỉnh lại, cũng không thể chết đi. Cho đến một giây trước khi mất ý thức, vẫn kiên định cho rằng mình sống trong địa ngục, không thể cứu rỗi. Tuyệt vọng cùng sợ hãi đan xen, đó chính là bản thể khủng bố.

Dương Nguyên Nhất khê run run ngón tay, một lúc lâu sau sợ hãi trong lòng như thủy triều rút đi. Trong nháy mắt đó, cậu thật sự tin tưởng khi Ngụy Diên Khanh nói đến nơi kinh khủng đó.

Tiếng mở nắp bình vang lên đầy thanh thúy, đánh vỡ bầu không khí trầm muộn. Dương Nguyên Nhất ngẩng đầu, nhìn thấy Ngụy Diên Khanh đang rót rượu vào bầu, sau đó đặt bầu rượu đặc chế vào trong chén, bên ngoài chén là nước sôi.

Sau khi Ngụy Diên Khanh thu lại khí thế, đôi mắt có vẻ âm u nhưng vô hại.

“Tự ủ rượu, hương vị cũng không tệ lắm.” Anh nói câu này xong liền giải thích vấn đề lúc trước của Dương Nguyên Nhất: “Tôi chỉ là chưa thích ứng chuyển đổi hình thể và bản thể, trước đây đã quen bản thể, tự do tự tại. Sau này để làm quen với xã hội loài người, phải tạo ra hình thể. Hiện tại chưa thể hòa hợp, ít nhiều gì cũng mang đến di chứng phiền toái.”

“À.” Dương Nguyên Nhất đảo mắt, khê hỏi: “Có thể tùy ý tạo hình thể sao?”

Ngụy Diên Khanh ngừng đun rượu, căng thẳng: “Không thể.” Các dị văn khác chắc chắn không thể.

Giọng nói Dương Nguyên Nhất càng nhẹ, như muốn bay lên: “Tạo hình thể có từng thất bại không?”

Ngụy Diên Khanh khẽ nuốt nước bọt, toát mồ hôi lạnh trên trán: “Không.” Giọng hơi nhỏ, trầm thấp, che giấu chột dạ rất tốt.

Dương Nguyên Nhất gật đầu, sau đó rất tự nhiên nói sang chuyện khác: “Nhận được ủy thác mới, về dị văn đồng dao khủng bố của thị trấn Hòa Bình huyện Ngô. Tôi và Ngô Ủy nhận ủy thác, sếp có muốn đi chung không?”

Ngụy Diên Khanh: “Đồng dao khủng bố?”

Dương Nguyên Nhất: “Đúng.”

“Đây là dị văn rất phiền toái, trình độ nguy hiểm rất cao. Trong phòng sách có hồ sơ liên quan đến đồng dao khủng bố, em có thể đi xem.” Ngụy Diên Khanh nói xong lại im lặng lo lắng hồi lâu: “Em với Ngô Ủy đi trước, hai ngày sau tôi sẽ đến.”

Dương Nguyên Nhất: “Có ảnh hưởng anh không?” Nếu như sếp cũng đi, chính là phải rời khỏi văn phòng thám tử. Lúc này hình thể và bản thể vẫn chưa hòa hợp hoàn toàn, không biết có thể có ảnh hưởng không tốt nào không.

Ngụy Diên Khanh lắc đầu: “Không đâu.”

Câu chuyện dừng ở đây, Dương Nguyên Nhất nhìn Ngụy Diên Khanh nấu rượu, cho đến khi kết thúc cũng không cảm thấy chán. Im lặng lan tràn nhưng không mang tới xấu hổ và lúng túng, mà là yên tĩnh ấm áp đã thành thói quen.

Hương vị rượu mơ, tiếng nước sôi, ấm áp trong căn phòng, vừa mới đến chiều mà Dương Nguyên Nhất đã dần cảm thấy buồn ngủ, mí mắt nặng đến mức không mở nổi.

Bên tai văng vẳng giọng nói lạnh lạnh của Ngụy Diên Khanh: “Ngủ một lát đi.”

Dương Nguyên Nhất râm rì: “Buổi tối có hẹn với nhóm Vương Tiểu Hồng rồi.”

“Tôi sẽ gọi em.”

“Cám ơn sếp...”

Ngày hôm sau, mọi người ngủ thẳng giấc đến mười giờ mới rời giường. Buổi trưa 11h gần 12h, Đồng Dững Phong cùng hai người trẻ tuổi đến văn phòng thám tử.

Mọi người đang dùng cơm trưa nên để ba người Đồng Dững Phong ở ngoài phòng khác chờ. Dùng xong cơm trưa, Tôn lão và Dương Nguyên Nhất dẫn đầu đi ra nói chuyện với ba người kia, đối tượng chủ yếu vẫn là Đồng Dững Phong.

Năm nay Đồng Dững Phong đã hơn bốn mươi, không thấy già, chỉ thấy gầy. Hắn tự giới thiệu trước, bao gồm hai người trẻ tuổi theo bên cạnh: “Đây là cháu gái của tôi Đồng Đình Đình, học trò Triệu Gia Quang. Lần này bọn nó theo tôi cùng đến thị trấn Hòa Bình.”

Dương Nguyên Nhất: “Ba người cùng đến thị trấn Hòa Bình?”

Đồng Dững Phong: “Đúng vậy.”

Dương Nguyên Nhất không chút khách khí nói: “Xin thứ tôi nói thẳng, nếu như thị trấn Hòa Bình thật sự có vấn đề, càng nhiều người đi sẽ càng phiền phức. Điều này có nghĩa rằng một khi xảy ra nguy hiểm, chúng ta cần phân tâm bảo vệ bọn họ.”

Cháu gái của Đồng Dững Phong – Đồng Đình Đình không vui nói: “Tôi không cần các người bảo vệ!” Cô khoanh tay: “Nói chung, tôi không biết các người dùng cách gì lừa gạt tôi, tôi cũng không muốn biết, càng không cần các người bảo vệ. Tôi chỉ lo cho thân thể của cậu, cùng đến huyện Ngô một chuyến. Các người cũng không cần hô hào khí thế trước mặt tôi.”

Thái độ của Đồng Đình Đình rất tệ, rõ ràng không thích văn phòng thám tử. Từ khi cậu tỉnh lại nói rằng bốn học sinh mất tích là bị oán linh xuất hiện bắt đi, cô đã cho rằng cậu bị kích thích quá lớn nên trạng thái tinh thần không ổn định. Ai ngờ cậu thừa dịp người nhà không để ý liên lạc với văn phòng thám tử, còn tuyên bố đến thị trấn Hòa Bình điều tra. Mà văn phòng thám tử đồng ý ngay tắp lự, trong mắt cô chính là kiểu gạt người gạt tiền.

Bởi vậy, Đồng Đình Đình không cho người của văn phòng thám tử sắc mặt tốt.

Triệu Gia Quang không giống Đồng Đình Đình không có thiện cảm với nhóm người Dương Nguyên Nhất, hẳn cũng không tin Đồng Dũng Phong nói về oán linh đồng dao, chẳng qua bởi vì trong học sinh mất tích có anh trai hắn. Hắn chỉ hy vọng văn phòng thám tử có thể có người hỗ trợ tìm được anh trai mất tích, dù sao cũng là công ty thám tử chuyên nghiệp, có lẽ có khả năng.

Triệu Gia Quang nói: “Tôi có thể trả tiền, mời các người bảo vệ tôi.”

Dương Nguyên Nhất từ chối: “Chúng tôi không phải vệ sĩ.”

Triệu Gia Quang: “——”

Đồng Dũng Phong cắt lời Triệu Gia Quang, quát Đồng Đình Đình, bảo cô chớ nói lung tung. Sau đó thể hiện thái độ thành khẩn: “Trẻ con không hiểu chuyện, con bé chỉ lo lắng cho tôi. Tôi có thể thêm nhiều tiền hơn nữa, để con bé đi theo. Về phần Gia Quang, trong học sinh mất tích có một đứa là anh trai nó, nó hy vọng có thể tham gia điều tra hành tung anh trai.”

Dương Nguyên Nhất: “Đồng tiên sinh, không phải là vấn đề tiền bạc. Nếu như thị trấn Hòa Bình thật sự nguy hiểm như lời anh nói, anh có thể bảo đảm hai người họ an toàn?”

Đồng Dũng Phong chần chừ, có hơi do dự. Hắn không lo lắng an nguy bản thân, chỉ một lòng muốn cứu các học sinh mất tích. Nhưng Đồng Đình Đình và Triệu Gia Quang còn trẻ như vậy, theo hắn mạo hiểm có đáng không?

Dương Nguyên Nhất: “Anh có thể suy nghĩ kỹ. Mặt khác...” Cậu nói với Triệu Gia Quang: “Loại trừ khả năng bị bỏ lại thì chính là tình huống nguy hiểm nhất. Đứng trước tình huống có thể bất vô âm tín như anh trai cậu, cậu còn khẳng khái muốn đi sao?”

Ba người nhìn nhau, im lặng một lúc lâu, nhất thời không thể cho ra đáp án.

Dương Nguyên Nhất để hai người trẻ tuổi suy nghĩ, chỉ hỏi Đồng Dũng Phong: “Đồng tiên sinh, căn cứ theo báo cáo điều tra của cảnh sát, hai năm trước anh với học trò của anh còn chưa tới cổng thị trấn Hòa Bình, mà là đang trên đường đến thị trấn thì mất tích. Nửa tháng sau, phát hiện chiếc xe bọn họ thuê nát bầy dưới vách núi.”

Đồng Dũng Phong ngồi thẳng lưng, nóng nảy nói: “Chúng tôi thật sự đến thị trấn Hòa Bình, ở đó nửa tháng. Nửa tháng đó giống như ác mộng, làm sao tôi có thể quên.”

Dương Nguyên Nhất: “Vậy anh xác định đã đến thị trấn Hòa Bình?”

“Tôi xác định. Lúc đó mới vừa sáng chúng tôi đã xuất phát, trên đường gặp phải sương mù dày đặc, suýt chút nữa không đi được. Phía trước không làng phía sau không nhà trọ, thế nhưng hướng dẫn vẫn mở, chỉ chúng tôi đi tới. Lái xe rất lâu, cuối cùng chúng tôi cũng nhìn thấy một tảng đá cao hai mét, bên trên có khắc ba chữ lớn ‘Trấn Hòa Bình!’”

Sau đó, ác mộng bắt đầu.

Dương Nguyên Nhất: “Lúc đó các người đến huyện Ngô chỉ có năm người, sau đó thêm người thứ sáu, còn nhớ rõ không?”

“Nhớ, tôi nhớ rõ!” Đồng Dũng Phong kích động nói: “Hắn tên Đậu Khải Chính, chính hắn đề cập với chúng tôi về thị trấn Hòa Bình. Hắn nói là quê của hắn, ở quê có lưu lại rất nhiều phong tục tập quán dân tộc, ngôn ngữ địa phương và đồng dao, niên đại lâu đến mức có thể ngược dòng đến thời kỳ Đạo Quang*. Chúng tôi rất hưng phấn, không suy nghĩ nhiều theo hắn đến thị trấn Hòa Bình. Lúc đó hắn còn lấy ra thẻ học sinh, chúng tôi càng yên tâm, không có chút hoài nghi.”

(Thời kỳ Đạo Quang: Thanh Tuyên Tông (1782 – 1850), là vị Hoàng đế thứ 8 của triều đại nhà Thanh, cai trị Trung Quốc từ năm 1820 đến 1850. Nguyên thời kì dùng niên hiệu Đạo Quang (), còn gọi là Đạo Quang Đế (). Thời kỳ của ông cùng cha là Gia Khánh Đế báo hiệu thời kỳ suy vong của Đại Thanh.) Nguồn: Wikipedia

Dương Nguyên Nhất: “Sau đó thì sao? Lúc mọi người đến thị trấn Hòa Bình, cái người tên Đậu Khải Chính ở đâu?”

Đồng Dũng Phong ngập ngừng: “Đã chết, hẳn đã chết. Chết rất thảm, bị người dùng rìu chém mấy chục nhát.”

Đồng Dũng Phong hơi xuống tinh thần nhưng rất khẳng định: “Hẳn biết rất rõ! Bởi vì lúc đó chính là hẳn không ngừng xúi giục chúng tôi vào thị trấn Hòa Bình, chúng tôi nhìn thấy phiến đá lớn kia, còn có trấn nhỏ bị sương mù dày đặc che giấu, luôn cảm thấy rất bất thường, muốn rời đi. Thế nhưng hẳn liên tục nói với chúng tôi ‘Đến rồi, đến rồi, chính là chỗ này, nơi này chính là thị trấn Hòa Bình’, tâm tình rất kích động, hơn nữa còn nhảy xuống xe chạy vào bên trong.”

Bọn họ không còn cách nào khác, bởi vì quá tò mò nên đi theo, rơi vào làn sương dày đặc mịt mù.

Dương Nguyên Nhất gật đầu, nói: “Thuật tống thượng, có thể là các người đã bị chú ý từ sớm. Đậu Khải Chính phụ trách dụ dỗ các người, mà thị trấn Hòa Bình này rất có thể không phải là thị trấn Hòa Bình huyện Ngô trên bản đồ. Cụ thể là cái gì thì chúng tôi phải tới chỗ điều tra mới rõ được, hiện tại, Đồng tiên sinh, anh thấy được đồng dao khủng bố kiểu gì? Dẫn tới hậu quả, đó là cái gì?”

Đồng Dũng Phong lộ vẻ kinh hoảng, môi run run mấy lần, kể rõ tình huống lúc ban đầu gặp phải. Nghe xong toàn bộ, Đồng Đình Đình và Triệu Gia Quang vốn không tin cũng trắng bệch cả mặt: “Thật hay giả?”

Đồng Dũng Phong: “Tôi cần gì lừa hai cô cậu?”

Im lặng một lúc lâu, Triệu Gia Quang hỏi: “Thầy Đồng, nói như vậy có phải anh của em... Có phải tám chín phần đã gặp chuyện?”

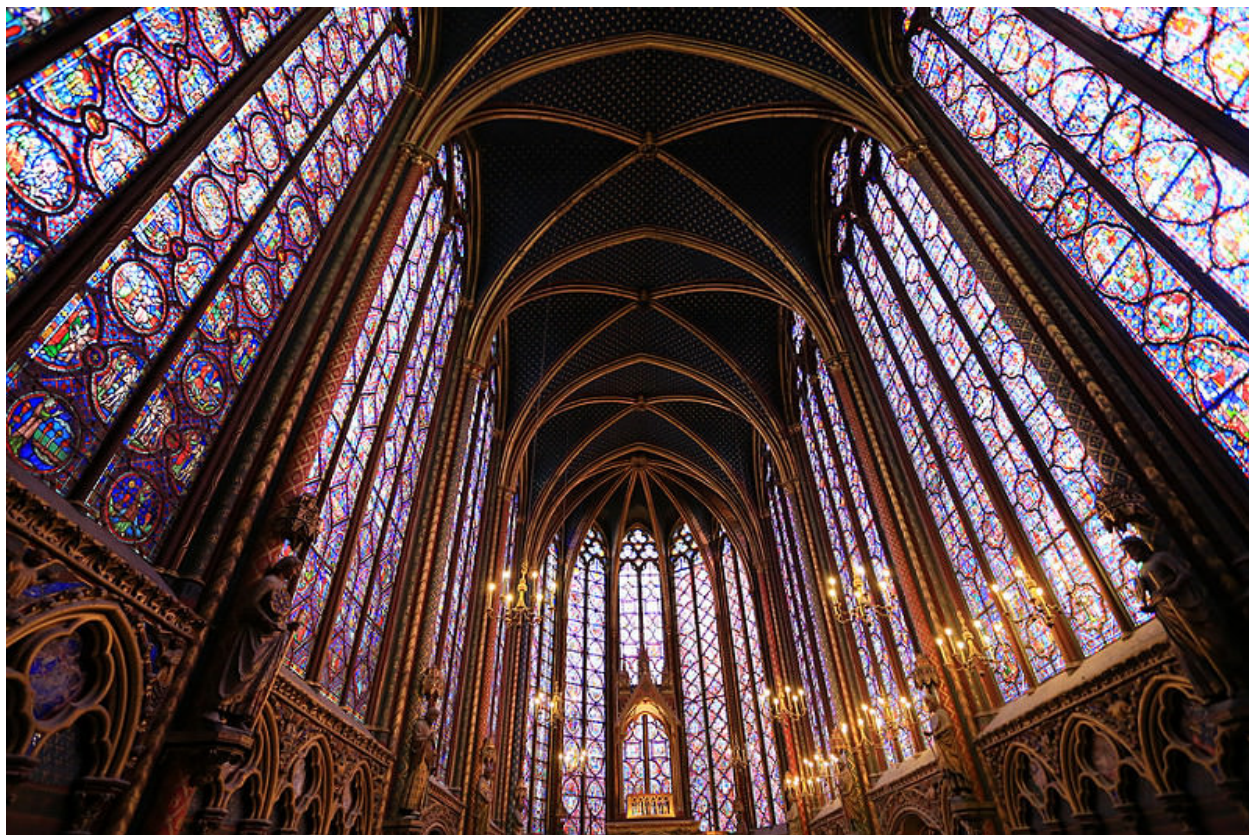
Đồng Dũng Phong không dám khẳng định, trên thực tế lúc ban đầu gặp chuyện cũng đủ để hẳn ý thức được bốn học sinh mất tích, có khả năng rất lớn là không về được nữa. Chẳng qua hẳn vẫn muốn đi xem thử, cho dù là cơ hội xa vời.

Tác giả có lời muốn nói:

Dương Nguyên Nhất: Trước đây có từng tạo hình thất bại không? Ví dụ như đáng đáp giống ông chồng quá cố.

Khủng bố • thấy bản thể như rơi xuống địa ngục • sếp Ngụy (mồ hôi chảy ròng ròng, chột dạ): Không có! Tuyệt đối không có!

—— Dị văn vô dụng duy trì thiết lập ngẫu-kun không quá một phút đồng hồ.



33. Chương 32: Chơi Với Tôi (3)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đồng Đình Đình lo lắng cho Đồng Dũng Phong, hơn nữa nửa tin nửa ngờ đối với tình cảnh kinh hoàng mà hắn miêu tả, cho nên vẫn quyết định theo bọn họ đến huyện Ngô. Triệu Gia Quang cho rằng chưa biết anh trai sống hay chết, hắn nhất định phải đi xác nhận.

Dương Nguyên Nhất nhắc nhở bọn họ tốt nhất là không nên đi, văn phòng thám tử không thể đảm bảo an nguy cho những người khác. Nhưng người khác có nghe lời khuyên của cậu hay không lại là một chuyện khác.

Quyết định thời gian xuất phát là vào chiều mai, đến tối Đồng Dũng Phong đột ngột thay đổi thời gian, xuất phát lúc 10h sáng. Đám người Dương Nguyên Nhất không có dị nghị, đêm đó Ngụy Diên Khanh cũng tuyên bố anh sẽ đi theo, nhưng hai ngày sau mới tới.

Mười giờ sáng hôm sau, Dương Nguyên Nhất, Ngô Úy và Đồng Dũng Phong tụ họp lại, phát hiện không có mặt Đồng Đình Đình. Đồng Dũng Phong cười khổ: “Nơi nguy hiểm như vậy, không thể để Đình Đình mạo hiểm. Đột ngột thay đổi thời gian cũng là vì muốn bỏ lại hai đứa nó, ai ngờ Gia Quang đã đến chặn cửa nhà tôi từ sớm.”

Triệu Gia Quang mím môi nói: “Thầy Đồng, vì anh trai mất tích nên hai năm qua ba mẹ em vẫn luôn buồn bã. Cho nên bất luận như thế nào em cũng phải biết sống chết của anh trai, dù anh ấy... Thực sự gặp bất trắc, em cũng phải mang hài cốt của anh ấy về.” Nói xong, hắn trầm ngâm một lúc, nói với hai người Dương Nguyên Nhất: “Tôi từng học taekwondo, dù gặp nguy hiểm cũng có thể đánh trả, chạy trốn cũng rất nhanh. Tôi đảm bảo sẽ không gây thêm phiền phức cho hai người.”

Ngô Ủy nhún vai, tỏ vẻ không sao cả, dù sao cổ chủ cũng không phải Triệu Gia Quang, khi gặp nguy hiểm Ngô Ủy sẽ không bảo vệ hần. Đối với dị văn, chỉ cần không giết người là không vi phạm quy định, nhưng cứu người thì miễn bàn.

Dương Nguyên Nhất không thể thấy chết không cứu, cho nên không đồng ý cho Triệu Gia Quang đi cùng. Thế nhưng Triệu Gia Quang khẳng khái cổ chấp, cậu cũng không thể cản hần, không cho hần đến huyện Ngô. Khuyên bảo vô hiệu, chỉ có thể lên xe xuất phát.

Nhóm bốn người ngồi xe bus đường dài đến huyện Ngô, trên đường dừng trạm hai lần, tốn tổng cộng ba giờ mới đến bến xe huyện Ngô. Sau khi xuống bến thì quá giang xe vào trung tâm thành thị tìm khách sạn trước.

Sau khi phát hiện phải ở khách sạn, Đồng Dũng Phong và Triệu Gia Quang có ý kiến: “Vì sao còn phải lãng phí một ngày ở khách sạn? Không thể đi thẳng đến thị trấn Hòa Bình?”

Dương Nguyên Nhất vừa đẩy cửa đưa hành lý vào vừa nói: “Đồng tiên sinh, căn cứ theo miêu tả của anh, chúng tôi hoài nghi thị trấn Hòa Bình mà các người từng đến không phải là thị trấn Hòa Bình xuất hiện trên bản đồ. Mặt khác, đi đường vất vả sẽ làm thân thể kiệt sức, anh mới xuất viện không bao lâu, nếu không nghỉ ngơi tốt, e rằng chưa tới chỗ đã ngã quỵ trước.”

Đồng Dũng Phong á khẩu không trả lời được, sau một lúc lâu mới chán nản nói: “Xin lỗi, là tôi quá vội vàng.”

“Không sao, chúng tôi hiểu mà.” Sau khi Dương Nguyên Nhất cất xong hành lý, quay đầu lại mỉm cười: “Anh về nghỉ ngơi đi, chúng tôi còn phải gọi thuê xe.”

Triệu Gia Quang giật giật môi, nhưng cuối cùng không nói gì. Bởi vì hần không thể không thừa nhận cách làm của nhóm Dương Nguyên Nhất mới là chính xác, hướng chỉ đã qua hai năm rồi, chờ thêm một ngày nữa cũng không sao.

Dương Nguyên Nhất chờ bọn họ đi hần rồi nhận điện thoại của Ngụy Diên Khanh: “Chúng tôi đã đến huyện Ngô, tạm thời ở đây một ngày, đợi lát nữa sẽ xuống dưới hỏi thăm thị trấn Hòa Bình. Tôi luôn cảm thấy thị trấn Hòa Bình mà ban đầu nhóm người Đồng Dũng Phong đến có vấn đề.”

Ngụy Diên Khanh: “Không cần hỏi thăm, Vương Tiểu Hồng đã điều tra một vài manh mối, lát nữa sẽ gửi cho em.”

Dương Nguyên Nhất thán phục: “Nhanh vậy?!”

Ngụy Diên Khanh: “Tộc của cậu ta ngoại trừ chạy trốn nhanh thì chính là tốc độ thu thập tin tức một cách toàn diện. Em ở đâu?”

Dương Nguyên Nhất: “Khách sạn. Trước đó đã đặt phòng hai người.”

“Phòng hai người?! Em với Ngô Ủy một phòng?” Giọng nói của Ngụy Diên Khanh trở nên lạnh lẽo.

“....” Dương Nguyên Nhất: “Không phải, vốn là ở cùng anh. Ngô Ủy ở phòng đơn, nhưng hần trả phòng, đặt lại phòng Deluxe*.” Lúc trả phòng còn hỏi bọn họ có muốn đặt luôn không, nhưng ba quỹ nghèo đều bị giá phòng Deluxe dọa lui.

(Deluxe (DLX): Là loại phòng có chất lượng cao hơn phòng SUP, thường ở tầng cao, diện tích rộng, hướng nhìn đẹp và trang bị cao cấp và dĩ nhiên giá cao hơn phòng SUP.

Superior (SUP): Là phòng có tiêu chuẩn chất lượng cao hơn phòng Standard, thường tiện nghi tương đương nhưng diện tích lớn hơn hoặc hướng nhìn đẹp hơn. Giá không quá chênh lệch hơn phòng standard.)

Giọng nói của Ngụy Diên Khanh trở nên nhu hòa: “Dù sao cũng là phí công, em cũng có thể chọn phòng Deluxe.”

Dương Nguyên Nhất nghi ngờ: “Thật á? Ngô Ủy nói không có phí công, toàn bộ phí công tác đều cho cổ chủ chi trả, vấn phòng thám tử không phụ trách toàn bộ chi phí khi đi công tác.”

Sếp Ngụy trạch thấy mọe đã từng lạnh lùng hà khắc không chút do dự chối tội: “Đó là nhằm vào Ngô Ủy và Hạ Lan Lam, em thì khác. Hai người họ mỗi lần đi công tác đều tốn một khoản lớn thuận tiện đi du lịch, ăn ở đều chọn loại tốt nhất, tiêu xài quá lớn.”

“Như vậy à.” Dương Nguyên Nhất trầm ngâm một lúc rồi nói: “Không cần, vẫn nên đối xử bình đẳng đi.”

Ngụy Diên Khanh nói: “Tôi nói có thể là có thể.” Nghe xong cực kỳ nhức đầu, cũng may anh bổ sung thêm: “Dù sao em dùng, tôi cũng có thể hưởng.” Anh suy nghĩ một chốc rồi cười nói: “Em sẽ không để tôi ở khách sạn chứ?”

Làm như hai lần trước người vợ vàng thuê một phòng ở khách sạn không phải là anh chắc.

Dương Nguyên Nhất bắt đắc dĩ: “Được rồi, tôi biết rồi. Lần sau sẽ chú ý.”

Bỗng nhiên ở đầu dây bên kia truyền đến âm thanh rất nhỏ, như là vật gì đập xuống mặt đất. Sau đó lại có âm thanh lú nhú, cực kỳ ồn ào rền vang, thông qua di động truyền vào trong tai Dương Nguyên Nhất. Dương Nguyên Nhất sững sốt, ngay tức khắc nghe được giọng nói đứt quãng của Ngụy Diên Khanh: “...Anh cúp trước... Em nghỉ ngơi đi... Tít ——”

Dương Nguyên Nhất đặt di động xuống, nằm ngửa trên giường nhìn chằm chằm trần nhà đến đờ ra. Sau một lúc lâu, di động vang lên âm thanh ‘Ting ting’ nhắc nhở có tin nhắn, là tin nhắn thoại của Vương Tiểu Hồng.

Wang Xiao Hong: “Sếp bảo em gửi cho anh, em đã điều tra thông tin về trấn Hòa Bình, anh xem đi.”

Dương Nguyên Nhất nói cảm ơn rồi mở văn bản nhìn lướt qua rồi gửi cho Ngô Ủy, rất nhanh nhận được trả lời: [Đã xem]. Văn bản rất dài, nhưng tổng kết lại chỉ có một việc, chính là huyện Ngô có hai ‘Thị trấn Hòa Bình’.

‘Thị trấn Hòa Bình’ trước kia ở gần hồ nước, vài thập niên trước đột nhiên xảy ra di dân quy mô lớn, dân trong trấn chuyển đến thành hồ đổi diện thành lập ‘Thị trấn Hòa Bình’. Bởi vậy hai ‘Thị trấn Hòa Bình’ được gọi trấn Hòa Bình cũ và mới.

(Vị trí hai trấn Hòa Bình)

Trước kia thị trấn Hòa Bình cũ có hai đại gia tộc ở chung, theo thứ tự là hai nhà Từ, Chu. Sau này trấn Hòa Bình mới được tách ra tuy cũng có hai họ Từ, Chu nhưng phần lớn là người họ khác. Nói cách khác, người ở lại trấn Hòa Bình ban đầu chủ yếu là người hai nhà Từ, Chu. Nhưng kỳ lạ là trấn Hòa Bình cũ dần dần xuống dốc, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt mọi người.

Tương phản, trấn Hòa Bình mới ở sát bên hồ nước, kiến trúc cổ xưa giữ lại nguyên nước nguyên vị của huyện Ngô nên trở thành thắng cảnh du lịch, trái lại trấn Hòa Bình cũ im lìm như trấn quỷ. Về chuyện đăng ký nhân khẩu ở nơi đây cũng có chút kỳ quái, trong mấy mươi năm mà bọn họ chỉ có trăm trẻ em được sinh ra, mà số người tử vong lại không có một ai.

Về điểm ấy, Vương Tiểu Hồng đặc biệt giải thích: Không thể tin số liệu. Hàng năm phòng giáo dục, phòng dân số – KHHGD* nhận được số liệu thống kê của trấn Hòa Bình cũ, dường như cũng bị lừa gạt. Hơn nữa đa số dân địa phương huyện Ngô không muốn đến trấn Hòa Bình cũ, theo lời bọn họ nói, trấn Hòa Bình cũ đã bị oán linh ám.

(KHHGD: Kế hoạch hóa gia đình)

Người bên trong đều có tội, từ lúc sống tới lúc chết đều bị nhốt trong đó không ra được. Nếu người vào trong đó dừng chân quá lâu, cũng sẽ trở thành dân cư trấn đó.

Quả nhiên rất kỳ quái, nhưng dường như trong tin tức không nhắc đến ‘Đồng dao khủng bố’. Nhưng nghe từ lời nói của Đồng Dũng Phong thì rõ ràng sự mất tích của bốn người có liên quan mật thiết đến đồng dao khủng bố của cái thị trấn kia.

Dương Nguyên Nhất suy tư hồi lâu, rời giường tắm gội rửa mặt rồi đi ngủ. Ngày hôm sau, vừa rạng sáng rời giường phát hiện Ngô Ủy đã sớm thuê xe đứng trước cửa khách sạn, đồng thời hắn còn gặp được một thanh niên đến từ trấn Hòa Bình cũ.

Đồng Dũng Phong vừa thấy người thanh niên này liền kích động không ngừng: “Đậu Khải Chính, mày không chết?!”

Mọi người vô cùng kinh ngạc, bao gồm người trẻ tuổi này. Triệu Gia Quang vội vàng chặn hấn, ép hỏi: “Các người đã làm gì anh tôi?”

Người trẻ tuổi đau xót cầu xin: “Em không phải Đậu Khải Chính, em là Đậu Khải Nguyên. Đậu Khải Chính là anh em, anh tìm anh của anh, em cũng tới tìm anh của em!”

Triệu Gia Quang và Đồng Dũng Phong không tin, hấn bèn nói: “Thật sự, trong balô của em có chứng minh thư. Em tới tìm anh trai, ban đầu anh ấy nói với em ảnh ở trấn Hòa Bình, giọng nói rất hoảng sợ còn cầu cứu em. Hai năm qua em đều dành ra một tháng mỗi năm đến nơi này điều tra, năm ngoái không tra được gì, năm nay em phát hiện thì ra có hai người ở trấn Hòa Bình. Mới vừa này gặp được Ngô Ủy tiên sinh ở chỗ thuê xe, em lập tức hỏi thăm, phát hiện cùng đường nên theo tới.”

Dương Nguyên Nhất lấy chứng minh thư trong balo hấn ra: “Không nói dối.”

Triệu Gia Quang tức giận buông Đậu Khải Nguyên ra, thái độ vẫn là không tin: “Ban đầu là anh của mày lừa năm người của thầy Đồng bao gồm anh tao, bây giờ bọn họ không rõ tung tích. Mày còn không biết xấu hổ xuất hiện ở đây?”

Đậu Khải Nguyên đau khổ nói: “Em cũng không biết tình hình cụ thể —— aiz, ngay từ đầu anh em đã gọi điện cho em cầu cứu, em như lọt vào sương mù không biết gì, sau này anh ấy mất tích, tìm kiếm gì cũng không tìm được. Được rồi, các anh là ai?”

Dương Nguyên Nhất giới thiệu Đồng Dũng Phong và Triệu Gia Quang, quay sang nói với hai người họ: “Cậu ta chắc không phải người trấn Hòa Bình, đa số người của trấn Hòa Bình cũ đều mang họ Từ, Chu.”

Đậu Khải Nguyên lắc lắc cánh tay tê dại, nói: “Em biết thầy Đồng, ban đầu thời sự phát tin mọi người gặp tai nạn, em đã chú ý tới, không biết tại sao em luôn cảm thấy có liên quan đến việc anh em mất tích. Nói thật, sau khi điều tra em mới phát hiện, thì ra không chỉ có bốn người kia mất tích. Ban đầu anh em và mấy người bạn học cũng đến huyện Ngô du lịch, sau đó đột nhiên mất tích, đến nay vẫn không có tin tức.”

Dương Nguyên Nhất: “Còn có những người khác mất tích?”

Đậu Khải Nguyên: “Cứ liên tục mất tích rất nhiều người, là du khách đến từ các nơi. Đa phần là bốn năm người tổ chức thành đoàn, thanh niên học sinh, nam nữ trung niên, vân vân... Không có quy luật, hơn nữa không tìm ra manh mối, cho nên được sắp xếp thành án mất tích.”

Lúc này, trong di động của Dương Nguyên Nhất lại có tin tức được gửi tới, là điều tra của Vương Tiểu Hồng có tiến triển. Tin tức giống như lời của Đậu Khải Nguyên, đề cập đến mấy năm qua có người mất tích ở huyện Ngô, loại bỏ những trường hợp khác, còn lại không dưới năm nhóm người phù hợp với tình huống này.

Ngô Ủy: “Lên xe trước.”

Đoàn người nhanh chóng lên xe xuất phát, trao đổi tin tức của bản thân. Chẳng qua Triệu Gia Quang và Đồng Dũng Phong không quá tin tưởng Đậu Khải Nguyên, nhưng cũng dần buông lỏng cảnh giác.

Dương Nguyên Nhất: “Ban đầu anh cậu cầu cứu đã nói cái gì?”

Đậu Khải Nguyên nhớ lại: “Lúc đó anh ấy rất hoảng loạn, nói đứt quãng, hơn nữa tín hiệu hình như không tốt lắm. Chúng em không phải người huyện Ngô, anh của em càng không phải người của trấn Hòa Bình. Theo như thầy Đồng nói, có lẽ là lúc đó anh ấy bị ép. Em nhớ lúc đó ảnh có nhắc tới ‘Thị trấn Hòa Bình’, ‘Người điên’, ‘Oán linh’... À đúng rồi, em còn cực kỳ ấn tượng một câu ‘Lại bắt đầu, bọn họ lại bắt đầu hát, cô ta sắp tới’. Hát cái gì thì em không biết, ‘Bọn họ’, ‘Cô ta’ chỉ ai em cũng không biết, bởi vì cuộc gọi đã kết thúc.”

Hấn hơi dừng lại, hỏi Đồng Dũng Phong: “Thầy Đồng, em có thể hỏi một câu không, anh của em... Còn sống không?”

Đồng Dũng Phong chần chờ hồi lâu, lắc đầu.

Đậu Khải Nguyên cười gượng, choáng đầu, vành mắt mờ đi, hai tay che mặt: “Kỳ thực em đã sớm đoán được.”

Bầu không khí ngưng đọng, tâm tình mọi người cũng rất nặng nề. Bởi vì đồng bệnh tương liên, cùng chung cảnh ngộ, Triệu Gia Quang không còn thù hận Đậu Khải Nguyên như trước kia nữa.

Ngô Ủy bật hướng dẫn, gõ ba chữ ‘Trần Hòa Bình’, lái ô tô đến đó. Hôm nay sắc trời không quá tốt, mây đen che kín, không có chút ánh sáng. Khí trời có vẻ âm u, trên đường đi đột nhiên đổ mưa.

Mưa bụi không ướt, bầu trời càng trở nên âm u, hơn nữa lúc này xe van* chạy đến một con đường không có bóng người, hai bên đều là rừng, vắng vẻ âm u làm lòng người bất an.

(Xe van: Đó là dòng xe ô tô cỡ trung có kích thước nhỏ hơn xe khách (bus) nhưng lớn hơn dòng xe đa dụng (MVP / minivan). Xe Van thường dùng để chở người, hoặc hàng hóa thiết bị trong một số lĩnh vực như: khách sạn, bệnh viện, cứu hỏa, bưu chính, kinh doanh vận tải...)

Trên đường xuất hiện ngã ba, bởi vì có hai trấn Hòa Bình cũ và mới nên dẫn đến hướng dẫn bị ngừng lại. Một lần nữa nhập địa chỉ vào, mở lại hướng dẫn. Bên trong xe, Dương Nguyên Nhất hỏi: “Thầy Đồng, bạn đầu các người hoàn toàn dựa vào máy hướng dẫn phát hiện trấn Hòa Bình?”

Đồng Dũng Phong biến sắc: “Trên đường cũng gặp phải ngã ba, máy hướng dẫn dừng lại. Nhưng Đậu Khải Chính cứ liên tục nhắc tới địa danh đó, dẫn chúng tôi tới trấn Hòa Bình.

Nghe vậy, Đậu Khải Nguyên mấp máy môi, không nói ra lời. Hắn không biết anh mình có thật sự bị áp chế hay không, tóm lại là Đậu Khải Chính cố ý dụ dỗ đoàn người của thầy Đồng để hại bọn họ. Cho nên hắn không có tư cách bào chữa cho anh mình, vì vậy lúng túng nói: “Xin lỗi.”

Đồng Dũng Phong lắc đầu, không nói gì thêm.

Xe đột nhiên dừng lại, mọi người theo quán tính nghiêng về phía trước. Dương Nguyên Nhất nhíu gờ hỏi: “Làm sao vậy?”

Ngô Ủy nhìn chằm chằm phía trước: “Đến rồi.”

Dương Nguyên Nhất ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy trong mưa phùn lất phất có một tảng đá cao hai mét đứng sừng sững, trên tảng đá là ba chữ phồn thể: Trần Hòa Bình.

Đồng Dũng Phong kích động nói: “Chính là chỗ này!”

Ngô Ủy đạp chân ga, lướt qua tảng đá và cổng trấn, cổ trấn ẩn mình trong mưa bụi mông lung chậm rãi để lộ một góc. Tảng đá, rêu xanh bò lên trên mặt tường và mái hiên màu đen, phong cách đầy hoài cổ lại có vẻ vô cùng vắng lặng.

Không biết từ lúc nào sương mù dày đặc đã bao phủ toàn bộ cổ trấn, Ngô Ủy phanh lại rồi nói: “Sương mù quá dày, không thể lái xe. Phía sau cốp xe có dù, mọi người xuống lấy đi.”

Dương Nguyên Nhất và Ngô Ủy dẫn đầu xuống xe lấy dù, đồng thời cũng cầm dù giúp ba người khác. Tổng cộng bốn cái, Đồng Dũng Phong ở trong xe, bốn người khác vây quanh cửa xe bàn bạc: “Trước tiên tách ra đi tìm nhà ở, sau đó quay lại đón thầy Đồng.”

Không ai phản đối nên lập tức quyết định như vậy. Bốn người đang định tách ra, mắt phải của Dương Nguyên Nhất bỗng nhiên giật mạnh, cậu la lớn: “Khoan đi đã!”

Ba người bao gồm cả Ngô Ủy quay đầu lại, buồn bực nhìn cậu.

Dương Nguyên Nhất dè dặt mắt phải, nhìn khắp nơi, trong lòng cũng không biết gần đây có ẩn giấu nguy hiểm gì không. Cậu chỉ biết mắt phải giật, tất nhiên là gặp nguy hiểm đang tới gần.

Mưa phùn đổi hướng, trước đó là hắt về phía trước, hiện tại lại đổi ngược, rõ ràng là cùng hướng gió biển thành ngược gió. Dương Nguyên Nhất nghiêng tán dù ra trước mặt, phát hiện trong làn gió xuất hiện tiếng cười giòn tan của trẻ con: “Có tiếng động.”

Triệu Gia Quang và Đậu Khải Nguyên biến sắc, nhìn bốn phía. Ngô Ủy lặng lẽ đứng lại chỗ, đồng tai một lúc cũng nghe được tiếng, không khỏi hơi đổi sắc, liếc mắt nhìn Dương Nguyên Nhất. Âm thanh kia, hẳn cố gắng lắm mới nghe được, Dương Nguyên Nhất lại phát hiện còn sớm hơn hẳn.

Kèm theo tiếng gió mưa, âm thanh vốn yếu ớt như đang đến gần, càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng, là âm thanh của một đám trẻ con. Cùng hợp xướng vang lên, rõ ràng là âm thanh thanh thúy, tràn ngập chất phác ngây thơ lại lộ ra vài phần biến hóa kỳ lạ quái dị.

Từ từ đến gần, liền nghe được đang hát cái gì.

“Tạo tạo tạo hoa thừng, quần ngón tay thắt nút. Kéo dây, phác hình, tạo chủng loại thật khôi hài.”

“Cậu tạo một móng gà, tớ tạo một sợi mì... Cậu tung dù nhảy xuống, tớ tạo kéo và bình hoa...”

Đây là bài đồng dao, tên là Phiên Thằng Dao .

Lúc nhỏ Dương Nguyên Nhất đã từng nghe trẻ con trong thôn vừa chơi vừa hát tạo hoa thừng, tạo rất nhiều chủng loại. Vốn là đồng dao phổ biến thậm chí là quen thuộc, lại tự dưng làm người khác cảm thấy không rét mà run.

Đồng Dũng Phong đột nhiên há mồm thở dốc, lồng ngực phập phồng kịch liệt, âm thanh như xé gió, khó khăn bật ra. Trong mắt, trên mặt đều là vẻ sợ hãi, hắn mở cửa xe la lên: “Đồng dao! Là đồng dao khủng bố này! Ban đầu chúng tôi nghe thấy tiếng đồng dao này, liên tục phát sinh chuyện ngoài ý muốn, tôi nhớ rồi! Tôi nhớ ra rồi! Ngày thứ năm chúng tôi ở đây, nghe bài đồng dao này, trong nhóm có một nữ sinh bị giết, chảy hết máu, chém đứt tay, bị móc sắt câu vào họng treo ở cửa. Ruột rũ xuống đất, tử vong không một tiếng động, chết thảm như vậy...”

Đồng Dũng Phong ôm đầu, bởi vì nhớ lại cảnh nữ sinh tử vong mà chịu kích thích lớn, trở nên ngẩn ngơ.

Dương Nguyên Nhất và Ngô Ủy nhìn nhau, hai người đứng trước mặt Triệu Gia Quang và Đậu Khải Nguyên rồi đi về phía trước. Trong màn mưa, bảy đứa trẻ dầm nước mưa thoăn thoắt ngược xuôi, hát đồng dao đến vang dội.

Bọn chúng thấy hai người Dương Nguyên Nhất bèn dừng lại, lẳng lặng nhìn vài giây, bỗng nhiên vây quanh hai người đùa vui vừa cười vừa hát: “Tạo nha tạo, tạo tạo thừng, thi đấu thi đấu chúng ta khéo tay.”

Sau khi hát xong, bảy đứa trẻ dừng lại, mỉm cười cổ quái, nhìn chằm chằm hai người họ, hỏi: “Anh ơi, anh ơi, hai anh nói xem tay ai khéo nhất?”

Đồng Dũng Phong ở trong xe nỉ non: “Không, không thể chọn...” Chọn, sẽ bị nhầm trúng.

Dương Nguyên Nhất mặt lạnh nhạt đứng trước mặt mấy đứa trẻ: “Không nói thì sao?”

“Không nói?”, “Không nói thì phải làm sao?”, “Tay ai khéo nhất?”, “Đúng rồi, ai khéo tay nhất?”, “So một lần nữa, chúng ta so một lần nữa.”, “Ai làm trọng tài?”, “Anh ta làm!”

Mấy đứa trẻ chỉ ngón tay về phía Ngô Ủy, sau đó vui sướng hát: “Tạo nha tạo, tạo tạo thừng, thi đấu thi đấu chúng ta khéo tay.” Sau đó hỏi lần nữa: “Trong chúng ta ai khéo tay nhất?”

Ngô Ủy chỉ đứa trẻ đứng gần nhất: “Nhóc.”

Sáu đứa trẻ khác nhìn đứa nhỏ kia với vẻ đầy ghen ghét, sau đó tản ra chạy mất, cực kỳ nhanh, trong phút chốc đã không còn thấy bóng dáng. Gió đi kèm mưa bụi tạt vào cổ, trên da, đau đớn như kim đâm, lạnh lẽo tận xương.

Đậu Khải Nguyên: “Bọn nó là người hay quỷ?”

Dương Nguyên Nhất: “Không biết.”

Nhận thấy tâm tình của Đồng Dũng Phong rất bất ổn, Dương Nguyên Nhất nói với Triệu Gia Quang: “Cậu ở trong xe chăm sóc thầy Đồng, chúng tôi lên trấn trên tìm người.”

Triệu Gia Quang: “Được.”

Vì vậy ba người chia nhau đi tìm người, Triệu Gia Quang ở trong xe chăm sóc Đồng Dũng Phong. Hắn lẩm bẩm một mình, Triệu Gia Quang tò mò tiến lên phía trước nghe thử, lúc đang tập trung lắng nghe, bỗng nhiên một tiếng âm thật lớn làm hắn cực kỳ hoảng sợ.

Triệu Gia Quang ngẩng đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy phía trước là một con hẻm nhỏ. Mưa phùn mờ mờ, nhìn không rõ lắm, thấy đầu hẻm xuất hiện một cái bao bố. Mới vừa rồi còn không có, hiện tại đột nhiên xuất hiện, e rằng có người mới vừa ném ra.

Trước khi xuống xe hắn nhìn sang Đồng Dũng Phong, hắn ta yên lặng, Triệu Gia Quang bèn mở cửa xe ra ngoài. Bao bố rất lớn, bên trong chứa đồ. Nước mưa làm ướt bao bố, máu tươi chảy ra.

Triệu Gia Quang tay run run mở miệng bao, liếc sơ bên trong liền không kiếm được non nửa. Bên trong chứa một cái xác máu thịt mơ hồ, trên thi thể có rất nhiều vết thương so le không đồng đều, giống như bị thú hoang cắn chết.

Khó khăn lắm hắn mới nhận được non nửa, tiếp tục kiểm tra cái xác này, cúi người vén miệng bao ra hai bên, phía dưới bỗng nhiên vươn tay đụng vào cổ tay. Triệu Gia Quang hoảng sợ hét lên một tiếng, vội vã lui về phía sau, dù trong tay rơi xuống đất, nước mưa đánh vào mặt. Hắn mở miệng phát hiện lúc này vạt miệng bao không cẩn thận đụng tới tay người chết, ảo giác tưởng thi thể sống lại.

Triệu Gia Quang thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau đó lại nghe thấy âm thanh nhai nuốt khe khẽ. Cả người hắn cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu nhìn sang, trước mặt là con hẻm đen như mực, bên trong truyền ra tiếng nhai nuốt làm người khác sợ hãi cực độ.

Kèm theo tiếng nhai nuốt là tiếng hát mềm mại của con gái.

“Trò đùa dai của báo, đào cái hố to. Con gái, con trai rơi vào... Nhảy không ích gì, kêu cũng vô dụng... Trong hang động, đen như mực...”

Triệu Gia Quang nuốt nước bọt, con ngươi co rút, tràn ngập hoảng sợ.

Trong ngõ hẻm đen như mực, hát như ca dao, hang động đen ngòm. Trong hang động truyền ra tiếng ngâm nga vô hại, khe khẽ của con gái, cùng với âm thanh nhai nuốt.

Một cánh tay trắng nõn dính máu từ trong bóng tối vươn ra, ‘chát’ một tiếng chống tay lên tảng đá. Nước mưa rơi xuống, vỡ tung, rửa trôi máu tươi, lộ đầu ngón tay tròn tròn, trắng nõn, múp míp.

“Buổi sáng qua đi, buổi tối qua đi, không la không khóc... Đi vào dễ, đi ra khó... Trong hang động, đen như mực...”

Thiếu nữ khả ái ngọt ngào nhưng miệng đầy thịt vụn máu tươi từ trong ngõ hẻm tối đen bò ra ngoài, nó mỉm cười với Triệu Gia Quang: “Anh, em đói bụng rồi.”

Trong con ngươi hoảng hốt co rút của Triệu Gia Quang chỉ còn lại tứ chi bị gặm đến nát thành từng mảnh, cùng với thiếu nữ ngọt ngào động lòng người, miệng mỉm cười đầy thịt vụn.

“A ——!!”

Dương Nguyên Nhất lòng vòng trong ngõ hẻm ở cổ trấn, gõ cửa rất nhiều gia đình. Nhà nhà đóng chặt cửa sổ, không nghe thấy tiếng người. Cậu lượn một vòng, dự định bỏ đi. Đang xoay người thì nghe một tiếng mở cửa ‘kèo kẹt’, cậu quay đầu lại thì thấy sau cửa là một người đàn ông trung niên. Cả khuôn mặt hắn ta ẩn trong bóng tối, hắn nói: “Các người là du khách?”

Dương Nguyên Nhất gật đầu: “Chúng tôi đang tìm quán trọ.”

Người đàn ông trung niên nói: “Trần Hòa Bình không có quán trọ, bình thường cũng không có du khách đến đây. Các người không tìm được chỗ ở.”

Dương Nguyên Nhất ngẩng đầu nhìn bầu trời, hỏi: “Sắc trời còn sớm, xem ra chúng tôi chỉ có thể rời khỏi trấn Hòa Bình —— đây không phải thắng cảnh du lịch sao? Sao lại không có du khách?”

Hắn hơi khựng lại: “Đó là đám người khác họ hạ đẳng tách khỏi trần Hòa Bình, kiến trúc rập khuôn nơi đây.” Giọng nói hơi nhỏ, có chút âm trầm. Đột nhiên, hắn cao giọng: “Nếu các người không ngại, có thể đến nhà tôi.”

Dương Nguyên Nhất nhìn một lúc, mỉm cười: “Vậy thì làm phiền.”

Tác giả có lời muốn nói:

Ca từ bài đồng dao đầu tiên là Phiên Thăng Dao

Ca từ bài đồng dao thứ hai là Huyệt Động , đồng dao Nhật Bản, ý nghĩa ca từ là một cậu bé và cô bé rơi vào hang động của thợ săn chờ cứu viện, thế nhưng không đợi được. Cô bé đói bụng bèn ăn cậu bé.

Sếp Ngụy ngã ngựa... Hắn là tại hồi này, lúc kết thúc.

34. Chương 33: Chơi Với Tôi (4)

Khi thiếu nữ bò đến trước mặt thì Triệu Gia Quang bỗng nhiên giật mình hoàn hồn, nhảy dựng lên chạy ào vào trong xe. Hắn đóng cửa xe một cái ‘rầm’, còn đang hoảng hốt thì Đồng Dũng Phong mở cửa xe muốn đi ra ngoài.

Cửa xe hơi hé ra, Triệu Gia Quang thoáng nhìn thấy thiếu nữ ở ngay bên ngoài cửa xe, vừa lúc đang đuổi tay vào. Hắn không kịp nghĩ nhiều, nứ Đồng Dũng Phong lại rồi đóng mạnh cửa xe. Tay thiếu nữ bị kẹp đứt, kêu thảm thiết trong cơn mưa vắng lặng.

Phần tay bị đứt rơi vào trong xe, máu tươi nhễ nhại, ngón tay còn loe ngoe. Triệu Gia Quang tự dưng cảm thấy hoảng sợ, chợt thấy trên cửa xe đột nhiên xuất hiện gương mặt giận dữ vụn vụn của thiếu nữ. Trong mắt thiếu nữ đầy phần nộ trừng Triệu Gia Quang, cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ, không ngừng đập cửa sổ xe. Cửa sổ xe xuất hiện vết nứt nhưng chưa vỡ vụn.

Đồng Dũng Phong nhìn chằm chằm thiếu nữ, tựa như đang chìm vào ký ức, nhất thời không thể tỉnh táo. Triệu Gia Quang nhìn thoáng qua chìa khóa ở ghế lái, muốn leo lên chỗ lái xe, nhưng mà phần tay bị đứt trong xe bỗng nhiên nhảy lên túm lấy nắm cửa bên trong xe đè xuống. Ngoài cửa sổ xe còn in khuôn mặt dữ tợn của thiếu nữ, mỉm cười đầy đắc ý.

Triệu Gia Quang vội vàng nắm phần tay bị đứt đẩy ra, ngoài ý muốn phát hiện cái tay gãy này cực kỳ mạnh. Hắn chảy đầy mồ hôi đẩy nó ra, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện thiếu nữ biến mất. Hắn vội vội vàng vàng mở cửa xe, vứt phần tay bị đứt ra ngoài. Còn chưa xoay người, tai hắn lại nghe âm thanh khe khẽ.

Đột ngột quay đầu lại, Triệu Gia Quang phát hiện nắm cửa trong xe đang được ấn xuống một cách lặng lẽ. Thiếu nữ nhìn thẳng vào mặt hắn, cười đầy đắc ý. Triệu Gia Quang không kịp ngăn cản, cũng may vào lúc này Đồng Dũng Phong đột nhiên tỉnh táo lại, chặn chốt cửa rồi gào lên: “Cút! Đồ ăn thịt người ghê tởm! Cút!!”

Sắc mặt thiếu nữ đại biến, gào rống giận dữ với hắn, vốn cầm hận Triệu Gia Quang chuyển thành hận

không thể găm cán Đồng Dũng Phong. Vừa nãy Đồng Dũng Phong tổn thương ả, làm ả cực kỳ tức giận.

Triệu Gia Quang nhanh chóng từ ghế sau chui vào ghế lái, nổ máy xe đột nhiên lái về phía trước bốn năm thước, cố gắng hất bay thiếu nữ đang đu trên cửa xe. Nhìn từ kính chiếu hậu, thiếu nữ ngã sấp trên đất không chút sứt mẻ, mưa bụi không ngừng đập vào người ả.

Mấy giây sau, thiếu nữ bỗng nhiên ngẩng đầu, lộ ra nụ cười dữ tợn. Tay chân ả chấm đất, bò nhanh như rắn mối, trong chớp mắt đã đến trước mặt Triệu Gia Quang. Hấn đạp chân ga, ô tô vọt nhanh về phía trước đánh bay thiếu nữ.

Một tiếng ‘rầm’ vang lên, cả khuôn mặt thiếu nữ dán lên kính chắn gió, mắt nhìn chằm chằm Triệu Gia Quang. Trên mặt Triệu Gia Quang hiện lên một tia tàn nhẫn, lần thứ hai tăng tốc để ả ta va mạnh vào tường, lui về phía sau, đỗ xe, lẳng lặng chờ đợi.

Một lúc lâu sau, thiếu nữ nằm bất động trên đất, dường như đã chết hẳn.

Triệu Gia Quang lo lắng nuốt nước bọt, ngẩng cổ nhìn chằm chằm thiếu nữ. Bỗng nhiên bên hông vang lên tiếng ‘cốc cốc’, dọa hấn sợ đến mức la lớn, ngẩng đầu nhìn sang mới phát hiện là Dương Nguyên Nhất gõ cửa.

Dương Nguyên Nhất chỉ nắm cửa, ý bảo hấn mở cửa hoặc hạ cửa sổ.

Triệu Gia Quang nghe theo, hạ cửa sổ xuống: “Rốt cuộc mọi người đã về rồi, suýt chút nữa tôi và thầy Đồng đã mất mạng.”

“Tôi biết mà, ở xa xa đã nhìn thấy cậu lái xe đụng tới đụng lui còn muốn đâm vào tường. Không xảy ra chuyện gì, còn có thể nói chuyện thì xem ra mạng cậu lớn.” Dương Nguyên Nhất nhìn đầu xe còn động hơi nước, sau đó nói: “Các người gặp phải chuyện gì?”

Triệu Gia Quang: “Một cô gái, đáng vẻ rất xinh nhưng lại ăn thịt người. Quả thật giống con điên, luôn đuổi theo chúng tôi, chặt đứt tay còn cử động được! Đây tuyệt đối không phải người, là quái vật..”

Dương Nguyên Nhất: “Nó ở đâu?”

“Phía trước. Trước đầu xe, tôi vừa đánh bay ả.” Triệu Gia Quang chỉ vào trước đầu xe thì chỉ thấy tảng đá trống không, hoàn toàn không có ai. Hấn vừa sững sốt vừa gấp: “Tại sao không có?! Lúc nãy thật sự có một cô gái ăn thịt người, đầu hẻm còn có cái xác máu thịt bê bết, thật sự!”

Dương Nguyên Nhất cùng Triệu Gia Quang đi tới đầu hẻm lúc nãy, không phát hiện thi thể bê bết máu trong bao bố, càng không nhìn thấy vết máu.

Triệu Gia Quang không dám tin nói: “Tôi không nói dối! Nhất định là vết máu bị nước rửa trôi, chắc là thi thể kia đã bị cô gái dời đi. Anh không tin thì có thể hỏi thầy Đồng, thầy ấy cũng thấy.”

Đồng Dũng Phong còn ở bên trong xe, đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Tuy rằng sắc mặt tái nhợt, đầu đầy mồ hôi, nhưng cũng may tinh phần được khôi phục không ít, không hề như lúc này bị kích thích kịch liệt đến thế nữa. Khi hai người trở về, Triệu Gia Quang hỏi Đồng Dũng Phong thì hắn lại lắc đầu nói: “Không cần tra nữa, chúng ta quay về đi.”

Triệu Gia Quang: “Thầy, thầy nói cái gì?”

Sắc mặt Đồng Dũng Phong đau khổ, bao hàm sợ hãi: “Bây giờ còn chưa muộn, gọi những người khác trở về. Chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này, may ra còn có thể sống sót trở về.”

Triệu Gia Quang rất mờ mịt, hắn luôn kiên định phải tìm được anh trai mất tích. Nhưng sau khi nhìn thấy thiếu nữ quái dị kia, đã chứng tỏ khả năng anh hắn còn sống là số không. Hơn nữa trấn Hòa Bình rất nguy hiểm, còn rất quỷ dị, từ ban đầu nhìn thấy bảy đứa trẻ, rồi gặp phải thiếu nữ quỷ dị kia, hắn cũng không thể khẳng định bản thân còn có dũng khí tiếp tục tìm kiếm hay không.

Dương Nguyên Nhất lẳng lặng nhìn bọn họ, sau đó nói: “Lúc này tôi gặp được con trai của trưởng trấn, nhận lời mời ở nhà bọn họ.”

Đồng Dũng Phong: “Trưởng trấn?! Không thể tin hắn, không thể tin người trong cổ trấn này. Bọn họ đều là ma quỷ, ma quỷ máu lạnh, đáng sợ lạnh lùng không thua gì đám quái vật kia. Các người đều còn trẻ, đi nhanh đi, đừng hy sinh vô ích.”

Dương Nguyên Nhất: “Tiên sinh nhớ chuyện xảy ra ở đây vào hai năm trước không?”

Đồng Dũng Phong gật đầu: “Lúc này nghe đám trẻ kia hát đồng dao, tôi bỗng nhiên nhớ lại một số ký ức bị lãng quên. Ban đầu chúng tôi bị nhốt ở nơi này nửa tháng, thấy rất nhiều chuyện kinh hãi, cũng nhìn thấy không ít người bị giết. Nhưng bởi vì kích thích quá lớn, tôi đã quên bốn học sinh kỳ thực đã... Không còn.”

Triệu Gia Quang ngồi bệt xuống đầy mê man, thái độ hoảng hốt.

Đồng Dũng Phong nói với đầy bi thương: “Tôi sống sót ra ngoài, không phải là vì trốn thoát mà là bọn họ cố ý thả tôi ra ngoài. Bởi vì số người chết đã đủ rồi, cho nên buông tha cho tôi. Mà mục đích thả tôi đi là muốn tôi mang người khác vào.”

Dương Nguyên Nhất hơi suy tư: “Giống như Đậu Khải Chính, hoặc là đe dọa, hoặc là muốn cứu người, cho nên người thoát ra sẽ dẫn những người khác vào... Anh nói ‘số người chết đã đủ rồi’, lời này có ý gì?”

Đồng Dũng Phong: “Hàng năm trong trấn sẽ xảy ra hai lần tàn sát, mỗi lần sẽ chết bảy người, mỗi người

chết tương ứng với một bài đồng dao khủng bố. Thời gian tàn sát vào tháng năm và tháng mười một, ngày mưa dầm nhất định sẽ có người chết.”

Dương Nguyên Nhất: “Vừa nãy chúng ta nghe bài Phiên Thăng Dao , đại biểu chúng ta đã bị theo dõi?”

Đồng Dũng Phong gật đầu: “Đúng vậy. Đồng nghiệp của cậu, Ngô tiên sinh đã bị theo dõi, chỉ cần hắn mở miệng chỉ ai khéo tay nhất sẽ bị sáu đứa trẻ khác giết Ngô tiên sinh vì ghen ghét. Ban đầu, vào ngày thứ ba chúng tôi đặt chân đến trấn Hòa Bình, gặp trùng ngày mưa dầm. Có một nữ sinh ra ngoài chạm mặt đám trẻ con này, đêm đó bị giết chết. Móc sắt treo ngoài mái hiên, câu thi thể của con bé, chết không nhắm mắt.”

Tình trạng thi thể vô cùng thê thảm, sau khi chết còn bị móc sắt đâm vào treo dưới mái hiên, giống như thịt heo muối.

“Đáng sợ nhất là, chúng tôi phát hiện ban đêm nữ sinh ấy bị kéo vào trong sân giết chết. Song khi đó chúng tôi đều ngủ trong phòng, lại không có ai phát hiện.”

Chính là khi đó mọi người mới phát hiện trấn Hòa Bình đáng sợ cỡ nào. Bọn họ muốn rời khỏi, lại phát hiện dù làm kiểu gì cũng không ra được. Mà người dân của trấn Hòa Bình nhìn bọn họ với ánh mắt lạnh lùng đến cực điểm, giống như đang nhìn người chết. Mặc cho bọn họ gặng hỏi cầu xin cỡ nào cũng không ai nói cho bọn họ biết nguyên nhân tử vong.

Dương Nguyên Nhất lại hỏi Triệu Gia Quang: “Cậu miêu tả lại tình hình lúc đó thấy thiếu nữ ăn thịt người kia đi, thầy Đồng nghe thử xem có phải là bài đồng dao kia không.”

Triệu Gia Quang miêu tả lại cảnh tượng lúc đó, đồng thời nhấn mạnh: “Tôi thật sự không nhìn nhầm, cũng tuyệt đối không nói dối.”

Đồng Dũng Phong nói: “Gia Quang không nói dối, đây là tương ứng với một bài đồng dao nước ngoài khủng bố Huyệt Động .”

Là người nghiên cứu về khía cạnh này, cho nên hắn dễ dàng hát được bài đồng dao đó, rồi phiên dịch ra. Ngoài mặt thì ca từ khá bình thường, chẳng qua chỉ miêu tả hai cô cậu rơi vào hang động của thợ săn, dần dà, không ai tới cứu lại không thể ra ngoài. Thời gian cứ chậm chạp trôi qua, hai người bắt đầu cảm thấy đói bụng, cậu bé an ủi cô bé, sẽ có người tới cứu họ.

Thế nhưng cô bé đói đến mù quáng, ăn luôn cậu bé.

Trong hang động đen như mực, truyền đến tiếng nhai nuốt làm người sờn tóc gáy, giống như dã thú gặm con mồi.

“Cho nên chúng tôi gọi cô bé trong đồng dao là Thực Nhân Cơ. Ấ luôn trốn trong một góc tối tăm, trong

hang động, chờ người vô tội đi ngang qua, sau đó thừa cơ kéo bọn họ vào trong bóng tối rồi nuốt chửng. Lúc này ả đã ăn một người, đoạn thời gian tiếp theo sẽ không ăn người nữa. Nhưng nếu có ai thấy ả ăn thịt người, ả sẽ giết người diệt khẩu.”

Dương Nguyên Nhất gật đầu: “Bây giờ tôi thông báo những người khác quay về, xem thử chúng ta có thể rời khỏi đây hay không.”

Thật ra cậu không ngại cùng Ngô Ủy tiếp tục ở trấn Hòa Bình điều tra chân tướng rõ ràng, nhưng trong năm người có ba người thương tay không tác sát, càng đặc biệt hơn là có hai sinh viên trẻ tuổi. Nếu chết ở đây cũng quá đáng tiếc.

Khi cậu gọi điện cho Ngô Ủy thì phát hiện di động không có sóng, gửi tin nhắn cũng không được. Dương Nguyên Nhất ngẩng đầu nói: “Không có tín hiệu.”

Triệu Gia Quang ngạc nhiên, nhưng Đồng Dũng Phong thì lại tỏ vẻ đã biết từ lâu: “Ban đầu chúng tôi cũng không có tín hiệu, không thể cầu cứu với bên ngoài.”

“Tạm thời cứ chờ đi, có thể bọn họ sẽ về nhanh thôi.” Dương Nguyên Nhất nói.

Ba người ngồi trong xe đợi chừng một giờ, Ngô Ủy và Đậu Khải Nguyên lục tục trở về nói ra phát hiện của mình.

Đậu Khải Nguyên nói: “Không thấy nửa cái bóng người, ngoại trừ tiếng mưa rơi thì không còn âm thanh nào khác. Nhà nào cũng đóng chặt cửa sổ, cảm giác rất âm u.”

Ngô Ủy: “Vấn đề rất lớn.”

Dương Nguyên Nhất cũng đem chuyện vừa xảy ra nói cho bọn họ biết, sau đó đề nghị: “Thử xem có thể rời khỏi đây hay không.”

Ngô Ủy đồng ý, sau khi lên xe đạp chân ga, quay đầu xe chạy về phía cổng trấn. Hiện tại đã hai giờ chiều, mưa vẫn rơi không ngớt, thậm chí càng ngày càng nặng hạt. Đường đã dần không thấy rõ.

Đi ngang qua tảng đá có viết ba chữ lớn ‘Trấn Hòa Bình’, mọi người thở phào nhẹ nhõm. Xe tiếp tục đi về phía trước thì đột nhiên phát hiện tảng đá có ba chữ lớn ‘Trấn Hòa Bình’ lại xuất hiện một lần nữa.

Đậu Khải Nguyên: “Xảy ra chuyện gì? Không phải đã đi qua sao?”

Đồng Dũng Phong cười khổ: “Quả nhiên không ra được.”

Triệu Gia Quang: “Chúng ta gặp quỷ đập tường* sao?”

(Quỷ đập tường: là hiện tượng lúc ban đêm hoặc ở vùng ngoại ô, bị nhốt trong một vòng tròn, đi lòng vòng không thoát ra được. Hiện tượng này trước hết là có thật. Đã có nhiều người gặp phải.)

Dương Nguyên Nhất lặng lẽ nhìn một lúc, nói với Ngô Ủy: “Đi thêm một lần nữa.”

Lại đi thêm một lần, kết quả chính là thật sự biết được bọn họ đã lạc đường, không thể ra khỏi trấn Hòa Bình. Bọn họ bị nhốt ở chỗ này, chưa tới nửa ngày đã bị để mất.

Dương Nguyên Nhất lẩm bẩm: “Thật đúng là nguy hiểm.” Cậu lập tức nói với Ngô Ủy: “Quay lại đi, nếu không đi được thì tra rõ.”

Đoàn người liền quay đầu xe, dừng lại ở vị trí cũ, mang hành lý trên lưng rồi bung dù xuống xe. Dương Nguyên Nhất đi phía trước dẫn đường, dẫn bọn họ đến nhà trưởng trấn. Lúc này người trung niên mời cậu chính là con trai trưởng trấn.

Một nhà trưởng trấn ba đời bảy miệng ăn đều sống chung ở nhà chính, không ai nói chuyện, lặng lẽ nhìn nhóm người Dương Nguyên Nhất.

Trong nhà chính bóng đèn màu vàng tù mù, dây tóc cháy thành màu đỏ cam. Mưa bên ngoài dần lớn, thỉnh thoảng nghe một hai tiếng sấm, trong nhà chính cũng yên tĩnh, ngay cả ba đứa trẻ cũng im lặng.

Trưởng trấn họ Chu, là một ông lão chừng bảy mươi tuổi. Người trung niên gần bốn mươi, tên Chu Mạo Tài, đứng bên cạnh là Chu Từ Thị. Đi theo phía sau Chu Từ Thị là ba đứa trẻ, lớn nhất mười lăm, nhỏ nhất mới bảy tuổi. Đứng phía sau trưởng trấn là một thiếu nữ tóc dài, ngoan ngoãn rũ mắt, là con gái ông ta.

Trưởng trấn nheo mắt lại, lúc muốn biểu đạt ý gì đó sẽ gọi người bên cạnh tới gần, thăm thì với nhau, để người khác truyền đạt thay ông. Chu Mạo Tài đứng thẳng lưng, nói: “Ba tôi rất hoan nghênh mọi người đến đây, mong mọi người có thể ở lại vui vẻ.”

Trưởng trấn lại rỉ tai vài câu, Chu Mạo Tài nhỏ giọng nói: “Vâng, con biết rồi. Ba yên tâm, được mà.”

Sau đó, trưởng trấn đứng dậy, thiếu nữ đứng sau diu ông rời khỏi. Mà vợ của Chu Mạo Tài cũng dẫn ba đứa nhỏ đi, từ đầu đến cuối không nói chuyện với người của Dương Nguyên Nhất, đãi khách rất lạnh nhạt, không hoan nghênh cũng không phản đối.

Chu Mạo Tài dẫn bọn họ đi về phía hành lang: “Người trấn này sống ở đây đã mấy chục năm, thích yên tĩnh, không thích ồn ào. Bây giờ đang mưa dầm, càng không có ai ra ngoài, có lẽ đều nhàn rỗi ở nhà. Cho dù mọi người có gõ cửa, cũng có thể bị tiếng mưa lấn át không nghe được. Nếu mọi người không gặp được tôi, có thể sẽ phải dầm mưa ở ngoài.”

Màn mưa bao phủ mái hiên, trở nên mơ hồ. Dương Nguyên Nhất thu hồi ánh mắt, nghe thê bèn hỏi: “Ngoại trừ chúng tôi, còn có những du khách khác tới đây sao?”

Chu Mạo Tài quay đầu lại nhìn cậu, ánh mắt tối tăm không vui: “Không rõ lắm. Có lẽ có, có lẽ không. Bọn họ muốn đến trấn Hòa Bình kia, lẽ nào các người cũng muốn tìm cái trấn đó?”

Dương Nguyên Nhất không trả lời mà hỏi ngược: “Khi nào ngừng mưa?”

“Không biết, có thể ngày mai sẽ ngừng.” Chu Mạo Tài đứng trước cửa một căn phòng, đưa lưng về phía mọi người, nói: “Đến rồi. Mọi người ở đây đi, nếu như có việc thì cứ dọc theo hành lang này đến nhà chính gọi người.”

Nói xong, hắn xoay người vội vàng rời đi.

Đậu Khải Nguyên xoa xoa cánh tay: “Âm u đến rùng mình, bọn họ rất kỳ quái. Rõ ràng là hiếu khách, nhưng bọn họ cứ nhìn chúng ta quái quái thế nào ấy. Mọi người có phát hiện không, lúc này ở nhà chính, ba đứa trẻ mặt không cảm xúc nhìn chằm chằm chúng ta, giống như dã thú nhìn thấy thịt tươi.”

Triệu Gia Quang đẩy cửa ra, vừa quan sát vừa nói: “Quả thực kỳ quái. Bọn họ dường như rất vui vẻ khi thấy chúng ta, nhưng lại không muốn giao lưu quá nhiều. Ánh mắt của họ nhìn chúng ta, giống như là, như là ——”

Hắn nghĩ mãi mà không dùng từ nào miêu tả được, Ngô Ủy tiếp lời thay hắn: “Giống như nhìn người sống không lâu.”

Triệu Gia Quang vỗ tay một cái: “Đúng!” Kêu lên mới kịp phản ứng, nụ cười cũng vụt tắt.

Đồng Dũng Phong đứng ở cửa ngẩng đầu nhìn lên, Dương Nguyên Nhất ở bên cạnh hắn, nhìn theo ánh mắt của hắn, phát hiện dưới mái hiên có một cái móc sắt đen đến mức phát sáng.

Ở một số địa phương đến mùa đông sẽ muối thịt khô, dùng móc sắt treo chân heo dưới mái hiên phơi cho khô. Vốn là quang cảnh bình thường, nhưng nếu đồi thịt sấy khô thành thi thể bị mổ bụng sẽ trở nên cực kỳ kinh khủng.

Đồng Dũng Phong nhìn chăm chăm: “Khi đó, chúng tôi nghe tiếng thét chói tay nên chạy đến, vừa mở cửa ra liền thấy một cảnh tượng tanh tưởi. Con bé bị treo ở phía trên, bụng bị phanh ra, ruột bị vút xuống đất, mắt không nhắm được. Giống như con bé đang trách chúng tôi vì sao ban đêm lại ngủ say như vậy? Không ai phát hiện con bé bị hành hạ trong sân. Rõ ràng chỉ cách một cánh cửa, chỉ cần mở cửa... Là có thể nhìn thấy...”

Dương Nguyên Nhất cùng đi song song với Đồng Dũng Phong, lạnh nhạt hỏi: “Thầy Đồng, thầy nghĩ kẻ giết người là thứ gì?”

Đồng Dũng Phong đảo mắt, nhìn về phía Dương Nguyên Nhất: “Tuy rằng tôi nghiên cứu đồng dao khủng bố và quan hệ thời đại, thế nhưng không tin quỷ thần. Nhưng chuyện này đã phá vỡ nhận thức của tôi, tôi nghĩ oán linh đang trả thù toàn bộ trấn Hòa Bình.”

Dương Nguyên Nhất không chắc chắn trên thế giới này có thứ như oán linh tồn tại hay không, nhưng trước đó Ngụy Diên Khanh từng nói đồng dao khủng bố sinh ra dị văn có cấp bậc nguy hiểm rất cao, về một mặt nào đó có thể khẳng định thứ đang quấy phá trấn Hòa Bình chính là dị văn.

“Thầy biết nguyên nhân không?”

Đồng Dũng Phong âm trầm nói: “Tôi không biết nguyên nhân, nhưng có lẽ liên quan đến người dân của trấn Hòa Bình đã từng tạo nghiệt. Về phần bọn họ tạo nghiệt gì, tôi vẫn chưa biết.”

Dương Nguyên Nhất: “Oán linh trả thù trấn Hòa Bình, nhưng tại sao lại liên quan đến đồng dao khủng bố?”

Đồng Dũng Phong: “Hai năm trước chúng tôi nghe được từ miệng một người dân bị điên trong trấn, nói rằng dường như là một oán linh bà đồng. Đồng dao trong trấn là từ miệng người này hát truyền ra ngoài, có lẽ cái chết của bà đồng này có liên quan đến đồng dao.”

“Thầy Đồng, thầy nghiên cứu đồng dao kinh khủng, nếu vậy mỗi một bài đồng dao đều ẩn chứa ý nghĩa và giấu điểm sát khí, thầy cũng biết sao?”

Đồng Dũng Phong gật đầu: “Tôi biết.”

Dương Nguyên Nhất đọc hai câu trong bài *Phiên Thăng Dao* , hỏi Đồng Dũng Phong: “Có ý nghĩa gì?”

Đồng Dũng Phong: “Cách thức tử vong.”

Hắn nói ra ý nghĩa từng từ đại biểu trong lời ca, đa phần không khác những gì Dương Nguyên Nhất phỏng đoán.

“Hiện tại đã gặp hai đồng dao khủng bố, Ngô Úy bị theo dõi. Mà Thực Nhân Cơ trong *Huyệt Động* đã ăn xong người, nhưng Triệu Gia Quang lại xui xẻo bắt gặp ả ăn thịt người, cũng sẽ không dễ dàng thoát thân. Còn lại bao nhiêu bài đồng dao?” Dương Nguyên Nhất nhìn về phía Đồng Dũng Phong: “Thầy Đồng, tôi nhớ thầy từng nói mỗi lần sẽ chết bảy người. Mỗi người tử vong tương ứng với một bài đồng dao, như vậy còn có năm bài đồng dao chúng ta chưa nghe sao?”

Đồng Dũng Phong: “Chỉ có năm bài, trong đó có hai bài đồng dao tương ứng với hai người chết, bởi vì câu chuyện phía sau có hai người chết.”

“Ba bài khác là gì?”

“Riêu của Lizzie Borden, Yubikiri* và Maria đầm máu.”

(Yubikiri = Cắt ngón tay)

Dương Nguyên Nhất cảm thấy nghi ngờ: “Đồng dao nước ngoài?”

Năm bài đồng dao theo thứ tự là đồng dao Nhật Bản, đồng dao nước Anh cùng với đồng dao trong nước, đồng dao khủng bố của một số quốc gia cùng tụ hợp trong một cổ trấn phong bế, cực kỳ cổ quái.

Đồng Dũng Phong: “Đúng, đây cũng là điểm tôi cảm thấy nghi ngờ. Trấn Hòa Bình rất bài xích du khách tới đây, trên cơ bản từ chối giao du bên ngoài. Người nơi này rất khép kín, tính bài ngoại, thế nhưng trong năm bài đồng dao có bốn bài là của đồng dao nước ngoài, không bình thường.”

Đang nói chuyện thì Đậu Khải Nguyên vội vàng đi ra, gãi đầu, vừa lo lắng vừa xấu hổ: “Em đến nhà chính hỏi xem nhà vệ sinh ở đâu — em đi trước.”

Nhìn bóng lưng vội vàng của hắn, có lẽ nín đến phát ghen rồi.

Dương Nguyên Nhất và Đồng Dũng Phong vào nhà, sau khi vào nhà hắn mệt mỏi ngủ thiếp đi. Dương Nguyên Nhất tới tìm Ngô Ủy, thấp giọng trao đổi tin tức cho nhau, nói tới cuối cùng thì Dương Nguyên Nhất hỏi hắn: “Di động của anh còn tín hiệu không?”

Ngô Ủy lắc đầu: “Không có.”

Dương Nguyên Nhất: “Sếp nói hai ngày nữa sẽ tới, nếu không có tín hiệu, chúng ta chỉ đường kiểu gì?” Sau khi biết được không có tín hiệu, cậu chỉ nghĩ sẽ không liên lạc được, lo lắng Ngụy Diên Khanh không tìm được bọn họ.

Ngô Ủy chẳng hề lo lắng: “Sếp có rất nhiều cách để tìm được chỗ, không cần lo.” Tiện đà nói thêm: “Vừa nãy ra ngoài dạo một vòng, tôi phát hiện trong trấn còn có một nhóm người khác. Chắc là sinh viên đến huyện Ngô du lịch, đi nhầm chỗ hoặc bị dụ vào đây.”

Dương Nguyên Nhất nhíu mày: “Bọn họ ở đâu?”

Ngô Ủy: “Từ bãi đỗ xe, đi về phía Tây Nam có nhà thờ tổ bỏ hoang. Bọn họ trốn ở đó, tôi vừa nhìn liền phát hiện bọn họ chịu đả kích rất rất lớn, tinh thần cảnh giác cao độ. Vì tránh kích thích bọn họ, tôi không có vào trong, ở bên ngoài nhìn một lát rồi đi.”

Dương Nguyên Nhất: “Nhà thờ tổ bỏ hoang? Chúng ta có thể đi kiểm tra một chút.”

Trong cổ trấn lão thôn, địa vị của nhà thờ tổ từng sừng sững một phương. Nếu như muốn điều tra chuyện cũ, không cạy được miệng người dân thì chỉ còn nước đến nhà thờ tổ, nơi đó ắt hẳn ẩn giấu rất nhiều đầu mối.

Triệu Gia Quang bước tới hỏi: “Hai người có mang theo đồ ăn?”

Dương Nguyên Nhất mở balô, lấy ra hai túi bánh bích quy đưa cho hắn. Triệu Gia Quang nói cảm ơn, lấy từ trong balô ra hai chai nước trao đổi.

Bốn người lặng lẽ ăn xong bánh bích quy, uống mấy ngụm nước, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ —— sắc trời âm trầm, chỉ còn tia sáng mờ ảo, mưa dần nhỏ xuống.

Dương Nguyên Nhất đột nhiên mở miệng: “Giết người đêm mưa. Nếu mưa đêm nay không tạnh, sẽ có người chết.”

Không phải là bọn họ, mà là mấy sinh viên ở nhà thờ tổ bỏ hoang kia.

Ngô Úy: “Tôi ở đây.”

Dương Nguyên Nhất quay đầu lại, vô cùng kinh ngạc.

Ngô Úy nhún vai nói: “Bọn họ là cổ chủ, bảo vệ cổ chủ là đạo đức nghề nghiệp, tôi mặc kệ tính mạng những người khác. Nhưng sếp nói tôi biết, nếu là cậu nhất định sẽ không bàng quan mặc kệ an nguy những người khác.”

“Sếp nói cho anh biết khi nào?”

Ngô Úy bĩu môi, hắn hoàn toàn không thể nói cho Dương Nguyên Nhất biết đêm trước khi xuất phát, Ngụy Diên Khanh như thằng điên nửa đêm len lén chạy vào phòng hắn, giống như âm hồn yên lặng ngồi xuống.

Chờ đến khi hắn bị ác mộng hành hạ tỉnh giấc lại bị hoảng sợ suýt chút nữa tim ngừng đập qua đi, Ngụy Diên Khanh phổ cập cho hắn ‘100 chuyện cần chú ý khi ra ngoài với vợ sếp’.

Nói thật, nếu không phải đánh không lại, Ngô Úy sẽ làm Ngụy Diên Khanh biết tình hữu nghị giữa cấp dưới và thủ trưởng có bao nhiêu mỏng manh.

Dương Nguyên Nhất: “Được rồi, tôi đến nhà thờ tổ.”

Một lát sau, Đậu Khải Nguyên bất an trở về, vào phòng rồi mà tinh thần vẫn còn hoang mang, sau khi lưỡng lự mấy lần mới lo lắng hỏi những người khác: “Mọi người... Có nghe thấy ca dao kỳ quái không?”

Tác giả có lời muốn nói:

100 chuyện cần chú ý khi ra ngoài với vợ sếp — điều thứ nhất: Ra ngoài không được ở chung phòng!

35. Chương 34: Chơi Với Tôi (5)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nghe vậy, mấy người còn lại vây xung quanh, Dương Nguyên Nhất hỏi: “Cậu còn nhớ rõ mình nghe được cái gì không?”

Trên trán Đậu Khải Nguyên đầy hơi nước, không biết là mồ hôi hay nước mưa. Hắn lau trán rồi nói: “Nhớ, bởi vì rất đơn giản.” Hắn nhớ lại trong phút chốc rồi hát lên: “Ngoéo ngoéo tay, ngoéo tay bỏ ngoéo, nếu ai lừa gạt, sẽ nuốt ngàn kim, chặt ngón út.”

Ở đây ngoại trừ Ngô Úy, những người khác lúc còn bé đều từng ngoéo tay giao hẹn với bạn, ca từ không khác bao nhiêu, chẳng qua cuối cùng hình phạt thay đổi. Nuốt ngàn kim, chặt ngón út, máu tanh kinh khủng.

Đồng Dũng Phong nói: “Đây là đồng dao thứ ba, Yubikiri (cắt ngón tay). Tương truyền từ xa xưa, gái bán hoa vì muốn giữ chân khách làng chơi mà mình yêu, sẽ xin thẻ, lúc xin thẻ đồng thời chặt ngón út. Sau này biến thành nói dối lừa người, vi phạm giao ước sẽ bị trừng phạt đáng sợ.”

Dương Nguyên Nhất hỏi Đậu Khải Nguyên: “Cậu có giao ước với người khác không?”

“Không có.” Đậu Khải Nguyên vội vàng lắc đầu: “Lúc đó em ở nhà chính gọi người, trong nhà chính im lắng, tối như mực, không có một bóng người. Kêu nửa ngày, sau lưng đột nhiên xuất hiện con gái trưởng trần lăm em giật cả mình. Thế nhưng lúc đó vì sốt ruột nên em không nghĩ nhiều, cô ấy dẫn em đến nhà vệ sinh. Bên trong cũng đen như mực, treo một bóng đèn, bên trên bồn cầu có một cửa sổ nhỏ, vốn chỉ là tiếng mưa rơi tí tách, đột nhiên xen lẫn những âm thanh khác. Em nghe kỹ thì phát hiện là hai đứa nhỏ hát bài đồng dao này.”

Đậu Khải Nguyên dừng lại, thở vài hơi rồi tiếp tục nói: “Ban đầu cũng không cảm thấy kỳ quái, nghe qua còn rất thú vị, giai điệu lạnh lạnh dễ thuộc. Thế nhưng em đột nhiên phát hiện bất thường, trước khi vào nhà vệ sinh em có quan sát kỹ, xung quanh là một khu vực vắng vẻ, có tường bao bọc. Ngoài tường là ngõ nhỏ, bên ngoài ngõ nhỏ không có chỗ tránh mưa. Nhà ai lại để hai đứa trẻ hát trong mưa? Nghĩ kiểu gì cũng cảm thấy bất thường, em bèn trèo lên cửa sổ nhìn xuống, thấy bên ngoài có hai đứa trẻ đang ngoéo tay, đều mặc áo mưa trẻ em. Nhìn thấy cảnh đó, em thở phào nhẹ nhõm, vừa định trèo xuống thì thấy đứa trẻ đối diện em đột nhiên ngừng đầu — hát! Em sợ đến mức túm quần chạy ra ngoài.”

Triệu Gia Quang: “Cậu thấy cái gì?”

Đậu Khải Nguyên khoát tay, cả khuôn mặt nhăn tít: “Đừng nói nữa, cổ đứa bé kia sưng thành một cái túi lớn, mặt đầy điểm đỏ, nhìn kỹ mới phát hiện là vết kim đâm. Nó còn cười với em, cổ bị chặt đứt, lệch sang một bên, chỉ còn dính lại chút da, mẹ nó, em sợ đến mức túm quần chạy ra ngoài!”

Dương Nguyên Nhất: “Ngoéo tay lửa gặt nuốt ngàn kim.”

Đậu Khải Nguyên: “Đúng, liên hệ với đồng dao mà chúng nó hát, thật sự là hù chết người. Lúc em chạy có liếc nhìn tay của một đứa bé khác, ngón út bị chặt đến tận gốc.” Nhớ lại tình cảnh lúc đó thấy hai đứa trẻ quái quỷ dưới bầu trời âm u đến kỳ lạ, hẳn không khỏi rùng mình: “Đm sợ muốn chết! Lúc ra ngoài em gặp con gái trưởng trấn, cô ấy không đi, em hỏi cổ có nghe thấy ca dao không — mọi người nghĩ cô ấy sẽ phản ứng như thế nào?”

Triệu Gia Quang: “Bây giờ là lúc nào rồi mà còn chơi trò phụ họa với cậu, nói nhanh lên.”

Đậu Khải Nguyên ngượng ngừng quệt mũi, nói: “Cô ấy nhìn em rồi đột nhiên bật cười, em không hình dung được nụ cười này, nhưng lúc thấy nó, em đột nhiên toát mồ hôi lạnh. Sau đó cổ lắc đầu nói mình không nghe thấy, sau đó lại hỏi em có phải từng nói dối không, lúc đó em giật mình, vội vàng đổi đề tài. Bây giờ suy nghĩ lại, có khi nào cổ đang dụ em hứa hẹn cái gì không?”

Dương Nguyên Nhất nói với Ngô Ủy: “Xem ra nhóm chúng ta đã có ba người bị theo dõi.”

Sự tình trở nên vừa phiền phức vừa nan giải, Ngô Ủy bị để mất tới tỵ có biện pháp thoát thân, nhưng Đậu Khải Nguyên và Triệu Gia Quang là người thường, bị để mất tới sẽ có chút phiền phức.

Cậu suy nghĩ một lúc rồi nói với hai người khác: “Mấy thứ kia có lẽ chỉ hành động vào ngày mưa, nếu như trời đổ mưa, các người phải chú ý an toàn, không được hành động đơn độc. Đậu Khải Nguyên, cậu chú ý trong khoảng thời gian này không nên tùy ý hứa hẹn.”

Đậu Khải Nguyên gật đầu: “Em biết rồi.”

Dương Nguyên Nhất lấy di động ra xem giờ, đã là sáu giờ rưỡi, bầu trời bên ngoài đang dần tối. Hàng lang và phòng ốc đều rơi vào bóng đêm, đứng ở cửa nhìn ra ngoài, dường như chỉ còn căn phòng của bọn họ là sáng đèn.

Lặng lẽ đứng một chập, lúc xoay người liếc thấy một bóng ma ở xa xa. Bỗng nhiên quay đầu nhìn sang, phát hiện Chu Từ Thị đang đứng ở khúc ngoặt xa xa hơn mười mét.

Chu Từ Thị mặt lạnh tanh nhìn cậu, sau khi phát hiện Dương Nguyên Nhất chú ý tới mình bèn làm như không có chuyện gì xảy ra xoay người rời đi.

Dương Nguyên Nhất nhìn xung quanh, xác nhận không ai nhìn lén liền nhìn ra ngoài trời mưa. Mưa nhỏ dần, từng hạt tí tách rơi xuống, đến hơn bảy giờ tối liền ngưng hẳn.

Dương Nguyên Nhất nói với Ngô Ủy: “Tôi ra ngoài đi dạo.”

Vì vậy thừa dịp mưa tạnh cậu ra ngoài, đầu tiên là đi dạo một vòng quanh nhà trưởng trấn, phát hiện nhà trưởng trấn có rất nhiều phòng trống, có phòng khóa phòng không. Trong phòng khóa có rất nhiều bụi, phòng không khóa còn giữ lại một chút sức sống, đẩy cửa đi vào phát hiện rất nhiều đồ gia dụng vẫn còn được trưng bày bên trong.

Nhìn xung quanh đã nói rõ những phòng trống này từng có người ở lại, hoặc có thể nói nhà trưởng trấn đã từng rất đông đúc, có rất nhiều người ở lại. Họ hàng con cháu, tôi tớ người làm, bây giờ toàn bộ đều biến mất.

“Cậu muốn vào xem không?”

Phía sau đột nhiên có âm thanh truyền đến, Dương Nguyên Nhất quay đầu lại nhìn thì phát hiện đó là Chu Cẩm – con gái trưởng trấn. Chu Cẩm đảo mắt từ cửa sang mặt của Dương Nguyên Nhất, chân chừ một lúc lại tiếp tục hỏi: “Cậu muốn vào xem không?”

Dương Nguyên Nhất: “Có thể sao?”

Chu Cẩm: “Không gì là không thể.” Nói xong, cô lập tức bước lên dùng chìa khóa mở cửa, nghiêng người nhìn về phía Dương Nguyên Nhất: “Vào xem một chút đi.”

Trong phòng tối như mực, không thấy một tia sáng, giống như miệng cự thú to như chậu máu.

Dương Nguyên Nhất đi vào, sau đó Chu Cầm vào theo, mở đèn. Ánh đèn vẫn là mờ ảo, không quá lóa, nhưng có thể soi sáng cả căn phòng. Trong phòng bày biện đầy đủ, chẳng qua nó rất cũ kỹ, rơi rớt không ít bụi. Đối diện cửa là bàn trang điểm, bên trên đặt son phấn và trang sức, hiển nhiên căn phòng này là phòng riêng của con gái, hơn nữa thân phận không thấp.

Chu Cầm mở miệng: “Đây là phòng của chị tôi, lúc tôi bảy tuổi thì chị ấy qua đời.”

Dương Nguyên Nhất: “Xin lỗi.”

Chu Cầm lạnh nhạt: “Không cần, chị ấy có tội phải chịu phạt.”

Dương Nguyên Nhất nhíu mày: “Có ý gì?”

Chu Cầm nhếch môi cười nhạt rồi nhanh chóng khôi phục lạnh lùng: “Chúng tôi đều có tội.” Dừng lại một lúc, cô nói thêm: “Chị ấy là người chị cùng cha khác mẹ, lúc hai mươi tuổi thì qua đời, lúc đó chị đang ở bên ngoài nói chuyện với bạn trai, bảo về muộn dẫn về để ba xem mặt. Nhưng chưa kịp dẫn về đã chết, sau khi chị ấy chết, người bạn trai kia nhận được tin tức chạy tới, cũng đã chết.”

Dương Nguyên Nhất: “Cô muốn cho tôi biết cái gì?”

Chu Cầm: “Tôi biết giáo sư đi cùng với các người, nếu như tôi nhớ không lầm, hai năm trước hẳn cũng tới, nhưng xui xẻo chạy thoát.”

Dương Nguyên Nhất: “Xui xẻo?”

Chu Cầm: “Người đi chung với hẳn đều chết hết, dù hẳn ra ngoài cũng trốn không thoát. Hẳn nhất định quay lại, mang theo sinh mệnh mới, trở về hiển tế. Tôi đã thấy rất nhiều người, giống như hẳn được thả ra ngoài, sau đó dẫn người khác vào đây, cuối cùng sẽ diên sẽ chết. Các người cũng do hẳn dẫn vào đúng không, bảo là muốn cứu những người khác bị nhốt trong trần, kỳ thực không cứu được. Trong nhóm của cậu đã có người bị theo dõi, là thanh niên lúc này?”

Dương Nguyên Nhất: “Hiển tế? Nếu trong trần Hòa Bình hàng năm xảy ra hai lần ‘Hiển tế’ như cô nói, mỗi lần chết bảy người, một năm chết mười bốn người, không bao gồm người sinh lão bệnh tử như bình thường, hơn nữa trần Hòa Bình bị tách ra, rất nhiều người họ khác và một số người hai họ Từ, Chu chuyển đi. Những người còn lại bị nhốt trong trần Hòa Bình, thanh niên liên tục qua đời, tỷ suất sinh tử thấp, các người không muốn chết thì phải tiến cử người ngoài để chịu chết thay các người. Tôi phân tích như vậy có đúng không?”

Chu Cầm gật đầu: “Không sai.”

Dương Nguyên Nhất: “Cô đã nói chị cô ở bên ngoài nói chuyện với bạn trai, nói rõ trước kia cô ấy đã từng đi ra ngoài. Nếu cô ấy ra được, vì sao các người không ra được?”

Chu Cầm: “Trước khi chị ấy được sinh ra thì mẹ của chị đã ly hôn với ba, chuyển ra ngoài, Khi đó, cổ trần còn chưa bị oán linh bao vây.” Cô xoay người, chỉ vào bài trí trong phòng: “Mấy thứ này cũng chưa từng dùng qua, vốn là của hồi môn được mua cho chị.”

Dương Nguyên Nhất: “Hiển tế, oán linh, trừng phạt đúng tội? Dân trần Hòa Bình lạc hậu này đã từng làm cái gì?”

Chu Cầm lắc đầu, không muốn nói.

“Rất lâu trước đây, trong nhà thờ tổ bỏ hoang đã từng xảy ra chuyện gì đó. Tôi biết một chút, nhưng không rõ lắm. Bởi vì thật sự đã qua rất lâu, oán linh tìm kiếm tế phẩm ở trần Hòa Bình, xuất hiện vào mấy mươi năm trước. Chị gái là nhóm người đầu tiên bị giết, khi đó không ai dự liệu được sẽ xảy ra loại chuyện này.”

Mấy mươi năm trước, trần Hòa Bình không biết tại sao lại tách ra, người họ khác và một số người hai họ Từ, Chu rời đi, đến bờ bên kia hồ nước xây dựng lại trần Hòa Bình. Những người dân còn lại tiếp tục canh giữ ở trần Hòa Bình, càng khinh những người chuyển đi, quan hệ hai bên rất căng thẳng. Vào một buổi sáng mấy chục năm trước, bỗng nhiên xuất hiện sương mù dày đặc, bao phủ trần Hòa Bình, mưa dầm liên miên, tử vong vô số.

Tin đồn oán linh trả thù lưu truyền trong trấn, có vài người muốn chạy nhưng lại chết giữa đường. Những người còn lại cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, như chim sợ cành cong nơm nớp chờ chết. Đôi lúc có du khách lỡ đi vào cũng bị giết chết. Dân trong trấn phát hiện có cách để thoát chết, mà bọn họ không ra được, du khách bên ngoài lại có thể chạy vào, còn có thể mang tới tể phẩm mới.

“Dâng tính mạng vô tội cho oán linh, hòa hoãn cơn giận của nó, cho nên người bên ngoài đều được gọi là tể phẩm.”

Dương Nguyên Nhất: “Tại sao cô nói tôi biết những thứ này?”

Trên mặt Chu Cẩm xuất hiện sắc thái mờ mịt: “Không biết. Có thể là cảm thấy không thú vị, có thể là nhất thời đồng tình.”

Kỳ thực không thể nói rõ, cô không giống những thế hệ trước trong trấn điên cuồng thèm khát sự sống. Cô vừa sinh ra đã biết chính mình không thể rời khỏi trấn Hòa Bình, thời khắc tử vong xoay quanh đỉnh đầu, nhìn thấy rất nhiều người lúc đến gần đường ranh sinh tử thì hoàn toàn sụp đổ, trở nên chết lặng.

Chu Cẩm suy nghĩ một chút, lại nói cho cậu, nếu như nghe được ca dao thì phải chạy nhanh lên, không nên trả lời lại. Sau đó nhắc nhở cậu, bảo cái người vừa đi vệ sinh kia không nên tùy tiện hứa hẹn, nếu như làm không được sẽ phải bị trừng phạt nghiêm khắc.

Dương Nguyên Nhất bỗng nhiên giãn mặt mỉm cười: “Lúc này là cô nhắc nhở hấn?”

Chu Cẩm gật đầu: “Hấn vô cùng hoảng sợ.”

Chu Cẩm nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười của Dương Nguyên Nhất, có chút kinh ngạc sau khi cậu biết chân tướng mà vẫn còn cười được, giống như oán linh khủng bố nguy hiểm cũng không đáng sợ gì. Cậu không giống những người khác, họ xem những lời cô nói như trò đùa, cũng không giống một số người sau khi biết chân tướng nhìn cô như nhìn kẻ thù.

“Cậu không sợ, không ghét tôi sao?”

Dương Nguyên Nhất: “Đến lúc nào đó, tôi cũng biết thôi.” Cậu nói lời cảm tạ với Chu Cẩm.

Cả người Chu Cẩm cứng đờ, bối rối không biết làm sao: “Không, không cần. Tôi đi trước, cậu... Các cậu không nên chạy lung tung. Chờ hừng đông mưa tạnh, nếu như nhân số đã đủ, mọi người có thể đi.”

Nói xong, cô vội vàng xoay người bỏ đi. Đi được một đoạn, cô quay đầu lại nhìn Dương Nguyên Nhất, chớp mắt nhìn, bỗng nhiên hiểu ra tại sao muốn nói cho cậu biết chân tướng. Có lẽ là, không đành lòng đi.

Dương Nguyên Nhất trở về phòng, kể lại như lời Chu Cẩm đã nói, nói với Đậu Khải Nguyên: “Cô ấy có lòng nhắc nhở cậu.”

Đậu Khải Nguyên á khẩu không trả lời được, sau một lúc lâu mới nói: “Thoạt nhìn y như uy hiếp đầy quái gở.”

Lúc đó bầu không khí quỷ dị, Chu Cẩm mặt lạnh tanh vô cùng quái lạ, hiểu lầm cũng là bình thường.

Dương Nguyên Nhất mỉm cười, sau đó nói với Ngô Ủy: “Tôi nghĩ đồng dao khủng bố được lưu truyền hẳn là có liên quan đến ‘Oán linh’.”

Chu Cẩm nói rất rõ ràng, người dân trấn Hòa Bình đã từng làm chuyện ác, dẫn đến sản sinh ‘Oán linh’. Bọn họ cho rằng tình huống hiện tại chính là ‘Oán linh’ trả thù, mà ‘Oán linh’ lại có liên quan đến đồng dao khủng bố.

Nghe phân tích xong, thái độ của Ngô Ủy cũng rất nghiêm trọng: “Lại còn dính đến ‘Oán linh’, phiền phức.”

Dương Nguyên Nhất: “Sao vậy?”

Ngô Ủy: “Dị văn dính dáng đến truyền thuyết quỷ thần đều rất phiền phức, vốn đồng dao khủng bố có chút liên quan với ‘Oán linh’ mới có thể trở nên nan giải. Người dân trong trấn Hòa Bình xem dị văn là ‘Oán linh’, nói rõ con ‘Dị văn’ này giống như ‘Oán linh’, khác biệt duy nhất chính là công kích vật lý có tác dụng với dị văn.”

Trừ cái đó ra, dị văn có thể kế thừa tất cả đặc điểm của ‘Oán linh’. Nói cách khác, dị văn chính là ‘Oán linh’. Khác biệt duy nhất chính là bản chất của dị văn, bản chất vẫn là vật thật, có thể bắt được, bằng không sẽ rắc rối hơn.

Dương Nguyên Nhất nhanh chóng ý thức được phiền phức, hai người lập tức thương lượng làm sao mới bắt được nó. “Điều đầu tiên cần xác định là có bao nhiêu con dị văn.”

Ngô Ủy: “Về tình hình chung thì mỗi dị văn chỉ sinh một con.” Loại trừ cái kiểu dị văn không có tiết tháo như Vương Tiểu Hồng nhìn vừa mắt liền lăn giường, thuộc về giống loài hi hữu. Các dị văn còn lại chung một loại, nhất là dị văn càng cao cấp, thuộc về trình độ hung tàn vua không gặp vua.

Dương Nguyên Nhất: “Thực Nhân Cơ trong Huyết Động , hai đứa trẻ nuốt ngàn kim, chặt ngón út trong Yubikiri , bẫy đứa trẻ trong Phiên Thăng Dao , thuộc về các đồng dao khủng bố khác nhau sản sinh ra dị văn, còn có dị văn của hai đồng dao khác. Thế nhưng trong nhận thức và truyền bá của người dân trong trấn, bọn họ nhất trí đó là ‘Oán linh’ —— cho nên dị văn chính là thành quả kết hợp của hai thứ, có được bản thể và suy nghĩ riêng biệt.”

Ngô Ủy tán đồng: “Có thể suy đoán như thế.”

“Muốn tìm được bản thể dị văn thì phải biết chỗ của ‘Oán linh’. Có thể tìm được ‘Oán linh’ từ trong câu chuyện của nó, Chu Cẩm có nhắc tới nhà thờ tổ bỏ hoang, ngày mai vào đó xem thử.” Dương Nguyên Nhất cho kết luận.

Ngô Ủy không phản đối.

Sau khi mưa tạnh không tiếp tục mưa lần nữa, ba người Triệu Gia Quang thức đến mười một giờ khuya liền ngáp liên tục, nằm xuống ngủ. Dương Nguyên Nhất và Ngô Ủy bàn nhau thay phiên gác đêm, mới vừa quyết định xong ai gác trước thì lại nghe được tiếng mưa ‘Ầo ào’ xối xả.

Mười một giờ rưỡi khuya, đổ mưa lớn!

Mưa xối xả bất ngờ, người khác không dự tính được. Dương Nguyên Nhất đứng phắt dậy, lấy baton trong balô ra đi về phía cửa, tiện tay túm lấy cây dù, không quay đầu lại, nói: “Anh bảo vệ bọn họ, tôi đến nhà thờ tổ.”

Nói xong liền bật dù, nhanh chóng đi vào trong màn mưa. Điện thoại di động đầy pin, vừa khéo có thể soi đường. Men theo con đường ban ngày đến chỗ đỗ xe, đi dọc về phía Tây Nam. Tiếng mưa rơi ào ào, đập mạnh vào mái hiên, ngói đen, làm ướt nửa người, cuối cùng cũng nhìn thấy một cái nhà thờ tổ bỏ hoang ở xa xa.

Trong nhà thờ tổ đèn hơi yếu, đi đến gần mới phát hiện cửa chính đóng chặt, thử đẩy một chút thì phát hiện là bên trong dùng gỗ lớn chốt lại. Tường của nhà thờ tổ phủ đầy rêu xanh, vô cùng trơn tuột, không trèo vào được.

Dương Nguyên Nhất đi một vòng nhà thờ tổ, phát hiện một cánh cửa hông bị hỏng, chỉ đặt qua loa một tấm ván gỗ che mắt người khác. Cậu đang định đá văng tấm ván thì nghe được tiếng hát mềm mại quỉ dị của phụ nữ trẻ tuổi:

“Lizzie Borden cầm rìu, chém ba cô bốn mươi nhát. Khi cô nhận ra mình đang làm gì, cô chém mẹ mình bốn mươi một nhát.”

Đồng dao khủng bố Rìu của Lizzie Borden , vốn trong bối cảnh người phụ nữ trẻ cầm rìu tên là Lizzie Borden, chém chết cha mẹ đang ngủ say.

Âm thanh rìu bị kéo lê trên đất và tiếng mưa rơi được phân biệt rất rõ ràng. Dương Nguyên Nhất đá văng cửa hông chạy vào, phát hiện vài học sinh đang ngủ trong sương phòng* bên phải nhà thờ tổ. Mà trước mặt bọn họ là một phụ nữ còn trẻ mặc váy, giơ rìu lên thật cao, mắt thấy sẽ chặt xuống, một cây dù phá mưa bay đến, ném trúng rìu của người phụ nữ kia.

(Sương phòng: Kiến trúc tứ hợp viện có quy tắc cố định: Phía Bắc là chính phòng, đông tây là sương phòng, phía nam là đá tọa)

Người phụ nữ mặc váy nghiêng đầu, nhìn chăm chăm Dương Nguyên Nhất với vẻ đầy u ám. Dương Nguyên Nhất lấy ra baton, một giây sau ánh mắt hoa lên, phát hiện cô ta đã điên cuồng tới trước mặt, rìu bổ xuống. Cậu dùng baton chống đỡ, từ cổ tay đến cả cánh tay đều run đến tê dại.

Cô ta rất cao, là thân hình của phụ nữ nước ngoài, không thấy rõ mặt, giống như là không có ngũ quan. Một nhát rìu của cô ta bị chặn lại, lập tức một nhát khác bổ xuống, mặc dù bổ lung tung nhưng rất mạnh, mỗi lần đều làm cánh tay Dương Nguyên Nhất run đến tê dại.

Dương Nguyên Nhất lùi về sau mấy bước, đứng trong cơn mưa xối xả, toàn thân đều ướt, lắc lắc cánh tay tê dại, xoay người chạy khi phụ nữ mặc váy kia đuổi theo. Cậu muốn chạy ra khỏi cửa hông lúc này, nhưng cô ta túm lấy tấm sắt ném qua, cắm vào trong vách tường chặn cửa, để lại một cái khe nhỏ không thể đi qua.

Hết cách, Dương Nguyên Nhất không thể làm gì khác hơn là chạy về phía chánh điện. Tiến vào chánh điện, cũng chính là nơi đặt bài vị trong nhà thờ tổ. Dương nhiên trên điện thờ không có bài vị, dù sao cũng là nhà thờ tổ bỏ hoang. Thế nhưng bên trên đặt rất nhiều hũ tro cốt màu trắng, tất cả đều là tro cốt của người vô danh. Hàng thứ ba, thứ tư, cứ cách hai hũ tro cốt là có một con rối cao nửa mét, con rối giống như thật, chỉ là để ở chỗ này có vẻ quỷ dị.

Trừ thứ đó ra, trong nhà thờ tổ trống tuếch, không có chỗ trốn. Trong khoảnh khắc giằng co, cậu phát hiện người phụ nữ mặc váy kia đã đuổi tới cửa. Thế nhưng cô ta lẩn quẩn ở cửa chứ không tiến vào, giống như kiêng kỵ thứ gì vậy.

Dương Nguyên Nhất nhìn vô số hũ tro cốt trên điện thờ, rồi nhìn sang cô ta nhìn chăm chăm như hổ rình mồi. Giằng co chừng nửa giờ, người phụ nữ mặc váy bỏ đi.

Dương Nguyên Nhất nhú mày, luôn cảm thấy bất thường. Quả nhiên, không quá mười phút, cô ta xuất hiện một lần nữa, chẳng qua lần này kéo theo một học sinh. Học sinh bị kéo lê sang đây, nước mưa đánh vào mặt, đầu bị đập vào tảng đá chảy máu, vẫn chưa tỉnh lại.

Cô ta ném học sinh xuống, giơ rìu lên, mặt không thấy rõ ngũ quan nhưng vẫn luôn hướng về phía Dương Nguyên Nhất, dường như là đang gây sự với cậu. Sắc mặt Dương Nguyên Nhất đanh lại, cong người nhảy lên điện thờ, giơ lên một hũ tro cốt vờ như muốn đập xuống đất, cô ta thấy thế gào lên vừa giận vừa lo.

Dương Nguyên Nhất cầm hũ tro cốt trên tay cảm thấy trọng lượng không đúng lắm, mở ra xem, kinh ngạc không thôi: “Trống không?”

Cậu lục tục mở mấy hũ tro cốt gần đó, đều là trống không, bên trong hoàn toàn không có tro cốt, thứ gì cũng không có.

“Lizzie Borden cầm rìu, chém ba cô bốn mươi nhát. Khi cô nhận ra mình đang làm gì, cô chém mẹ mình bốn mươi một nhát.” Người phụ nữ mặc váy hát ca dao cười nhạo Dương Nguyên Nhất bị gạt, giơ rìu chém xuống cổ thanh niên đang mê man.

“!!!”

Dương Nguyên Nhất thở phì phò, bởi vì vận động kịch liệt nên bắp chân hơi run. Trong nháy mắt, cậu đập hũ tro cốt, thừa dịp cô ta tránh né kéo thanh niên vào trong điện. Mặc kệ cô ta có phải giả vờ kiêng kỵ hay không, dù sao cũng phải thử một lần. Không ngờ cô ta thật sự không thể vào, chỉ đi vòng lòng ở cửa.

Lần thứ hai cô ta đến sương phòng, bên trong còn có mấy học sinh mê man. Dương Nguyên Nhất nắm chặt baton, bước ra cửa đại điện. Mới vừa đi ra, thanh niên kia liền tỉnh lại, kinh hoảng không ngớt chất vấn: “Là ai?!”

Dương Nguyên Nhất không kịp giải thích, chỉ để lại một câu: “Không muốn chết thì đừng ra ngoài.”

Cậu chạy đi ngăn cản người phụ nữ kia, linh hoạt xảo quyết quán lấy cô ta, hoàn toàn chọc giận người phụ nữ này. Thế nhưng dưới sự bảo vệ của Dương Nguyên Nhất, cô ta cũng không có cách nào giết mấy người đang mê man này, hơn nữa cho dù muốn hao hết thể lực của Dương Nguyên Nhất cũng không được, bởi vì mưa sắp tạnh.

Lúc mưa gần tạnh, người phụ nữ mặc váy không cam lòng liếc nhìn mấy thanh niên trong sương phòng, kéo riu nhanh chóng bỏ đi.

Dương Nguyên Nhất không đuổi theo, giắt baton bên hông, hai tay chống đầu gối thở mạnh. Lồng ngực vô cùng đau đớn, bởi vì vận động kịch liệt nên bắp chân và cánh tay đều run lên. Cậu nghiêng đầu nhìn học sinh đã tỉnh lại đang ở trong chính điện: “Mau gọi bạn của cậu dậy.”

Người này tận mắt chứng kiến tất cả, đương nhiên có thể nhìn ra người phụ nữ cầm riu không bình thường. Mà dưới tình huống kịch liệt như vậy mà bạn hắn lại ngủ say sưa, rõ ràng là có biến. Về phần mình, hắn sờ máu trên đầu, nếu không phải người này đột nhiên xuất hiện thì e rằng hắn đã bị chém đầu.

Tướng Thành Thiên nghĩ mà sợ, chạy ù đến sương phòng đánh thức bạn của mình, bên trong có ba người hai nữ một nam. Sau khi bọn họ tỉnh dậy nghe Tướng Thành Thiên kể lại cũng tái mắt, hoảng sợ không thôi.

Dương Nguyên Nhất nghỉ ngơi xong xuôi, khôi phục lại rồi đưa bọn họ vào chính điện nhà thờ tổ: “Lúc này cô ta kiêng kỵ nơi đây, vào không được, mọi người trốn ở đây khá an toàn. Tại sao mọi người lại đến trấn Hòa Bình?”

Tướng Thành Thiên khá can đảm, dẫn đầu đứng ra nói: “Chúng em đều là học sinh cùng trường, bởi vì gần tốt nghiệp nên hẹn nhau đến huyện Ngô du lịch. Nghe nói trấn Hòa Bình ở gần hồ là một cổ trấn, cho nên sang đó, thế nhưng không ngờ bị nhốt tới đây không ra được.”

Dương Nguyên Nhất: “Có người nào chết không?”

Tướng Thành Thiên hoảng hốt: “Có! Tài xế đưa tụi em tới!”

Dương Nguyên Nhất: “Chết như thế nào?”

Tướng Thành Thiên: “Bị chém chết. Lúc đó hắn với tụi em trốn trong xe, nửa đêm bị chém chết, trên người có hơn mười nhát, máu thịt mơ hồ. Chúng em cũng ngủ trong xe nhưng lại không biết, cảm giác thật đáng sợ. Vốn muốn báo cảnh sát, nhưng không có sóng. Người trong trấn hoàn toàn không quan tâm chúng em.”

Dương Nguyên Nhất gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó lại hỏi: “Lúc các em tới có nghe thấy ca dao kỳ quái nào không?”

Cô gái nói: “Có. Lúc tụi em tới nhầm chỗ, sương mù dày đặc, em với tài xế xuống xe muốn hỏi đường. Thế nhưng trong sương mù dày đặc, thứ nghe thấy đầu tiên là ca dao kỳ quái, cái gì mà ‘Chém ba cô bốn mươi nhát’, ‘Chém mẹ mình bốn mươi một nhát’, rất kỳ quái. Chúng em không để ý, nhìn thấy trong sương mù xuất hiện một người phụ nữ mặc váy dài, đưa lưng về phía tụi em. Hình như là cô ấy đang hát, tụi em tò mò nên nói chuyện với cổ nhưng cổ không thèm quan tâm. Chúng em muốn vòng qua cô ấy, nhưng tài xế sắc mặt khó coi lôi em đi. Sau đó tài xế nói với tụi em, hắn thấy người phụ nữ hát ca dao kia không có mặt.”

Dương Nguyên Nhất: “Tôi biết rồi. Tạm thời các em ngủ ở đây một đêm đi, tôi sẽ ở lại đây.”

Nói xong, những người khác thở phào nhẹ nhõm, tự dưng cảm thấy an tâm.

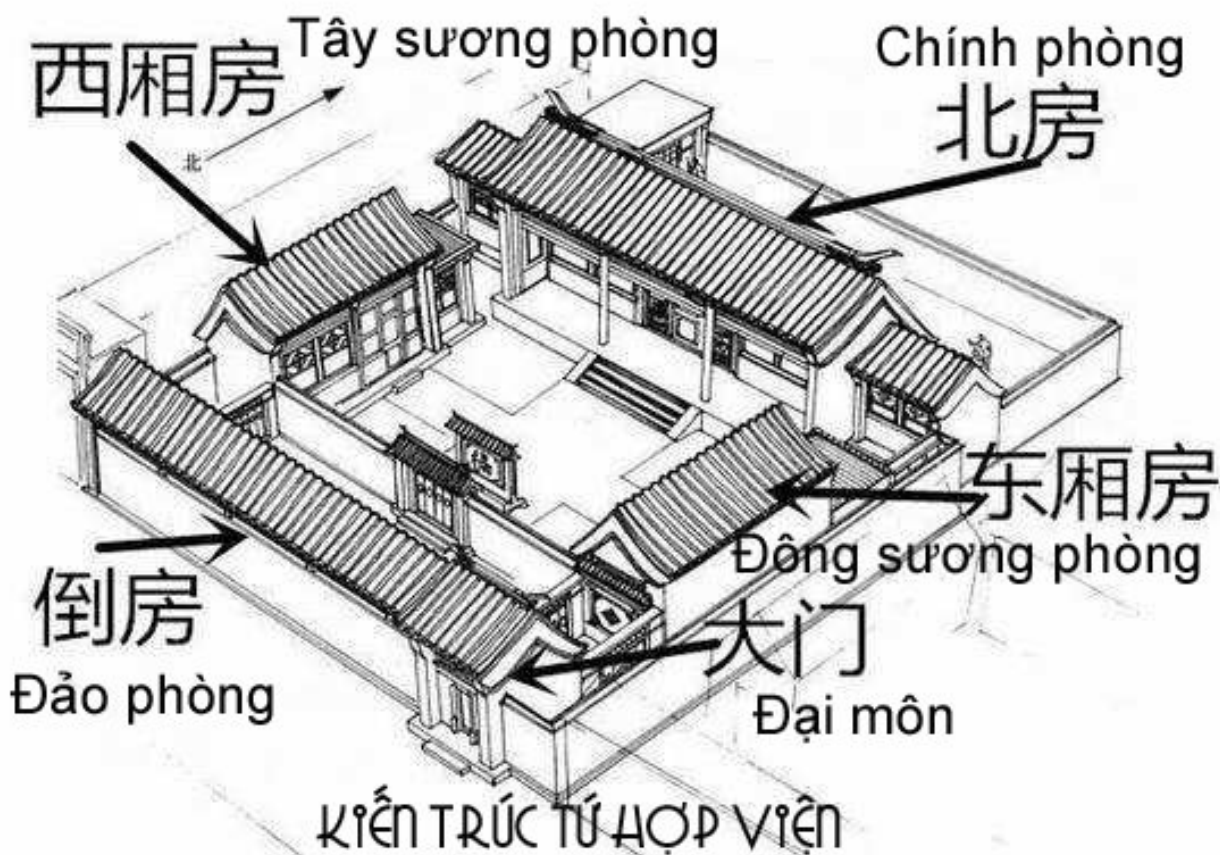
Dương Nguyên Nhất quan sát kỹ hũ tro cốt trên điện thờ, cuối cùng ánh mắt nhìn đến bảy con rối ở phía trên.

Bảy? Chữ số đặc thù. Trùng hợp sao?

Ngày hôm sau, Dương Nguyên Nhất về nhà trưởng trấn hội họp với những người khác, ai ngờ Ngô Úy vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Tối hôm qua có người chết, nuốt ngàn cây kim, không thấy ngón út.”

Dương Nguyên Nhất: “Ai?”

Ngô Úy: “Người của trấn Hòa Bình.”



36. Chương 35: Chơi Với Tôi (6)

Sau đó liên tục bốn năm ngày không mưa, đêm mưa hôm đó chết tổng cộng hai người, người bị Thực Nhân Cơ ăn thịt và người nuốt ngàn kim đều là dân trong trấn, hơn nữa cộng thêm tài xế bị chém chết trước đó là chết ba người.

“Còn bốn người nữa.” Dương Nguyên Nhất và Ngô Úy đứng bên ngoài, phía trước đông nghịt toàn người cửa trấn Hòa Bình. Ngày hôm sau sau khi trời tạnh mưa, bọn họ ra ngoài thu dọn thi thể. Lúc thấy bọn họ, Dương Nguyên Nhất mới chính thức cảm thấy trấn Hòa Bình không phải tòa thành chết.

Lúc dân trấn Hòa Bình nhìn thấy thi thể thì mặt không cảm xúc, dường như đã thành thói quen. Thế nhưng khi bọn họ quay đầu nhìn thấy Dương Nguyên Nhất cùng với mấy học sinh khác bình yên vô sự thì lộ ra một tia tiếc nuối cùng không cam lòng. Bọn họ tiếc nuối người chết không phải là du khách mà là người trong trấn, điều này đại biểu nhóm du khách này có thể sống sót, mà bọn họ có thể trở thành người chết tiếp theo.

Trưởng trấn được Chu Mạo Tài đi ra lệnh cho người dân dọn dẹp thi thể, sau đó nhìn về phía mấy thanh niên học sinh kia, sau khi hỏi một lúc liền mời bọn họ về nhà mình.

Ông nói xong rồi rời đi, chuyện còn lại giao cho Chu Mạo Tài sắp xếp. Vì vậy bốn học sinh đến nhà trưởng trấn, đồng thời từ miệng Đồng Dũng Phong biết được tin tức liên quan đến ‘Đồng dao khủng bố’.

Tướng Thành Thiên: “Mọi người thực sự không ra được?”

Đồng Dũng Phong: “Chúng tôi đi ba vòng, mỗi lần đều vòng qua tấm bia đá ở cổng trấn. Lúc trời tạnh cũng thử chạy trốn, thế nhưng vừa đi qua tấm bia đá kia sẽ nổi sương mù dày đặc, cuối cùng phải quay trở lại.” Hần đang nói trải nghiệm hai năm trước.

Tướng Thành Thiên: “Còn có thể chết bốn người... Cần phải giết người lúc trời mưa? Người nghe được đồng dao khủng bố đều sẽ chết?”

Đồng Dũng Phong gật đầu khẳng định, mà Dương Nguyên Nhất lại phủ nhận: “Đừng nghĩ rằng có một số người nghe được đồng dao khủng bố, một số khác không nghe được sẽ ôm tâm lý may mắn.” Cậu chỉ Đậu Khải Nguyên: “Đêm qua cậu ta cũng có nghe Yubikiri , nhưng người chết là một người khác. Nói cách khác, chỉ cần nghe được đồng dao sẽ có thể bị giết, mà mọi người chúng ta đều có khả năng bị đồng dao dụ dỗ.”

Ngô Ủy nói: “Tôi và Nguyên Nhất, còn có các người.” Hần chỉ tay sang Đậu Khải Nguyên, Triệu Gia Quang: “Chúng ta đều nghe được Phiên Thăng Dao , nhưng bài đồng dao này khá đặc biệt, mục tiêu của bọn họ là tôi. Hiện nay Đậu Khải Nguyên đã giải trừ được nguy hiểm của đồng dao, trừ phi cậu ta nghe thấy lần hai.”

Bởi vì Đậu Khải Nguyên nghe được bài Yubikiri tương ứng với một người tử vong, cho nên tạm thời không bị uy hiếp. Tài xế chết dưới riu của Lizzie Borden, còn thiếu một người nữa. Thực Nhân Cơ đã giết chết một người, tương ứng với Huyệt Động biến mất.

Dương Nguyên Nhất: “Còn lại bốn người, riu của Lizzie Borden chém hai người, còn dư lại một.” Cậu nhìn về phía nữ sinh trong nhóm kia, ban đầu cô cùng tài xế đi hỏi đường, cũng nghe được ca dao. Đêm hôm đó, Lizzie Borden cũng đi tìm cô.

“Em phải chú ý an toàn, không được hành động đơn độc.” Dương Nguyên Nhất căn dặn xong rồi tiếp tục giải thích: “Không biết khi nào sẽ đổ mưa, tranh thủ khoảng thời gian này điều tra rõ ‘Oán linh’ trấn Hòa Bình. Mọi người hỏi thăm dân trong trấn thử xem, nhưng đừng quá tin tưởng bọn họ. Được rồi, Tướng Thành Thiên, mọi người ở trong nhà thờ tổ bỏ hoang này đã bao lâu?”

Tướng Thành Thiên: “Hai ngày. Lúc tụi em tới, không có ai chịu giúp đỡ tụi em, cũng không chịu chỉ đường. Chúng em tìm được nhà thờ tổ bỏ hoang, đi từ cửa hông vào, sau đó bắt đầu đổ mưa. Tụi em vốn định ngủ một đêm trong xe, thế nhưng tài xế chết bên trong nên không thể dùng nữa, vì thế mới vào nhà thờ tổ. Sau đó xe biến mất không thấy tăm hơi, tụi em cũng không ra được.”

Dương Nguyên Nhất nói với Ngô Ủy: “Chính điện của nhà thờ tổ có vấn đề, đêm hôm đó Lizzie Borden tập kích bọn họ không dám đi vào, hình như đang kiêng kỵ thứ gì đó.”

Ngô Ủy: “Cậu đi điều tra, tôi đi hỏi thăm xem thử thế nào.”

Tướng Thành Thiên vỗ ngực nói: “Chúng em đã làm rất nhiều nghiên cứu, biết nên hỏi thăm như thế nào.”

Dương Nguyên Nhất gật đầu: “Có thể. Vậy bây giờ phân công nhau hành động đi, tranh thủ trời chưa mưa.”

Trong mấy ngày sau đó, ngoại trừ Đồng Dũng Phong, những người còn lại đều ghép thành cặp ra ngoài điều tra bí mật ẩn giấu của trấn Hòa Bình. Dương Nguyên Nhất thì đến nhà thờ tổ kiểm tra, đến rồi mới phát hiện cửa hông đã được đóng bằng gỗ lim rất nặng.

Cửa gỗ lim đóng chặt, cho dù cạy mạnh cửa cũng mở không ra.

Dương Nguyên Nhất nhảy lên đầu sư tử bằng đá ở cửa, trèo lên nóc nhà vào bên trong. Nhà thờ tổ trong trấn Hòa Bình là do hai họ Từ, Chu hùn hạp xây nên, bởi vậy kiến trúc vô cùng rộng lớn. Cả kiến trúc chia làm hai điện đông tây, đông tây tương phòng và chính điện, trong chính điện không phải trưng bày bài vị mà là hũ tro cốt trống rỗng.

Nói như vậy, chính điện phải đặt bài vị, nhưng đây là nhà thờ tổ bỏ hoang, cho nên bài vị đã bị mang đi. Nhưng còn dư lại những hũ tro cốt trống không kia là có ý gì?

Dương Nguyên Nhất mở một trong những hũ tro cốt đó, dứt tay vào sờ soạng một lúc rồi rút ra, phát hiện tay dính đầy vôi. Cậu nhìn kỹ, thì ra dù hũ trống không nhưng vẫn còn dính vôi.

Có thể trước đây những hũ tro cốt này không bị rỗng, tro cốt bên trong bị dời đi. Bên trong những hũ này đã từng chứa tro cốt, nhưng tro cốt thuộc về ai, bị dời đi như thế nào?

Dương Nguyên Nhất chuyển mắt nhìn về phía bảy con rối, cậu nhảy lên điện thờ, đến gần quan sát con rối. Mặc dù con rối có hơi cũ, nhưng người làm rất khéo léo, ngũ quan giống như thật.

Rốt cuộc đêm hôm đó người phụ nữ kia sợ hũ tro cốt trong nhà thờ tổ hay là bảy con rối này? Dương Nguyên Nhất vươn tay cầm con rối trong lòng bàn tay, bị xúc cảm trơn trượt làm cho kinh hoàng. Cậu lập tức phát hiện bất thường, xúc cảm trơn trượt đàn hồi... Da người?!

Dương Nguyên Nhất đặt con rối về lại vị trí cũ, kiểm tra so sánh thì phát hiện trên người bảy con rối đều bọc da người. Cậu lấy đi một con rối, bỏ vào balô, leo lên tường đang định xuống dưới thì thấy ba người dân trong trấn Hòa Bình đi tới.

Vì vậy cậu nằm xuống bất động, chờ bọn họ đến gần mới phát hiện Chu Mạo Tài cũng ở trong đó, dáng vẻ còn rất vội vã. Ba người đứng ở cửa hông, Chu Mạo Tài lấy chìa khóa mở cửa đi vào, sau đó phân phó hai người khác: “Rót đồ vào.”

Lúc này Dương Nguyên Nhất mới phát hiện trong tay bọn họ ôm hai bình tro cốt, chỉ thấy hai người kia nghe theo phân phó đi tới cửa chính điện nhà thờ tổ, đổ tất cả tro cốt trong bình vào rãnh rất hẹp, cái

rãnh này ôm lấy toàn bộ chính điện, bọn họ đổ tro cốt xong rồi quay lại nói với Chu Mạo Tài: “Thiếu tro cốt, phải nhiều thêm một chút nữa.”

Chu Mạo Tài trừng mắt: “Gấp cái gì? Còn có bốn người chưa chết, đợi thêm vài ngày đi.”

Một trong hai người nói: “Phía sau chính điện có khe hở chưa được lấp đầy, phải bổ sung mới được.”

Chu Mạo Tài suy nghĩ một lúc rồi nói: “Không phải còn có người sao? Đốt cháy hắn, dùng tro cốt đó bổ sung.”

Hai người nhìn nhau, chần chừ nói: “Thế nhưng người nhà hắn không chịu.”

‘Người’ trong miệng Chu Mạo Tài là đang ám chỉ người dân trong trấn hai ngày trước nuốt ngàn kim tử vong, người nhà của hắn đã sống nhiều năm trong trấn, nhất định không chịu hỏa thiêu người thân của họ. Bởi vì bọn họ biết tro cốt bị đốt cháy sẽ bị lãng phí, ném vào rãnh mặc cho gió táp mưa sa, đó là muốn hèn phi phách tán.

Chu Mạo Tài nổi giận: “Bọn họ không chịu, bộ các người không biết cướp sao?! Để bọn họ suy nghĩ kỹ đi, rốt cuộc là tro cốt người chết quan trọng hay mạng sống của người dân quan trọng!”

Bọn họ dậm dậm vâng vâng, Chu Mạo Tài ngắc đầu nhìn điện thờ đặt hũ tro cốt trong chính điện: “Bỏ vào hũ tro, thấp hai nén nhang. Đừng nói không ai thờ cúng, coi như là chút tâm ý hiếu kính.”

Miệng hắn thì nói như vậy, gương mặt cũng cực kỳ trung hậu, nhưng chỉ sai hai người đi vào, bản thân hắn lại đứng bất động tại chỗ. Trong lòng hai người kia biết hắn là dạng người gì, âm thầm oán giận hai câu, ngoài miệng lại không dám nói. Bọn họ đi vào, đặt hũ tro lên điện thờ, ngắc đầu nhìn lên quá sợ hãi, chạy vèo ra ngoài: “Không xong rồi! Mất... Đã mất, có một con... Đã bị mất!”

Chu Mạo Tài: “Mất cái gì?”

Người nọ run rẩy trả lời: “Con rồi, bị mất một cái.”

Chu Mạo Tài vô cùng sợ hãi: “Cái gì?!” Hắn chạy ào vào trong điện nhìn lên, chân mềm nhũn, quả thực đã mất một con rồi. Hắn liền vội vàng xoay người phân phó: “Mau, thông báo những người khác, tìm con rồi bị mất.”

“Không ảnh hưởng gì chứ?”

Chu Mạo Tài trợn mắt nhìn người kia với vẻ hung dữ: “Mau chóng tìm ra! Còn nữa, đừng cho những người từ bên ngoài tới đây biết! Còn không mau đi?”

Hai người hoảng hốt chạy đi, Chu Mạo Tài đứng tại chỗ suy tư một lúc, định đi thì bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn nóc nhà, nóc nhà trống không. Lúc này hắn mới thu lại nghi ngờ, vội vã về nhà tìm ba hắn thương lượng.

Trong nháy mắt khi Chu Mạo Tài ngẩng đầu lên thì Dương Nguyên Nhất đã leo xuống đất, mũi chân khẽ chạm, thân hình uyển chuyển, nhanh chóng từ ngõ nhỏ thừa thốt vòng qua đường lớn, bắt chuyện với người dân trong ánh mắt soi mói. Sau khi không thu hoạch được gì mới bỏ đi, trở về nhà trưởng trấn thì phát hiện đám người Ngô Ủy đã về.

Triệu Gia Quang nghiêm nghị nói: “Tôi nghe người dân nói trong hai ngày này trời sẽ đổ mưa. Hơn nữa kéo dài khá lâu, bọn họ đã bắt đầu chuẩn bị thức ăn, đóng cửa không ra ngoài.”

Tướng Thành Thiên cũng nói: “Tụi em cũng đi mua đồ ăn, nhưng bị từ chối. Hơn nữa trưởng trấn từ chối cung cấp đồ ăn, bọn họ nói đồ ăn bị thiếu. Mục đích của tụi em là du lịch, ngoại trừ một chút đồ ăn vặt đã dùng hết thì không còn dư nữa.”

Dương Nguyên Nhất: “Trời mưa kéo dài khoảng bao nhiêu ngày?”

“Ngắn thì ba ngày.”

Nhóm của Dương Nguyên Nhất có năm người, thêm bốn người Tướng Thành Thiên tổng cộng là chín người, bánh bích quy cậu mang theo chỉ chống chọi tối đa là một ngày. Vì no bụng, bọn họ phải ra ngoài tìm đồ ăn.

“Trừ chuyện đó ra, mọi người còn nghe được gì?”

Ngô Ủy khoanh tay nói: ” ‘Oán linh’ quanh quẩn khóc lóc ở nhà thờ tổ bỏ hoang, tìm cơ hội giết chết tất cả người sống.”

Dương Nguyên Nhất: “Hả?”

Ngô Ủy nhún vai: “Cạy từ miệng lão già đã sống lâu trong trấn, ông ta hơi khùng.”

Trên thực tế, khi hắn đi ngang qua thì nghe được câu này, vì vậy dừng lại chờ ông ta nói xong. Dương Nguyên Nhất đó là một ông lão bị khùng, tất nhiên sẽ không cho câu trả lời rõ ràng, hắn chỉ lấy được đầu mối then chốt từ ông lão này, rồi điều tra theo những đầu mối này, cuối cùng cho ra một câu chuyện hoàn chỉnh.

Ngô Ủy nói: “Chiến tranh tám mươi năm trước, có một đôi mẹ con vốn là thân nhân của quân phiệt, trên đường di tản lưu lạc đến trấn Hòa Bình. Lúc đó trưởng trấn Hòa Bình họ Từ quyết định thu nhận bọn họ. Nhưng qua không bao lâu, có người vô tình phát hiện mẹ con nhà kia mang theo rất nhiều tiền của. Bọn họ thấy hơi tiền nổi máu tham, giết người mẹ, phân chia tài sản.”

Dương Nguyên Nhất: “Cô bé còn sống đâu?”

Ngô Ủy: “Sống thêm năm năm.”

Dương Nguyên Nhất: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Ngô Ủy: “Bởi vì lúc đó cô bé còn nhỏ, dân trong trấn giết người mẹ, thương cảm cảnh mồ côi nên để cô bé sống. Cô bé bị giam tại nhà thờ tổ bỏ hoang năm năm, sau đó mới bị giết chết.”

Triệu Gia Quang khinh thường: “Lòng thương cảm dối trá.” Những người còn lại phụ họa.

Dương Nguyên Nhất: “Nếu như cô bé chính là ‘Oán linh’ như Chu Cẩm từng nói, vậy tại sao lại liên quan đến đồng dao khủng bố?”

Ngô Ủy: “Đồng dao kinh khủng được truyền ra từ cô bé này, trấn Hòa Bình chỉ là một trấn nhỏ vô cùng phong kiến, mẹ của cô bé kia từng ở nước ngoài, ba là quân phiệt. Cho nên mẹ dạy cô bé hát đồng dao của các quốc gia, mà cô bé bị giam trong nhà thờ tổ, lén dạy mấy đứa trẻ hát những bài đồng dao này. Vài năm sau, câu chuyện phía sau những đồng dao này bị truyền ra ngoài, lại thông qua miệng cô bé, những người có tật giết mình bắt đầu sợ hãi. Bọn họ giết cô bé, dùng vài biện pháp tính áp chế oán linh của cô bé trở về trả thù.”

Dương Nguyên Nhất: “Lột da cô bé ấy?”

Ngô Ủy vô cùng kinh ngạc: “Cậu tra được cái gì?”

Dương Nguyên Nhất lấy con rối trong balô ra, bỏ lên bàn để mọi người xem: “Đây là da người.”

“Đậu má!” Đậu Khải Nguyên vừa cầm con rối lên, nghe vậy sợ đến mức ném con rối xuống: “Chả lẽ khủng điên đến mức đó?”

Nữ sinh trong nhóm Tưởng Thành Thiên chần chờ nói: “Đây không phải là một trong các con rối được đặt trong chính điện nhà thờ tổ sao?”

Những người còn lại hỏi cô: “Lúc trước cậu từng thấy rồi hả?”

Nữ sinh gật đầu: “Trong chính điện có đặt mấy hũ tro, đứng xa xa bên ngoài nhìn đã cảm thấy rất âm trầm. Tổ lớn gan nên vào xem... Tổ nhớ có tổng cộng bảy con rối, giống như thật, đứng cùng mấy hũ tro trông rất đáng sợ.”

Dương Nguyên Nhất: “Tôi trộm một con rối, lúc về thì gặp Chu Mạo Tài và hai người khác đổ tro cốt

người chết vào cái rãnh bên ngoài chính điện.”

Tướng Thành Thiên: “Tro cốt hai người nào?”

Dương Nguyên Nhất: “Tài xế và người trong trấn bị Thực Nhân Cơ găm nửa người, bọn họ đã bị hỏa thiêu.”

Tướng Thành Thiên hết khiếp sợ rồi chuyển sang phần nộ: “Đám súc sinh!”

Nhân dân Trung Hoa luôn thành kính với cái chết, vì vậy đối với thi thể, tro cốt đều là đối xử cẩn thận, hoặc là an táng trong đất, hoặc là đặt trong miếu thờ. Cái kiểu đổ tro cốt vào rãnh, giẫm đạp lên người chết làm kẻ khác rất phẫn nộ.

Ngô Ủy cầm lấy con rối cao nửa mét, lúc đó cô bé bị giết dường như mới mười hai, mười ba tuổi, da của cô bé không đủ để bọc bầy con rối.”

Dương Nguyên Nhất và Ngô Ủy nhìn nhau, đi ra cửa thấp giọng bàn bạc, trao đổi tin tức. Cuối cùng họ quyết định thừa dịp trời mưa sẽ trả con rối về lại chính điện. Dương Nguyên Nhất nói: “Chu Mạo Tài rất sợ con rối biến mất, hơn nữa đêm đó người phụ nữ mặc váy kia không dám vào chính điện, hẳn là sợ con rối. Cho nên con rối đặt trong nhà thờ tổ có thể áp chế dị văn, tiếp theo chúng ta phải đợi con dị văn ‘Oán linh’ kia tìm tới cửa sao?”

Ngô Ủy lắc đầu: “Dị văn ‘Oán linh’ khó đối phó.” Hắn trầm ngâm một lúc, nhìn về phía bảy người kia, sau đó nói: “Nếu dị văn không dám vào nhà thờ tổ, vậy thì trước khi đổ mưa, mọi người hãy trốn vào nhà thờ tổ, chỉ ít có thể đảm bảo an toàn.”

Bảy người nhìn nhau, trong đó có một cô gái khá yếu đuối mở miệng hỏi: “Chúng ta trốn trong đó, ‘Oán linh’ phải giết ai? Người dân trấn này sao?”

Ngô Ủy hỏi ngược: “Cô thương hại sao?”

Cô gái: “Tôi ——” Cô nghẹn một lúc lâu rồi nhỏ giọng nói: “Nếu có thể ngăn cản ‘Oán linh’ giết người, dù sao cũng tốt hơn không ngăn cản.”

Ngô Ủy lạnh nhạt nói: “Nếu như không phải đồng nghiệp của tôi hiền lành, tôi sẽ tuyệt đối không quản mấy người sống hay chết. Bởi vì các người không phải cố chủ của tôi.”

Cô gái bị nghẹn có chút khổ sở, muốn mở miệng thì bị bạn kéo lại: “Cậu điên rồi? Tớ biết cậu lương thiện, nhưng lương thiện phải đúng chỗ. Dân trấn này có ai giống người? Bọn họ bị phạt đúng tội, ban đầu tại bọn họ thấy hơi tiền nổi máu tham, giết chết đôi mẹ con kia mới sinh ra ‘Oán linh’. Bây giờ bọn họ còn muốn hại chết chúng ta để cứu lấy bản thân, chúng ta không trả đũa đã là quá hiền rồi.”

Người này nói ra được những người khác tán thành, bao gồm mấy người bên Đồng Dũng Phong. Triệu Gia Quang lạnh nhạt nói: “Có thể cô không có người thân chết ở đây, có thể ngay cả tro cốt đều bị đổ vào trong rãnh, cô có thể lương thiện. Nhưng chúng tôi không thể, thậm chí muốn tự tay đâm chết lũ súc sinh này.”

Đậu Khải Nguyên phụ họa theo Triệu Gia Quang, tuy rằng bọn họ cũng biết trấn Hòa Bình cũng có người hiền lành —— ví dụ như Chu Cẩm, nhưng đa số đều là loại ích kỷ như Chu Mạo Tài. Mười mấy năm qua, vì sự sống của bản thân mà hại chết không biết bao nhiêu người.

Dưới sự khuyên nhủ của người bạn kia, cuối cùng cô gái cũng hiểu ra mình quá ngốc, vì vậy không lên tiếng nữa.

Từ đầu tới cuối, Dương Nguyên Nhất không nói gì.

Ngô Ủy kinh ngạc: “Tôi tưởng cậu sẽ an ủi cô gái kia.”

“Hả?” Dương Nguyên Nhất hoàn hồn, sau khi hiểu ra thì lắc đầu: “Tôi biết dị văn lần này rất nguy hiểm, nếu không nắm chắc sẽ không đảm bảo với người khác.”

Cậu từng giao chiến với dị văn, bị chấn động đến mức cả cánh tay tê dại, bởi vậy biết rất rõ con dị văn khủng bố này rất nguy hiểm. Nhiều nhất là cậu chỉ có thể bảo đảm sẽ không thấy chết không cứu.

Sau khi bàn bạc xong, Dương Nguyên Nhất thừa dịp trời tối trả con rối về chỗ cũ. Mà buổi sáng mới hơn năm giờ trời bắt đầu đổ mưa, mưa phùn liên miên, càng lúc càng mạnh. Từng nhà đóng chặt cửa, rất sợ nghe được chút xú ca dao nào.

Hai người hộ tống nhóm bảy người của Đồng Dũng Phong đến nhà thờ tổ, dặn bọn họ trốn vào chính điện. Lúc rời đi, mượn áo mưa từ chỗ Chu Cẩm, lượn lờ khắp nơi trong trấn. Dương Nguyên Nhất và Ngô Ủy tách ra, sau khi đi được một đoạn thì lấy điện thoại ra xem giờ, khoảng tám giờ sáng.

Liếc mắt nhìn cột sóng và mục thông báo tin nhắn trong điện thoại, không có gì cả.

Sau khi nhìn một lúc lâu, cậu cất di động vào túi, tiếp tục đi về phía trước. Trong tai chỉ toàn là tiếng mưa rơi và tiếng bước chân của mình, dần dần, xuất hiện một âm thanh khác, từ xa đến gần ——

“Tạo tạo tạo hoa thừng, quần ngón tay thắt nút. Kéo dây, phác hình, tạo chủng loại thật khôi hài.”

“Cậu tạo một móng gà, tớ tạo một sợi mì... Cậu tung dù nhảy xuống, tớ tạo kéo và bình hoa...”

Dương Nguyên Nhất dừng bước, xoay người nhìn về phía ngõ hẻm lát đá xanh. Cuối ngõ truyền đến tiếng ca dao và bước chân chính tề của mấy đứa trẻ kỳ quái, bọn chúng đi ra, giống như ngày đầu tiên gặp nhau, từ trong mưa chạy đến.

Bất đồng là lúc này, trên áo mưa của chúng nó nhuộm đầy máu tươi, nước mưa không thể rửa trôi máu tươi đen ngòm. Bọn chúng nhìn thấy Dương Nguyên Nhất thì lập tức dừng lại, mỉm cười đầy quỷ quái rồi chạy tới hỏi: “Anh ơi, tay ai khéo nhất?”

Dương Nguyên Nhất lẳng lặng nhìn mấy đứa trẻ này, lui ra phía sau hai bước, vòng qua bọn chúng đi về phía trước. Mấy đứa trẻ ở phía sau, yên tĩnh, đồng loạt quay đầu nhìn cậu đắm đắm, mặt không cảm xúc, kỳ lạ khó hiểu.

Rẽ vào một ngõ khác, trước mặt là một căn nhà cũ, cửa đóng kín. Dưới mái hiên dùng móc sắt treo một thi thể, thi thể đã bị mổ bụng, ruột chảy xuống chân, hai tay bị chặt đứt. Bên cạnh đặt hai cái thùng, trong thùng chứa đầy máu loãng.

Tình cảnh như lò mổ, thi thể giống như thịt bị móc sắt treo ngược chờ muối. Gió lớn thổi qua, thi thể va vào cửa ‘bộp bộp bộp’ đầy vang dội.

Một lát sau, Dương Nguyên Nhất nghe được tiếng bước chân, có người chạy đến mở cửa, thấy thi thể treo trước cửa đột ngột thét to.

Không biết từ khi nào bầy đứa trẻ đã đến phía sau cậu, lẳng lẽ nhìn cảnh này, dùng giọng nói trẻ con đầy ngây ngô mà nói rằng: “Em với hấn chơi dây*, hấn thua. Thua thì bị phạt, hấn luôn thét lớn, phát ra âm thanh như heo bị chọc tiết, cực kỳ khó nghe. Vì vậy em cắt cổ họng của hấn, thế nhưng người trong phòng vẫn không ra mở cửa.”

(Chơi dây: tạo hình bằng dây chun)

Nghe đến sồn tóc gáy, mùa đông gió lạnh lất phất mưa phùn, lạnh đến rét da rét thịt. Dương Nguyên Nhất xoay người lại, nhìn mấy đứa trẻ rồi nói: “Anh chơi với các em.”

Đứa trẻ từ chối: “Chúng em đã chọn người, không phải anh.”

Dương Nguyên Nhất nhú mày, rút baton từ trong balô ra, chậm rãi nói: “Em muốn theo anh về hay tiếp tục ở chỗ này?”

Đứa trẻ đứng giữa đột nhiên cười ‘Khanh khách’: “Anh đừng ý em là con nít mà bắt nạt.”

Trong mắt Dương Nguyên Nhất một mảnh lạnh lùng: “Em không phải người.”

‘Nó’ nói: “Dị văn cao cấp không khác gì con người.” Nó nghiêng đầu: “Em thả anh đi, không hiểu tại sao em rất thích anh, nếu biến thành một đồng tro tàn cũng rất đáng tiếc. Nhưng những người khác thì không thể đi, bao gồm người của trấn Hòa Bình. Bọn họ đều phải chết!”

Dương Nguyên Nhất rất kinh ngạc: “Em cầm hận người trấn Hòa Bình?” Trên cơ bản dị văn không có tình cảm, cho dù là dị văn cao cấp cũng rất khó xuất hiện tình cảm mãnh liệt.

‘Nó’ nói: “Gia vị mà thôi.”

Dị văn được sinh ra vì mối thù của cô bé đối với dân trong trấn, ‘Oán linh’ được sinh ra vì đồng dao khủng bố và sự sợ hãi của người dân, tất nhiên cũng sẽ có đặc tính phụ gia ‘cầm hận’, ‘trả thù’.

Nhưng trừ thứ đó ra, ‘nó’ vẫn là dị văn, bằng không sẽ không tàn sát người vô tội. ‘Nó’ luôn đùa giỡn người dân trong trấn, dù sao cũng là một đám súc vật được chăn nuôi, nhìn bọn họ tự cho là thông minh tìm được vật thay thế có cơ hội sống sót, thế nhưng sau đó phải đối mặt với kiểu chết rất buồn cười.

“Một đám súc vật được chăn nuôi, vừa buồn cười vừa đáng thương, kéo đến lò mổ, một dao cắt cổ, máu nóng phun lên mặt uống thật ngon.” Bọn nó đồng loạt hát lên, rồi nói với Dương Nguyên Nhất: “Anh đừng chọc em tức giận, em chơi với anh. Chờ em giết chết bọn họ, em sẽ tới tìm anh.”

Dương Nguyên Nhất: “Em đang ở đâu?”

‘Nó’ nghiêng đầu cười hì hì: “Anh tìm được em sao?”

Dương Nguyên Nhất biết nó không tính trả lời, hỏi ngược: “Hôm nay em muốn giết chết mọi người?”

Bọn chúng đồng loạt gật đầu: “Nhưng em sẽ bỏ qua anh.”

Dương Nguyên Nhất nhìn ‘nó’ chằm chằm: “Vì sao?”

Bọn nó đồng thanh: “Có một con heo ngu xuẩn, hấn trộm đi một phần cơ thể của em. Có một con lợn ngu xuẩn, hấn trộm vôi. Con heo ngu xuẩn này, hấn đã bị phanh ngực, treo ở mái hiên, trở về nơi hấn thuộc về.”

Dương Nguyên Nhất cảm thấy có gì đó không hay xảy ra, đầu tiên một phần ‘thân thể’ hấn là chỉ bản thể dị văn, vôi là tro cốt. Chẳng lẽ ở nhà thờ tổ xảy ra vấn đề?

Suy tư xong, cậu lập tức xoay người chạy về phía nhà thờ tổ, lúc đi ngang qua một căn nhà nghe thấy mùi máu tươi nồng nặc xen lẫn mùi nước mưa. Cậu dừng bước, nghe thấy trong nhà truyền ra tiếng khóc thê lương. Xuyên qua khe cửa thấy bên trong, dưới mái hiên có thi thể bị treo lên, cuối cùng cũng sáng tỏ, thứ kia thực sự đại khai sát giới.

Dương Nguyên Nhất vội chạy tới nhà thờ tổ, ở bên ngoài gặp được Ngô Ủy. Ngô Ủy bị thương, bụng có một vết chém rất sâu, nhìn qua thì chắc là bị rìu chém.

Ngô Ủy khoát tay, không để ý, nói: “Con dị văn kia đại khai sát giới, không bị hạn chế hàng năm giết mười bốn người.”

Dương Nguyên Nhất: “Tôi cũng gặp được con dị văn kia, hình như là vì một bộ phận thân thể của ‘nó’ bị lấy đi. Có liên quan đến tro cốt, tôi nghĩ đến con rồi.”

Ngô Ủy: “Tôi cũng vậy.”

Hai người bèn gõ cửa, bên trong là giọng của Đậu Khải Nguyên cất tiếng hỏi: “Ai?”

Dương Nguyên Nhất: “Tôi, Dương Nguyên Nhất.”

Âm thanh bên trong ngừng lại, qua không bao lâu có người bước ra mở cửa. Đậu Khải Nguyên thò đầu ra, thấy là hai người nên mở cửa: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Dương Nguyên Nhất: “Trong nhà thờ tổ còn con rồi không?”

Đậu Khải Nguyên: “Còn.”

Ba người đi vào, những người khác trong nhà thờ tổ ra đón, chưa kịp nói gì thì đã nghe Ngô Ủy lên tiếng: “Thiếu một con.”

Mọi người nhìn sang, quả nhiên là thiếu một con. Cô gái la lên: “Sao lại như vậy? Ngoại trừ tụi em thì không còn ai khác, ai lấy nó đi?”

Dương Nguyên Nhất: “Lúc mọi người vào đây có chắc là còn bảy con rồi không?”

Mọi người nhìn nhau, thấp giọng hỏi lẫn nhau có chú ý số con rồi lúc đi vào hay không. Nhưng mà không ai khẳng định lúc đó thấy bảy con rồi, bởi vì đặt trên một bàn toàn hũ tro cốt đen thùi lù, bản thân nó đã đủ làm người sợ hãi, hơn nữa những con rỗng này bọc da người nên không ai dám nhìn đến.

Lúc bọn họ vào trôn đều cố gắng ở gần cửa, không dám đi vào trong. Thế cho nên không ai phát hiện thiếu một con.

“Bây giờ... Phải làm sao?”

Dương Nguyên Nhất nhìn về phía Ngô Ủy: “Anh đã xử lý nhiều vụ án, theo anh bây giờ phải làm gì?”

Ngô Ủy: “Nếu như bảy con rồi bọc da người thật sự là cô bé kia, cũng chính là da của ‘Oán linh’, vậy thì

chính là bộ phận thân thể của ‘nó’. Tro cốt có thể nhốt dị văn, hạn chế số lần giết người hàng năm của ‘nó’. Hiện tại bộ phận thân thể bị trộm, mà tro cốt áp chế ‘nó’ cũng bị lấy đi một hũ, hạn chế bị mất hiệu lực.”

Đồng Dũng Phong lắc đầu, xen vào: “Không đúng. Da của một cô bé vị thành niên không đủ để bọc bảy con rối cao nửa mét, trừ phi là da của những người này được ghép lại.”

Trong câu chuyện cô bé chết cách đây tám mươi năm, dị văn ‘Oán linh’ xuất hiện vài chục năm trước. Trong tư tưởng phong kiến cho rằng nếu sau khi chết thì thể không toàn vẹn, hồn phách không đủ, khó có thể làm nên trò trống gì. Bởi vậy cô bé chết đi bị lột da làm cản trở, lúc dị văn ‘Oán linh’ được sinh ra thì được gọi là hạn chế.

Chẳng qua —— Dương Nguyên Nhất nhìn sáu con rối còn lại trên điện thờ, thực sự là như thế sao?

Lúc bầu không khí đang trở nên nghiêm trọng, một bài đồng dao xa lạ xuyên qua tiếng mưa rơi xối xả, lọt vào tai mọi người: “Maria đầm máu! Cậu bé có thể chơi cái gì? Ếch, ốc sên, còn có đuôi cún con.”

Một bé gái mặc váy phòng đi ra từ màn mưa, khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu, ngây thơ trong sáng. Chỉ là trong lòng ôm một bức tượng bị cắt một miếng da rất to, có vẻ sợ hãi khó hiểu.

Cô gái tiếp tục hát: “Cô ấy có thể chơi cái gì? Đường cát, chảo chiên, vân vân. Tôi thì sao? Tôi có thể chơi cái gì?”

Đồng Dũng Phong đột nhiên trợn mắt: “Maria đầm máu!”

Maria đầm máu, một bài đồng dao khủng bố của nước ngoài, đồng thời cũng là bài đồng dao cuối cùng trong năm bài khủng bố kia.

Bé gái hơi nghiêng đầu, mỉm cười hát xong câu cuối: “Có thể chơi trò rất kinh khủng nha!”

Dương Nguyên Nhất và Ngô Ủy che ở phía trước mọi người, cậu nhỏ giọng hỏi: “Là bản thể sao?”

Ngô Ủy: “Có thể xem là như vậy.”

Dương Nguyên Nhất nắm chặt baton, sẵn sàng đón quân địch.

Bé gái hỏi cậu: “Anh không chơi với em sao? Nếu anh nói muốn chơi với em, em sẽ dẫn anh đi chơi, chơi chết bọn họ.”

Dương Nguyên Nhất nhú mày: “Tôi không thích trò chơi giết người.”

Bé gái thu lại nụ cười, mặt không cảm xúc: “Thật đáng tiếc.” Cô quay đầu nói với những người khác: “Chúng ta chơi trò chơi đi, từ giờ đến nửa đêm, trước tiên là chơi trốn tìm, ai sống sót thì có thể nghỉ ngơi một ngày.”

Con người của Dương Nguyên Nhất co rút, cùng với Ngô Úy đồng thời vọt tới, lúc tiếp cận bé gái mắt phải giật giật, cậu phản ứng nhanh chóng nghiêng người dùng baton đỡ lấy công kích. Cậu tập trung nhìn kỹ thì phát hiện đó là một thiếu nữ miệng đầy răng cưa, mà Ngô Úy ở bên cạnh cũng bị Lizzie Borden đột nhiên xuất hiện cầm rìu cỡ lớn ngăn cản ở lối đi.

“Thực Nhân Cơ?! Lizzie Borden!” Đồng Dũng Phong la lên.

Cậu đỡ được công kích này làm bé gái vui vẻ bỏ đi, cùng lúc đó ở xa xa truyền đến tiếng kêu gào hoảng sợ, liên miên không dứt.

Trần Hòa Bình, bắt đầu trò chơi khủng bố thăm sát.

37. Chương 36: Chơi Với Tôi (7)

Sự tĩnh lặng trong trấn Hòa Bình bị phá vỡ, mặt kính bên ngoài duy trì an bình bị nghiền nát, lộ ra mặt trái màu đen. Trong ngày mưa tầm tã, tiếng kêu thảm thiết thay nhau nổi lên.

“Ngóe ngóe tay, ngóe tay bỏ ngóe, nếu ai lừa gạt, sẽ nuốt ngàn kim, chặt ngón út.”, “Lizzie Borden cầm rìu, chém ba cô bốn mươi nhất. Khi cô nhận ra mình đang làm gì, cô chém mẹ mình bốn mươi một nhất.”, “Buổi sáng qua đi, buổi tối qua đi, không la không khóc... Đi vào dễ, đi ra khó... Trong hang động, đen như mực...”

Đồng dao vang lên liên tiếp khắp hang cùng ngõ hẻm trong trấn Hòa Bình, dường như đi một đoạn sẽ nghe thấy một bài đồng dao, mà mỗi một bài đồng dao xuất hiện đều đại biểu cho một sinh mạng đang bị thu hoạch.

Nhóm người của Đồng Dũng Phong đi theo phía sau Dương Nguyên Nhất và Ngô Úy, cầm trong tay gậy gộc cuốc xẻng, căng thẳng hỏi: “Bây giờ nên làm gì?”

Dương Nguyên Nhất: “Tới cổng trấn tìm xe.”

Dị văn cường đại ngoài dự liệu, bản thể của nó mất tích, có vô số hình thể, cho dù giết chết hình thể này cũng không có tác dụng gì. Sáu con rối còn lại bị bọn họ mang theo bên mình, để phòng ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Mọi người xuyên qua đường lớn hẻm nhỏ, bên tai đều là tiếng người dân hoảng sợ, kêu thảm thiết thê lương, tâm tình và bước chân của bọn họ dường như rất nặng nề.

Ngô Ủy ở phía trước dẫn đường bỗng nhiên dừng lại, Dương Nguyên Nhất ở phía sau bước lên, phát hiện phía trước có một người phụ nữ mặc váy đang dùng rìu của cô ta chém một người dân trong trấn thành hai đoạn. Cô ta vừa chém vừa ngâm khê: “Lizzie Borden cầm rìu, chém ba cô bốn mươi nhất.” Cô ta dừng lại một chút rồi ngừng đầu hát: “Khi cô nhận ra mình đang làm gì, cô chém mẹ mình bốn mươi một nhất.”

Cô ta không có ngũ quan, nhưng thân hình cao lớn, dựng đứng rìu có thể đến eo cô ta. Rìu bị kéo lê đi trước, mài nhẵn đá xanh trên đường, từ từ tới gần. Lizzie Borden phát hiện rất nhiều con mồi, vì vậy cô ta vui vẻ đi tới.

Ngô Ủy nói: “Mọi người đi trước, tôi cầm chân cô ta.”

Dương Nguyên Nhất không chút do dự: “Anh cẩn thận chút.” Cậu quay đầu nói với những người khác: “Đi.” Cậu nhanh chóng xuyên qua hẻm nhỏ bên cạnh, mọi người ở phía sau liền theo sát.

Đường như Lizzie Borden phát hiện bọn họ ôm con rối trong lòng, đột nhiên rống giận, vung rìu vội vàng xông lại. Một tiếng ‘leng keng’ vang lên, Ngô Ủy chặn trước mặt cô ta, vết thương trên bụng bị toác miệng, máu chảy xuống, mà hắn thì lù lù bất động.

Dương Nguyên Nhất liếc sang thấy cảnh này, bước chân không ngừng, chạy trốn nhanh hơn. Lúc đi qua mấy con phố sắp đến cổng trấn, phát hiện sương mù dày đặc và mưa dầm đã bao phủ toàn bộ trấn Hòa Bình. Sương mù dày đặc làm bọn họ mất phương hướng, chỉ nghe thấy tiếng ca từ bốn phương tám hướng truyền tới. Yên tĩnh lại quá dị làm mọi người vô cùng hoảng hốt.

Tưởng Thành Thiên nóng nảy hỏi: “Không nhìn thấy gì, làm sao bây giờ?”

Dương Nguyên Nhất: “Mọi người nắm tay nhau, đừng đi lạc. Tôi còn nhớ đường, sắp tới rồi.”

Bởi vì từ đầu tới cuối cậu luôn giữ thái độ bình tĩnh khiến cho bảy người phía sau xem cậu như đá thư giãn, vì vậy vội vã nắm tay nhau, làm xong thì phát hiện thiếu một người. Ba người Đồng Dũng Phong bao gồm bốn học sinh, tổng cộng là năm nam hai nữ, thiếu một nữ sinh.

“Lúc này Tiểu Tiểu vẫn ở cạnh tôi, tôi nhớ bên cạnh có bóng người. Sao lại đột nhiên mất tích?” Một nữ sinh khác vẫn luôn đứng cùng nữ sinh bị mất tích la lên đầy hoảng loạn: “Nếu như không phải cậu ấy, người bên cạnh tôi là ai?”

Dương Nguyên Nhất phát hiện mất tích Tiểu Tiểu ôm con rối, bây giờ cô ấy có gặp bất trắc hay không thì không rõ lắm, nhưng không thể giữ lại những con rối này. Cậu nói: “Tạm thời tôi đưa mọi người đến cổng trấn tìm xe, bây giờ vẫn chưa biết trong sương mù dày đặc này cất giấu thứ gì, mọi người chú ý quan sát.”

Nói xong tiếp tục đi về phía trước, đi khoảng chừng năm mươi mét, cuối cùng cũng đến cổng trấn. Xe van bị hư hại vẫn yên tĩnh đỗ trên mảnh đất trống ở cổng trấn, Dương Nguyên Nhất bảo mọi người lên xe, sau đó lấy đi con rối trên người bọn họ. Lúc đang định đóng cửa xe, thoáng nhìn sang thấy Tưởng Thành Thiên đột nhiên trợn to mắt đầy hoảng sợ nhìn phía sau cậu.

Một trận gió kéo tới sau lưng, Dương Nguyên Nhất theo phản xạ đập baton vào giữa một vật thể. Vật thể kia bay ra ngoài đập vào mặt tường, lắc lư đầu, tay chân chấm đất bò ra. Trong đường kính ba mét, sương mù không có tác dụng che đậy, bởi vậy mọi người thấy rõ trên mặt thiếu nữ đang bò tới đầy máu tươi và thịt vụn.

Đồng Dũng Phong run rẩy nói: “Thực Nhân Cơ?!”

Dương Nguyên Nhất nhanh tay đóng cửa lại, mặt lạnh nhạt nhìn Thực Nhân Cơ rồi ném sáu con rối xuống đất, nhấc chân đạp xuống. Ánh mắt của cậu luôn nhìn chăm chăm Thực Nhân Cơ trước mắt, khi cậu giẫm xuống cô ta cũng không chú ý tới, chờ tới lúc phát hiện ra thì ca dao ngọt ngào đột nhiên biến âm, trở thành tức giận gầm nhẹ.

Thực Nhân Cơ nhào tới, trực tiếp bị đánh trúng bụng bay ra ngoài. Sức chiến đấu của cô ta không cao, nhưng thắng ở chỗ đánh kiểu gì cũng không chết, sau khi bị đá ra còn có thể dùng tốc độ cực nhanh nhào tới dây dưa, cực kỳ khó chơi. Dương Nguyên Nhất tranh thủ cô ta còn đang ở trong sương mù dày đặc, vội đập cửa sổ xe rồi nói: “Lái xe rời khỏi cổng trấn trước đã.”

Nghe vậy, người trong xe lập tức bật đèn xe đạp chân ga, lui xe ra vài mét rồi quay ngược đầu xe vội rời đi. Bởi vì không nhìn thấy khu vực gần nhất nên không phát hiện con rối, bánh xe trực tiếp cán qua, cán hai con rối thành hai đoạn. Dương Nguyên Nhất co rút đồng tử, sau đó bị Thực Nhân Cơ quẩn lấy, đánh nhau với cô ta được mấy phút mới tìm được cơ hội thoát thân, tung người lên nóc nhà rồi nhảy xuống.

Sau khi thoát khỏi Thực Nhân Cơ, cậu liền nghe thấy ca dao ‘Yubikiri’ từ trong nhà truyền tới. Dương Nguyên Nhất sắp đứng dậy thì đột nhiên nhớ tới con rối bị cán thành hai đoạn và phản ứng của Thực Nhân Cơ.

Thực Nhân Cơ không bị chút ảnh hưởng nào, nói cách khác, con rối không thể làm dị văn ‘Oán linh’ bị tổn thương. ‘Nó’ gạt mọi người, nhưng ‘nó’ lại thực sự kiêng kỵ chính điện nhà thờ tổ, tất nhiên bên trong ẩn giấu thứ khác làm ‘nó’ kiêng kỵ.

Da của cô bé bị giết thật sự bị chế thành con rối sao?

Không kịp nghĩ nhiều, Dương Nguyên Nhất mở cửa sổ, lộ ra khe hở nhìn tình hình bên trong phòng. Lúc này trong phòng có ba người, hai đứa trẻ một người lớn. Người lớn ngồi trên ghế, trên người bị trói bằng một sợi dây, không thể nhúc nhích. Thất khiếu*chảy máu, cổ đầy chấm đỏ, mỗi chấm đỏ rỉ một chút máu. Hai đứa trẻ đang thay phiên nhau đâm vào cổ của dân trấn, người kia đã trợn trắng mắt từ lâu, trút hơi thở qua đời.

(Thất khiếu: hai mắt, 2 lỗ tai, 2 lỗ mũi, miệng)

Một tiếng ‘răng rắc’ vang lên, đầu của người kia bị đứt lìa rơi xuống đất lăn ba bốn vòng. Hai đứa trẻ dừng động tác, bỗng nhiên quay đầu nhìn thẳng khe hở trên cửa sổ. Ngoài cửa sổ không một bóng người, hai đứa trẻ nghi ngờ bước tới kiểm tra.

“Hình như có người”, “Không có, không thấy.”, “Tôi muốn leo lên nhìn thử”, “Tôi không muốn nhìn, tự đi đi.”

Hai đứa trẻ bất đồng ý kiến, xảy ra tranh cãi, Dương Nguyên Nhất nhân cơ hội này trốn đi, trên đường gặp phải Ngô Ủy. Ngô Ủy ngoại trừ bụng bị thương thì không còn vết thương nào nữa, về phần Lizzie Borden cầm rìu đã bị chém thành hai, nửa người trên và nửa người dưới bị chia cắt ở hai nơi. Nửa người trên còn cầm rìu bò lê bò lết, nửa người dưới thỉnh thoảng co quắp hai cái.

Dương Nguyên Nhất dịu Ngô Ủy: “Có thể đi được không?”

Ngô Ủy sờ bụng đang chảy máu không ngừng: “Không sao. Những người khác đâu?”

Dương Nguyên Nhất: “Ở trên xe, chúng ta về nhà thờ tổ một chuyến. Da trên người con rồi không phải của cô bé năm đó bị giết, hạn chế hành động của dị văn ‘Oán linh’ là vật khác trong nhà thờ tổ.”

Ngô Ủy: “Ừ.”

Hai người vội vàng chạy về nhà thờ tổ, gặp được cả nhà trưởng trấn ở cửa chính. Ở xa xa đã thấy Chu Mạo Tài đẩy Chu Cẩm ra ngoài, Chu Cẩm bị bắt ngờ thét lên. Dương Nguyên Nhất nhú mày, dùng tốc độ nhanh hơn chạy tới mới phát hiện có bảy đứa trẻ đang đứng ở nơi khuất tầm mắt.

Trong đó ba đứa cầm lần lượt dao nhỏ, kéo và móc sắt, bốn đứa khác đang giữ tay chân của Chu Cẩm. Đứa nhỏ cầm dao đang định cắt cổ Chu Cẩm, một thanh baton phá không mà đến đập trúng gáy nó. Gáy của đứa nhỏ lõm xuống, nhưng nó không cảm thấy đau đớn gì, lạnh lùng quay đầu nhìn trực diện Dương Nguyên Nhất.

Sáu đứa trẻ còn lại đều quay đầu, sau đó buông Chu Cẩm ra. Chu Cẩm dùng cả tay chân bò về phía Dương Nguyên Nhất, mà Chu Mạo Tài lại vội la lên: “Giết bọn chúng đi! Giết chết đám du khách này đi!”

Bảy đứa trẻ cùng quay đầu lại, ánh mắt âm trầm nhìn Chu Mạo Tài. Chu Mạo Tài sợ đến mức run lên, vội vã chen chúc với trưởng trấn, Chu Từ Thị và ba đứa trẻ vào nhà thờ tổ. Mà lúc bước lên bậc thang kia, Chu Mạo Tài đạp hụt tẹo chân, té lăn trên đất, khi hắn nhe răng trợn mắt đứng lên thì phát hiện trên đỉnh đầu có một đứa trẻ đang mỉm cười nhìn hắn.

Chu Mạo Tài hồi hộp, chợt cảm thấy không tốt, vô thức cầu cứu, nhưng còn chưa kịp la lên thì phát hiện cha già cùng vợ con đã vội vàng đóng cửa lại. Mà Dương Nguyên Nhất, Ngô Ủy và Chu Cẩm được cứu cũng đã vào nhà thờ tổ bằng cửa hông. Giờ phút này, không ai có thể cứu hắn.

Khi tay chân bị túm lấy, Chu Mạo Tài liều mạng giãy giụa nhưng vẫn bị cắt cổ rất dứt khoát, phanh bụng, máu tươi phun ra, nóng hổi đến tận lưng.

Vừa đóng cửa lại, Dương Nguyên Nhất vô thức nắm tay lại, trống không. Cậu nhú mày, lúc này ném

baton ra ngoài chưa kịp nhặt, mong rằng lát nữa có thể tìm thấy.

Lúc này trời đã hoàn toàn tối, thấm thoát đã chạy cả ngày. Mưa dầm liên miên, nghiêng về chiều hướng không ngừng đổ mưa. Trưởng trấn, Chu Từ Thị và ba đứa trẻ lạnh lùng nhìn Dương Nguyên Nhất và Ngô Ủy, mà Chu Cẩm thì xoay mặt sang chỗ khác, không muốn đến bên cạnh người thân thấy chết không cứu.

Vào lúc này mắt phải của Dương Nguyên Nhất giật liên hồi, cậu dè mí mắt, xoay người nhìn bên ngoài khe cửa, phát hiện tất cả ‘người’ xuất hiện trong đồng dao khủng bố đều tụ tập ở ngoài nhà thờ tổ, bao gồm Lizzie Borden đã bị chém thành hai. Đồng thời, mắt trái của cậu bắt đầu giật.

Chu Cẩm đột nhiên hỏi: “Hai người có nghe thấy tiếng gì không?” Cô chỉ tay về phía chính điện nhà thờ tổ: “Âm thanh từ bên trong truyền ra, ‘xoẹt xoẹt’, ‘xoẹt xoẹt’ —— hai người không nghe thấy sao?”

Nghe vậy, Dương Nguyên Nhất đóng tai lăm nghe, dường như có thể nghe thấy âm thanh, đứt quãng, vô cùng kỳ quái. “Tôi đi xem.”

Ngô Ủy cũng đi theo: “Cùng đi.”

Dương Nguyên Nhất gật đầu, hai người một trước một sau đi về phía chính điện. Trong chính điện không có đèn dầu, đen như mực, càng tối gần, âm thanh kia càng rõ ràng. Hai người đứng trước cửa, phát hiện âm thanh từ phía sau điện thờ truyền tới, vì vậy vòng qua điện thờ thấy một bóng người đang đào cái gì đó.

Ngô Ủy không chút suy nghĩ liền ra tay, Dương Nguyên Nhất nhìn một lát rồi bỗng dưng phản ứng la to: “Ngô Ủy, khoan đã!”

Một cái xẻng sắt bay qua đầu Ngô Ủy cắm vào vách tường, đèn pin di động chiếu sáng trong bóng đêm, bóng người trước mặt rõ ràng là Ngụy Diên Khanh.

Dương Nguyên Nhất thở dài: “Sếp.”

Ngụy Diên Khanh quan sát Dương Nguyên Nhất, xác nhận cậu không bị thương rồi mới lên tiếng: “Tôi tới trễ.”

Dương Nguyên Nhất cười cười: “Vừa đúng lúc. Sếp đang đào gì vậy?”

Ngụy Diên Khanh: “Da người.”

Dương Nguyên Nhất biến sắc: “Chôn dưới lòng đất phía sau điện thờ?!” Cậu bước lên, phát hiện một cái quan tài nhỏ màu đen được chôn bên dưới, trên nắp quan tài vương vãi bùn đất.

Ngụy Diên Khanh nhỏ xẻng ra cạy nắp quan tài, quả nhiên bên trong chứa một tấm da người hoàn chỉnh.

Dương Nguyên Nhất ngồi xổm xuống nhìn tấm da người này, sau đó cậu ngẩng đầu hỏi: “Sao sếp biết da người bị giấu ở chỗ này?”

Ngụy Diên Khanh: “Tôi đã đến trấn Hòa Bình.”

Dương Nguyên Nhất: “Ừ?” Trấn Hòa Bình nào?

Ngụy Diên Khanh: “Trấn Hòa Bình tách ra sau này, Vương Tiểu Hồng tra được năm đó trấn Hòa Bình tách ra, phát hiện hai bên đều ẩn chứa một bí mật. Trấn Hòa Bình kia có một số người già biết bí mật năm đó, tôi hỏi được từ chỗ bọn họ.”

Năm đó một số người của trấn Hòa Bình thấy hơi tiền nổi máu tham giết chết người mẹ kia, nuôi bé gái thêm năm năm rồi cũng giết. Sau khi giết còn lột da cô bé, chôn dưới lòng đất của nhà thờ tổ mặc người giẫm đạp. Những người còn lại của trấn Hòa Bình đa số là người họ khác, vốn đã bị tẩy chay, hơn nữa thực sự không chấp nhận cách làm của bọn họ nên phần nộ rời khỏi trấn, đến nơi khác thành lập chỗ cư ngụ mới.

Ngụy Diên Khanh: “Sau khi mọi người đi được hai ngày, tôi cũng xuất phát. Gặp trùng ngày mưa dầm, đi nhầm đường, đến một trấn Hòa Bình khác. Tôi quyết định ở nơi đó điều tra chuyện năm xưa, bao gồm dị văn được sinh ra ở đây.” Mất anh hí lại, không chút dao động tình cảm: “Một con dị văn ‘Oán linh’”

Dương Nguyên Nhất nhíu mày: “Rất khó đối phó. Nó có rất nhiều hình thể.”

Ngụy Diên Khanh: “Quả thực dị văn ‘Oán linh’ khó đối phó, nhưng bắt nó rất dễ.”

Nói xong, anh cầm tấm da người trong quan tài đi ra cửa, được ba bốn bước thì quay đầu lại nói với Dương Nguyên Nhất: “Đuổi theo.”

Dương Nguyên Nhất chớp mắt mấy cái: “Vâng.”

Ngô Ủy ôm bụng: Từ đầu tới cuối bị làm lơ.

Trưởng trấn già nua nhìn chăm chăm da người trong tay Ngụy Diên Khanh với vẻ rất sợ hãi, dùng giọng khàn khàn quát to: “Mày làm cái gì? Trả về! Trả da người về chỗ cũ! Nếu như bị ‘Oán linh’ lấy được, nó sẽ giết mọi người trong trấn Hòa Bình.”

Ánh mắt đen nhánh của Ngụy Diên Khanh dừng trên người trưởng trấn, lặng lẽ, làm người khác cảm thấy rất sợ hãi. Trưởng trấn hoảng hốt, há mồm thở dốc, càng lúc càng run rẩy, con mắt đảo một vòng rồi trực tiếp hôn mê. Mà Chu Từ Thị và ba đứa nhỏ thấy ông ta ngất đi thì vội vàng né tránh, dường như sợ bị liên lụy.

Dương Nguyên Nhất liếc một cái rồi dời mắt đi, nhìn sang Ngụy Diên Khanh gần trong gang tấc. Mắt phải của cậu đã không giật nữa, trái lại mắt trái lại giật vô cùng vui sướng. Cậu giơ tay lên, ngón tay khê dè mí mắt, ngược mắt thấy Ngụy Diên Khanh đẩy chốt, mở cửa chính, dì vắn vốn tụ tập bên ngoài bây giờ chỉ còn lại một con.

Maria nhuộm máu mặc đầm xòe, ôm con rồi bị thất lạc trong lòng, mặt bị che lấp, mắt nhìn đăm đăm da người trong tay Ngụy Diên Khanh: “Trả lại cho tôi!”

Ngụy Diên Khanh lạnh lùng nhìn cô gái mặc đầm xòe, tay trái cầm bật lửa đốt da người trong tay, một câu cũng không thêm nói. Cô gái mặc đầm xòe tru lên như phát điên, bứt tóc cào mặt xông tới.

Dương Nguyên Nhất hơi khom lưng, làm một tư thế xuất phát, nhanh như chớp nhảy tới trước mặt Ngụy Diên Khanh, giơ chân đá vào bụng của cô gái kia. Cô gái rơi mạnh xuống đất, lại theo quán tính văng ra xa vài mét.

Cậu nhướng mày: “Một cú cũng không chịu nổi?”

Ngụy Diên Khanh ném xuống đất mảnh da người chỉ lại một chút xú: “Năm đó cô bé qua đời truyền ra đồng dao khủng bố, lợi dụng dân chúng chột dạ và sợ hãi quỷ thần sinh ra dị văn ‘Oán linh’, đồng thời những người có tật giết mình lột da cô bé chôn ở phía sau điện thờ, trở thành công cụ kiểm chế ‘Oán linh.’”

Sau khi dị văn xuất hiện thì bắt đầu giết người. Dân trong trấn rải tro người bị giết xung quanh chính điện, cho rằng làm như vậy có thể áp chế ‘Oán linh’. Đương nhiên, quả thực thứ kia trở thành công cụ kiểm chế ‘Oán linh’ ở một mức độ nào đó, nhưng ‘nó’ vẫn có thể giết người.

Dương Nguyên Nhất nhặt baton bị vứt trên đất, đi về phía ‘Oán linh’, từ trên cao nhìn xuống ‘nó’. ‘Nó’ rúc người, giả vờ đáng thương cầu xin: “Anh ơi, xin anh tha cho em.”

Trên đầm xòe của ‘nó’ dính đầy nước bẩn, mặt bị trầy rất nhiều chỗ, cả người thê thảm, thoát nhìn rất đáng thương.

Suy nghĩ xong, baton trong tay hạ xuống, đánh gãy tay chân dị văn hạn chế hành động của nó. “Cho dù tội nghiệp hơn nữa thì mi cũng không phải cô bé năm đó chết oan, mi chỉ là dị văn, quái vật.”

Ngụy Diên Khanh đứng phía sau đưa dịch tẩy rửa và hạt thủy tinh, Dương Nguyên Nhất nhận lấy, cất dị văn ‘Oán linh’ vào hạt thủy tinh, toàn bộ quá trình dù không nói chuyện nhưng lại vô cùng ăn ý.

Ngẩng đầu lên vẫn thấy mưa rơi, cả trấn Hòa Bình đã bị máu nhuộm đỏ. Dương Nguyên Nhất chớp mắt mấy cái, nước mưa lọt vào mắt có hơi xót. Qua không bao lâu, có một bàn tay che trước mắt cậu, cậu chỉ cần nhìn về phía trước là có thể thấy Ngụy Diên Khanh.

Gương mặt vô cùng quen thuộc.

Dương Nguyên Nhất nỉ non: “Ngụy Lan Đình?”

Ngụy Diên Khanh im lặng không nói, rũ mắt: “Đi trú mưa thôi.”

Dương Nguyên Nhất đứng im, Ngụy Diên Khanh cũng đứng im. Dương Nguyên Nhất kỳ quái hỏi: “Sếp, vì sao anh không trú mưa?”

Ngụy Diên Khanh: “Tôi chờ em.”

Dương Nguyên Nhất: “Vì sao?”

Ngụy Diên Khanh dùng tay kia nhéo tai cậu, mỉm cười: “Ngày mai mưa tạnh, tối nay đi rửa mặt trước đã, sáng sớm mai sẽ đi.”

Dương Nguyên Nhất im lặng nhìn anh: “Sếp, anh đang đánh trống lảng sao?”

Nụ cười của Ngụy Diên Khanh cứng đơ: “Nói bậy.”

“Được rồi.” Dương Nguyên Nhất chống tay trái đứng dậy, đưa lưng về phía Ngụy Diên Khanh, cất tiếng với vẻ bình tĩnh: “Sếp, có chuyện này tôi muốn xác nhận với anh.”

Nước mưa làm ướt tóc Dương Nguyên Nhất, giọt nước theo sợi tóc chảy vào cằm cổ trắng nõn, điều này làm Ngụy Diên Khanh hơi mất tập trung: “Ừ?”

“Sếp, anh có rảnh không?”

Ngụy Diên Khanh im lặng một lúc: “Tìm chỗ rửa mặt trước đã.”

Dương Nguyên Nhất hơi nghiêng đầu, xuyên ra màn mưa trắng xóa nhìn khuôn mặt bình thường của Ngụy Diên Khanh. Giờ phút này, trong mắt cậu, người đàn ông này lộ ra mị lực khó diễn tả được. Khuôn mặt bình thường và đôi mắt yêu dị, dần dần chồng lên gương mặt trước kia ốm yếu như yêu tinh.

“Trong trấn chết nhiều người như vậy, sếp lại bảo tôi tìm chỗ rửa mặt, hình như không hợp lẽ thường cho lắm.” Cậu hí mắt, môi nhếch lên đầy ý cười.

Trong tim trong mắt Ngụy Diên Khanh đều là Dương Nguyên Nhất, bởi vậy mất tập trung trả lời: “Có vài người cho dù sống sót, cũng phải trả nợ những gì còn thiếu.”

Dương Nguyên Nhất bước về phía trước: “Sếp cũng tin nhân quả?”

Ngụy Diên Khanh: “Nhân quả không phải không có lý. Nhân chính là bản thân làm ra, dẫn đến một kết quả khác, bản thân phải tự ăn sạch. Không liên quan đến chuyện tin hay không, chẳng qua là nguyên tắc thiếu nợ trả tiền thôi.”

“Nói cũng đúng, tôi vô cùng tán thành.” Dương Nguyên Nhất mỉm cười, nhưng không mắt không hề có tí gì vui vẻ: “Tự mình làm ra, dù thế nào cũng phải quỳ xuống ăn sạch.”

Án đường của Ngụy Diên Khanh giật giật, trong lòng xuất hiện dự cảm bất thường. Nhưng rất nhanh, dự cảm mơ hồ bị đánh tan bởi vì Dương Nguyên Nhất khảy cổ áo, lộ ra cần cổ trắng nõn dính đầy bọt nước và xương quai xanh tinh tế.

Ánh mắt Ngụy Diên Khanh tối sầm, miệng đắng lưỡi khô, đột nhiên muốn hôn lên để giải khát.

Đi một đoạn đường, yên tĩnh một lúc, khi đi qua ngã rẽ đường tắt thì Dương Nguyên Nhất bỗng dừng gọi: “Anh Ngụy.”

Ngụy Diên Khanh chỉ chuyên tâm nhìn chăm chăm cần cổ, trong đầu đang nghĩ đến cảnh tượng cảm trẻ em nhất thời không nghe kỹ, đáp lời: “Ừ?”

Một lúc sau, Dương Nguyên Nhất khẽ cười.

“A.”

Ngụy Diên Khanh giật mình, hồng bét! Nói hớ rồi!

Ngô Ủy ở xa xa đi theo sau, bỗng nhiên hắt hơi một cái, cảm thấy hơi lạnh. Đường đường là dị văn mà lại nhảy mũi —— chỉ có thể nói thời tiết thật sự lạnh.

Sếp Ngụy: Nguyên Nguyên sắc dụ.

Editor: Mừng 2019 với việc sếp Ngụy bị lật mặt =]]

38. Chương 37: Dị Dạng (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vẫn như lúc trước, mọi người quay về nhà trưởng trấn đánh một giấc. Trưởng trấn bị hù té xỉu, Chu Cầm công ông ta về, nhưng Chu Mạo Tài thì bị mổ bụng, chết đến mức không thể chết thêm nữa. Chu Cầm thay đồ đã bị ướt, sau đó thay quần áo sạch cho hai người bọn họ, lúc rời đi cô đến tìm Dương Nguyên Nhất để cảm ơn và xin lỗi.

Dương Nguyên Nhất có hơi kinh ngạc, nhưng sau đó lại mỉm cười: “Không có gì, tôi vốn được thuê xử lý mấy thứ này.”

Chu Cầm nghiêm túc nói: “Dù sao cũng cảm ơn cậu.” ‘Oán linh’ quấy nhiễu dân trong trấn mấy chục năm bị giết chết, cuối cùng cô có thể đi ra ngoài, ít nhiều gì cũng nhờ cậu thanh niên trước mắt này. Nói xong cô liền xoay người rời đi, có lẽ là đi giải quyết chuyện trong trấn.

Cảnh tượng này làm người thôn thức. Mấy mươi năm trước tạo nghiệt, đời sau của trấn Hòa Bình bị đời trước tầy nã nên không có nửa tia hối hận, vì vậy tổn thương đến thế hệ của Chu Cầm. Quả thật trấn Hòa Bình có người ti tiện, cũng có người như Chu Cầm và chị gái vô tội chết thảm, không có tội lại phải gánh cái nghiệp này.

Dương Nguyên Nhất tắm nước nóng rồi thay quần áo sạch sẽ, đi ra thì thấy Ngụy Diên Khanh đang đứng dưới mái hiên. Mưa phùn tầm tã, ngói đen tường trắng, trắng đen rõ ràng như tranh thủy mặc. Làn khói mờ từ chầm đở đang cháy bay lên không trung, so với tư lự quý nhất còn mượt mà hơn.

Ngón trỏ của Ngụy Diên Khanh khẽ run run, tàn thuốc kẹp giữa hai ngón tay rơi lả tả, rớt xuống rồi thấm vào trong đất. Anh nghiêng đầu sang, hơi híp mắt, như cười như không nhìn Dương Nguyên Nhất: “Qua đây.”

Dương Nguyên Nhất đi tới, đứng bên người anh nhìn ra phía ngoài. Cửa ở đối diện, nhìn thấy rất nhiều bóng dáng vội vã bên ngoài: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Ngụy Diên Khanh: “Nhóm người của Đồng Dũng Phong thuận lợi rời khỏi trấn Hòa Bình, ra ngoài báo cảnh sát. Nghe thấy án giết người, cảnh sát lập tức chạy tới, đến nơi này thì lại phát hiện rất nhiều người chết kinh động đến đồn cảnh sát địa phương. Vì vậy tăng số xe cảnh sát, hiện tại họ đang xử lý thi thể, Ngô Ủy thíthương lượng với bọn họ.”

Dương Nguyên Nhất: “Trên bụng Ngô Ủy còn có vết thương, để một mình anh ấy không sao chứ?”

“Không sao. Hắn là loại dị văn dù bị thương cũng có thể khôi phục nhanh chóng.”

“Ngô Ủy là dị văn gì?”

Ngụy Diên Khanh: “Kỳ trần dị bảo.”

Dương Nguyên Nhất sững sốt: “Là thứ gì?”

Ngụy Diên Khanh bình tĩnh trả lời: “Ý trên mặt chữ, hắn và Hạ Lan Lam đều là dị văn kỳ trần dị bảo, dựa theo truyền thuyết đô thị chắc là ‘Yêu tinh’, hoặc là ‘Tinh quái’. Nói cụ thể thì bọn họ là Hòa Thị Bích, chính là cái loại Minh Nguyệt Châu* được lưu truyền trong sử ký nhưng hiện tại đã mất tích, là kỳ trần dị bảo đã từng dẫn đến chiến tranh quốc gia.”

(Minh Nguyệt Châu: còn được gọi là Dạ Minh Châu)

*Hòa Thị Bích

*Dạ Minh Châu

Trên thực tế, ngoại trừ tình cảm khá lạnh nhạt ra thì tất cả dị văn được ra đời từ truyền thuyết đô thị đều có tên gọi khác thay thế. Ví dụ như con dị văn trong trấn Hòa Bình này, mọi người gọi nó là ‘Oán linh’. ‘Nó’ cũng không phải là con ‘Oán linh’ duy nhất, lần trước xử lý ‘Khóc nữ’ cũng được gọi là ‘Oán linh’ ôm hận mà chết. Về phần kỳ trần dị bảo được sinh ra trong truyền thuyết như Ngô Ủy, Hạ Lan Lam, cũng được gọi là Tinh quái.

Dương Nguyên Nhất: “Thì ra là thế.” Cậu ngẩng đầu nhìn nước từ trên mái hiên chảy xuống, thành từng chuỗi giống như rèm che. Cậu xoay người vào nhà, vừa đi vừa nói chuyện: “Sếp, lần trước tôi có nói muốn tìm anh nói chuyện, bây giờ anh rảnh không?”

Trong lòng Ngụy Diên Khanh lại dâng lên dự cảm bất thường, nét mặt cứng đờ, anh cố gắng từ chối: “Không rảnh.”

“À.” Dương Nguyên Nhất thờ ơ hỏi: “Vậy sau này cũng không rảnh, đúng không?”

Ngụy Diên Khanh lặng lẽ thở dài, thỏa hiệp theo Dương Nguyên Nhất vào nhà. Dương Nguyên Nhất đóng cửa phòng lại, ngồi xếp bằng trên tháp*, vỗ vỗ vị trí bên cạnh ý bảo Ngụy Diên Khanh ngồi xuống. Lúc này thái độ không còn tôn kính như trước, e rằng trong lòng đã có suy đoán.

(Tháp: ghế ngồi hình giường, dài hẹp, hơi thấp)

Dương Nguyên Nhất nhìn chằm chằm Ngụy Diên Khanh một lúc: “Ngụy Diên Khanh? Ngụy Lan Đình? Anh Ngụy —— Hmm? Có đúng không?”

Trước khi vào nhà Ngụy Diên Khanh đã hút thuốc, bằng không bây giờ phải làm một điều để bình tĩnh lại. Anh không lảng tránh ánh mắt dò xét của Dương Nguyên Nhất, trán chảy mồ hôi, bình tĩnh như thường. Nhưng kỳ thật miệng cọp gan thỏ, cực kỳ chột dạ.

“Ừ.”

Nghe xong câu khẳng định, Dương Nguyên Nhất không vội vã lên án, mắng chửi hay tức giận mà là lui người vào tường, tư thế thoải mái để bản thân được thả lỏng. Chẳng qua từ tay đến lưng đều cứng ngắc thành một đường thẳng, biểu hiện nội tâm hiện tại của cậu không quá bình tĩnh.

“Vì sao gạt tôi?”

Ngụy Diên Khanh thẳng thắn: “Không phải cố ý muốn gạt em.”

“Ban đầu là chết thật hay giả?”

“Chết thật.” Ngụy Diên Khanh nói: “Lúc đó tôi mới làm ra một hình thể, bản thân rất bất ổn. Đoạn thời gian đó tôi kiên trì một năm, hình thể phát nổ, hoàn toàn không thể tu sửa.”

Dương Nguyên Nhất: “Đây chính là nguyên nhân tôi không kịp nhìn anh lần cuối?” Ban đầu cậu là người cuối cùng biết được người chồng quá cố Ngụy Lan Đình qua đời, sau khi trở về, trong tay chỉ còn lại một nắm tro cốt.

Hình thể nổ tung, giống như trong người giấu bom, tình huống nát thành từng mảnh vô cùng máu tanh. Khi đó Dương Nguyên Nhất đã hai mươi tuổi, nhưng trong mắt Ngụy Diên Khanh cậu chính là một cậu bé đáng yêu mềm mại, đương nhiên sẽ lo lắng cậu bị dọa sợ, vì vậy quyết định hỏa thiêu thành tro cốt.

Thân là dị văn đột nhiên có tình cảm nhân loại, đáng tiếc không có kinh nghiệm nên khó tránh khỏi suy xét không chu toàn. Nhưng cũng không thể không nói, sếp Ngụy thân là dị văn giải quyết bằng cách này, nếu không phải may mắn nhặt được bảo bối thì sẽ cô đơn cả đời.

Dương Nguyên Nhất: “Bốn năm sau thì sao? Sao lại không xuất hiện?”

Ngụy Diên Khanh: “Còn nhớ lúc trước tôi nói có người gài bẫy không? Hắn gài tôi, còn để tôi làm đại diện cho văn phòng thám tử. Tôi định nuốt lời, nhưng văn phòng thám tử lại có liên quan đến em, tôi đành phải ở lại xử lý.”

Dương Nguyên Nhất: “Liên quan đến tôi?”

Ngụy Diên Khanh: “Em là người thừa kế văn phòng thám tử, chờ em đủ 25 tuổi sẽ có người traoo giấy chứng nhận tài sản cho em. Nhưng em không biết gì cả, rất khó làm dị văn trên lầu bốn kính sợ. Tôi nghĩ trước tiên ở lại ổn định hình thể mới, đợi đến khi hình thể và bản thể hoàn toàn hòa hợp sẽ tìm em, thuận tiện xử lý văn phòng thám tử ổn thỏa, sớm giải quyết phiền toái.”

Dương Nguyên Nhất: “Vì sao tôi là người thừa kế?”

Ngụy Diên Khanh nhớ tới Tiểu Nguyên Nhất lúc còn tằm bé, trong mắt đầy ý cười: “Chủ nhân trước kia nhận nuôi em, nuôi em đến lúc mười một tuổi thì xóa trí nhớ của em, đưa em đến bên tôi ——” làm con dâu nuôi từ bé.

Dương Nguyên Nhất: “Tôi không nhớ người đó.”

Ngụy Diên Khanh gật đầu: “Hắn xóa trí nhớ của em.” Đối với chuyện này, anh cảm thấy rất hài lòng, bởi vì hiện nay trong trí nhớ của Dương Nguyên Nhất đều là anh, chỉ có anh. Đối với dị văn khủng bố có ham muốn độc chiếm mãnh liệt mà nói, chuyện này làm anh vô cùng hài lòng.

Dương Nguyên Nhất: “Nếu đã xuất hiện trước mặt tôi, vì sao vẫn che giấu không chịu nói rõ?” Liên tục trêu ghẹo, nhưng đến lúc quyết định thì lại chạy —— “Đùa giỡn tôi sao?”

“Không phải.” Ngụy Diên Khanh ngược mắt, chần chờ một lúc rồi nói: “Em nên biết hiện nay hình thể và bản thể của anh vẫn chưa hòa hợp, nói không chừng ngày nào đó sẽ nổ tung —— anh muốn chờ hoàn toàn ổn định rồi sẽ thẳng thắn với em. Đến lúc đó...” Ánh mắt anh dịu dàng nhìn Dương Nguyên Nhất: “Nguyên Nguyên muốn phạt anh thể nào cũng được.”

Dương Nguyên Nhất nhìn thẳng Ngụy Diên Khanh, sau một lúc lâu mới dời mắt. Cậu yên lặng một lúc rồi hỏi: “Người chủ cũ... Hắn là gì?”

“Là người, cũng là dị văn.”

Dương Nguyên Nhất vô cùng kinh ngạc: “Hả?”

Ngụy Diên Khanh: “Mỗi truyền thuyết đô thị, tin đồn dân gian được lưu truyền từ trước đến nay, ngoại trừ truyền miệng còn có sách vở*. Di chuyển, khống chế chính trị, thiên tai... Lịch sử đổi thay dần biến mất, người ghi chép thông qua ghi chép văn tự làm dị văn có thể sinh tồn. Ở cận đại có rất nhiều người không hề thờ phụng quỷ thần, nói từ trình độ nào đó, rất nhiều dị văn trước kia đã dần dần biến mất.”

(Sách vở: ghi chép lại những truyền thuyết thành sách)

Dị văn trong lâu bốn văn phòng thám tử cũng là đại dị văn nức tiếng gần xa, nhưng trong văn tự, truyền thuyết lại dần biến mất. Đến hiện tại, ngay cả bản thể đều duy trì không nổi.

“Nhưng dị văn mới không ngừng xuất hiện, càng ngày càng thiên về dị văn khủng bố.”

Thời xa xưa, so với quỷ quái thì mọi người tin ngưỡng thần linh nhiều hơn. Quỷ hồn, Tinh quái, những nhân vật trong truyền thuyết đô thị có thiện có ác, khiến tâm tình thoải mái. Bây giờ thì ngược lại, người lương thiện bị lãng quên, người tìm kiếm mới lạ điên cuồng khai thác, tạo ra nhiều truyền thuyết đô thị khủng bố, dẫn đến rất nhiều dị văn thêm khát máu tanh được sinh ra.

“Chủ nhân đứng đầu giới chính là người ghi chép, bởi vì dị văn nên hắn được sinh ra.”

Dương Nguyên Nhất: “Có ý gì?”

Ngụy Diên Khanh: “Dị văn dù cường đại cỡ nào cũng sẽ có ngày biến mất, sớm muộn mọi người sẽ quên nó. Trước kia dị văn thường hòa nhập vào xã hội loài người, dần dà lấy nhiễm tình cảm con người. Cho nên bọn họ khát vọng được sống, muốn có một ‘Người’ khi bọn họ bị lãng quên sẽ ghi chép dấu vết bọn họ đã từng tồn tại. Cái ‘Người’ này chính là người ghi chép, cũng chính là chủ nhân.”

Hồi lâu sau, Dương Nguyên Nhất lẩm bẩm: “Dị văn lưu truyền cho dị văn? Vậy rốt cuộc hắn là người hay dị văn?”

“Cả hai.” Ngụy Diên Khanh ngắm nhìn Dương Nguyên Nhất: “Hắn không có phân chia hình thể và bản thể, giống như con người, từ lúc bé đến khi thành niên, phát triển trưởng thành, già yếu và tử vong. Quỹ đạo sinh mệnh không khác gì con người.”

Dương Nguyên Nhất: “Tôi... Phải không?”

Tuy rằng nói không rõ ràng, nhưng Ngụy Diên Khanh hiểu ý của cậu, gật đầu: “Anh nói rồi, em rất hấp dẫn đối với dị văn, không phải đang nói đùa đâu. Chúng nó hoặc thích hoặc khát khao em, so với người thường thì mãnh liệt hơn một chút. Nhưng chờ tới khi em qua 25 tuổi, hoảng sợ sẽ dần biến mất.”

“25 tuổi?”

“Càng gần cái chết thì càng tiếp cận dị văn. Từ ‘Người’ đến ‘Dị văn’, từ sinh ra đến qua đời. So với người thường thì em thiếu sợ hãi, trong tương lai loại cảm xúc này sẽ hoàn toàn biến mất.”

Cho nên lúc đầu bé con Dương Nguyên Nhất có thể tới gần Ngụy Diên Khanh hình thể không ổn định, cũng không bị ác mộng cắn nuốt.

Dương Nguyên Nhất đột nhiên hỏi: “Còn anh?”

Ngụy Diên Khanh: “Hả?”

Dương Nguyên Nhất có hơi ngượng ngùng, xoay mặt sang phía khác, rũ mắt: “Tuổi thọ của anh.”

Cửa sổ không được đóng chặt, luồng gió mang theo mưa bụi phát vào, phả lên mặt đất cách đó không xa, ướt một chập rồi khô ngay. Dương Nguyên Nhất nhìn chằm chằm mặt đất, bỗng nhiên trước mắt tối sầm, nhìn kỹ lại thì thấy Ngụy Diên Khanh đang đứng trước mặt cậu.

Ngụy Diên Khanh áp lòng bàn tay lên gò má Dương Nguyên Nhất, ngón cái vuốt ve làn da cậu, anh đến gần rồi hôn lên trán, lông mi, hai má và mũi của Dương Nguyên Nhất: “Anh đã mua lại mảnh đất phong thủy tốt mà em thích rồi.”

Dương Nguyên Nhất trừng mắt: “Mộ đôi xa hoa?”

“Nhà của chúng ta sau khi chết.”

Dương Nguyên Nhất: “Anh trả bao nhiêu tiền?”

Ngụy Diên Khanh cười khê: “Không nhiều lắm.” Sau đó nói một con số làm Dương Nguyên Nhất im lặng rất lâu không nói gì.

Dương Nguyên Nhất yếu ớt nói: “Khó khăn lắm tôi mới được giảm giá một phần mười. Anh mua lại, không những không trả ít mà còn nhiều hơn.”

“....” Ngụy Diên Khanh: “Hắn nói tặng thêm một vườn hoa nhỏ.”

Dương Nguyên Nhất: “Vườn hoa nhỏ vốn là quà tặng... Aiz, bỏ đi, dù sao điều kiện tôi trả giá thành công chính là không có vườn hoa nhỏ. Xem ra cũng còn có lời, không bị thiệt.”

Ngón cái và ngón trỏ tay phải của Ngụy Diên Khanh đặt ở sau lưng lặng lẽ chà xát, giọng nói vô cùng dè dặt: “Em hoài nghi anh từ khi nào?”

Dương Nguyên Nhất vô thức dè mí mắt: “Mắt phải giật là tai họa, mắt trái giật ——” Liếc nhìn người bên cạnh, cậu nói: “Đã lâu không thấy nó giật rồi. Trước đây khi thấy anh, nó sẽ giật. Sau này nhìn thấy anh, cũng sẽ tự nhiên giật nảy lên.”

Dân gian có câu, mắt phải giật là tai họa sắp tới, mắt trái giật là chuyện tốt đến. Cho nên trong lòng Dương Nguyên Nhất, Ngụy Diên Khanh đại diện cho chuyện tốt sắp đến.

Thái độ Dương Nguyên Nhất qua loa bình thường, dường như không cảm thấy mình nói ra có bao nhiêu khó lường.

Ngụy Diên Khanh thở dài, mu bàn tay khê chạm môi, nén cười, đắc ý, mừng rỡ, vừa thỏa mãn vừa sung sướng. Thân là dị văn khủng bố, anh chưa bao giờ cho rằng vị giác của con người có bao nhiêu tốt đẹp, bây giờ nghĩ lại quả nhiên nó tồn tại chính là chân lý. Bằng không sẽ không nếm được loại hương vị ngọt ngào này, Nguyên Nguyên tặng cho anh mật đường, không nếm được thì thật đáng tiếc.

Tuy rằng không cười, nhưng trong họng anh lại truyền ra hai tiếng ho nhẹ, Dương Nguyên Nhất cho rằng anh bị viêm họng muốn ho khan. Nhưng khi chạm đến ánh mắt của anh, lời định nói ra lại nghẹn trong họng.

Trong đôi mắt ấy, hồ nước sâu thẳm lạnh lẽo trở nên thanh ngọt trong veo, nhu hòa đến không tưởng nổi.

Ngụy Diên Khanh đắc ý vênh váo, khê hỏi cậu: “Em không giận anh?”

Dương Nguyên Nhất nhếch miệng cười: “Không giận.” Cậu lắc đầu, ngừng lại một chập rồi nhấn mạnh: “Tôi không phải dạng hẹp hòi, tôi hiểu anh có nỗi khổ riêng. Anh sống là tốt rồi, tôi không giận.”

Ngụy Diên Khanh cẩn thận quan sát ánh mắt của Dương Nguyên Nhất, xác định không tức giận cũng không vui vẻ, không vui không bức bình tĩnh phẳng lặng. Trong lòng anh vẫn có chút lo âu, thấp thỏm bất an.

Dương Nguyên Nhất gội đầu không có thói quen lau tóc, cho nên lúc đi ra thì tóc vẫn còn ướt. Ngụ Diên Khanh biết tật xấu này của cậu, đã sớm chuẩn bị khăn lông. Lúc này hai người không nói gì, anh bèn đi vòng ra phía sau Dương Nguyên Nhất, phủ khăn lông lên đầu cậu, bàn tay to đè trên đỉnh đầu: “Đừng nhích, anh lau tóc cho em.”

Dương Nguyên Nhất dừng động tác rồi dần thả lỏng, bầu không khí yên tĩnh lan tràn.

Lúc đêm khuya Ngô Ủy mới về, Đồng Dũng Phong và Triệu Gia Quang cũng đến, đồng thời nói cho bọn họ biết tình huống của trấn Hòa Bình. Trấn Hòa Bình có hơn trăm người chết, phần lớn là người già và trung niên. Bên trên biết được tình huống thật của trấn Hòa Bình, đến lúc đó sẽ suy xét tình hình mà xử lý.

Họ cũng đã tìm được nữ sinh vốn đột nhiên mất tích, trong lúc sương mù vây quanh, cô không thấy rõ đường nên đi lạc. Bởi vì sợ nên cô trốn vào một góc, không lọt vào phạm vi tàn sát của dị văn.

Ngô Ủy: “Còn trường trấn vì sợ hãi quá độ nên đã đột ngột qua đời.”

Dương Nguyên Nhất gật đầu, ‘Ủ’ một tiếng tỏ vẻ đã biết. Ngụ Diên Khanh nhô đầu ra từ sau lưng cậu, tựa cằm lên vai Dương Nguyên Nhất, ánh mắt sắc bén nhìn lướt ba người: “Còn việc gì không?”

Ngô Ủy hiểu rõ, kéo hai người Đồng Dũng Phong đang ngây người ra ngoài. Vừa ra khỏi nơi đó, hần lập tức lấy di động cùng các đồng đội yêu dấu ở trung tâm thành phố N xa xôi thành lập tiểu đội bát quái, gửi ảnh vừa chụp được lúc mới vào phòng.

Ảnh chụp có hơi mờ, nhưng tuyệt đối không thể bỏ qua bầu không khí kiêu diễm giữa hai người.

Cũng trong lúc đó, các vị đồng nghiệp trong văn phòng thám tử gửi điện mừng, bao gồm Chu Linh Tê của Văn phòng thần quái Chu thị.

Ngô Ủy kinh ngạc: [Sao Chu Linh Tê có mặt ở đây?]

Bát quái một đuôi cá: [Hóng chuyện không phân biệt địch ta. Chúc mừng sếp Ngụ ôm mỹ nhân về.]

Vương Tiểu Hồng tóc dài bay bay: [Rốt cuộc hoàn dương.]

Không ai hiểu hàm ý trong lời nói của Vương Tiểu Hồng, hiện nay chỉ có Vương Tiểu Hồng biết quan hệ của Dương Nguyên Nhất và Ngụ Diên Khanh. Những người khác trong văn phòng thám tử đều cho rằng Ngụ Diên Khanh đang theo đuổi Dương Nguyên Nhất. Tôn lão: [Xem ra chuyện vui sắp tới.]

Hạ Lan Lam: [Trực giác của phụ nữ.]

Ngô Ủy tin tưởng đồng bọn: [Cô phát hiện cái gì hả?]

Hạ Lan Lam: [Vương Tiểu Hồng, giải thích câu nói vừa rồi của cậu coi.]

Đợi một lúc lâu, Ngô Ủy thấy Vương Tiểu Hồng gửi một chuỗi ký tự dài, kinh hãi suýt chút nữa lòi cả tròng mắt. Hần quay đầu nhìn căn phòng của Dương Nguyên Nhất và Ngụ Diên Khanh, há to miệng than thở đầy sợ hãi: “Vậy mà không có bạo hành ly hôn?”

Sau khi đồng bọn trong văn phòng thám tử biết rõ chân tướng, âm thầm xoa tay chờ mong sếp bị bạo hành ly hôn nhưng dường như nguyện vọng đó đã rơi vào hư vô. Ngày hôm sau, ba người Dương Nguyên Nhất khởi hành quay về thành phố N, cậu và Ngụ Diên Khanh ở chung tự nhiên hơn trước, nhưng chưa tới mức thân mật như vợ chồng.

Vừa về tới văn phòng thám tử, Ngô Ủy đã bị đám người Vương Tiểu Hồng kéo sang một bên, ngay cả Chu Linh Tê cũng tới cửa xem trò vui. Ánh mắt mọi người lấp lánh nhìn chằm chằm hai người, lưu luyến không rời.

Dương Nguyên Nhất: “Tôi xuống nhà bếp lấy sữa bò, anh muốn uống không?”

Ngụ Diên Khanh có hơi mệt, rũ mắt rồi nói: “Không, anh về phòng trước.”

Dương Nguyên Nhất gật đầu: “Ủ.” Nói xong cậu xuống nhà bếp, mà Ngụ Diên Khanh thì đi lên lầu.

Toàn bộ quá trình không có mùi thuốc súng, Vương Tiểu Hồng khiếp sợ: “Anh Nguyên tốt tính vậy hả?!”

Hạ Lan Lam bóp cổ tay: “Tiếc quá!”

Chu Linh Tê tiếc hận: “Không có cơ hội thấy lão trạch nam kia bị bạo hành rồi.”

Tôn lão dùng hàng trăm nếp nhăn trên người mình xin thề: “Mấy ngày trước bão, tất nhiên rất yên tĩnh.”

Nhưng mà yên tĩnh bốn năm ngày, chờ mong thất bại, mọi người đã không còn quan tâm nữa, ngay cả Chu Linh Tê cũng không còn tới hóng chuyện. Kỳ thực Ngụy Diên Khanh làm nhân vật chính cũng rất khổ sở, tuy rằng Dương Nguyên Nhất không nổi giận, nhưng đến nay hai người chưa từng ở chung.

Có vài lần anh mở miệng đều bị cậu vô tình hoặc cố ý cắt ngang, còn có một lần lỡ vào phòng của Dương Nguyên Nhất, kết quả thấy cậu mỉm cười thấp hươu cho bài vị. Lúc đó Ngụy Diên Khanh đã cảm thấy anh sẽ thật sự biến thành bài vị, vì vậy sắp Ngụy cho rằng như vậy cũng tốt lắm rồi, nói không chừng thời gian trôi qua, việc này sẽ đi vào quên lãng, cho nên vẫn có thể hy vọng cuộc sống yên ương sau này.

Hôm nay, trời sáng mây trong. Từ sáng sớm chuông cửa đã reo, bên ngoài ồn ào, mọi người trong văn phòng thám tử đều bị đánh thức. Bọn họ nằm bẹp trên giường, dùng chăn trùm đầu lại, cố gắng nén tức giận.

Bỗng nhiên một cổ khí thế kinh khủng bao phủ cả văn phòng, làm mọi người đang chui rúc trong chăn tự dưng rùng mình một cái. Sau một lúc, Ngụy Diên Khanh mở cửa, vẻ mặt âm trầm mở cửa sổ hành lang nhìn cửa sắt bên ngoài sân.

Ngoài cửa đậu vài chiếc xe tải, đang chờ cửa sắt mở ra sẽ đi vào. Ngụy Diên Khanh khoát tay trái lên khung cửa sổ, ngón trở gõ nhịp, tiết tấu có hơi nhanh, tỏ ý lúc này anh rất bực mình. Ngụy Diên Khanh hỏi: “Của ai?”

Dương Nguyên Nhất mở cửa phòng: “Tôi.” Cậu nhìn ra bên ngoài: “Xin lỗi, làm phiền đến anh. Trước đó tôi đã dặn bọn họ hơn mười giờ hẵng đến.”

Ngụy Diên Khanh vừa thấy cậu, sắc mặt âm u dịu đi rất nhiều: “Em mua cái gì vậy?”

Dương Nguyên Nhất trầm ngâm: “Ừm... Một ít đồ kỷ niệm, mấy ngày hôm trước đặt người ta làm riêng. Bởi vì số lượng lớn, tôi lại cần gấp nên mới sáng sớm họ đã đưa tới. Tôi xuống trước mở cửa.”

Nút điều khiển cửa sắt đặt ở lầu một, lúc Dương Nguyên Nhất đi xuống mở cửa phát hiện mọi người đều đã dậy, bèn ngại ngùng nói xin lỗi với bọn họ.

Vương Tiểu Hồng ngồi trên sofa khoát tay nói: “Tụi em gặp ác mộng nên mới dậy, không liên quan tới anh.” Hắn ngáp một cái, hỏi: “Anh Nguyên, anh mua gì vậy? Còn dùng xe tải chở tới.”

Dương Nguyên Nhất cười cười: “Một vài thứ đặt riêng thôi.”

Xe tải đi vào, tìm Dương Nguyên Nhất ký nhận hàng. Sau khi cậu ký xong, tài xế xe tải sai người đưa đồ xuống. Tốc độ dỡ hàng rất nhanh, chưa tới nửa giờ đã xong rồi.

Vương Tiểu Hồng tựa cửa, rướn cổ lên nhìn: “Rốt cuộc là thứ gì?”

Ngụy Diên Khanh xuống lầu khoanh tay nhìn, cũng có chút tò mò. Dương Nguyên Nhất mượn dao nhỏ của Tôn lão rồi rách thùng giấy, cười ầm áp: “Trước kia tôi thấy anh Ngụy thích chẻ bài vị nên mua một ngàn cái, để anh chẻ cho sướng tay.”

Một tiếng ‘Xoẹt’ vang lên, băng dán bị xé rách, mở thùng giấy lộ ra bài vị mới tinh được sắp xếp ngay ngắn bên trong, trên mỗi bài vị đều viết tên Ngụy Lan Đình. Dương Nguyên Nhất thấy thế trong lòng thỏa mãn, mỉm cười càng thêm dịu dàng.

Cậu nghiêng đầu, cười híp mắt nói với Ngụy Diên Khanh: “Đã lâu không gặp, một chút tấm lòng.”

Ngụy Diên Khanh quét mắt nhìn trong thùng có chừng một trăm bài vị, bên cạnh còn đặt mười mấy thùng giấy khác, lại nhìn nụ cười dịu dàng của Dương Nguyên Nhất, đầu đau như búa bổ. Anh biết Nguyên Nguyên sẽ không dễ dàng tha cho anh.

Dương Nguyên Nhất: “Anh Ngụy, anh không vui sao?”

Ngụy Diên Khanh: “Không có.”

Dương Nguyên Nhất: “Sao lại không cười?”

Ngụy Diên Khanh kéo miệng, miễn cưỡng cười cười.

Dương Nguyên Nhất nhìn quanh: “Không có dao chẻ củi?”

Vương Tiểu Hồng, Hạ Lan Lam và Ngô Ủy hí ha hí hửng: “Dao dưa hấu được không?”, “Dao thái thịt được không? Hôm trước mới mài, bén lắm.”, “Nếu không được thì xài cửa điện.”

Dường như trước mắt đã xuất hiện hình ảnh sếp khủng bố chẻ một ngàn bài vị, bọn họ hưng phấn và kích động đến vắn vẹo. Đám dị văn này đã không còn sợ hãi dị văn có thể tạo ác mộng như ban đầu, cho dù liên tục gặp ác mộng một tháng cũng tuyệt đối không thể bỏ qua tình cảnh phấn khích này.

Tôn lão như hồn ma xuất hiện phía sau Dương Nguyên Nhất, không biết lấy ở đâu ra dao chẻ củi đưa cho anh, ý tứ sâu xa: “Đừng khách sáo.”

Ngụy Diên Khanh cầm cổ tay Dương Nguyên Nhất: “Trở về phòng, anh chẻ.”

Dương Nguyên Nhất suy nghĩ một chút, đồng ý.

Những người khác thở dài thất vọng.

Trong bốn ngày tiếp theo, mọi người trong văn phòng thám tử trưng ra vẻ mặt hạnh phúc, đứng ở cửa lầu hai nghe phía trên truyền tới âm thanh bữa củi, Vương Tiểu Hồng còn ghi âm lại. Đương nhiên trong ba tháng sau đó, bọn họ chưa từng có đêm nào ngon giấc, trong mơ biến thành bài vị, bị dao chẻ củi tinh rượt theo đòi chém.

Cũng may sau khi chẻ xong một ngàn bài vị, rốt cuộc Dương Nguyên Nhất cũng dọn vào phòng của Ngụy Diên Khanh. Hai người chính thức ở chung, trải nghiệm cuộc sống vợ chồng.

Chuyện này cũng xem như là có được có mất, đau nhức cùng vui sướng.

Tác giả có lời muốn nói:

Dương Nguyên Nhất: Bao hành gia đình? Đừng nói vậy, tôi là người dịu dàng.

PS: Ngụy Diên Khanh mua mảnh đất phong thủy kia, chính là muốn nói Nguyên Nguyên chết, anh cũng sẽ đi theo.

Lời editor:

Chấp niệm của Vương Tiểu Hồng đối với tóc dài thật đáng sợ

“Nguyên Nguyên muốn phạt anh thế nào cũng được” – Tui chết chìm trong sự ôn nhu này rồi

39. Chương 38: Dị Dạng (2)

Trong sân văn phòng trồng một cây đại thụ, thân cây thô to, hai người lớn giang tay ôm mới hết. Nhánh cây ngậm đen sần sùi, rễ cây đâm sâu vào lòng đất, lá khô phủ trên mặt đất như thảm, vàng óng hoa lệ. Dương Nguyên Nhất suy đoán cây này chắc cũng trăm năm tuổi, có người từ sau lưng âm thầm đi tới, nhanh chóng bị cậu phát hiện.

Người tới là Tôn lão, Tôn lão mặt đầy nếp nhăn luôn luôn nghiêm túc, trong mắt lại có tia sáng nhu hòa. Ông nói: “Sếp có nói với tôi, qua nửa năm nữa chính là sinh nhật 25 tuổi của cậu, đến lúc đó sẽ chuyển giao quyền thừa kế văn phòng cho cậu.”

Dương Nguyên Nhất xoay người lại: “Vội như vậy?”

“Còn nửa năm, không tính là vội.” Tôn lão chấp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn đại thụ trước mắt: “Cậu biết tôi là dị văn gì không?”

Dương Nguyên Nhất chần chờ một lúc mới lên tiếng: “Đại thụ?”

Nghe vậy, Tôn lão mỉm cười: “Không hổ danh là người ghi chép, rất thông minh.” Ông cũng xoay người lại nhìn Dương Nguyên Nhất, ánh sáng nhu hòa dần dần trở nên hiền hậu: “Tôi là dị văn đại thụ thành tinh, bản thể là cái cây trước mặt. Từ cổ chí kim, đồ cổ thành tinh. Cổ ngọc, minh châu, đại thụ ngàn năm đều có thể thành tinh, dưới ngòi bút trí thức, người già nói chuyện phiếm, phòng riêng đàm đạo... Trong cuộc vui tán gẫu, chúng tôi sinh ra ý thức, không có ác ý với con người, chủ yếu là tò mò và hướng tới.”

Tôn lão vuốt ve thân cây già nua, trong lời nói toát lên tưởng niệm: “Trước đây nơi này là một mảnh đất bằng phẳng, mọi người ở xung quanh đến đây hóng gió. Bởi vì tôi sống rất lâu, ba trăm hay bốn trăm năm nhỉ?” Ông lắc đầu: “Không nhớ rõ lắm, nhưng bọn họ cho rằng tôi sống lâu như vậy, tất nhiên đã thành tinh nên thờ phụng tôi, kính nể tôi. Sau này thời đại thay đổi, Quỷ hồn Tinh quái Yêu mị đã từng là truyền thuyết đô thị lại bị mọi người không tin tưởng, truyền thuyết dần bị lãng quên, chúng tôi dần dần biến mất.”

Dương Nguyên Nhất lặng lẽ nghe Tôn lão kể về dị văn trước kia, gió thổi ngọn cây, lá vang xào xạc. Lá trên thân cổ thụ vẫn tươi tốt như xưa, cho dù trong mùa đông lạnh lẽo tiêu điều vẫn dạt dào xanh biếc.

“Chúng tôi không hề được công nhận, cho dù là dị văn cũng sẽ chết.” Tôn lão ngồi xuống, cảm thán nói: “Kỳ thực chúng tôi cũng không sợ cái chết, dù sao chúng tôi được công nhận nên mới tồn tại, nhưng nếu tử vong cũng âm thầm lặng lẽ thì quá thê lương. Đám dị văn càng phiền muộn thì càng khát vọng, vì vậy ‘Người ghi chép’ được sinh ra.”

Tôn lão ôn hòa nhìn Dương Nguyên Nhất: “Dị văn vì người mà sinh ra, cậu và chủ nhân cũng là người vì dị văn mà sinh ra.” Ông chỉ về phía lầu bốn: “Bọn họ xem cậu là con của mình.”

Bất luận là chủ nhân đứng đầu giới hay là Dương Nguyên Nhất bây giờ, cũng vì dị văn không cam lòng chết đi nên được sinh ra. Đương nhiên cũng sẽ bị dị văn cho rằng họ là con mình.

Có vài dị văn xem Dương Nguyên Nhất là con, gặp liền vui vẻ. Có vài dị văn khùng bố muốn cắn nuốt Dương Nguyên Nhất, chiếm đoạt cậu.

Trong lòng Dương Nguyên Nhất có chút khác thường nhưng không biểu hiện ra ngoài mặt. Cậu nhìn lầu bốn chưa bao giờ đặt chân tới, bên trong tối đen như mực, ẩn dấu trên trăm dị văn không biết tên. Đường như chúng nó đã biến mất trong truyền thuyết, không được người khác nhắc đến nữa. Chúng nó là truyền thuyết đô thị được lưu truyền qua các thời đại, mà người ghi chép về bọn nó đã chết.

Dương Nguyên Nhất tự lẩm bầm, tự dưng cảm thấy nghi ngờ nên hỏi: “Rốt cuộc dị văn là cái gì?”

Dị văn là cái gì? Cái gì là dị văn? Nhìn sơ qua thì không khác nhau, trên thực tế điểm nghi ngờ đã thay đổi.

Tôn lão nói: “Chỉ là một danh từ. Trước đây tên là Tinh quái, Quỷ mị, bây giờ gọi chung là dị văn.”

Dương Nguyên Nhất: “Tôi cho rằng tất cả dị văn đều là dị văn khủng bố, yêu thích máu tanh đam mê giết người, tàn nhẫn vô tình, xem việc tạo ra sợ hãi làm niềm vui.”

“Cậu nói cũng không sai. Truyền thuyết đô thị khủng bố thay thế cho truyền thuyết đô thị Tinh quái ngày xưa, với bóng đêm, sợ hãi là chính, dị văn được sinh ra cũng không phải thứ gì tốt.”

Hiện nay, đa phần dị văn đều là miêu tả lại ghi chép kinh hoàng, không phải không có dị văn thiện lương vô hại, chẳng qua là tỷ lệ giảm theo từng năm, hơn nữa đã hòa nhập vào xã hội loài người.

Tôn lão nói: “So với dị văn, chúng tôi thích được phân chia —— chúng tôi là quái vật đồ cổ thành tinh, không phải dị văn khủng bố.”

Dương Nguyên Nhất ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm như được gột sạch, sau một lúc lâu mới nói: “Tôi hiểu rồi.”

Tôn lão cười vài tiếng, đứng lên phất bụi dính trên quần áo: “Tôi vào làm việc trước đây.” Ông hơi chán chừ, thử dò xét: “Nguyên Nguyên?”

Dương Nguyên Nhất quay đầu hỏi: “Vâng?”

Tôn lão cười híp mắt: “Không có gì. Bên ngoài trời lạnh, đừng đứng quá lâu.”

Dương Nguyên Nhất gật đầu: “Vâng.”

Sau khi Tôn lão vào nhà, trong sân lại trở nên yên tĩnh. Gió lạnh lay động đại thụ, âm thanh ‘xào xạc’. Dương Nguyên Nhất đang nhìn lá vàng khô dưới chân thì bỗng dừng ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ lầu ba, Ngụy Diên Khanh đứng trên đó hút thuốc hứng gió lạnh.

Dương Nguyên Nhất dùng mũi chân khẽ chạm đất, đột ngột nhảy lên, dùng cả tay chân dẫm bệ cửa sổ leo lên lầu ba, xuất hiện trước mặt Ngụy Diên Khanh. Ngụy Diên Khanh bình tĩnh nhìn cậu một lúc rồi vứt thuốc xuống đất, giang tay ôm lấy cậu.

Dương Nguyên Nhất khoát tay lên vai Ngụy Diên Khanh, tựa đầu vào anh, thầm thì: “Quá nhiều tin tức, em muốn bình tĩnh một chút.”

Ngụy Diên Khanh híp mắt, ôm cậu như ôm đứa trẻ rồi xoay người đi về phòng, vào phòng rồi cũng không buông xuống. Khó khăn lắm Nguyên Nguyên mới gần gũi anh, đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội tốt này. Ngụy Diên Khanh khẽ vuốt ve lưng Dương Nguyên Nhất, nói rằng: “Cứ từ từ, anh luôn ở đây.”

Dương Nguyên Nhất nhắm mắt: “Không tin anh.”

Ngụy Diên Khanh nửa dụ dỗ nửa chân thành đảm bảo: “Anh xin lỗi, sau này sẽ không gạt em nữa. Ngoại trừ việc giấu diếm thân phận thì anh chưa từng gạt em.”

Dương Nguyên Nhất cười lạnh hai tiếng: “Trước đây anh khinh thường gạt em.”

Dị văn khùng bố không có tình thương của cha, hoàn toàn không thể nào xem trọng Dương Nguyên Nhất lúc đó vẫn là bé con. Nhìn cũng không thèm nhìn, lại càng không thèm lừa gạt.

Ngụy Diên Khanh thuận tiện bò lên người Dương Nguyên Nhất, có hơi vô sỉ đáp: “Chuyện này nói rõ em có vị trí quan trọng trong tim anh, bằng không sao có thể hao tâm tổn trí lừa em?”

Dương Nguyên Nhất: “Theo như anh nói thì đây là lỗi của em?”

“Dĩ nhiên không phải, đều là lỗi của anh.” Ngụy Diên Khanh lập tức phủ nhận, đổ tất cả tội lỗi lên đầu mình. Bàn tay vỗ về trên lưng Dương Nguyên Nhất dần di chuyển, bắt đầu vẽ vòng tròn, lần mò quanh eo. Eo rất mềm mại, có hai hõm Apollo* xinh đẹp.

(Hõm Apollo: hay còn gọi là lúm đồng tiền phía sau lưng mang vẻ đẹp quyến rũ cho đàn ông nhưng đồng thời đi kèm với việc dễ xuất tinh sớm)

Một tiếng ‘Chát’ vang lên, Dương Nguyên Nhất đẩy cái tay hư hỏng của Ngụy Diên Khanh, cậu cúi người xuống thúc vai anh: “Không được xằng bậy.”

Ngụy Diên Khanh: “Nghĩa vụ vợ chồng, không tính là xằng bậy.”

Dương Nguyên Nhất túm lấy hai tai anh, đến gần cảnh cáo: “Em còn giữ số, lúc nào cũng có thể đặt làm hơn ngàn hơn vạn bài vị. Nếu anh dám gạt em lần nữa, lần sau sẽ là một vạn bàn vị.”

Nhớ tới lần trước chẻ bài vị bốn ngày, Ngụy Diên Khanh lập tức đảm bảo: “Ngoại trừ chuyện giả chết, anh vốn không có bí mật.”

Dương Nguyên Nhất lạnh lùng nói: “Làm người không được lặp lại sai lầm, anh Ngụy.”

Dương Nguyên Nhất trước khi mười tám tuổi bị Ngụy Diên Khanh dụ dỗ gọi anh, lúc mười tám tuổi bị

dự gọi ông xã, sau hai mươi tuổi có một ông chồng ma quỷ cũng chỉ có thể gọi một hai tiếng trong mơ. Hiện nay Ngụy Diên Khanh còn định dự người trong lòng gọi một tiếng tình lang, nhưng con người xã hội – Dương Nguyên Nhất – lạnh lùng không thềm đếm xỉa.

“Rốt cuộc anh tên gì?”

Ngụy Diên Khanh: “Tùy ý. Em thích tên nào thì gọi tên đó.”

“Chuyện nhà họ Ngụy là như thế nào?”

Ngụy Diên Khanh: “Ban đầu anh bị nhốt ở nhà cũ của họ Ngụy, lúc hình thể bất ổn cần thân phận của con người bình thường, trùng hợp Ngụy gia mới mất con trai, anh bèn thế thân. Có lẽ bọn họ phát hiện điều này nên vẫn không thân thiết với anh. Sau khi rời khỏi nơi đó, rất ít khi quay lại. Anh muốn rời đi, bọn họ cũng không giữ lại.”

“Khi đó anh cả ngày đau bệnh, nhìn là thấy sống không lâu. Bọn họ sợ đau khổ khi mất đi người thân, cũng muốn đáp ứng nguyện vọng của anh, bằng không ban đầu sẽ không đưa em vào Ngụy gia xung hỉ cho anh.”

Tất cả các cuộc xung hỉ không phải đều là kết hôn, ban đầu xem như anh em kết nghĩa, mệnh lý tương liên, xua tan bệnh trạng. Sau này nuôi tới nuôi lui liền biến thành con dâu nuôi từ bé, kết nghĩa anh em chỉ là kết nghĩa mà thôi. Dù sao chủ nhân tính kế cậ nhưng không đến mức đẩy đứa trẻ mình nuôi mười mấy năm vào hố lửa. Nhưng Ngụy Diên Khanh đã hạ quyết tâm nuốt chuyện này vào bụng đến lúc xuống mồ, kiên quyết không nói.

Anh còn nghĩ rằng, nếu ngày nào đó truyền thuyết đô thị liên quan đến bọn họ lại được lưu truyền, nói không chừng còn có thể ở bên nhau.

Dương Nguyên Nhất nhìn dáng vẻ xuất thần của anh là biết đang có ý xấu, vì vậy tránh khỏi ôm ấp của Ngụy Diên Khanh, đứng lên đuổi người: “Em xuống lầu tìm chú Tôn xem có ủy thác nào không, em đi trước.”

Trên người Ngụy Diên Khanh còn vương hơi ấm của Dương Nguyên Nhất, có chút lưu luyến kéo cổ tay cậu: “Không có ủy thác, không phải ngày nào cũng có dị văn khủng bố. Em đi cũng không có ích gì, còn có thể bị cái đầu bóng loáng của Vương Tiểu Hồng chói mù mắt. Ở đây đi, chúng ta làm chút chuyện vui vẻ.”

Dương Nguyên Nhất quan sát Ngụy Diên Khanh, bỗng nhiên bật cười: “Em thủ tiết bốn năm, quen độc thân rồi.” Vỗ vỗ tay phải Ngụy Diên Khanh đang nắm lấy cổ tay mình, chân thành nói: “Anh cũng có thể.” Nói xong, cậu xoay người rời đi.

Ngụy Diên Khanh siết tay phải, mặt không cảm xúc: “Quả nhiên còn giận.”

Vợ ở bên cạnh mà phải dùng tay phải, đây không phải là sỉ nhục sao?

Sau một lúc lâu, Ngụy Diên Khanh thở dài, yếu ớt nói: “Sớm biết thế này thì đã chẻ nhiều bài vị một chút, để Nguyên Nguyên nguôi giận.”

Dương Nguyên Nhất đi tìm Tôn lão, trùng hợp đối phương đang mở một quyển sách đặt trên bàn, dùng kính lúp nhìn từng trang. Lúc cậu đi tới nhìn thoáng qua thấy trang bìa đỏ rực liền dừng lại, phát hiện trên bìa là hình ảnh rực rỡ. Đến gần chút nữa thì thấy hình ảnh bên trên kỳ thực là ảnh chụp, ảnh chụp không có dấu vết gì, chỉ thấy đầm máu.

“Đây là cái gì?” Cậu tò mò hỏi.

Tôn lão ngẩng đầu nhìn, vừa lật trang vừa nói: “Một dị văn khủng bố giết chết thai phụ.”

Dương Nguyên Nhất ngừng động tác kéo ghế, nhú mày: “Dị văn nào mà hung tàn như vậy?” Lại đối phó với phụ nữ có thai.

“Trong hồ sơ nó được đặt tên là ‘Dị dạng’.” Ông ấy cầm lấy kính lão trên bàn rồi đeo vào, ngẩng đầu thấy nhóm Vương Tiểu Hồng đã tới, quyết định phổ cập kiến thức: “Đây là dị văn khủng bố xuất hiện ở phương Bắc vào thập niên 90, trong hai năm ngắn ngủi tàn sát mười chín thai phụ. Đến nay vẫn chưa bị bắt, tính tình hung tàn biến thái. Nó thường len vào nhà thai phụ, xé bụng họ, lấy thai nhi ra rồi giết chết. Mà thai phụ cũng vì mất máu quá nhiều nên tử vong.”

Vương Tiểu Hồng khoanh tay rùng mình: “Đậu má! Quá biến thái.”

Dương Nguyên Nhất: “Vì sao gọi nó là ‘Dị dạng’? Nó chuyên lựa chọn phụ nữ có thai để ra tay sao?”

Tôn lão gật đầu: “Chỉ chọn phụ nữ có thai, hơn nữa đều thừa dịp họ ở nhà một mình rồi xuống tay. Thứ này có sức bật kinh người, dường như còn có thể tàng hình. Bản lĩnh ẩn nấp, chạy trốn cũng rất lợi hại, lúc trước từng đánh nhau với nó nhưng vẫn để nó thoát. Về phần ‘Dị dạng’ là chủ nhân đặt tên. Bởi vì quái vật này lựa chọn giết thai phụ, tất cả bào thai trong bụng đều là dị dạng.”

Vương Tiểu Hồng ôm gối, run lấy bầy nhố nhố cái đầu bóng loáng trụi tóc: “Đừng nói là vì bản thân nó dị dạng, cho nên cấm hận tất cả dị dạng khắp thiên hạ chứ?”

Sắc mặt Tôn lão nghiêm túc, trầm giọng nói: “Tiểu Hồng, đội mũ.”

Vương Tiểu Hồng sửng sốt, quay đầu lại nhìn mấy người kia, phát hiện bọn họ đã đeo kính râm từ lúc nào. Hắn bị sỉ nhục, phần nộ vùi đầu vào sofa: “Các người ức hiếp tôi.”

Tôn lão: “Mọi người không được bắt nạt Tiểu Hồng.” Sau đó thăm thì: “Mua kính râm ở đâu vậy? Mua giúp tôi một cái.”

Dương Nguyên Nhất: “Đến lúc đó sẽ gửi cho chú.”

Tôn lão: “Ừ.” Sau đó ông ngồi ngay ngắn, ho khan: “Được rồi, quay lại vấn đề chính. Ban đầu cũng có người suy đoán như Tiểu Hồng, nhưng cho dù đối mặt với nó vẫn không có ai thấy hình dạng của con quái vật kia, cho nên không xác định được. Bởi vì nếu nói rằng thù hận ‘Trẻ dị dạng’, hẳn phải bao gồm ‘Trẻ dị dạng’ khác trưởng thành. Nhưng nó chỉ lựa chọn thai phụ mang thai ‘Dị dạng’, cho nên không có biện pháp xác định cụ thể nó là dị văn gì.”

Dương Nguyên Nhất nhún vai: “Có thể nó là một ‘Dị dạng’, cảm hận thai phụ biết rõ là ‘Dị dạng’ mà còn muốn sinh ra —— ừm, nhưng trong thập niên 90, hình như siêu âm không quá phổ biến. Có thể là thai phụ cũng không biết bản thân đang mang thai một đứa trẻ dị tật.”

Nói một cách nghiêm ngặt, không phải là siêu âm không thông dụng mà là suy nghĩ đi siêu âm còn chưa phổ biến toàn quốc.

Tôn lão: “Đột nhiên xem hồ sơ hai mươi mấy năm trước là vì mấy ngày gần đây, quái vật này thường lui tới phía Nam, dùng cách thức đồng dạng giết ba thai phụ.”

Dương Nguyên Nhất: “Thời sự không đưa tin.”

Tôn lão: “Bên kia có tổ chức tương tự đang xử lý vụ án này, nhưng bây giờ đã chịu thua. Bởi vì hợp tác với cảnh sát, bên kia báo lên trên rồi tìm đến văn phòng thám tử. Tôi nghe hơi quen, tìm hồ sơ xem thử. Quả nhiên là ‘Dị dạng’.”

Dương Nguyên Nhất nhận hồ sơ đầy ảnh máu tanh xem thử, lật vài tờ rồi dừng lại trên một bức hình. Ảnh chụp trần nhà một căn hộ cho thuê, trên trần nhà xuất hiện một dấu chân to.

“Chú Tôn, dấu chân này?”

Tôn lão nhìn lướt rồi nói: “Sức bật của quái vật này rất mạnh. Cậu biết cái căn hộ này ở lầu mấy không? Lầu tám. Một phòng ngủ một phòng khách, tuốt trên lầu tám, chỉ có một cửa bảo vệ, ngay cả cửa sổ cũng lắp lan can sắt. Cửa sổ đóng chặt, thai phụ chết trong phòng khách, phòng khách đối diện sân thượng. Sân thượng không lắp đặt hàng rào bảo vệ nên có thể ra vào. Dấu chân này, từ trần nhà đến mặt tường, rồi đến ban công ngoài sân thượng, tổng cộng là ba dấu chân. Nói rõ quái vật này chỉ dùng ba bước từ phòng khách đến sân thượng, hơn nữa trên lầu tám, nếu như có sức bật kinh người thì chỉ cần có điểm chạm chân tốt là có thể dễ dàng lên xuống lầu. Đối với dị văn mà nói, không tính là việc gì khó.”

Dương Nguyên Nhất: “Thường xuất hiện ở đâu?”

Tôn lão: “Huyện Thứ Đồng.”

Dương Nguyên Nhất: “Khi nào thì đi?”

Tôn lão: “Cậu muốn nhận ủy thác?”

Dương Nguyên Nhất chống cằm, nghiêm túc nhìn ảnh chụp trên bàn: “Gần đây rảnh rồi, muốn ra ngoài một chút.”

Tôn lão: “Hợp tác với ai?”

Dương Nguyên Nhất: “Sếp, tôi đi với anh ấy.”

Nghe vậy, mấy người Vương Tiểu Hồng ngẩng đầu nhìn lâu ba, Ngụy Diên Khanh khoát khoát tay, thản nhiên nhưng cười rất đắc ý. Vương Tiểu Hồng ôm gối, lần thứ hai thở dài: “Ngay cả sếp cũng tìm được vợ, vì sao mình tìm không ra?”

Ngô Ủy và Hạ Lan Lam cùng liếc cái đầu bóng lưỡng của Vương Tiểu Hồng, cười lạnh lùng. Với cái đầu phát sáng này, buổi tối không sợ mất ngủ?

Cuối cùng chuyện được quyết định như vậy, Dương Nguyên Nhất và Ngụy Diên Khanh nhận ủy thác ‘Dị dạng’, ba ngày sau xuất phát đến huyện Thứ Đồng.

40. Chương 39: Dị Dạng (3)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dương Nguyên Nhất và Ngụy Diên Khanh vừa đến sân bay thì có xe chuyên dụng tới đón bọn họ đến một khách sạn cao cấp nổi tiếng ở huyện Thứ Đồng, phòng đã chuẩn bị xong, chỉ chờ hai bọn họ đến ở. Bộ an ninh quốc gia thành lập một tiểu đội, toàn bộ thành viên đều là dị văn, chuyên xử các sự kiện mang tính ác liệt do dị văn khủng bố gây nên.

“Nhưng có vài chuyện bọn họ không giải quyết được sẽ tìm văn phòng thám tử hỗ trợ.” Ngụy Diên Khanh ngồi vắt chân trên sofa, tay đỡ trán, mắt luôn nhìn Dương Nguyên Nhất: “Văn phòng thám tử được thành lập sớm hơn bọn họ sáu mươi mấy năm, ẩn giấu rất nhiều át chủ bài.”

Chỉ riêng chủ nhân đời trước đã là át chủ bài lớn nhất, bởi vì hắn là dị văn đặc biệt nhất trong giới dị văn, chỉ ít nhân duyên của hắn tốt nhất. Ngụy Diên Khanh không quá thiện cảm với cái tên đã từng tính kế hắn, nhưng cũng không phủ nhận ưu điểm của người này.

Dương Nguyên Nhất mở hành lý, lấy ra đồ dùng hàng ngày và quần áo rồi treo vào tủ. Trong tủ quần áo còn có áo ngủ của khách sạn, chẳng qua cậu cảm thấy quá dơ nên lúc đến mang theo hai bộ khác.

Ngụy Diên Khanh hí mắt, môi cong lên: “Em mang theo áo choàng tắm hả? Anh định mua cái mới.”

Dương Nguyên Nhất nhún mày: “Không phải trong nhà có sao?”

Trong nhà? Ngụy Diên Khanh thích cái từ này, thể xác và tinh thần anh sung sướng nói: “Lúc đi anh vứt rồi.”

Dương Nguyên Nhất ngừng xếp quần áo, trừng mắt nhìn Ngụy Diên Khanh: “Trước đây anh cũng phá của như vậy?”

Không đứng, hình như trước giờ vẫn luôn phá của. Trước đây hình thể còn chưa nở, người chết là Ngụy Lan Đình. Mặc dù Dương Nguyên Nhất không biết gia sản của Ngụy gia nhưng cũng biết là một nhà rất giàu. Cho dù trong nhà cũ chỉ có một mình Ngụy Diên Khanh nhưng về mặt sinh hoạt cũng không bị bạc đãi, rất đủ đầy. Ngay cả cậu cũng được hầu hạ như một tiểu thiếu gia, sau này chồng chết rời khỏi nhà họ Ngụy, ngay cả cơm cũng không có mà ăn, trải qua ngày tháng có hơi nghèo túng.

Ngụy Diên Khanh thấy sắc mặt của cậu không tốt, vội vàng hạ chân xuống đi qua, nhận quần áo trong tay cậu treo vào tủ: “Đi đường mệt nhọc, em nghỉ ngơi trước đi, để anh làm cho.”

Quần áo trong tay anh lập tức xuất hiện vô số nếp nhăn, Dương Nguyên Nhất lắc đầu, đẩy tay anh ra: “Đừng phá.” Cậu vừa sắp xếp hành lý vừa liếc mắt nhìn gương mặt của Ngụy Diên Khanh, nửa trên và nửa dưới khuôn mặt vẫn rất không hài hòa. “Sao mặt anh lại thành như thế này?”

Ngụy Diên Khanh: “Hả?” Đôi tay dài của anh cứ mãi vọc đồ trong hành lý, trong chốc lát đã làm hành lý rối tung lên. Ngụy Diên Khanh nghe vậy ngược mắt, mỉm cười nói: “Hình thể mà thôi, lúc nào cũng có thể đắp nặn.”

Dương Nguyên Nhất: “Có nghĩa là anh có vô số hình dạng?”

Ngụy Diên Khanh: “Không phải. Lúc ban đầu nhét bản thể vào hình thể, phát triển từ trẻ nhỏ, đến cuối cùng có dáng vẻ gì thì chính là dáng vẻ đó. Nhưng anh có thể tạo ra một bản giả dùng để ngụy trang, trên thực tế dáng vẻ thực chính hình thể ban đầu. Cho dù hình thể nở tung, đắp nặn lại một lần nữa vẫn là dáng vẻ lúc trước.”

Dương Nguyên Nhất hơi híp mắt: “Cho nên dáng vẻ bây giờ là giả? Gạt em?”

Ngụy Diên Khanh run run, vội vã gơ tay xin thề: “Ban đầu không dám đối mặt với em, bây giờ anh đã quên mất chuyện này. Em biết anh không quan tâm hình thể, cũng không phải là bản thể. Nguyên Nguyên, anh không cố ý gạt em.”

Dương Nguyên Nhất không để ý tới anh, tiếp tục sắp xếp đồ đạc, cuối cùng cất hành lý đã rỗng vào góc tường. Cậu quay đầu lại nhìn Ngụy Diên Khanh vẫn còn đứng bên cạnh, chớp mắt: “Anh tháo ngụy trang đi.”

Ngụy Diên Khanh: “Chờ lát nữa.” Nói xong, anh vào phòng tắm rửa sạch sẽ rồi mới đi ra, đứng trước mặt Dương Nguyên Nhất: “Em xem.”

Dương Nguyên Nhất trở mắt nhìn ngũ quan của Ngụy Diên Khanh. Trước kia Ngụy Lan Đình có gương mặt rất đẹp, da tái nhợt mang theo chút bệnh tật, khí chất có hơi âm u nhưng ngũ quan thật sự đẹp như tranh vẽ. Lúc mới gặp gỡ, Ngụy Lan Đình vẫn là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, ở trong ngôi nhà cổ khổng lồ âm u, xung quanh chỉ có hai màu đen trắng.

Anh đào, hồng mai trong sân tới mùa nở rộ sẽ trở thành phong cảnh xinh đẹp duy nhất trong nhà. Nếu Ngụy Lan Đình đứng dưới tán hoa, tao nhã không gì sánh được, làm sắc hoa phải ảm đạm hai phần.

*Anh đào:

*Hồng mai:

Ngụy Diên Khanh không giống thời niên thiếu ốm yếu, đường nét trên mặt rất kiên nghị, dáng vẻ thâm sâu, khí chất u ám thiên về cường đại. Đó là một người đàn ông trưởng thành, có lực hấp dẫn chết người.

Dương Nguyên Nhất nuốt nước miếng, dời mắt rồi nói: “Em trải drap giường.”

Ngụy Diên Khanh theo sau Dương Nguyên Nhất, ôm lấy cậu đè lên giường, lại ghé vào tai cậu nói nhỏ: “Anh có đẹp không?”

Dương Nguyên Nhất: “Tạm được.”

Ngụy Diên Khanh cười khê, ôm vai xoay người cậu lại, hai người mặt đối mặt. Anh dí mặt lại gần: “Nguyên Nguyên đẹp hơn.”

Dương Nguyên Nhất chống tay lên ngực Ngụy Diên Khanh, cố giữ bình tĩnh: “Nặng, anh đừng đè em.”

“Nói dối.” Ngụy Diên Khanh nhéo mũi Dương Nguyên Nhất, mỉm cười nói: “Thân thể đôi ta dán sát vào nhau, không có đè em. Em có nhìn không? Có thích không? Không thích thì anh đổi mặt khác.”

Dương Nguyên Nhất chợt hỏi: “Không phải anh nói mặt này mới là mặt của anh sao?”

Ngụy Diên Khanh: “Nguy trang. Em thích gương mặt nào, anh sẽ dùng gương mặt đó mỗi ngày. Dù sao em chỉ cần yêu bản thể của anh là được, hình thể như thế nào cũng chẳng sao.”

Đối với dị văn khủng bố mà nói, chỉ có bản thể mới là khuôn mặt duy nhất.

Dương Nguyên Nhất: “Dáng vẻ bản thể của anh như thế nào? Em biết bây giờ em không thể nhìn, nhưng anh có thể miêu tả em nghe một chút.”

Ngụy Diên Khanh do dự, phát hiện ý cười chế giễu trong mắt Dương Nguyên Nhất, cảm thấy như bị trêu chọc. Ngay lập tức anh đè cậu làm loạn một trận, vừa hôn vừa sờ, suýt chút nữa cướp cò súng.

Dương Nguyên Nhất cự tuyệt: “Ngày mai phải dậy sớm, em không muốn quá mệt mỏi.”

Thái độ đối phương kiên quyết, Ngụy Diên Khanh cũng không định ép buộc cậu, chỉ có thể ôm chặt Dương Nguyên Nhất, vùi vào cổ cậu hít sâu một hơi: “Ngủ với anh.”

Nghe thấy mệt mỏi trong lời nói của Ngụy Diên Khanh, Dương Nguyên Nhất định đẩy tay ra thì bỗng khựng lại, đổi thành ôm: “Hình thể và bản thể chưa hòa hợp?”

Ngụy Diên Khanh: “Không phải, đã hòa hợp hoàn toàn.”

Dương Nguyên Nhất: “Nhưng sao em thấy anh vẫn mệt vậy?”

Ngụy Diên Khanh: “Ngủ đông.”

“....” Dương Nguyên Nhất cho Ngụy Diên Khanh cái danh tên lừa đảo, sau đó lặng lẽ cùng anh chìm vào giấc ngủ. Sắc trời bên ngoài âm u, trong phòng tĩnh lặng, một cái chăn bọc hai người, ấm áp thoải mái làm người khác buồn ngủ.

Khoảng tám giờ tối hai người rời giường, rửa mặt sau khi điện thoại của tổ trưởng tiểu tổ đang xử lý vụ án ‘Dị dạng’. Tổ trưởng họ Lại, đã chuẩn bị sẵn tiệc rượu tiếp đãi bọn họ.

Tổ trưởng Lại từng hợp tác một vụ án lớn với văn phòng thám tử, từng gặp qua Ngụy Diên Khanh, bởi vậy biết anh rất lợi hại. Nhưng hai cấp dưới hần dẫn theo chưa từng trực tiếp hợp tác với văn phòng thám tử, luôn cho rằng đồn đại về dị văn của văn phòng thám tử chỉ là phóng đại.

Vốn đã không phục văn phòng thám tử, kết quả đợi bọn họ gần bốn tiếng còn phải đích thân gọi điện mời sang, tâm tình bất mãn đạt đến đỉnh điểm.

Hai người Chương Hiểu Bạch, La Hồng Thịnh ngồi một bên, thái độ bất bình: “Chú Lại, chúng ta ở cục đợi bọn họ bốn tiếng mà bọn họ còn ngủ! Quá xem thường người khác.”

La Hồng Thịnh: “Không coi ai ra gì. Chú Lại, sao chú còn mời khách làm gì? Người ta hoàn toàn không muốn đến.”

Tổ trưởng Lại đặt ly rượu xuống: “Đừng nói vậy, bọn họ không có nghĩa vụ phải tới gặp chúng ta. Bọn họ cũng không biết chúng ta đã chờ bốn giờ, hai đứa không thông báo cho người khác tới gặp mặt, người ta không tới thì trách ai. Đừng quên, lần này chúng ta mời họ đến hỗ trợ.”

Chương Hiểu Bạch liếc mắt, vô cùng bất mãn: “Chúng ta cũng có thể giải quyết, thêm chút thời gian nữa, nhất định có thể bắt được quái vật kia.”

Tổ trưởng Lại: “Thêm chút thời gian? Con quái vật kia xuất hiện, từ lúc giết mấy thai phụ tới giờ đã ba tháng, mấy đứa không tra được dù chỉ là chút manh mối. Huống chi con quái vật này đã được ghi lại trong

hồ sơ hai mươi năm trước, lúc đó người ta không giải quyết được, chỉ bằng hai đứa là xử lý sạch sẽ được hả?”

Chương Hiểu Bạch: “Chú Lại cũng không thể nói như vậy, hai mươi năm trước và bây giờ rất khác nhau. Thời đại tiến bộ, tội con cũng tiến bộ. Hai mươi năm trước, các tiền bối tổn hai hay ba năm cũng không bắt được, chỉ ít trong vòng ba tháng tội con đã nắm giữ được một phần tình hình của quái vật kia.”

Tổ trưởng Lại hừ lạnh: “Không phải là tài liệu trước kia quá đầy đủ hay sao? Được rồi, hai đứa khiếm tốn một chút, đừng làm người ta chê cười.”

Vừa dứt lời, tiếng gõ cửa vang lên. Tổ trưởng Lại nói vào đi, cửa liền bị đẩy ra, hai người thanh niên xuất sắc bước vào. Hai người này là Dương Nguyên Nhất và Ngụy Diên Khanh, sau khi bọn họ nhận được điện thoại của tổ trưởng lại liền rửa mặt rồi xuống dưới đây. Phòng riêng được cách âm rất tốt, hai người không nghe thấy bọn họ oán giận bất mãn, nhưng cho dù nghe thấy cũng chẳng quan tâm.

Tuy rằng không nghe thấy oán giận, nhưng nhìn sắc mặt và thái độ của hai tổ viên khá trẻ tuổi kia thì Dương Nguyên Nhất đã biết rõ. Trong phòng riêng có tổng cộng ba người, một người trung niên và hai thanh niên, một nam một nữ.

Ngụy Diên Khanh thờ ơ đảo mắt ngay lập tức làm mọi người thu lại tâm tình. Gương mặt anh như yêu, cảm giác tồn tại lúc có lúc không, nhưng ở đây đều là dị văn, rất miễn cảm với dị văn cường đại. Nhìn anh không cảm giác được mạnh hay yếu, làm người khác kiêng kỵ.

Chỗ tốt lớn nhất khi hình thể và bản thể dung hòa chính là kinh khủng sẽ không dễ dàng tiết ra ngoài, càng dễ khống chế kinh khủng làm người khác sợ hãi. Bây giờ anh không cần đeo đồ bạc, không cần hàng năm phải trốn trong lầu ba văn phòng thám tử áp chế tiết kinh khủng ra ngoài.

Tổ trưởng Lại mời bọn họ ngồi xuống, giới thiệu hai cấp dưới trẻ tuổi cho hai người làm quen. Thái độ Ngụy Diên Khanh lạnh nhạt, không định phản ứng, Dương Nguyên Nhất không thể làm gì khác hơn là chào hỏi với tổ trưởng Lại.

Không bao lâu, rượu cùng thức ăn được đưa lên, Ngụy Diên Khanh lấy chén nhỏ gấp thập và đồ ăn Dương Nguyên Nhất thích, đặt trước mặt cậu. Sau đó lại ghé vào tai cậu khẽ căn dặn, cuối cùng mới rót một ly rượu từ tốn uống.

Tổ trưởng Lại không cảm thấy quái dị, nhưng Chương Hiểu Bạch và La Hồng Thịnh thấy rất rõ ràng, trong mắt hiện lên một tia cười nhạo, cảm thấy quái vật này của văn phòng thám tử không chỉ có danh phò kỳ thực* mà còn quan hệ hỗn loạn.

(Danh phò kỳ thực: danh tiếng giống như thực tế)

Dương Nguyên Nhất cười cười: “Tổ trưởng Lại khách sáo quá.” Nói xong, dưới sự ra hiệu của Ngụy Diên Khanh, cậu cầm đĩa lên định gấp rau thì chợt phát hiện có một giọt nước nhỏ xuống trước mặt.

Cậu hơi khựng lại, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà. Trên trần nhà xuất hiện một vùng đọng nước rộng nửa mét, nhìn kỹ thì giống như là tay chân người cuộn lại. Giọt nước từ bên trên thẩm thấu chảy xuống.

Dương Nguyên Nhất kinh ngạc, đây là lần hai khách sạn mà nhỉ. Trần nhà thấm nước? Phòng trên lầu ba bị ướt?

Chương Hiểu Bạch thấy cậu ngẩng đầu nhìn chằm chằm trần nhà thì hỏi: “Trên trần nhà có hoa sao? Sao nhìn không chớp mắt luôn vậy?” Vừa nói vừa gấp một viên thuốc bỏ vào miệng nhai.

Dương Nguyên Nhất: “Các người không nhìn thấy sao?”

Tổ trưởng Lại: “Thấy cái gì?”

Tất cả bọn họ đều cảm thấy khó hiểu, quả thật không nhìn thấy một vùng đọng nước hình người trên trần nhà. Dương Nguyên Nhất vô thức nhìn sang Ngụy Diên Khanh, anh đặt ly rượu xuống, lấy đi chén nhỏ trước mặt Dương Nguyên Nhất: “Ra ngoài ăn, thức ăn trong khách sạn không sạch sẽ.”

41. Chương 40: Dị Dạng (4)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tổ trưởng Lại còn chưa phản ứng, hai cấp dưới của hắn đã bức tức ném đĩa. Chương Hiểu Bạch cười nhạt: “Tổ trưởng, con thấy người ta không chào đón chúng ta, chúng ta hà tất phải mặt nóng dán mông lạnh? Nếu là bên trên quyết định, vậy để bọn họ điều tra của bọn họ, chúng ta làm chuyện của chúng ta, đôi bên không quấy rầy nhau.”

La Hồng Thịnh đứng dậy nói với tổ trưởng Lại: “Chú Lại, chú nhiệt tình hiếu khách với người ta, chắc gì người ta đã cảm kích. Cơm này con cũng ăn không vô, Hiểu Bạch, chúng ta ra ngoài ăn.”

Tổ trưởng Lại đập bàn: “Đứng lại! Chú còn chưa lên tiếng, mấy đứa giận cái gì? Ngồi xuống!”

Chương Hiểu Bạch và La Hồng Thịnh tức giận bất mãn, nhưng thấy tổ trưởng Lại giận tái mặt, bọn họ cũng hơi sợ nên chỉ dám trừng ra sắc mặt khó coi ngồi xuống. Tổ trưởng Lại nói với hai người Dương Nguyên Nhất và Ngụy Diên Khanh: “Bọn họ trẻ tuổi xốc nổi, xin lỗi hai vị.”

Dương Nguyên Nhất lắc đầu không nói gì. Cậu biết với tính cách của Ngụy Diên Khanh không thể nào tùy tiện nói ra mấy lời này, hơn nữa vùng động nước trên trần nhà càng lúc càng rõ, ba người bên tổ trưởng Lại lại không phát hiện. Bọn họ cũng là dị văn, đáng lẽ phải miễn cảm với loại chuyện đặc thù như thế này mới phải, trừ phi vùng động nước hình người này có năng lực đặc biệt khác.

Nghĩ như vậy, Dương Nguyên Nhất đảo mắt nhìn sang món thịt mà Ngụy Diên Khanh gấp cho cậu rồi lại lấy đi. Ngụy Diên Khanh cười cười, lặng lẽ néo vành tai Dương Nguyên Nhất.

Tổ trưởng Lại rót rượu xin lỗi thay cấp dưới: “Bình thường bọn họ đều có chừng mực, có lẽ là bị án mạng gần đây làm cho nổi nóng, trong lòng suốt ruột nên mới tức giận. Tôi sẽ về dạy dỗ lại bọn họ, làm việc như chúng ta không thể không có chút nhẫn nại.”

Dương Nguyên Nhất lắc đầu, từ chối ly rượu nhận lỗi của tổ trưởng Lại, trước khi đổi phương diện sắc thì cậu đã giơ ngón tay chỉ lên trần nhà, khẽ nói: “Bên trên có một vùng nước động hình người rộng một mét, ba người không thấy được sao?”

Ba người vô thức ngẩng đầu lên nhĩ, chỉ thấy trần nhà toàn một màu trắng. Chương Hiểu Bạch lầu bầu: “Động nước hình người? Ngay cả bóng quỷ cũng không có.”

Lời nói không khách khí, nhưng tổ trưởng Lại không phản bác, chỉ gật đầu nói: “Quả thực không có gì cả.”

Dương Nguyên Nhất ôn hòa nhìn lướt qua ba người, nói: “Có. Các người không nhìn thấy nhưng tôi thấy được, vốn không rõ ràng, bây giờ ngay cả ngũ quan cũng có. Nước thấm xuống rơi vào thức ăn, súp của các người, ngoại trừ rượu không bị dính nước, có thể là nước trà và thức ăn trên bàn đều dính mấy giọt nước này. Nghe thì kỳ quái nhưng các người phải biết tôi không cần nói dối. Về phần có thể có ảnh hưởng xấu gì thì phải xem bản thân các người có cảm thấy kỳ lạ gì hay không.”

Ba người đồng loạt biến sắc, hai người Chương Hiểu Bạch và La Hồng Thịnh bán tín bán nghi, tổ trưởng Lại thì đành mặt: “Quả thật có một điểm kỳ lạ, bình thường tôi cũng từng chờ những người khác, có lúc chờ nguyên một ngày cũng không tức giận. Nhưng từ lúc tôi ngồi ở đây, uống nước trà trên bàn thì đã cảm thấy trong lòng bùng lên tức giận, đập kiểu nào cũng không tắt.”

Bằng không lúc hai người Chương Hiểu Bạch và La Hồng Thịnh nói năng lỗ mãng, hắn đã sớm răn dạy chứ không phải để hai người họ nói ra. Suy nghĩ một lúc, tổ trưởng Lại nhìn sang hai người cấp dưới: “Hình như hôm nay hai đứa quá xúc động.”

Được tổ trưởng Lại nhắc nhở, Chương Hiểu Bạch và La Hồng Thịnh cũng thấy kỳ quái. Tuy rằng bọn họ trẻ tuổi nóng nảy nhưng bình thường cũng không phải là dạng vội vàng xao động vô lễ. Mặc dù bọn họ đợi tận bốn tiếng nhưng người ta không có nghĩa vụ phải gặp mặt bọn họ. Đúng là bọn họ khó chịu cái văn

phòng thám tử nổi danh này, nhưng cũng không đến mức nôn nóng khiêu khích, làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

Chương Hiểu Bạch lấy di động chụp vài tấm trần nhà rồi kiểm tra lại, cuối cùng cũng nhìn thấy động nước hình người như lời Dương Nguyên Nhất: “Chú Lại, thật sự có vùng động nước hình người.”

Tổ trưởng Lại đi tới nhìn thử, sau khi xem xong hần nói với Dương Nguyên Nhất và Ngụy Diên Khanh: “Xin lỗi, sau này sẽ mời hai người một bữa khác.”

Dương Nguyên Nhất đứng dậy: “Không sao.” Cậu cúi đầu nhìn Ngụy Diên Khanh, anh còn đang uống rượu, dường như xem rượu để như nước. Dị văn này, thật đúng là rượu hay thuốc lá đều dính, quả nhiên hình thể đủ rắn chắc là có thể làm bậy sao?

Ngụy Diên Khanh nhận thấy ánh mắt phê bình kín đáo của Dương Nguyên Nhất, nhanh chóng đặt ly rượu xuống, đứng dậy tựa sát người cậu: “Rượu này không có vấn đề.”

Dương Nguyên Nhất: “Em biết.” Cậu ngừng một chút rồi nói thêm: “Anh dính cả rượu cả thuốc lá?” Cậu nhớ trong phòng Ngụy Diên Khanh còn có một quầy bar bé bé.

Ngụy Diên Khanh: “Anh chỉ thích rượu, tuy rằng đều dính, nhưng rất ít đụng vào.”

Dương Nguyên Nhất: “Ừ, bớt đụng vào.”

Ngụy Diên Khanh: “Được.”

Tổ trưởng Lại gọi phục vụ tính tiền, đồng thời hỏi trên lầu là phòng riêng nào. La Hồng Thịnh đứng cạnh hỏi, người phục vụ kia lại không chịu nói, hần liền nói trong phòng riêng bị rỉ nước. Sắc mặt người phục vụ trở nên cổ quái, nói cho bọn họ biết trên lầu ba đều là phòng cho khách ở.

“Hơn nữa phòng phía trên nơi này không có ai ở.”

Chương Hiểu Bạch nghe xong có hơi thất thần, ánh mắt nhìn sang Dương Nguyên Nhất và Ngụy Diên Khanh có vẻ rất thân mật. Tuy rằng hai người không đứng sát nhau, cũng không có động tác vô cùng thân thiết nhưng lời nói cử chỉ thân mật của hai người không qua mắt được người khác.

Bọn họ có quan hệ gì? Không giống anh em, cũng không giống đồng nghiệp, chẳng lẽ là bạn bè vào sinh ra tử? Không đúng, cảm giác không đúng, so với bạn bè vào sinh ra tử thì thân mật hơn, giống như vợ chồng.

Vợ chồng?

Chương Hiểu Bạch sững sốt, ngay sau đó hần thấy Ngụy Diên Khanh im lặng, Dương Nguyên Nhất liếc một cái, người trước kéo tay người sau, bị đẩy ra. Dáng vẻ này giống như đang liếc mắt đưa tình.

“Hiểu Bạch?!”

“Hả?”

La Hồng Thịnh: “Thù người ra làm gì đấy?”

Chương Hiểu Bạch: “Không, không có gì. Sao vậy?”

La Hồng Thịnh: “Có chút vấn đề, bây giờ chúng tôi lên phòng trên kia điều tra một chút. Cùng đi đi.”

“Ừ, ừ.” Chương Hiểu Bạch đứng dậy sững sốt, dường như tâm tình phiền muộn lúc này đã biến mất. Ngụy Diên Khanh và Dương Nguyên Nhất sóng vai ra ngoài, Chương Hiểu Bạch chợt phát hiện hai người rất đẹp, cảm thấy thật xứng đôi.

Mọi người lên lầu kiểm tra căn phòng kia, không phát hiện chỗ nào rỉ nước. Họ xóc thăm lên, sàn nhà cũng rất khô ráo, không chút ẩm thấp. La Hồng Thịnh nói: “Không bình thường.” Mắt nhìn có thể bị lừa, nhưng di động chụp hình rõ ràng cho thấy có vùng động nước hình người, tuyệt đối không sai.

Dương Nguyên Nhất đứng bên cạnh, bỗng nhiên bị kéo lui về sau hai bước. Cậu kinh ngạc nhìn Ngụy Diên Khanh: “Sao vậy?”

Ánh mắt Ngụy Diên Khanh lạnh lùng: “Có đồ bẩn.”

Dương Nguyên Nhất vội ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên trần nhà có một cái bóng màu đen, rộng chừng một mét. Đường như bên trên cũng là đọng nước, nhìn giống như nước bẩn, đen ngòm. Lúc này giọt nước rơi xuống suýt chút nữa nhỏ lên đầu cậu, không lâu sau lại có giọt nước rơi xuống, lúc này Dương Nguyên Nhất rất rõ giọt nước rơi xuống sàn nhà rồi nhanh chóng thấm thấu, mà sàn nhà vẫn khô ráo như cũ.

Chương Hiểu Bạch luôn để ý hai người, thấy thế bèn bật camera di động, camera rất rõ nét, cũng chụp được những thứ mắt người không thể nhìn thấy. Cô xem xong ảnh chụp, cả người nổi đầy da gà. Vùng đọng nước trên trần nhà là một đồng mụn cơm màu đen cực kỳ dày đặc, tụ thành hình người, có vài mụn cơm như mực nước bị vẩy ra, to đến mức tụ thành giọt rớt xuống.

“Chú Lại, La Hồng Thịnh, hai người tới đây xem. Phía trên này cũng có nước đọng hình người, còn rõ hơn cái dưới lầu.”

Dương Nguyên Nhất: “Bên trên nhỏ nước xuống thấm thấu vào sàn nhà.”

Tổ trưởng Lại: “Xem ra đây chính là nguyên nhân dưới lầu xuất hiện nước đọng hình người mà sàn nhà trên này lại sạch sẽ. Nếu chiếu theo chuyện này, trên lầu còn có nước đọng hình người tương đồng. Chẳng qua không biết đến tầng mấy mới ngừng thấm thấu.”

Ngụy Diên Khanh: “Khách sạn này có xảy ra chuyện gì không?”

Chương Hiểu Bạch: “Tôi cũng không rõ. La Hồng Thịnh, cậu biết không?”

“Tôi cũng không biết, chắc chú Lại biết đó.”

Tổ trưởng Lại: “Có, dù sao đây cũng là khách sạn lớn, vàng thau lẫn lộn sẽ xảy ra chuyện. Ở đây từng xảy ra vài vụ giết người, đa số hung thủ đã đền tội.” Hắn nhíu mày nghĩ sâu xa, chợt nhớ tới vụ án năm xưa: “Nhưng có một vụ án cho tới bây giờ vẫn chưa tìm ra hung thủ, hơn nữa khá kỳ quái, đến bây giờ cũng không thể xác định là do con người tạo ra hay là dính dáng đến dị văn.”

Ngụy Diên Khanh: “Nói nghe thử xem.”

Tổ trưởng Lại: “Bảy năm trước, tôi nhớ lúc ấy là mùa đông. Mùa đông thiếu nước, nhưng trên đỉnh lầu luôn có tháp chứa nước dự trữ. Vào mùa hè nước non đủ đầy, tháp nước hoang phế vô dụng. Khi đó có một khoảng thời gian khách sạn nhận được không ít than phiền, nói là nước uống có mùi lạ. Nhưng bởi vì khách hàng chỉ ở hai ba ngày rồi đi, than phiền không duy trì được lâu, khách sạn cũng không quá để ý. Cho đến khi nhân viên khách sạn dùng vòi nước thấy tóc bên trong, lúc này mới ý thức được chuyện này rất nghiêm trọng.

Ban lãnh đạo khách sạn lập tức điều người đi kiểm tra, kiểm tra đến tháp nước trên mái. Kết quả chính là phát hiện một thi thể phụ nữ trên tháp nước, cái xác đã trương lên không thấy rõ mặt. Tóc tản ra, da nát vụn, tròng mắt rơi ra ngoài ngâm trong nước. Tin tức truyền ra, rất nhiều khách hàng náo động.

Chương Hiểu Bạch ghét ra mặt: “Uống nước ngâm xác chết mấy ngày, quá ghê tởm.”

Dương Nguyên Nhất: “Các người không phải dị văn?” Sao lại giống người thường ghét thi thể?

Chương Hiểu Bạch sững sốt: “Dị văn nhất định phải thích giết người, thích uống máu, thích uống nước ngâm thi thể sao? Từ bé chúng tôi đã sống với con người, rất nhiều thói quen đã bị đồng hóa từ sớm.”

Dương Nguyên Nhất tỏ vẻ kinh ngạc.

Tổ trưởng Lại cười nói: “Mấy dị văn trẻ tuổi này không giống với đại dị văn, từ bé dị văn nhỏ tuổi đã sống trong xã hội loài người, hành vi cùng thói quen không khác con người. Đại dị văn từ chối giao lưu với con người, mà dị văn khủng bố vì đặc tính thèm khát máu tanh nên bất đồng với con người. Văn phòng thám tử đã thành lập trăm năm, đa số dị văn được tuyển dụng đều là đại dị văn nổi danh mấy mươi năm, cậu hiểu lầm cũng là bình thường.”

Dương Nguyên Nhất nhìn về phía Ngụy Diên Khanh, anh gật đầu biểu thị đồng ý. Cậu thì thào: “Thì ra anh thật sự rất già.”

Cái gì mà tuổi tác không chênh lệch bao nhiêu đều là nói dối. Lão yêu quái không biết bao nhiêu tuổi, còn dụ cậu gọi anh ơi anh à, quả nhiên là không biết xấu hổ.

Ngụy Diên Khanh rĩ tai nói nhỏ: “Anh chỉ tính hình thể, nói đúng ra thì số tuổi hình thể không sai. Về phần bản thể thì không thể tính, khi đó vẫn còn trong giai đoạn mê man, tương đương với thai nhi trong cơ thể mẹ.”

Dương Nguyên Nhất liếc mắt nhìn anh hồi lâu không nói gì. Người kia vẫn luôn bày ra vẻ mặt vô tội ‘Anh còn trẻ như vậy, sao tính là lừa gạt’, cũng không biết là ai vì bản thể mà kiêu ngạo, còn muốn bản thể trở thành hình dạng duy nhất. Bây giờ ghét bỏ giai đoạn bản thể tồn tại, chẳng khác gì bác bỏ đoạn thời gian đó.

Dương Nguyên Nhất lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Tổ trưởng Lại muốn đi tìm giám đốc khách sạn, chúng ta theo sau.”

Ngụy Diên Khanh khoác vai cậu, thừa dịp không ai chú ý hôn trộm lên mặt Dương Nguyên Nhất: “Đi thôi.”

Dương Nguyên Nhất vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, dung túng hành vi của anh.

Mọi người gặp giám đốc khách sạn, tổ trưởng Lại hỏi thẳng vấn đề. Lúc đầu giám đốc từ chối không chịu thừa nhận, nhưng khi Chương Hiểu Bạch đưa ra ảnh chụp thì thái độ hần hơi thả lỏng. La Hồng Thịnh dẫn hần vào phòng, ở trước mặt hần chụp lại chỗ đọng nước, cũng cảnh cáo hần: “Nếu như ông không nói, chúng tôi sẽ báo chuyện này lên trên xin điều tra. Nhưng nếu ông phối hợp, chúng tôi sẽ điều tra bí mật, sẽ không ảnh hưởng đến khách sạn.”

Giám đốc khách sạn suy nghĩ một lúc lâu, gật đầu đồng ý: “Được rồi, nếu như các người có thể giải quyết triệt để chuyện này, tôi sẽ nói các người biết chuyện xác nữ trong tháp nước trên mái khách sạn.”

Chương Hiểu Bạch: “Nói ngay bây giờ.”

Môi của giám đốc rất khô, giống như nóng trong người. Hần mang theo một bình giữ nhiệt, là loại bình giữ nhiệt cỡ lớn. Hần mở nắp uống một hớp, ngừng lại một lúc rồi lên tiếng: “Không thể uống nước trong khách sạn.”

Dương Nguyên Nhất: “Bởi vì xác nữ trong tháp nước?”

Giám đốc khách sạn kinh ngạc nhìn cậu, gật đầu: “Đúng. Đầu năm nay tôi đến nhận việc, lúc đầu không chuyện xảy ra trong khách sạn. Vốn khách sạn cũng không quá bất thường, cho đến khi vào đông, các nhân viên dọn dẹp tháp nước trên mái. Phía trên có tổng cộng ba tháp nước, dù sao mùa đông thiếu nước cần sớm trữ nước để phòng bất trắc. Trùng hợp là vấn đề nằm trên tháp nước.”

Hần nuốt một ngụm nước bọt, tiếp tục nói: “Sau khi dọn dẹp tháp nước sử dụng bình thường, ban đầu không có gì nhưng dần dà xảy ra vấn đề. Đầu tiên là nhân viên khách sạn dùng nước thấy tóc, con người và một ít mảnh vụn da người, nhưng chúng tôi đến xem thì không có nên cho rằng nhân viên gặp ảo giác, sau khi đuổi việc người đó thì lại lục tục xuất hiện sự kiện tương tự. Tôi cảm thấy không bình thường nhưng cũng không nghĩ quá nhiều, sau đó tới phiên khách hàng. Trong một buổi tiệc khách hàng đột nhiên phát điên, còn nói khách sạn của chúng tôi bán, chỉ lên trần nhà làm âm ỉ một trận nhưng khi chúng tôi kiểm tra camera thì lại không thấy thứ gì. Sau khi trấn an khách hàng liền mời đạo sĩ, yên bình được một khoảng thời gian thì lại bắt đầu.”

Dương Nguyên Nhất: “Nhân viên và khách hàng đều sinh ra ảo giác giống nhau?”

Giám đốc: “Đúng vậy, hơn nữa bọn họ rất hoang mang, thô bạo, dễ tức giận. Trong khoảng thời gian này, vì nhân viên khách sạn gây chuyện nên đuổi việc không ít. Tôi kiểm tra nguồn nước nhưng không thấy có vấn đề gì, càng thêm hoài nghi không biết có phải có người bỏ thuốc gây ảo giác hay không, cho nên tôi uống nước khách sạn, ban đêm ở lại ——”

Dương Nguyên Nhất cắt ngang lời hần: “Lúc trước ông không uống nước của khách sạn?”

Giám đốc lắc đầu: “Đây cũng là chuyện tôi muốn chờ sau này mới nói. Lúc tôi đến làm, giám đốc cũ căn dặn tôi tuyệt đối không được uống nước trong khách sạn, nhất là khi tháp nước được sử dụng lại. Bởi vì vào đông tôi đã quen dùng nước ngâm củ khoai*, cho nên chưa dùng nước trong khách sạn. Đêm hôm đó tôi ở lại, đến nửa đêm nghe được tiếng động.”

(Củ khởi còn gọi là củ khỉ hay củ kỷ hay kỷ tử là tên gọi chung của ít nhất 2 trong số khoảng 90 loài thực vật của chi *Lycium*. Đó là *Lycium chinense* và *Lycium barbarum* (củ kỷ Ninh Hạ). Chúng là hai loài thực vật có quan hệ gần trong họ cà, ngày nay trồng chủ yếu ở Trung Quốc. Có tác dụng bổ gan thận, nhuận phổi, mạnh gân cốt, sáng mắt)

Khi đó hắn đang ngủ gà ngủ gật trong phòng nghỉ nhân viên ở tầng bốn, bỗng nhiên nghe thấy tiếng vang bên tai nên giật mình tỉnh giấc. Âm thanh kia hơi quái dị, lúc nghe thấy tự dừng lại nghĩ đến đáy biển sâu thăm tối tăm, dưới đáy biển sâu thăm thăm có quái vật không biết tên phát ra tiếng động.

Giám đốc men theo tiếng vang đến mái khách sạn, đi tới bên cạnh tháp nước, hắn nghe được âm thanh đến từ bên trong tháp.

“Quả thật loại chuyện này rất hoang đường, nhưng đây là sự thật. Khách sạn vốn cách âm rất tốt, đừng nói là tầng bốn, cho dù ở bên cạnh kêu cỡ nào cũng không thể nghe thấy. Thế nhưng tôi ở tầng bốn lại nghe được âm thanh trong tháp nước trên mái, thực sự đáng sợ.”

Lúc đó hành động của giám đốc rất bất thường, hắn leo lên tháp nước, mở nắp tháp vốn đã khóa chặt. Hắn nhào người vào tháp nước, bên trong rất sâu, căn bản không nhìn thấy đáy.

“Nước màu xanh đen rất dơ, mùi cũng thúi như cá chết ươn lên. Tôi nhớ rõ cảm giác lúc đó rất say mê cái mùi kia. Thậm chí tôi còn muốn phải mau chóng vào trong tháp nước, bởi vì bên trong có vật rất quan trọng đang gọi tôi. Có gương mặt bắt đầu di chuyển từ đáy nước, ngũ quan sưng phồng, bị ngâm đến không nhìn rõ mặt mũi. Tôi chỉ cần bước thêm nửa bước nữa sẽ đụng tới mặt nước, bỗng nhiên sản thượng đối diện phát nổ. Tôi giật mình tỉnh giấc, cúi đầu nhìn xuống bị dọa toát mồ hôi.”

Giám đốc khách sạn nói lúc đó hắn nhanh chóng rời khỏi tháp nước, hôm sau mời người đến kiểm tra tháp nước nhưng tháp nước sạch sẽ, nước không có màu xanh đen càng không có cái xác nữ nào.

“Tôi cố gắng điều tra, tiếc là không có kết quả. Sau đó tôi không bao giờ uống nước của khách sạn nữa, cũng định đầu xuân sẽ từ chức. Mấy hôm trước tôi mới đến thăm giám đốc cũ mới biết được thì ra bảy năm trước khách sạn từng xảy ra một vụ án giết người. Thi thể bị ngâm nước gần một tháng, đến bây giờ vẫn chưa tìm ra hung thủ. Tôi đoán thứ kia chính là quỷ hồn chết oan quấy phá.”

Mọi người nhìn nhau, trong lòng có tính toán. La Hồng Thịnh khách khí mời giám đốc đi, sau khi trở về liền nói: “Chú Lại, hay là bây giờ về điều tra hồ sơ năm đó?”

Tổ trưởng Lại lắc đầu: “E rằng điều tra cũng không có bao nhiêu tác dụng. Hai đứa nghĩ đi, vụ án bảy năm trước đã quá lâu rồi, khách sạn lại muốn làm ăn, nhất định sẽ dè vụ này xuống. Đến bây giờ cũng không có bao nhiêu người nhớ được vụ án năm đó, mất đi tính lưu truyền, một vài người biết không thể hình thành truyền thuyết đô thị.”

Chương Hiểu Bạch: “Thế nhưng trên trần nhà có vũng nước đọng không thể nhìn thấy, uống nước xong xuất hiện ảo giác. Lẽ nào tất cả đều là tác dụng của thuốc?”

Dương Nguyên Nhất trầm ngâm: “Dường như có rất nhiều truyền thuyết đô thị về khách sạn.”

Chương Hiểu Bạch: “Có ý gì?”

Dương Nguyên Nhất: “Tôi nhớ trong hồ sơ văn phòng thám tử từng có một truyền thuyết đô thị về khách sạn giống như thế này, từng lưu truyền những năm thập niên 60 70.. Lúc đó trong nước không có quá nhiều khách sạn, cho nên đa phần được lưu truyền ra nước ngoài — hình như được gọi là ‘Thi thể tháp nước’?”

Cậu vô thức nhìn sang Ngụy Diên Khanh đang đứng bên cạnh, người kia xác nhận và khen ngợi Dương Nguyên Nhất, sau đó khoát tay nói: “Đã nói là chỉ xử lý ‘Dị dạng’, những thứ khác mặc kệ.”

Dương Nguyên Nhất tỏ rõ lập trường về phe Ngụy Diên Khanh: “Nhưng tôi có thể cung cấp tài liệu.”

Tổ trưởng Lại biểu thị cảm ơn, cung cấp tài liệu cũng đã đủ rồi.

Ngụy Diên Khanh lặng lẽ rỉ tai Dương Nguyên Nhất: “Chúng ta có thể bán tài liệu, không thể cung cấp không công.”

Trong mắt Dương Nguyên Nhất lóe lên ý cười: “Khai trương mở hàng. Trong văn phòng có nhiều tài liệu như vậy, để cũng lãng phí, không bằng theo chân bọn họ hợp tác, chờ khai trương xong sẽ bán ra.”

Ngụy Diên Khanh: “Vẫn là Nguyên Nguyên thông minh.”

Việc nhà cần kiệm, giúp chồng kiếm tiền.

Dương Nguyên Nhất cười giả lả, một giây sau khôi phục mặt không cảm xúc: “Bằng không sẽ nuôi không nổi một nửa kia phá sản.”

Ngụy Diên Khanh vừa đẩy vừa xoa bóp vai cho cậu, hai người vô cùng thân mật. Chương Hiểu Bạch quay đầu lại nhìn hai người, cảm thấy ngọt đến ê răng. La Hồng Thịnh tò mò: “Chương Hiểu Bạch, cậu lạnh?”

Chương Hiểu Bạch lắc đầu: “Không có.”

La Hồng Thịnh: “Vậy cậu run cái gì?”

Chương Hiểu Bạch: “Bị tê thôi.”

“Thần thần bí bí.” La Hồng Thịnh khó hiểu, đúng lúc tổ trưởng Lại gọi hẳn nên bèn đi tới.

Dương Nguyên Nhất và Ngụy Diên Khanh không có gì làm bèn ra ngoài dùng bữa, sau khi ăn xong lại tay trong tay tản bộ tiêu cơm, đến khi quay về đã hơn mười giờ tối. Bọn họ không đi tìm ba người tổ trưởng Lại mà đi thẳng về phòng.

Nhưng bọn họ lại nhìn thấy Chương Hiểu Bạch đã đợi rất lâu, cô vừa thấy hai người liền nói: “Lúc này trong khách sạn có ẩu đả, tạm thời không ai bị thương. Thế nhưng có thể là liên quan đến nước uống trong khách sạn, chúng tôi định đêm nay canh chừng tháp nước, dự con ‘Xác nữ tháp nước’ ra mặt.”

Dương Nguyên Nhất: “Ừ, chúng tôi biết rồi.”

Chương Hiểu Bạch hơi ngượng ngịu, nói: “Tổ trưởng Lại bảo tôi tới nói cho hai người biết một tiếng, không có chuyện gì nữa thì tôi đi đây.”

Dương Nguyên Nhất gọi cô lại: “Nếu có chuyện hãy gọi điện thoại.” Cậu đọc số điện thoại của mình, Chương Hiểu Bạch nhanh chóng nhớ kỹ.

Có lẽ thái độ của Dương Nguyên Nhất ôn hòa, dễ gây thiện cảm. Nói chung Chương Hiểu Bạch có loại cảm giác thân thiết với Dương Nguyên Nhất, cô mỉm cười: “Tôi biết rồi, cảm ơn ngài.”

Dương Nguyên Nhất giật giật lông mày, nhìn theo bóng lưng Chương Hiểu Bạch rời khỏi, quay đầu lại thì thấy Ngụy Diên Khanh đã sớm mở cửa vào phòng. Cậu cũng vào theo, vừa đóng lại đã bị dè lên cửa cản tai. Dương Nguyên Nhất buồn bực hừ một tiếng, thấp giọng oán trách: “Cẩn em làm gì?”

Ngụy Diên Khanh ôm eo cậu: “Không phải cẩn, là hôn.”

Dương Nguyên Nhất: “Có bản lĩnh thì đừng dùng răng.”

Ngụy Diên Khanh cười khê: “Ừ.” Nói xong, từ cắn thành liếm, vừa liếm vừa mút làm Dương Nguyên Nhất xụi lơ, nhanh chóng nhũn cả eo. Dương Nguyên Nhất lại nghe anh nói: “Nghỉ ngơi cả chiều rồi, bây giờ đến lúc vận động.”

Dương Nguyên Nhất rướn cổ lên nhìn lưng của Ngụy Diên Khanh, cánh môi ngập tràn hơi thở thanh lạnh, đầu lưỡi linh hoạt tiến vào dò xét. Cậu không hề chống cự, há miệng đón nhận nụ hôn.

Ngoài cửa sổ gió lạnh thấu xương, trong phòng ấm áp như xuân.

Đêm khuya, trên giường hai bóng người giao triền quấn quýt. Dương Nguyên Nhất trốn trong chăn rụt vai, hướng tới gần Ngụy Diên Khanh. Người kia đang tay ôm cậu, siết chặt trong lồng ngực.

Đối diện khách sạn là một khu chung cư, một căn gồm một phòng ngủ một phòng khách đang sáng đèn. Bên trong phòng khách, một thai phụ bụng lớn đặt tạp chí lên bàn trà, đứng dậy đi vệ sinh. Đèn phòng khách liên tục nhấp nháy phát ra tiếng ‘xẹt xẹt’ rất nhỏ, tim đèn cháy hồng. Phòng khách rơi vào bóng đêm, một cái bóng xuất hiện từ sân thượng, nhảy hai ba bước lên bàn trà phòng khách.

Toilet truyền đến tiếng xả nước, thai phụ đỡ eo mở cửa ra ngoài, phát hiện phòng khách tối om liền nói thầm: “Đèn hư rồi à?” Cô lần mò vào phòng ngủ, mở đèn. Ngọn đèn sáng lên, nhìn thoáng qua thấy có bóng dáng trên bàn trà. Cô hoảng hốt quát lên: “Ai?!”

Trong chớp mắt bóng dáng kia đến trước mặt, lúc này thai phụ thấy rõ mặt mũi, sợ đến mức đỏ cả mắt, la thảm thiết đầy hoảng sợ.

Tác giả có lời muốn nói:

Ngụy Diên Khanh: Ai bịa đặt? Đóa hoa hai tám xuân xanh sao có thể nói là già?



42. Chương 41: Dị Dạng (5)

Hành lang khách sạn yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng bước chân lộn xộn, có người đang vội vàng chạy trốn. Ánh đèn lúc sáng lúc tối tạo nên bầu không khí biến hóa kỳ lạ, gây động tĩnh lớn nhưng không có ai mở cửa kiểm tra, giống như tất cả đều ngủ say như chết. Trên trần nhà, bên góc tường liên tục có chất lỏng màu đen di động thẫm thấu ra ngoài, chậm rãi rơi xuống đất.

Không bao lâu, cả khách sạn đều bị chất lỏng màu đen tản ra mùi hôi thối này bao quanh. Chất lỏng như có sinh mệnh bò lên thân thể mọi người đang ngủ say trong phòng, lan từ chân đến ngực, từ từ lấp kín tai mắt mũi miệng. Người say giấc tỏ vẻ đau đớn, cho đến khi bọn họ không chịu đựng nổi sắp thức dậy thì chất lỏng tự động thối lui.

Ngụy Diên Khanh bỗng dưng mở mắt, nhìn chất lỏng xuất hiện ở bốn góc phòng. Anh ôm chặt Dương Nguyên Nhất trong ngực, không muốn buông ra. Dương Nguyên Nhất mơ mơ màng màng, hỏi: “Sao vậy anh?”

“Không có gì.” Ngụy Diên Khanh kéo chăn đắp lại cho cậu, chính chắn ngay ngắn rồi đứng dậy xuống

giường. Hai chân chạm đất, chất lỏng sắp trượt đến bên giường, còn chưa chạm đến nhưng dường như thấy thứ gì sợ hãi, vô cùng hoảng sợ vội lui về phía sau.

Ngụy Diên Khanh khoác thêm áo ngủ, cột chặt dây lưng rồi đi tới cửa. Chất lỏng màu đen khắp phòng hoảng loạn lui lại, không khí như vẩn vèo, như có tiếng rít hoảng sợ không có âm thanh truyền đến. Trong khoảnh khắc anh mở cửa, Dương Nguyên Nhất chợt tỉnh giấc.

Dương Nguyên Nhất nhìn bốn phía, không thấy Ngụy Diên Khanh nên bật đèn, liếc sang thấy được chất lỏng ở góc tường. Cậu ngẩng đầu nhìn sang, phát hiện chất lỏng dần dần biến mất.

“Tỉnh?”

Dương Nguyên Nhất quay đầu thấy Chương Hiểu Bạch bước đến từ sau lưng Ngụy Diên Khanh, hỏi: “Xử lý thấp nước không thuận lợi sao?”

Dưới ánh đèn không tính là sáng, áo ngủ của Dương Nguyên Nhất bị tuột xuống vai trái, nhìn thấy vết hồng trên da không sót cái nào. Chương Hiểu Bạch tự nhiên đoán được vết hồng này ở đâu ra, mặt cô hơi ửng đỏ, ánh mắt ngượng ngùng liếc trái liếc phải không dám nhìn thẳng. Cô nói: “Không quá thuận lợi, La Hồng Thịnh suýt chút nữa rơi vào tháp nước, chúng tôi đánh ngất cậu ấy rồi vớt ra. Lúc rời khỏi mái đột nhiên phát hiện cả khách sạn đều bị chất lỏng màu đen thẩm thấu, chú Lại bảo tôi tới tìm hai người.”

Dương Nguyên Nhất vừa vén chăn lên đứng dậy thì Ngụy Diên Khanh đã xuất hiện trước mặt, anh còn cầm áo ngủ trong tay. Ngụy Diên Khanh khoác áo ngủ lên người cậu, bọc rất kín kẽ: “Mặc vào.”

Dương Nguyên Nhất bật cười, lướt qua vai Ngụy Diên Khanh nói với Chương Hiểu Bạch: “Cô ra ngoài chờ được không? Chúng tôi thay quần áo rồi ra ngay.”

Chương Hiểu Bạch vội trả lời: “Được.” Cô đã sớm xấu hổ, rất muốn chạy ngay lập tức, đứng ở chỗ này làm cô cảm thấy mình có thể phát sáng mà không cần quang hợp.

Thấy cô rời khỏi phòng, Dương Nguyên Nhất vỗ tay của Ngụy Diên Khanh đang đặt trên lưng mình: “Buông ra, đi thay quần áo.”

Ngụy Diên Khanh ôm cậu: “Án thì thể thấp nước là do bọn họ phụ trách, làm không được liền gọi hỗ trợ, bọn họ tự tìm người đi. Không hợp tác, mặc kệ.”

Dương Nguyên Nhất bình tĩnh nhìn Ngụy Diên Khanh, hôn lên khóe môi anh: “Thay đồ.”

Ngụy Diên Khanh xoay mặt đi, thái độ kiên quyết: “Không đi, mặc kệ.”

Dương Nguyên Nhất lại hôn một cái, trán, mắt, khóe môi, tóm được nơi nào thì hôn nơi đó, giọng nói mềm

nhữn: “Đi thôi.”

Ngụy Diên Khanh ngứa ngáy lưng, mềm mại, hoàn toàn không thể chống lại tấn công của Nguyên Nguyên: “Chỉ lần này thôi.”

Dương Nguyên Nhất đẩy anh vào phòng tắm: “Nói nhiều quá, thay đồ đi.”

Hai người thay quần áo xong ra ngoài, ở trên mái nhìn thấy tổ trưởng Lại và La Hồng Thịnh vừa mới tỉnh lại. Tổ trưởng Lại nhìn thấy bọn họ bèn định gọi điện thoại thông báo người trong tổ đến đây xua đuổi chất lỏng màu đen bao vây toàn bộ khách sạn. Hắn nói: “Bây giờ có thể xác định bất luận là chất lỏng thẩm thấu ra ngoài hay là nước đọng hình người trên trần nhà đều là nước trong tháp. Người uống phải sẽ sinh ra ảo giác, trở nên vô cùng nóng nảy bạo lực. Buổi tối xảy ra hai vụ ẩu đả, bị thương rất nặng. Trong khách sạn hơn ngàn người, phải mau chóng giải quyết.”

Chương Hiểu Bạch hơi do dự, chạy đến bên tổ trưởng Lại thì thầm vài câu. Sau đó thấy tổ trưởng Lại hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn sang Ngụy Diên Khanh đang đứng cạnh Dương Nguyên Nhất.

Nói thật thì tổ trưởng Lại không chú ý Ngụy Diên Khanh. Thứ nhất là thái độ đối phương lạnh nhạt, thứ hai là người đại diện luôn là Dương Nguyên Nhất, mà Ngụy Diên Khanh lại không giống như những đại diện khác áp bức hắn, cho nên tổ trưởng Lại không có bao nhiêu quan tâm. Vừa nãy Chương Hiểu Bạch nói với hắn chất lỏng màu đen trong khách sạn gặp Ngụy Diên Khanh thì tự động lui về phía sau, nhìn thì thấy chúng nó đang sợ hãi.

Tổ trưởng Lại bỗng nhiên nghĩ đến một số đại diện văn đến một cấp bậc nào đó sẽ giống như người thường, sẽ không tùy tiện tấn công ra ngoài. Suy nghĩ một lúc, hắn bèn bỏ ý định gọi điện thoại, cũng không trực tiếp nói chuyện với Ngụy Diên Khanh mà khôn ngoan lựa chọn Dương Nguyên Nhất.

“Chúng tôi đã xác định dị văn ‘Thi thể tháp nước’ xuất hiện trong nước, ba cái tháp nước ở khách sạn này là một trong số đó. Án mạng xảy ra bảy năm trước, có lẽ do dị văn gây ra.”

Đối với mục đích mà tổ trưởng Lại nói chuyện với cậu, Dương Nguyên Nhất hiểu rất rõ. Cậu mỉm cười, nể mặt hắn không vạch trần chuyện này. Dị văn sống trên trăm năm và đại diện văn khùng bố có thể không quá quan tâm tính mệnh con người, nhưng cậu thì không. Tuy rằng cậu là dị văn được sinh ra vì dị văn, nhưng nửa đời trước của cậu cũng không quá khác biệt con người. Dương Nguyên Nhất thiện lương không thể thấy chết không cứu, dù sao cũng là hơn một ngàn mạng người.

“Tôi biết một ít.” Dương Nguyên Nhất mỉm cười, nhìn La Hồng Thịnh cả người thê thảm: “Có thể nói tôi biết cậu thấy gì không?”

La Hồng Thịnh ngẩng đầu: “Có thể.”

Vào một giờ khuya, khách sạn trở nên tĩnh lặng. La Hồng Thịnh cùng tổ trưởng Lại và Chương Hiểu Bạch lên mái, tìm được tháp nước mà giám đốc nhắc đến. Tổ trưởng Lại tìm được tờ báo nói về tai nạn khi đó,

xác định chính là tháp nước này đã từng xuất hiện thi thể nữ không biết danh tính.

Xác nữ tháp nước khá đặc biệt, xuất hiện nước đọng, âm thanh và ngũ quan mơ hồ đều là ảo giác, muốn xem ảo giác nhất định phải uống nước trong tháp. Nhìn qua thì nước mát lạnh thơm ngọt, nhưng trên thực tế ai cũng biết bản chất của nó là nước ngấm xác chết.

Chương Hiểu Bạch không muốn uống, tổ trưởng Lại phải ở cạnh trông chừng, vì vậy chỉ có thể để La Hồng Thịnh uống.

Sau khi uống xong ngồi bên cạnh chờ đợi, đợi gần một giờ. Gió đêm rất lạnh, chỉ khoảng 10 độ C. Áo lông trên người không chống lạnh được bao nhiêu, theo lý mà nói sẽ không dễ buồn ngủ. Nhưng La Hồng Thịnh lại cảm thấy mình ngủ gật một giấc, lúc giật mình tỉnh lại phát hiện xung quanh rất vắng vẻ, mà Chương Hiểu Bạch và tổ trưởng Lại đang ngủ gà ngủ gật.

La Hồng Thịnh nói: “Lúc đó rất yên tĩnh, yên tĩnh đến bất thường. Ở nơi cao như thế này, bốn bề không có mái che, đêm khuya hẳn phải có gió lớn. Thế nhưng không có gió, cũng không có bất kỳ âm thanh nào, giống như là không khí đều dừng lại. Sau đó tôi nghe được tiếng ‘ùng ục’, giống như tiếng ngấm nước dưới đáy tháp sâu thăm thẳm. Tôi nhìn chăm chăm tháp nước, phát hiện âm thanh truyền ra từ bên trong.”

Sau đó Chương Hiểu Bạch nói: “Tôi không ngủ, tôi thấy bất thường nên xuống dưới xem thử thì phát hiện mỗi tầng đều có chất lỏng màu đen thăm thẳm. Trên mái chỉ có cậu với chú Lại canh chừng, lúc trở về phát hiện cậu nhảy vào tháp nước, tôi và chú Lại vớt cậu lên.”

Tổ trưởng Lại gật đầu: “Chú với Hiểu Bạch không ngủ, chỉ có cháu ngủ thôi. Cháu uống nước xong ngáp lên ngáp xuống, nói là rất mệt muốn đi ngủ một chút.”

La Hồng Thịnh nhú mày: “Bình thường cháu có thể thức đêm, liên tục ba bốn ngày không ngủ cũng không thành vấn đề.”

Tổ trưởng Lại: “Cho nên vấn đề ở đây là nước, chú cũng không quấy rầy cháu. Sau đó nhìn thấy cháu đột nhiên tỉnh lại, mắt luôn nhìn chăm chăm tháp nước, sau đó trèo lên nhảy vào trong tháp. Chú kéo cháu lên, cháu còn muốn chìm chết chú.”

La Hồng Thịnh há miệng, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Cháu không biết là chú Lại... Cháu tưởng là thi thể trong tháp nước, đó là dị văn. Lúc đó cháu leo lên, cảm thấy bên trong có gì đó kỳ quái, không ngừng truyền âm ra ngoài. Cháu muốn bắt thi thể kia nên lặn xuống nước, sau đó tay chân bị giữ chặt, phát hiện đó là xác nữ ngũ quan sùng vù nên kéo ngược cô ta... Được rồi, xem ra đó là chú Lại.”

Tháp nước sâu chừng năm mươi mét, vốn là nước mát lạnh biến chất thành đen ngòm dính nhớp, còn tỏa mùi hôi thối. Dưới đáy tháp không ngừng phát ra âm thanh, La Hồng Thịnh biết rõ đó là xác nữ trong tháp nước dục hần xuống dưới.

La Hồng Thịnh không chút do dự lặn sâu xuống tìm kiếm cái xác. Nhưng đập vào mắt hẳn toàn là nước

đen, nước đen dính lên người La Hồng Thịnh, bọc thân thể hấn lại, bất ngờ phát hiện thân thể càng lúc càng nặng, hầu như không thể di chuyển. Đúng vào lúc này, hai tay tái nhợt kẹp cánh tay và cổ hấn. La Hồng Thịnh quay đầu lại nhìn, sợ hãi phát hiện đó là một gương mặt tròn tròn trắng bệch.

Gương mặt đó đã bị ngâm đến mức không thấy rõ ngũ quan, thối rữa, La Hồng Thịnh lại như nhìn thấy gương mặt đó cười quái lạ, kéo hấn đến chỗ sâu trong đáy nước. Lúc La Hồng Thịnh giãy giụa thì bị đánh ngất, cho rằng không bao lâu nữa sẽ tèo, ai ngờ lúc tỉnh lại chỉ thấy tổ trưởng Lại.

“Chuyện chính là như vậy, con dị văn ‘Xác nữ tháp nước’ sẽ gây ảo giác cho người khác, kể cả dị văn chúng ta cũng sẽ trúng chiêu.”

Dương Nguyên Nhất trầm ngâm một lúc, nhận tài liệu của Vương Tiểu Hồng gửi vào di động của Ngụy Diên Khanh. Cho nên nói Vương Tiểu Hồng không hổ danh là nhân tài thu thập thông tin, buổi chiều mới gửi vụ án ‘Xác nữ tháp nước’, hấn đã nhanh chóng kiếm đủ tài liệu gửi sang.

“Sự kiện ‘Xác nữ tháp nước’ xảy ra sớm nhất vào những năm thập niên sáu mươi, tại khách sạn ở nước ngoài. Có một người phụ nữ đến đó du lịch, vào ở khách sạn. Ngày thứ ba mất tích, trong khách sạn không ai hay biết. Bốn ngày sau khi mất tích, phía khách sạn báo cảnh sát. Cảnh sát kiểm tra nhưng không có thu hoạch, một tháng sau khách hàng phản ánh chất lượng của nước, nói phát hiện tóc trong nước. Sau khi kiểm tra, cuối cùng phát hiện cái xác phụ nữ trong tháp nước trên mái. Đây là vụ đầu tiên, sau này khách sạn liên tục xuất hiện xác nữ trong tháp nước. Ừm, nói cách khác, tháp nước khách sạn này đã trở thành địa điểm ngâm xác, rất xui xẻo. Nhưng nhờ chuyện này mà khách sạn nổi danh như cồn, khách du lịch nối liền không dứt, trở thành địa điểm được ưa chuộng ở nơi đó.”

Dương Nguyên Nhất lật tài liệu, tiếp tục nói: “Đầu thập niên tám mươi, họ đã điều tra rõ tháp nước xuất hiện xác nữ là do giám đốc khách sạn tạo ra —— ngoại trừ vụ tháp nước ngâm xác đầu tiên. Lúc đó hấn ý thức được đây là một mảnh khốe, vì vậy lựa chọn phụ nữ đi một mình, dùng thuốc mê đánh ngất bọn họ, làm bọn họ bị ảo giác rồi dẫn đến tháp nước, khiến cho bọn họ bị chết đuối. Án được phá, quần chúng xôn xao, truyền thuyết đô thị về ‘Xác nữ tháp nước’ trong khách sạn như mọc cánh lan truyền khắp nơi. Khách sạn càng cổ xưa càng có khả năng xuất hiện ‘Xác nữ tháp nước’, không ít khách sạn khắp thế giới từng xuất hiện án tương tự, cho nên truyền thuyết đô thị ‘Xác nữ tháp nước’ lại càng phát triển sinh ra dị văn liên quan.”

Chương Hiểu Bạch: “Làm thế nào mới bắt được nó?”

Dương Nguyên Nhất: “Chỉ có thể đánh đuối, không bắt được. Nó tồn tại trong ảo giác, ở đâu có tháp nước, có chứa nước là ở đó có nó, nhưng nó tuyệt đối không tồn tại bản thể. Nó rất đặc thù, cô không bắt được vì nó là ảo giác do nước sinh ra.”

Chương Hiểu Bạch: “Nếu vậy thì phải làm sao? Mặc kệ nó tiếp tục hại người?!”

Dương Nguyên Nhất: “Dị văn này không giết người.”

Ba người Chương Hiểu Bạch sửng sốt: “Nó không giết người? Cái xác chết bên trong tháp vào bảy năm

trước không phải do nó giết? Những người uống nước ngâm xác chết rồi đánh nhau cũng không phải do nó làm hại?”

Dương Nguyên Nhất nhún vai: “Tôi chỉ nói nó không giết người, chưa nói nó không hại người. Tất cả vụ án ‘Tháp nước ngâm xác’ đã xảy ra đều do người làm, không phải nó giết. Thế nhưng tại nơi nó tồn tại, nước bắn thẩm thấu ra ngoài quả thật sẽ làm hại người thường — bao gồm dị văn.”

Chương Hiếu Bạch chỉ vào tháp nước trong vô thức, hỏi: “Bây giờ nó có ở bên trong không?”

Dương Nguyên Nhất quay đầu nhìn sang Ngụy Diên Khanh, người kia xoay mặt đi làm như không thấy. Dương Nguyên Nhất cười cười với ba người kia, nói rằng: “Tôi thương lượng với sếp tí đã.”

Tổ trưởng Lại kinh ngạc nhìn Ngụy Diên Khanh, hẳn cho rằng Dương Nguyên Nhất mới là sếp, dù sao nhìn cậu rất phù hợp với thân phận sếp sòng. Trước đây hẳn từng gặp trưởng văn phòng tiền nhiệm — à, khi đó vẫn còn gọi là chủ nhân. Khí chất vị chủ nhân kia rất giống Dương Nguyên Nhất, làm hẳn vừa nhìn tưởng rằng đây là yêu cầu chọn lựa trưởng văn phòng.

Dương Nguyên Nhất kéo vạt áo Ngụy Diên Khanh hỏi nhỏ: “Anh có quản hay không?”

Ngụy Diên Khanh: “Anh đã nói mặc kệ.”

Dương Nguyên Nhất trợn mắt: “Lúc này em hôn anh, anh không phản đối, không phải đã đồng ý rồi sao?”

“Chưa đồng ý.” Lúc này Ngụy Diên Khanh cãi lại: “Anh chỉ không phản đối, đồng ý cùng em sang đây. Em nhúng tay vào chuyện này, anh đi với em, nhưng muốn anh tìm xác nữ trong tháp nước thì không được.”

Dương Nguyên Nhất trừng mắt nhìn Ngụy Diên Khanh mặt lạnh tanh không thương lượng, hít sâu một hơi: “Vậy anh muốn thế nào?”

Ngụy Diên Khanh lạnh lùng lên án: “Từ khi chúng ta gặp lại nhau, đã bao lâu em không gọi ‘Ông xã’? Không gọi ‘Ông xã’ thì thôi đi, ngay cả ‘Anh yêu’ cũng không thèm kêu. Gọi cả tên lẫn họ, người khác không biết còn cho rằng quan hệ của chúng ta vô cùng xa lạ.”

Nói trắng ra là muốn khẳng định chủ quyền ở trước mặt người khác, Dương Nguyên Nhất hết nói nổi, cậu đỡ trán, cảm thấy hơi nhức đầu. Đồng thời cậu cũng không ngờ trên thế gian này lại có người có thể lật mặt còn nhanh hơn lật bánh tráng. Rốt cuộc là thứ gì, chỉ trong bốn năm lại khiến người vốn lạnh lùng thờ ơ, xuất trần như tiên lại biến thành ‘Đàn ông trưởng thành’ ‘Tính toán chi li’ như vậy!

A, ‘Đàn ông trưởng thành’!

Đối với việc này, Ngụy Diên Khanh biểu thị không thương lượng, bốn năm sinh hoạt trong thế giới xô bồ

này đã mài mòn cậu bạn nhỏ ngoan ngoãn đáng yêu trở thành người ra ngoài không nhận chồng! Càng nghĩ càng cảm thấy vô cùng đau đớn.

Dương Nguyên Nhất nhỏ giọng: “Về nhà hẵng gọi được không?”

Ngụy Diên Khanh bất mãn: “Che che giấu giấu.”

Quả thực được đăng chân lên đăng đầu!

“Nếu anh không gạt em thì đâu đến nỗi bốn năm không gặp.”

Bất luận như thế nào, lừa gạt bốn năm vẫn là Ngụy Diên Khanh đuối lý, đề cập đến chuyện này anh sẽ nhượng bộ: “Không phải đã chẻ một ngàn bài vị sao?”

Dương Nguyên Nhất ngoéo ngón út của Ngụy Diên Khanh, người kia tiện thể nắm lấy không buông. Dương Nguyên Nhất nói với anh: “Em trưởng thành, ở bên ngoài nhìn thấy rất nhiều chuyện, nhất thời không kêu được xưng hô quá thân mật. Chờ khi trở về chỉ còn hai chúng ta, em kêu cho anh nghe được không?” Cậu liếc mắt nhìn ba người Chương Hiểu Bạch ở hơi xa, nhón chân vội vàng gọi một tiếng bên tai Ngụy Diên Khanh: “Anh Ngụy.”

Ngụy Diên Khanh miễn cưỡng hài lòng, anh cũng biết chùng mực. Nếu thật sự chọc vợ giận, không chỉ phải ngủ sô pha mà còn phải bỏ bài vị. Vì vậy anh gạt đầu đồng ý, nhưng muốn ba người kia lánh đi.

Tổ trưởng Lại: “Tôi có thể hỏi một câu tại sao không?”

Ngụy Diên Khanh: “Tốt cho các người.”

Tổ trưởng Lại nghe xong bèn gạt đầu, ngoắc tay bảo Chương Hiểu Bạch và La Hồng Thịnh tránh đi. Chờ đến khi xuống hành lang, La Hồng Thịnh mới hỏi: “Chú Lại, hần chưa giải thích cái gì mà chúng ta đã đi rồi?”

Tổ trưởng Lại: “Vậy không lẽ phải phân tích từng chuyện lợi, chuyện hại trước mặt cháu? Báo cho cháu một câu đã phúc đức lắm rồi, nếu gặp phải đại dị văn khác tính tình không tốt sẽ trực tiếp hất đầu bỏ đi.”

Chương Hiểu Bạch nghi ngờ: “Không phải nói đại dị văn thế hệ trước có thiện cảm với con người sao?”

Tổ trưởng Lại: “Đó là thế hệ trước. Lấy mốc một trăm năm làm ví dụ, đại dị văn trăm năm trước có thiện cảm với con người, nhưng hơn phân nửa đã biến mất, những đại dị văn còn sống cũng ẩn náu, không thể nói rõ có bao nhiêu gay gắt. Dị văn trẻ tuổi vào trăm năm sau, một số ít giống như hai đứa, nhưng đa phần là dị văn khủng bố. Mà dị văn cường đại ra đời trong trăm năm này, không thuộc về khủng bố, đối với nhân loại không có thiện cảm cũng không có ác cảm. Nếu như không có lợi ích rất lớn, quái vật trong văn

phòng thám tử sẽ không nhận ủy thác của chúng ta.”

La Hồng Thịnh nhàm chán đi tới đi lui: “Nếu chiếu theo như vậy, hai người kia coi như tốt tính?”

Tổ trưởng Lại lắc đầu: “Người thanh niên tuần tú kia dễ nói chuyện. Cái người nhìn ốm yếu chính là sếp của bọn họ, hai đứa khách khí một chút, lúc cần thiết xem như cháu trai. Nói chung chó treu chọc hần, có chuyện tìm Dương Nguyên Nhất là được.”

La Hồng Thịnh khựng lại, quay đầu nói: “Nhìn hần rất bình thường.”

Chương Hiểu Bạch: “Góc tường khách sạn bị chất lỏng màu đen bao vây đúng không?” Cô chỉ vào mặt tường sạch sẽ: “Toàn bộ đều biến mất. Xác nữ tháp nước làm ra động tĩnh giả giả thật thật, có lúc lợi dụng ảo giác làm chúng ta thấy thứ gì đó, có khi lại không cho chúng ta thấy. Chất lỏng màu đen này không phải là thứ gì tốt, nó tự có ý thức, lúc tôi đi xuống cảm nhận được chúng nó đang nhìn tôi chăm chăm. Bốn phương tám hướng, có mặt khắp nơi. Mặc dù chúng nó không làm hại tôi nhưng lại treu chọc rất ác.”

La Hồng Thịnh: “Cậu nói mấy điều này làm gì?”

Chương Hiểu Bạch: “—— Nhưng tôi phát hiện những chất lỏng này rất sợ sếp Ngụy kia. Nơi hần đi qua, chúng nó sợ đến mức chạy trốn.”

La Hồng Thịnh kinh ngạc không ngớt.

Trên mái, Dương Nguyên Nhất còn thắc mắc vì sao Ngụy Diên Khanh đuổi ba người kia đi, nhưng sau đó cậu đã hiểu. Khi hơi thở khủng bố ừn ừn kéo đến, tim đập thành thịch, da gà nổi lớp lớp. Mặc dù như thế nhưng so với ban đầu đối mặt với sự kinh khủng này thì tốt hơn nhiều.

Như lời của Ngụy Diên Khanh, cậu đã lớn, bị sự kinh khủng này ảnh hưởng rất nhỏ, không có nguy hiểm gì lớn. Theo thời gian trôi qua, cậu sẽ hoàn toàn khắc phục loại sợ hãi này.

Tháp nước to lớn bị gợn sóng vô hình bao phủ, sau đó bằng mắt thường có thể thấy không khí như bị hai bàn tay xoa nắn, xuất hiện vụn vụn. Vách sắt rất nặng của tháp nước bỗng nhiên bị lõm vào, đó là bị trọng lực đánh tới, nhưng bị đánh rất yên tĩnh, không một tiếng động. Nước trong tháp kêu ‘ùng ục’, giống như đang sôi. Mái che tháp nước bỗng nhiên bị mở ra, bay từ không trung xuống đất xoắn thành một khối.

Chất lỏng đậm đặc màu đen trong tháp nước kêu ùng ục ùng ục trào lên, dọc theo thân tháp nước chảy xuống, sau đó bị gợn sóng trong suốt như sóng biển đập bẹp. Nhiều lần như thế, chất lỏng đậm đặc màu đen không động dậy nữa, theo đường cũ chảy vào trong tháp.

Yên tĩnh, không cảm nhận được động tĩnh.

Ngụy Diên Khanh thọc tay vào túi, nói: “Bây giờ đi ra, hoặc là tôi đập bẹp cả cái tháp, nuốt chửng mi.”

Tháp nước vẫn yên tĩnh, không có phản ứng gì.

Ngụy Diên Khanh lười nói chuyện, thật sự bắt đầu nén tháp nước. Anh vẫn đứng tại chỗ, không hề di động nhưng lại có thể vận dụng không khí nén khủng bố, dựa vào cách này ép xác nữ trong tháp nước.

Xác nữ tháp nước không tồn tại bản thể tuyệt đối, chỉ tồn tại trong ảo giác, nhưng suy cho cùng cũng được sinh ra vì sợ hãi. Cho nên Ngụy Diên Khanh thân là dị văn khủng bố có thể cắn nuốt nó, chẳng qua ——

“Hình như hơi bẩn?” Dương Nguyên Nhất nhíu mày, hơi phản đối: “Mặc dù là dị văn, nhưng dù sao cũng là xác chết, ăn rồi có bị tiêu chảy không?”

Ngụy Diên Khanh: “Không, cùng lắm khó tiêu thôi.”

Dương Nguyên Nhất: “Được rồi.”

Tháp nước phát ra tiếng ‘Loảng xoảng’, tiếng nước ầm ầm. Sau một lúc lâu, một cái đầu màu đen nhô ra, dè dặt xin tha: “Ừng ục ừng ục...”

Dương Nguyên Nhất: “Nó nói cái gì?”

Ngụy Diên Khanh rút thuốc ngậm vào miệng nhưng không đốt thuốc. Anh nghe thế bèn phiên dịch: “Bảo chúng ta đừng nuốt nó.”

Dương Nguyên Nhất liếc mắt: “Là anh, không phải chúng ta.”

Ngụy Diên Khanh: “Vợ chồng là một, còn phải chia anh em sao?”

Dương Nguyên Nhất: “Đừng có vợ vãn.”

Cậu nhìn về phía cái đầu đen kia, lúc này đã gạt tóc lộ ra gương mặt sưng phù, quả thật không nhìn ra ngũ quan, mũi cũng bị mất chỉ còn một cái lỗ đen, mắt cũng mất, da thịt dưới cằm đều bị lóc ra. Nếu nhào nửa người vào trong tháp nước, mặt nước sâu thẳm đen ngòm đột nhiên xuất hiện khuôn mặt này khẳng định sẽ bị dọa ốm liệt giường.

“Nói cho nó biết đừng tác oai tác quái ở chỗ này. Bằng không sẽ bắt nó về giam lại, để cho nó dần dần biến mất.”

Ngụy Diên Khanh cúi đầu nhìn gương mặt nghiêm túc của cậu bạn nhỏ, bỗng nhiên bật cười. Dương Nguyên Nhất khó hiểu: “Cười cái gì?”

Anh bèn trả lời: “Nó nghe hiểu, lúc này nó ứ ớ là vì đầu lưỡi đã hư thối, nhưng vẫn nghe hiểu tiếng người, đúng không?” Câu hỏi cuối cùng là hỏi xác nữ tháp nước, giọng nói rất rét lạnh.

Xác nữ tháp nước gật đầu lia lịa.

Dương Nguyên Nhất: “Mi không nên tác oai tác quái, hiểu không?”

Xác nữ tháp nước hơi do dự, nhìn thấy Ngụy Diên Khanh bên cạnh cậu liền hoảng sợ, run lấy bầy gật đầu. Sau đó nó lại kêu la vài tiếng ‘ùng ục’.

Dương Nguyên Nhất chờ Ngụy Diên Khanh phiên dịch, anh nói: “Nó nói cho nó hai ngày dọn đi.”

“Được, không thành vấn đề. Nhưng không thể trêu chọc người trong khách sạn nữa, mi sẽ hại bọn họ.”
Dương Nguyên Nhất nghiêm túc cảnh cáo.

Trò đùa của xác nữ tháp nước cũng chỉ vì hưởng thụ sợ hãi của bọn họ, từ bỏ cũng không ảnh hưởng gì, chỉ là bớt một chút lạc thú. Nó đáp ứng xong liền ùng ục ùng ục chìm xuống, cùng lúc đó tổ trưởng Lại nhận được một trường hợp thai phụ bị sát hại.

43. Chương 42: Dị Dạng (6)

Trong phòng khách ba mươi mét vuông bài trí sơ pha, bàn, máy lọc nước và tủ lạnh, một cái bàn ăn xếp gọn đặt ở chân tường. Không gian không lớn, hơn nữa đồ dùng trong phòng rất lớn nên có vẻ chật chội. Hiện tại sàn nhà màu nâu nhạt bị một lượng lớn máu tươi nhuộm đỏ, trên tường như bị người hắt một thùng lớn đầy máu, mùi máu tanh nồng huân đầy mặt.

Từ cửa cầu thang tới cửa nhà đều bị ngăn cản, có người đứng trên cầu thang nhìn xuống, lướt qua rồi không nhìn được rồi đi, miệng lầm bầm ‘tàn nhẫn’. Lúc Dương Nguyên Nhất và Ngụy Diên Khanh chạy tới, thi thể đã bị chuyển đi.

Tổ trưởng Lại: “Hai người đã tới? Hiểu Bạch, đưa ảnh chụp cho họ xem.”

Dương Nguyên Nhất nhận ảnh chụp của Chương Hiểu Bạch, tất cả đều là ảnh hiện trường của thai phụ bị giết. Về mặt thai phụ hoảng hốt cùng vận vẹo, mắt bị móc, bụng cũng bị phanh ra. Đứa trẻ trong bụng bị moi ra ném trên sàn nhà, sau đó bị giẫm đạp, rõ ràng đã bị đạp thành cái bánh thịt. Lúc đó cuống rốn vẫn còn, chưa bị cắt.

Chương Hiểu Bạch tường thuật: “Trong bụng thai phụ là một bào thai nam đã thành hình, chúng tôi kiểm tra sổ khám thai của cô ấy, phát hiện thai đã bảy tháng, hơn nữa thai nam bị khiếm khuyết. Thai phụ bị hại đã từng mang thai ba lần, cả ba lần đều sinh non. Nếu như tiếp tục sinh non thêm một lần nữa sẽ không thể mang thai. Cho nên dù phát hiện cái thai này bị dị dạng, hai vợ chồng vẫn quyết định sinh ra.

Đáng tiếc, đây chính là nguyên nhân bị con quái vật ‘Dị dạng’ kia theo dõi.

Dương Nguyên Nhất: “Chồng của thai phụ đâu?”

Chương Hiểu Bạch: “Ở cửa, hiện tại tâm trạng rất bất ổn. Hắn là tài xế taxi đêm, bốn giờ sáng về nhà chỉ thấy vợ con chết thảm trước mặt. Chúng tôi không hỏi được thông tin gì từ hắn, nhưng có thể xác định do dị văn gây ra. Anh xem, đây là dấu chân để lại hiện trường.”

Cô dẫn hai người nhìn dấu chân được lưu giữ trong phòng, tổng cộng có ba chỗ: Trên xô pha, trần nhà và trên ban công sân thượng.

“Trên xô pha có hai dấu chân, lúc đó nơi nó dừng lại là ở đây. Dấu chân trên trần nhà dính máu, chỉ có một vết, trên ban công cũng giống như thế. Điều này nói rõ nó chỉ đi hai bước từ phòng khách đến sân thượng, mà lúc sát hại thai phụ dấu chân bị phá hư, bao gồm lúc giết chết bào thai, dấu chân hỗn loạn không thể phân biệt.”

Dương Nguyên Nhất đi tới xem, nhìn thấy dấu chân kia lớn gấp đôi chân của đàn ông trưởng thành, cậu lẩm bẩm: “Con dị văn này rất cao?”

Chương Hiểu Bạch: “Chiều cao trung bình của đàn ông trưởng thành.”

“Ừm ——” Dương Nguyên Nhất nghĩ đến ghi chép của văn phòng thám tử: “Nói cách khác, chân là dị dạng.”

Ngụy Diên Khanh nhìn vài lần, cảm thấy mệt mỏi bèn nói với Dương Nguyên Nhất: “Anh ra ngoài trước.”

Dương Nguyên Nhất ngẩng đầu: “Hả? Ừ.” Sau đó cậu hỏi Chương Hiểu Bạch: “Các người điều tra con dị văn dị dạng kia mà chưa từng chính thức đối mặt với nó sao?”

Đề cập đến chuyện này, Chương Hiểu Bạch ỉu xiu: “Thứ này thật sự rất gian xảo, xuất quỷ nhập thần. Bất luận là nơi phòng thủ nghiêm ngặt đến cỡ nào nó đều có thể xông vào giết người, giết xong bỏ chạy, vô tung vô tích. Chúng tôi từng thử đặt bẫy, nhưng không ngờ con dị văn kia rất thông minh, chưa bao giờ sập bẫy. Thậm chí chúng tôi phái rất nhiều cảnh sát truy tìm trong cống thoát nước toàn bộ thành phố, gặp mấy con heo nhưng lại không thấy bóng dáng con dị văn kia. Đến bây giờ, ngoại trừ ghi chép hai mươi năm trước, chúng tôi hoàn toàn không biết bây giờ nó đã biến thành bộ dạng gì, hơn nữa ban đầu ngoại trừ thân hình thì không có miêu tả gương mặt kỹ càng.”

Dương Nguyên Nhất: “Sẽ không thay đổi, nó yên lặng hai mươi năm, truyền thuyết đô thị năm đó đã sớm bị quên lãng. Có thể sống đến bây giờ tiếp tục tác quái, thực sự rất hung tàn.” Cậu hơi dừng lại, bổ sung thêm: “Trước kia nó tác quái ở phương Bắc... Vì sao chạy đến thành phố phương Nam?”

Tổ trưởng Lại đi tới, bảo Chương Hiểu Bạch cùng La Hồng Thịnh đi điều tra, sau đó trả lời câu hỏi của cậu: “Dị văn khủng bố ngoại trừ gây nguy hiểm cho sinh mệnh, tuyệt đối sẽ không dễ dàng rời khỏi nơi nó từng hoạt động. Ban đầu nó bị liên hợp xua đuổi, mất tích gần hai mươi năm, có lẽ không dám trở lại phương Bắc.”

Dương Nguyên Nhất: “Như vậy à... Tổ trưởng Lại biết nguyên nhân dị văn ‘Dị dạng’ được sinh ra không? Truyền thuyết được lưu truyền trước kia là nó tàn sát thai phụ, nhưng nguyên nhân nó được sinh ra thì sao?”

Tổ trưởng Lại sửng sốt, nghi ngờ hỏi: “Trong văn phòng không có ghi chép sao?”

Dương Nguyên Nhất lắc đầu: “Không có.”

Tổ trưởng lại: “Tôi cũng không biết. Hai mươi năm trước tôi vẫn là một tiểu dị văn vô danh tiểu tốt. Người xử lý vụ án này là chủ nhân, nếu như hắn không thể điều tra rõ ràng thì những người khác lại càng không biết. Hơn nữa đây còn là chuyện hai mươi mấy năm trước, muốn điều tra rõ ràng cũng rất khó khăn. Nhưng theo sự hiểu biết của tôi về chủ nhân, hắn nhất định sẽ điều tra rõ ràng. Có thể là nó được đặt trong hồ sơ khác, các người không nhìn thấy.”

Dương Nguyên Nhất gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Ngụy Diên Khanh đứng ở cửa gọi cậu: “Nguyên Nguyên, ra ngoài.”

Dương Nguyên Nhất giao lại ảnh chụp cho tổ trưởng Lại, ra ngoài rồi hạ giọng hỏi: “Có phát hiện gì sao?”

Ngụy Diên Khanh chỉ tay lên sân thượng, Dương Nguyên Nhất nhìn theo hướng anh chỉ, phát hiện khách sạn ở đối diện. Phòng khách và sân thượng thẳng hàng, liếc mắt một cái là có thể phát hiện khách sạn đối diện. Nơi dừng chân của bọn họ chính là khách sạn kia, tối hôm qua lúc thai phụ bị giết, bọn họ đang ở trên mái xử lý dị văn xác nữ thấp nước, lại hoàn toàn không phát hiện tình huống bên này.

Dương Nguyên Nhất cảm thấy buồn bực, xảy ra ở nơi gần như thế nhưng lại không thể cứu được, không khỏi cảm thấy hổ thẹn. Trong chớp mắt, bàn tay rơi vào lòng bàn tay ấm áp khác, sau đó nghe được giọng nói an ủi của Ngụy Diên Khanh: “Anh cũng không phát hiện, em không nhận ra là chuyện bình thường.”

Ngay cả Ngụy Diên Khanh cũng không phát hiện, lẽ nào con dị văn kia thật sự lợi hại? Dương Nguyên Nhất nhú mày, chợt thốt ra nghi vấn.

Ngụy Diên Khanh: “Dị văn hai mươi năm trước không ai hỏi thăm có thể lợi hại sao? Chẳng qua nó còn

thiết lập mà người khác không biết.” Ngón tay của Ngụy Diên Khanh chéch đi một chút: “Anh không chỉ khách sạn ở đối diện mà là bệnh viện cách khách sạn không xa.”

“Bệnh viện?” Dương Nguyên Nhất khó hiểu

Ngụy Diên Khanh: “Em nghĩ tại sao dị văn có thể đảm bảo tất cả thai phụ nó giết đều mang thai dị dạng? Quả thật nó ra tay rất chính xác, siêu âm cũng không chuẩn bằng nó.”

Dương Nguyên Nhất hiểu ra.

Ngụy Diên Khanh cầm tay Dương Nguyên Nhất, đặt trong lòng bàn tay ngắm nghía: “Tuy hai mươi năm trước chưa phổ biến siêu âm, nhưng phụ nữ mang thai đến tháng thứ bảy, thứ tám vẫn sẽ đến bệnh viện kiểm tra. Lần nào dị văn ‘Dị dạng’ đều có thể tìm đến nhà bọn họ cực kỳ chính xác, không thể nào không liên quan đến bệnh viện.”

Lời này dĩ nhiên không phải là bệnh viện cấu kết với dị văn, mà là —— “Nó trốn trong bệnh viện!”

Bệnh viện nhiều người, không có quá nhiều chỗ lẩn trốn. Nhưng nếu nấp kỹ, nơi đó sẽ trở thành nơi ẩn náu tốt nhất. Dương Nguyên Nhất: “Chúng ta đến bệnh viện, thuận tiện bảo Vương Tiểu Hồng điều tra nguyên nhân năm đó dị văn được sinh ra.”

Bệnh viện nhân dân huyện Thứ Đồng bên cạnh khách sạn đã được thành lập khoảng hai mươi năm, dân cư lân cận bệnh nặng bệnh nhẹ gì đều thích chạy sang bên này, bởi vậy giờ hành chính rất đông đúc. Tòa lầu chín tầng ở giữa là khu nội trú, hai bên là phòng khám, theo bảng hướng dẫn đến khoa sản. Hai người đứng tại hành lang khoa sản, xung quanh đều là phụ nữ nhìn hai người họ đầy quái dị.

Dù bình tĩnh hơn nữa, Dương Nguyên Nhất cũng không nhịn được muốn che mặt. Nếu có phụ nữ đi cùng thì còn có thể nói là dắt đến, hai người đàn ông đến khoa sản làm cái quái gì?!

So với Dương Nguyên Nhất xấu hổ, Ngụy Diên Khanh có vẻ đặc biệt bình tĩnh, nhìn chằm chằm cửa treo biển siêu âm, sau đó liếc nhìn thai phụ bụng tròn vo tới đây kiểm tra. Anh trầm ngâm một lúc, thì thầm bên tai Dương Nguyên Nhất: “Nếu ở trên giường em lớn bụng ——”

Lời còn chưa dứt, Dương Nguyên Nhất đã dùng sức véo thịt mềm bên hông anh, mặt lạnh tanh hỏi: “Anh nói cái gì?”

Ngụy Diên Khanh kiềm chế không nói năng lỗ măng, kiên cường hỏi: “Em đoán con dị văn ‘Dị dạng’ kia sẽ trốn ở đâu mới có thể lấy được giấy siêu âm?”

Dương Nguyên Nhất lạnh lùng nói: “Không được nghĩ mấy thứ không đứng đắn.”

Nguy Diên Khanh: “Tà niệm nhất thời.”

Dương Nguyên Nhất lại càng véo mạnh: “Anh học mấy thứ này ở đâu?”

Nguy Diên Khanh vội vàng cầm tay cậu, giữ chặt không buông: “Vương Tiểu Hồng gửi cho anh.” Đỗ thừa rất thoải mái: “Có thể là hẩn gửi nhầm, chúng ta ở đây cũng rất xấu hổ, ra ngoài trước đi.” Nói xong liền kéo Dương Nguyên Nhất ra ngoài.

Trong bệnh viện khá ấm áp, vừa ra ngoài gió thổi lạnh thấu xương. Nhưng bây giờ người đang đông, không thể tìm được nơi có thể trốn. Dương Nguyên Nhất hỏi: “Có khi nào trốn ở nhà xác không?”

Nguy Diên Khanh: “Mỗi cổ thi thể trong nhà xác đều có đánh số, thường thì đều có người đến nhận, trừ phi là thi thể đã lâu không ai đến lãnh. Nếu như giả dạng làm thi thể trốn trong nhà xác, chờ đến ban đêm ra ngoài hành động cũng có thể. Vấn đề duy nhất chính là dị văn, có thể là một dị dạng.”

“Nếu như là thi thể dị dạng, lại không có ai đến lãnh, bệnh viện sẽ có ghi chép lại. Hay là đến nhà xác xem thử đi.” Dương Nguyên Nhất nói xong liền gọi cho tổ trưởng Lại, dù sao không có giấy tờ mà muốn vào nhà xác, tám chín phần mười sẽ bị đuổi ra.

Tổ trưởng Lại ở đầu dây bên kia sáng khoái đáp ứng, nhanh chóng giải quyết chuyện này, chỉ chốc lát sau liền có người đến dẫn bọn họ đến nhà xác. Đó là một người trung niên, trông coi nhà xác gần hai mươi năm, từ thực tập đến khi thầy hướng dẫn về hưu cho đến khi bản thân cũng sắp về hưu. Hẩn đi trước dẫn đường, thỉnh thoảng quay đầu lại lên quan sát hai người Dương Nguyên Nhất.

Dương Nguyên Nhất thấy hẩn nhìn lên, cậu bèn mỉm cười thân thiện. Người trung niên hơi sửng sốt, nhanh chóng đáp lại bằng một nụ cười ngượng ngùng, chủ động giải thích: “Gần đây trong nhà xác không có thi thể mới, tôi tưởng hai người đến nhận xác.”

Dương Nguyên Nhất: “Chúng tôi đang tìm một thi thể mấy chục năm, không biết nó ở đâu, chỉ có thể đến nhà xác từng bệnh viện tìm kiếm.”

Người nọ kinh ngạc: “Rất khó... Chắc —— hai mươi năm?” Hẩn lắc đầu: “Có lẽ là không tìm được, không bệnh viện nào nuôi thi thể không ai đến nhận hơn hai mươi năm. Một chỗ trong nhà xác một năm tốn hết mấy vạn, hai mươi năm... Ất hẩn là gần trăm vạn. Không thể nào, hai người tìm không được đâu.”

Dương Nguyên Nhất: “Dù sao cũng phải tìm thử, lẽ nào trong bệnh viện này không có thi thể đã lâu không ai đến nhận sao?”

Người trung niên trả lời: “Tất nhiên là có. Bệnh viện nào cũng có, đành chịu thôi, pháp luật quy định không thể vứt bỏ những thi thể này, chỉ có thể lưu trữ.”

Dương Nguyên Nhất: “Thi thể lâu nhất là bao nhiêu năm?”

Người trung niên: “Bảy năm, rất lâu rồi, là thi thể nữ. Thế nào? Hai người muốn tìm xác nữ hả?”

Dương Nguyên Nhất: “Chú dẫn chúng tôi đi xem thử, thi thể để thời gian dài, không ai đến nhận.”

Người trung niên liếc mắt nhìn hai người, không phản đối. Bọn họ đến tầng hầm hai, không có thang máy, phải đi cầu thang bộ. Nhà xác ở tầng ba, càng đi xuống càng nóng, đó là nguyên nhân nơi này phải bật điều hòa quanh năm. Ánh đèn trắng bạch, ba người đổ bóng rất dài. Hành lang vắng vẻ, chỉ có tiếng bước chân của hai người.

Người trung niên hoảng hốt, rõ ràng là ba người, sao lại chỉ có tiếng bước chân của hai người? Hấn sợ hãi, quay đầu lại len lén quan sát thì phát hiện cả ba người đều có bóng mới miễn cưỡng thở phào nhẹ nhõm. Có thể là có vài người bước rất khẽ, không có âm thanh cũng là chuyện bình thường.

Ngụy Diên Khanh bỗng dừng ngẩng đầu, nhìn đường ống thông gió trên trần nhà. Đường ống đen như mực, từ dưới nhìn lên không thấy quang cảnh bên trong. Thế nhưng nếu đổi ngược vị trí, trốn trong đường ống thông gió sẽ có thể dễ dàng nhìn thấy người phía dưới, lại không bị phát hiện.

“Cái xác nữ bảy năm kia chết như thế nào?” Ngụy Diên Khanh dời mắt, lạnh nhạt hỏi hấn.

Người trung niên ngớ ra: “Hỏi tôi hả?”

“Ừ.”

“Sinh khó.”

Dương Nguyên Nhất: “Là một thai phụ? Lúc cô ấy đẻ không có người nhà đi cùng?”

Người trung niên nói: “Không có. Nghe nói là cô ta đột nhiên ngất ở ven đường, sắp sinh. Người qua đường vội vàng đưa cô ta đến khoa sản, lúc lên bàn sanh khó sinh mà chết. Trên người cô ta không có chứng minh thư, không thể thông báo người nhà, vì vậy để cô ta trong nhà xác bệnh viện, qua một thời gian dài mới chuyển đến nhà xác bệnh viện này.”

Dương Nguyên Nhất: “Thì ra cô ấy không sinh ở đây?”

Người trung niên: “Ừ. Vốn sinh ở khoa sản bệnh viện tư nhân, sau này dùng chút quan hệ đến nơi này. Lại nói tiếp cô ta cũng thật đáng thương, bụng bị xé ra, sau khi chết cũng không có ai vá lại. Chờ đến khi định chỉnh sửa gương mặt người chết thì phát hiện không làm được. Về sau có thể sắp xếp cô ta cũng đã cảm ơn trời đất, còn ai có thể chỉnh sửa gương mặt cho cô ta?”

Vừa đi vừa nói chuyện đã đến nhà xác, hấn đẩy cửa ra, một cỗ khí lạnh âm u đập vào mặt. Trong nhà xác trưng bày mười cỗ thi thể, mà người trung niên đã thành thói quen, đi phăm phăm dẫn bọn họ đến một

cái xác tận cùng bên trong, bế thi thể ở bên trong rồi đặt ngang lên bàn.

Hắn vừa mở túi đựng thi thể vừa nói: “Chết rất thảm, sau khi chết còn rất mê lương.”

Mở túi đựng thi thể, lộ ra xác nữ kết một mẫu băng. Dương Nguyên Nhất nhìn xuống bụng bị phanh ra của cái xác, cuống rốn rơi một bên không được xử lý đàng hoàng. Cuống rốn đã bị cắt, đoạn bị cắt chính là đứa bé. Thi thể chừng ba mươi ba, ba mươi bốn, nhìn khuôn mặt có vẻ rất đau đớn.

“Đây xem như là sản phụ lớn tuổi đi? Sao lại không có người nhà? Không tra được sao?”

Người trung niên: “Trong đồn không có hồ sơ lưu trữ, nghe nói đến bây giờ ngay cả thân phận cũng không xác định được.”

Dương Nguyên Nhất tự tay kéo một đoạn miệng túi, nhả xác bỗng dưng nổ một tiếng thật lớn. Hắn vô cùng hoảng sợ, vội hỏi: “Cái gì vậy?!”

Đưa mắt nhìn bốn phía, không có gì cả. Hắn xoa xoa cánh tay: “Đúng là quái dị.”

Ngụy Diên Khanh lại nhìn lên ống thông gió trên trần nhà, Dương Nguyên Nhất phát hiện bèn hỏi: “Anh phát hiện ra gì hả?”

Ngụy Diên Khanh vỗ vai an ủi cậu: “Có vài thứ không cho chúng ta chạm vào cổ thi thể này.”

Dương Nguyên Nhất trầm ngâm, sau một lúc lâu cậu hỏi người trung niên: “Thi thể này khó sinh, vậy đứa bé được sinh ra đâu?”

“Cái này...” Người trung niên im lặng, hắn cũng không biết: “Có lẽ đã chết theo rồi.”

Dương Nguyên Nhất: “Cho dù chết cũng không thể không ở chung.”

Người trung niên: “Có lẽ bị trộm làm tiêu bản rồi, hai người xem xong chưa? Âm khí nơi này rất nặng, ở lâu cũng không tiện.”

Dương Nguyên Nhất: “Không có những thi thể khác?”

Hắn dẫn bọn họ nhìn qua tất cả thi thể được gửi từ một năm trở lên, nhưng mà vẫn không tìm được tung tích của dị văn dị dạng. Bọn họ cũng không thể ở nhà xác quá lâu, không thể làm gì khác hơn là rời đi.

Lúc hắn đi lên trên thì đột nhiên nói: “À mà hình như cái xác nữ được gửi bảy năm kia có một tin đồn

khủng khiếp lắm.”

Dương Nguyên Nhất dừng bước, quay đầu hỏi: “Tin đồn gì?”

Người trung niên hơi do dự: “Không chắc chắn lắm, dù sao chuyện cũng không xảy ra ở bệnh viện chúng tôi... Nghe nói lúc đó cô ta được đưa đến khoa sản gồm có bốn người, lúc khó sinh được chỉ định sinh mổ. Rạch bụng lấy em bé, là một, là một quái thai... Dị dạng, rất kinh khủng, lúc đó hộ sinh hét toáng lên. Âm thanh rất lớn, rất kinh hoàng, tất cả bệnh nhân trong bệnh viện đều nghe thấy. Sau đó nhanh chóng có người trong khoa đến, cũng không biết là xử lý như thế nào, kết quả chính là một phụ nữ chết, quái thai biến mất. Các bác sĩ điều dưỡng tham gia ca mổ đó đều từ chức — aiz! Hai người xem ‘Quái thai đầu to’ chưa? Thực tế giống như ‘Quái thai đầu to’, nhưng nghe nói quái thai này kinh khủng hơn.”

—— Rầm! Rầm!

Tiếng vang phát ra trên đỉnh đầu, đèn trắng âm u trong hành lang chớp tắt, rất quỷ dị. Người trung niên sợ hãi, hai tay tạo hình chữ thập thì thào: “Hữu quái mạc quái, hữu quái mạc quái*.”

(Hữu quái mạc quái: gồm hai nghĩa. Nghĩa 1 là ở đây hình như có quái lạ nhưng cũng hình như không. Nghĩa 2 là có kỳ quái, xin đừng trách cứ. Trong trường hợp này dùng với nghĩa hai.)

Hắn vừa lảo bầm vừa bước như bay ra ngoài, nhưng đi kiểu gì cũng không đuổi kịp Dương Nguyên Nhất và Ngụy Diên Khanh. Mà Dương Nguyên Nhất dựa theo tiếng nổ nhìn đường ống thông gió trên trần nhà: “Anh Ngụy, mỗi tầng trong bệnh viện đều có rất nhiều ống thông gió hả?”

Ngụy Diên Khanh cười nhạt: “Ừ, bao gồm phòng làm việc của bác sĩ siêu âm.”

Cho nên chỉ cần trốn bên trong âm thầm giám thị là có thể biết ai mang thai dị dạng lại không phá bỏ. Nếu như muốn sinh ra, sẽ bị nó tìm tới cửa giết chết.

Dương Nguyên Nhất: “Hình như nó đang tức giận, bởi vì chúng ta đề cập đến thi thể bảy năm bên trong — nó có liên quan gì đến quái thai kia?” Cậu có suy đoán, nhưng rất khó tin.

Ngụy Diên Khanh ôm vai cậu, xoay ra phía ngoài vừa đi vừa phổ cập giáo dục: “Có một số dị văn sẽ kết hợp với con người.”

Dương Nguyên Nhất trợn to mắt, không dám tin: “Dị văn ‘Dị dạng’ là dị văn khủng bố, không có tình cảm con người.”

“Nếu như là từ con người chuyển hóa thành dị văn, chuyện kết hợp này cũng không tính là kỳ quái.”

“Có ý gì?” Con người có thể chuyển hóa thành dị văn? Dị văn không phải từ biến đổi khủng bố khác thường

mà thành sao?

“Bản thể thay đổi mà thôi. Nếu như ngay từ ban đầu dị dạng bị xem là quái vật xấu xí, dần dần, cả người từ thân đến tâm sẽ biến đổi trở thành quái vật. Chờ đến khi nó ném được máu tươi, hoàn toàn vứt bỏ nhận thức làm người thì sẽ bị biến đổi thành dị văn. Nói cho cùng cũng là vì ‘Kinh khủng’.”

Có một số người vẻ ngoài đạo mạo cũng có thể làm như không có chuyện gì xem đồng loại là heo, dê, giết nấu rồi ăn luôn không phải sao? Không thể nói bọn họ là người, chỉ có thể nói là đám quái vật khoác da người. Một đám quái vật bị biến đổi, đã không còn là người nữa. Khi bọn chúng sa vào máu tanh cùng giết chóc, không chỉ có bản thân bị biến đổi, ngay cả người khác cũng xem bọn họ là quái vật kinh khủng.

Lúc này, bọn họ đã hoàn toàn bị biến đổi thành quái vật.

Ngụy Diên Khanh: “Anh nghĩ Vương Tiểu Hồng đã thu thập đủ tư liệu rồi, chúng ta ra ngoài uống một tách trà là có thể tra được.”

Dương Nguyên Nhất: “Buông tha nó?”

Ngụy Diên Khanh: “Dù sao cũng không bắt được.”

Dương Nguyên Nhất trầm ngâm: “Anh nói đúng.”

Ngụy Diên Khanh: “Nguyên Nguyên ngoan, chúng ta đi hẹn hò đi.”

Dương Nguyên Nhất: “Anh không chăm chỉ làm việc được sao?”

Ngụy Diên Khanh: “Không.”

Kèm theo âm thanh càng ngày càng nhỏ, bọn họ càng lúc càng xa. Dưới ánh đèn trắng bạch, trong đường ống thông gió đen ngòm bỗng nhiên xuất hiện một đôi mắt dữ tợn cùng tiếng thở dốc đầy tức giận.

Mùa đông, dù mặt trời có nóng hơn nữa cũng vô dụng, Dương Nguyên Nhất bọc kín thân mình trong áo bành tô. Cậu còn chưa kịp làm gì, Ngụy Diên Khanh đã thản nhiên bỏ tay trái của cậu vào túi áo của mình.

Thấy Dương Nguyên Nhất không đi, Ngụy Diên Khanh bèn nói: “Em không vui sao? Vậy thì bỏ vào túi của em.” Dù sao cũng không buông tay, nói cỡ nào cũng không buông, không thương lượng.

Trong túi áo đối phương rất ấm áp, chỉ ít tay cậu vốn lạnh băng đã ấm lên một chút, làm Dương Nguyên Nhất không muốn rút tay về, cậu cũng chỉ có thể xoay mặt sang nơi khác xem như không thấy. Ngụy Diên

Khanh mỉm cười, nắm chặt tay cậu giấu trong túi: “Đi đâu cũng phải nắm tay Nguyên Nguyên, để phòng Nguyên Nguyên đi lạc, có được không?”

Dương Nguyên Nhất lầu bầu: “Ngốc.”

Ngụy Diên Khanh: “Đi thôi, trước khi tới anh thấy một tiệm trà sữa rất tuyệt, bây giờ chúng ta đến đó đi.”

Dương Nguyên Nhất: “Chúng ta đến đây để làm việc —— anh có biện pháp bắt con dì văn kia không?”

Ngụy Diên Khanh: “Bắt thì không khó, chẳng qua phải dẫn nó đến, bao vây. Biện pháp cũng có, nhưng bây giờ không vội. Chúng ta đi hẹn hò trước, lúc nhận ủy thác anh từng nói rồi, giải quyết vụ án nhưng cũng không thể quên hẹn hò.”

Kỳ thực tiệm trà sữa này là một cửa hàng tình nhân nổi tiếng ở gần đây, bên trong đa phần đều thành đôi thành cặp, ngay cả menu cũng có cái tên phấn hồng ‘Yêu đương ngọt ngào’. Khi hai người đẩy cửa vào, nhân viên đứng ngoài cửa vừa thốt lên một nửa câu chào mừng liền nghẹn lại.

Dương Nguyên Nhất đỡ trán không muốn đi vào, Ngụy Diên Khanh tìm được một góc yên tĩnh rồi kéo cậu qua, tiện thể cầm menu hỏi: “Em uống gì?”

Dương Nguyên Nhất lắc đầu: “Nước trái cây tình nhân là được.”

Ngụy Diên Khanh: “Nước trái cây tình nhân cỡ lớn.”

Dương Nguyên Nhất: “Anh đừng sến quá.”

Ngụy Diên Khanh ném menu lên bàn, nghiêm túc hỏi: “Nguyên Nguyên, có phải em muốn phân rõ giới hạn với anh không?”

Dương Nguyên Nhất: Có đôi khi muốn lắm.

Ngụy Diên Khanh: “Hay là em không tha thứ cho anh?”

Dương Nguyên Nhất vẫy tay gọi phục vụ: “Một ly nước trái cây tình nhân, hai vị.” Nhân viên vô cùng chuyên nghiệp, không tỏ vẻ kinh ngạc ghi nhớ thức uống. Gọi nước xong, Dương Nguyên Nhất hỏi: “Được không?”

Ngụy Diên Khanh chống cằm, cười khê: “Nguyên Nguyên ngoan nhất.”

44. Chương 43: Dị Dạng (7)

Nhân viên bưng nước ra kèm theo hai ống hút, đây chính là ly tình nhân. Ngụy Diên Khanh bỏ một cái ống hút vào trong, sau đó đặt ly nước trái cây trước mặt Dương Nguyên Nhất: “Em uống đi.”

Dương Nguyên Nhất sững sốt: “Anh không uống?” Ý nghĩa ly tình nhân không phải là hai người cùng uống sao? Rất nhiều cặp đôi đang ngồi trong quán cũng cùng uống ly tình nhân. Cậu cho rằng Ngụy Diên Khanh cũng muốn show ân ái như thế.

Ngụy Diên Khanh dựa vào thành ghế, tay gõ nhịp trên mặt bàn, mỉm cười nhìn thẳng Dương Nguyên Nhất: “Lúc ở bên ngoài, Nguyên Nguyên rất để ý ánh mắt của người khác.”

Dương Nguyên Nhất đảo mắt: “Không có.”

Ngụy Diên Khanh: “Trước kia Nguyên Nguyên muốn thân mật thì thân mật, ôm tay anh quần quýt cả ngày, ai tới khuyên cũng vô dụng. Bây giờ ra ngoài, lúc đi sẽ giữ khoảng cách, để ý ánh mắt tò mò của người khác. Em sợ sao?”

Dương Nguyên Nhất cắn ống hút, hút một ngụm lớn. Sau một lúc cậu lắc đầu: “Không sợ, chẳng qua có chút không quen.”

Ngụy Diên Khanh: “Ừ.” Anh đột nhiên vươn tay, tuy rằng không nói gì nhưng Dương Nguyên Nhất đã hiểu ý đưa tay cho anh. Hai tay nắm chặt,捏 một cái: “Anh sẽ không bỏ đi nữa.”

Dương Nguyên Nhất cúi đầu trả lời: “Ừ.” Cậu uống một ngụm nước trái cây, mỉm cười đầy tín nhiệm với Ngụy Diên Khanh.

Đúng lúc có thông báo vang lên, là hồ sơ dị văn ‘Dị dạng’ hai mươi năm trước mà Vương Tiểu Hồng được yêu cầu tìm kiếm, hiện tại đã có tin tức. Cách một quãng thời gian hồ sơ sẽ được chỉnh sửa tránh thiếu sót, nhưng không ngờ lúc chỉnh lý hồ sơ thì người chỉnh sửa đã vô tình làm lẫn lộn thông tin, dữ liệu của dị văn ‘Dị dạng’ với hình tượng của 1 dị văn khác, dẫn đến ngay từ đầu bọn họ cho rằng chỉ có những tài liệu kia.

Ngụy Diên Khanh gật đầu: “Em xem đi.”

Dương Nguyên Nhất xem xong hồ sơ, ngẩng đầu nói với Ngụy Diên Khanh: “Anh nói không sai, quả thật là người thường biến thành quái vật. Đây là tất cả thông tin về dị văn ‘Dị dạng’, vốn là người tỉnh G. Mẹ của ‘Dị dạng’ vốn là người tỉnh G, còn là một cô gái nhà giàu nhưng lại bị một người đàn ông lừa tình. Sự việc bại lộ, tên kia bỏ chạy, cô gái bị đuổi đi, sống trong một căn nhà bỏ hoang. Sau khi phát hiện mang thai vẫn khăng khăng muốn sinh ra, bởi vì một thân một mình sinh con trong căn nhà bỏ hoang, cho nên không ai biết đứa bé cô sinh ra là quái thai.”

Phía sau là một câu chuyện vô cùng kịch tính, thì ra tra nam lừa cô gái chính là anh trai cùng cha khác mẹ, trở về trả thù cướp đoạt gia sản. Tâm lý cô gái vốn đã gần như suy sụp, hơn nữa lúc sinh ra quái thai bị hoảng sợ, sau khi phát hiện đau khổ của mình chỉ là một màn trả thù thì lại càng suy sụp nghiêm trọng.

Cô xông vào nhà giết cha mẹ đã lớn tuổi và tên tra nam đắc ý, phóng hỏa đốt nhà, dùng tiền hối lộ để án này được xác định là tai nạn. Sau đó cô ta thuận lợi thừa kế tài sản của cha mẹ, đủ tuổi kết hôn với một thương nhân ở nơi khác. Không quá hai năm, thương nhân kia đột ngột qua đời, tài sản thuộc về cô ta.

Người phụ nữ đó trở thành người giàu nhất địa phương, vô số đàn ông muốn quyến rũ cô ta trở thành nam chủ nhân. Thế nhưng ai vào biệt thự của cô ta cũng mất tích.

Ngụy Diên Khanh: “Có liên quan đến con dị văn kia?”

Dương Nguyên Nhất gật đầu: “Cô ta nhốt đứa con quái thai trong tầng hầm biệt thự, ngược đãi nó, nuôi nó như súc vật, còn ném đàn ông cô ta nhìn vừa mắt xuống tầng hầm làm đồ ăn cho quái thai kia. Bởi vì mất tích quá nhiều nên có người lên vào biệt thự điều tra thì phát hiện quái vật ăn thịt người, vì vậy chạy ra ngoài kêu rao khắp nơi. Rất nhiều người đồng lòng xông vào biệt thự của cô ta phát hiện hài cốt, quần chúng kích động nên đánh chết người phụ nữ kia. Sau đó xuống tầng hầm nhìn thấy quái thai kia, mọi người đều bị hoảng sợ, liền linh quyết định đánh chết quái thai.”

Thứ bị nhốt trong tầng hầm thật sự là quái vật ăn thịt uống máu người, lúc mọi người xem nó là quái vật, nó cũng cho rằng bản thân mình là quái vật. Nó và con người là đối địch, con người muốn giết nó, nó muốn ăn thịt con người. Quái vật cắn chết một vài người thanh niên rồi chạy trốn, vì vậy cư dân nơi này lưu truyền có một con quái vật giết người, ăn thịt người chạy ra ngoài.

“Nó chạy ra, phát hiện mình bị xem là quái vật, nó là một quái thai nên phải nhận tất cả ngược đãi. Bởi vậy nó căm thù tất cả thai phụ đã biết mang thai dị dạng còn muốn sinh ra. Bọn họ tự cho tình mẹ thiêng liêng, nhưng sau khi sinh ra quái thai lại sợ hãi căm hận cùng ngược đãi, mà thai nhi được sinh ra phải chịu khổ còn không bằng chết đi.” Dương Nguyên Nhất chạm vào màn hình di động sắp khóa, nói: “Đây là nguyên nhân dị văn dị dạng được sinh ra, cũng là động cơ để nó sát hại thai phụ.”

Ngụy Diên Khanh: “Mọi chuyện rõ ràng rồi, tiếp theo bắt nó lại là được.”

Dương Nguyên Nhất: “Phải dùng cách gì dẫn nó ra?”

Ngụy Diên Khanh mỉm cười, im lặng.

Ban đêm, hai người cùng xuất hiện trên mái. Ba tháp nước im ắng đứng trước mặt, một trong ba tháp hình như trúng vài đám, vách ngoài tháp nước bị lõm xuống.

Dương Nguyên Nhất: “Anh nói để dị văn thi thể tháp nước ngụy trang thành thai phụ nghi ngờ mang thai dị dạng, gạt con dị văn trong bệnh viện kia hả?”

Ngụy Diên Khanh: “Ừ.”

Dương Nguyên Nhất khoanh tay, trầm ngâm một lúc: “Có lừa được không?”

Ngụy Diên Khanh: “Làm nó tức giận, kích động nó, để nó mất lý trí.”

Dương Nguyên Nhất: “Có thể thử xem, anh gọi cô ta ra đi.”

Ngụy Diên Khanh nhắc chân đá thắp nước, gần giọng: “Ra ngoài.”

Qua không bao lâu, bọn họ liền nghe thấy âm thanh ùng ục từ trong thắp nước truyền ra, sau đó nắp thắp nhô lên, một cái đầu đen ló ra: “Tôi tìm được chỗ rồi... Tôi sẽ chuyển đi, đêm nay đi liền.” Là giọng của con gái, âm thanh nhỏ nhẹ rụt rè, nếu như một nam sinh bình thường không thấy mặt cô hẳn sẽ thương xót.

Dương Nguyên Nhất tỏ vẻ kỳ quái: “Cô có thể nói?”

Xác nữ thắp nước chần chờ hồi lâu mới mở miệng: “Tìm được rồi.”

Dương Nguyên Nhất im lặng, còn có kỹ năng này à. “Muốn nhờ cô giúp một chuyện.”

Xác nữ thắp nước: “Có thể từ chối không?” Làm dị văn khủng bố, lấy sợ hãi làm thức ăn. Tuy rằng không giết người nhưng tùy tiện bị kéo đi hỗ trợ cũng rất mất mặt.

Dương Nguyên Nhất gật đầu: “Có thể.” Cậu rất dân chủ.

Xác nữ thắp nước: “Vậy tôi từ chối.”

Dương Nguyên Nhất đi về phía trước, tay đặt sau lưng rút baton rồi leo lên thắp nước túm đầu cô ta, lôi toàn bộ người ra ngoài. Lúc kéo ra mới thấy nửa người dưới của xác nữ toàn là xương trắng, da thịt trên người rơi rớt tan tác, vô cùng khó coi.

Xác nữ thắp nước thét chói tai: “Anh làm gì tôi?!”

Dương Nguyên Nhất giơ cao baton trong tay, dáng vẻ cao cao tại thượng, lạnh lùng nói: “Giải quyết việc công.” Đường nhiên là bắt cô về.

Xác nữ thắp nước rất uất ức, lục lọi trong nội tạng lấy ra hai con mắt nhét vào hốc mắt, sau đó vén tóc nhìn hai tên siêu xấu xa kia. Hôm nay cô đã thấy bộ mặt thật của hai tên xấu xa này, sau này thấy phải tránh thật xa.

Cô vốn được sinh ra từ nước, nếu cô muốn tránh thì không ai có thể tìm được. Nhưng có một đại dị văn khủng bố ép buộc cô nếu không ra ngoài sẽ bị ăn sạch. Hơn nữa sau khi xác nữ rời khỏi nước, căn bản trốn không thoát.

Cô bất đắc dĩ nói: “Được rồi, tôi hỗ trợ.”

Dương Nguyên Nhất lập tức buông baton, mỉm cười hiền lành: “Cám ơn cô.” Sau đó thả cô ta ra.

Lúc này xác nữ chỉ muốn chui vào tháp nước, chỉ có nơi đó mới làm cô cảm thấy an toàn. Cô vừa lết lết vừa oán giận: “Không muốn giúp một chút nào, người ta chỉ là con gái tay yếu chân mềm, sao có thể dùng bạo lực uy hiếp chứ?”

Dương Nguyên Nhất liếc xác nữ tháp nước nửa người trên sưng vù hư thối lộ nội tạng, nửa người dưới toàn xương trắng, càng miễn bàn mặt của đối phương. Trên mặt cô vốn không có lưới, lộ xương cằm, tuy đã nhét mắt vào nhưng lại không có mí mắt. Hơn nữa đối phương đang oán giận được một nửa, cái đầu bỗng nhiên kêu ‘răng rắc’ rồi rớt xuống, còn lăn một vòng trên đất.

Dương nhiên thân thể vẫn tiếp tục lết về phía trước, không có tí cảm giác nào. Đầu lăn đến bên chân Ngụy Diên Khanh còn đang lải nhải cảm râm, có thể là vất vả lắm mới tìm được lưới nên không nhận được lắm nhảm, nói không chừng lúc về ngủ mới biết bị mất đầu.

Ngụy Diên Khanh lạnh lùng giơ chân lên, đập mạnh một cái trong tiếng rít gào đầy hoảng sợ của cái đầu kia, còn dùng sức nghiền vài cái.

“Úc hiếp dị văn hu hu...”

Ba người tổ trưởng Lại rất xấu hổ, nhất là Chương Hiểu Bạch và La Hồng Thịnh. Ban đầu hai người không thấy mặt của xác nữ tháp nước, cứ tưởng rằng là thiếu nữ bị bắt nạt nên uyển chuyển nhắc nhở Dương Nguyên Nhất và Ngụy Diên Khanh. Chương Hiểu Bạch còn bước tới vỗ vai an ủi xác nữ, kết quả nó không kiềm được thú tính, há mồm gặm cổ tay Chương Hiểu Bạch.

Phải biết rằng dị văn cũng sẽ cắn nuốt lẫn nhau, dị văn khủng bố không bao giờ tuân thủ quy tắc giới dị văn. Ngay tức khắc Chương Hiểu Bạch đen mặt đánh xác nữ tháp nước một trận, nhưng cô đánh không lại.

Dương Nguyên Nhất từ bên ngoài đi vào, cắn một miếng táo: “Yên lặng chút đi.”

Xác nữ tháp nước giật giật môi, không dám la nữa. Chương Hiểu Bạch và La Hồng Thịnh âm thầm dựng bốn ngón cái về phía Dương Nguyên Nhất.

Dương Nguyên Nhất: “Trang điểm xong chưa?”

Chương Hiểu Bạch: “Xong rồi, trời tối có thể lừa gạt những người khác, hơn nữa buổi tối trong bệnh viện rất ít người.”

Dương Nguyên Nhất: “Bệnh viện kia có trực đêm không?”

La Hồng Thịnh: “Tôi đã nghe ngóng rồi, khoa siêu âm có trực đêm. Tôi đã sớm nói với lãnh đạo bệnh viện, cố ý sắp xếp người chờ chúng ta. Chúng ta làm như vậy thật sự có thể dẫn thứ kia ra sao?”

Dương Nguyên Nhất: “Cứ thử xem. Tạm thời sắp xếp như vậy đi, hai người đều là dị văn, chịu trách nhiệm kích động con quái vật kia. Nhớ kỹ phải hắt nước lên mặt nó, làm như vậy mới có thể khiến nó bị ảo giác. Tốt nhất là ép nó uống, sẽ sinh ảo giác nghiêm trọng hơn. Về phần tôi, tôi sẽ theo cô ta đến khoa sản.”

Nghe vậy, Ngụy Diên Khanh vốn im lặng bỗng nhú mào: “Em theo nó?”

Xác nữ thắp nước rừng mình, ngay cả giết môi cũng không dám, cố gắng thu nhỏ thân thể. Dương Nguyên Nhất hơi khựng lại: “Dùng thân phận chị em.”

Nghe vậy, sắc mặt Ngụy Diên Khanh mới hòa hoãn một chút.

Dương Nguyên Nhất vỗ tay: “Quyết định như vậy đi, mọi người xuất phát.”

Mọi người tự đi chuẩn bị, Dương Nguyên Nhất quay đầu lại thì thấy Ngụy Diên Khanh, còn chưa kịp mở miệng thì anh đã cướp lời: “Anh qua chỗ bọn người La Hồng Thịnh, thuận tiện giúp đỡ một chút.”

Dương Nguyên Nhất bật cười: “Em tưởng anh sẽ không an tâm, muốn ở bên em.”

Ngụy Diên Khanh cười hai tiếng, ngoắc tay bảo cậu sang rồi ôm cổ, động tác vô cùng thân mật: “Em có bản lĩnh gì, anh đều biết hết. Một con dị văn chưa đến mức làm em đau đầu. Nhưng em phải chú ý con xác nữ thắp nước, nó không phải đồng minh.”

Dương Nguyên Nhất: “Ừ, em biết rồi.”

Đến tối, bệnh viện sáng trưng, chỉ là ánh đèn vừa trắng vừa lạnh lại tạo ra hiệu quả trái ngược, không chỉ không xua tan sợ hãi của mọi người đối với bệnh viện mà còn tăng thêm hiệu quả kinh hoàng. Vài người tùm nầm tùm ba trên dãy ghế hành lang, bọn họ không hèn mà cùng ngẩng đầu nhìn người thanh niên đang bước đến.

Nơi này là siêu âm khoa sản, người đến chỉ toàn phụ nữ, cho dù là đàn ông cũng là theo bà xã đến đây. Duy chỉ có người trẻ tuổi này một thân một mình vào khoa, còn cầm theo giấy khám bệnh và phiếu ghi số thứ tự. Nhìn bộ ngực bằng phẳng của cậu, còn có hằn kết, rõ ràng là đàn ông, lẽ nào cũng mang thai?

Đám người ngồi đợi vốn rảnh rỗi, có người xuất hiện thỏa mãn sự tò mò của họ nên tất cả đều quay sang nhìn cậu. Không bao lâu, bọn họ bắt đầu túm tụm, xì xào bàn tán.

Dương Nguyên Nhất giật giật môi, đỏ trán nói với xác nữ thác nước đang ẩn thân bên cạnh: “Cô không thể bỏ ảo giác để bọn họ thấy cô sao?”

Xác nữ thác nước ‘ùng ục ùng ục’ vài tiếng, tỏ vẻ lưỡi của cô lại rớt rồi, tìm không thấy. Dương Nguyên Nhất lạnh lùng nói: “Nếu lưỡi và mắt cứ rớt mãi thì để tôi bảo quản thay cô?”

Xác nữ thác nước dừng lại hai giây, móc lưỡi từ trong yết hầu ra rồi nhét vào miệng.

Có một thai phụ ngồi bên cạnh xoa bụng, hỏi cậu: “Cậu theo vợ tới hả?”

Dương Nguyên Nhất mỉm cười: “Không phải, em theo chị gái tới. Chị ấy đi toilet rồi, sẽ ra ngay thôi.”

Thai phụ: “À, thì ra là thế. Ha ha, tôi biết mà, đàn ông như cậu sao có thể chạy tới khoa sản được chứ, cậu thương chị gái ghê.”

Dương Nguyên Nhất đứng dậy: “Em ra ngoài chờ chị gái.” Lúc đi liếc mắt nhìn xác nữ thác nước, bảo cô mau qua đây. Một lát sau quay lại, mọi người nhìn thấy một cô gái trùm rất kín đi theo Dương Nguyên Nhất. Bọn họ định chào hỏi hai câu, nhưng không biết vì sao luôn cảm thấy bầu không khí âm trầm, theo bản năng không muốn nói chuyện với đôi chị em kia.

Trùng hợp được gọi đến lượt, Dương Nguyên Nhất dẫn xác nữ thác nước vào trong siêu âm. Bác sĩ uống nước sinh ra ảo giác, xem xác nữ thác nước là thai phụ thường tới kiểm tra. Bác sĩ phát hiện bào thai trong bụng xác nữ đã bảy tháng, còn là thai dị dạng, không khỏi nghiêm nghị phê bình: “Tại sao không tới sớm kiểm tra? Tới sớm còn có thể giải quyết, bây giờ đã bảy tháng, phải xử lý thế nào?”

Xác nữ thác nước nổi cáu, suýt chút nữa đã xé nát tay bác sĩ. Nhưng có Dương Nguyên Nhất ngồi cạnh khoanh tay nhìn chăm chăm cô ta, xác nữ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Gạch men trong phòng đều là màu trắng, ánh đèn cũng màu trắng làm người sinh lòng bất an. Bỗng nhiên đường ống thông gió trên đỉnh đầu phát ra âm thanh khe khẽ, giống như có con chuột nhảy trong ống.

Dương Nguyên Nhất ngược mắt, trùng hợp nhìn thấy một bóng đen lóe lên trong đường ống thông gió. Cậu nhịp nhịp cánh tay: “Có thể.”

Lúc này xác nữ thác nước đã làm bác sĩ cho rằng đã tư vấn xong, sau khi căn dặn những điều cần chú ý liên để bọn họ ra ngoài. Cùng lúc đó, Chương Hiếu Bạch và La Hồng Thịnh đứng ở cổng bệnh viện chờ bọn họ.

Dương Nguyên Nhất: “Bên phía hai người sao rồi?”

Chương Hiểu Bạch: “Chúng tôi đã phá hư cái xác bảy năm kia đồng thời khiêu khích nó, quả nhiên dự được con dị văn kia ra mặt.”

Lúc đó toàn bộ đèn trong nhà xác tắt hết, bóng tối bao phủ, bọn họ không nhìn thấy dị văn dị dạng đang trốn, suýt chút nữa bị nó giết chết. Cũng may ở thời điểm quan trọng nhất, Ngụy Diên Khanh đã cứu mạng bọn họ nhưng vẫn để con dị văn dị dạng kia chạy thoát.

Chương Hiểu Bạch: “Nó nhảy vào ống thông gió, tốc độ rất nhanh, hơn nữa rất quen thuộc đường ống. Chúng tôi không đuổi kịp, cho dù truy đuổi theo đường ống cũng sẽ bị nó giết.”

Bởi vì bọn họ không quen đường thông gió bằng con dị văn dị dạng kia.

“Nhưng chúng tôi đã hắt hai thùng nước đen lên đầu nó, có lẽ không lâu sau nó sẽ bị ảo giác, nó gặp hai người chưa?” La Hồng Thịnh hỏi Dương Nguyên Nhất và xác nữ tháp nước.

Ngụy Diên Khanh dặn dò Dương Nguyên Nhất: “Nó sẽ theo dõi hai người về tận nhà. Hắc thủy khiến nó thấy ảo giác, đồng thời cũng kích thích nó, làm nó nóng nảy hơn.”

Tổ trưởng Lại vội nói: “Chúng tôi sẽ chú ý bảo vệ cậu.”

Xác nữ tháp nước: “Còn tôi?”

Không ai để ý tới xác nữ, Ngụy Diên Khanh nhéo tay Dương Nguyên Nhất: “Cẩn thận một chút.”

Dương Nguyên Nhất: “Ừ.”

Vì vậy bọn họ tách ra, Dương Nguyên Nhất vào trước cầm kết quả khám bệnh rồi ra ngoài cùng xác nữ tháp nước về nhà. Bọn họ gọi taxi về chung cư đã được thuê từ trước. Taxi dừng trước cửa, hai người xuống xe, gửi tiền cho tài xế rồi dắt nhau vào chung cư. Xác nữ tháp nước bỗng nhiên run lên, ngừng bước.

Dương Nguyên Nhất: “Sao vậy?”

Xác nữ tháp nước: “Có linh tính không lành. Nó tới?”

Dương Nguyên Nhất: “Cho dù nó tới cũng sẽ không tập kích cô ngoài đường, lên lầu đi.”

Xác nữ tháp nước: “Các người có bảo vệ tôi không? Tuy rằng tôi là dị văn nhưng tôi cho rằng bản thân gặp nguy hiểm hơn, Hơn nữa tôi là con gái, rất nhất gan.”

Thân là dị văn khủng bố, xác nữ nửa trên là thịt thối nửa dưới là xương trắng, cả ngày đi đe dọa người thường mà lại nói bản thân là con gái rất nhất gan, Dương Nguyên Nhất chỉ có thể cười ha ha bày tỏ cảm xúc của mình.

Xác nữ thác nước: “Có phải anh kỳ thị tôi không?”

Dương Nguyên Nhất: “Cô nên rút lưỡi ra đi.”

Xác nữ thác nước bất bình nhổ lưỡi ra, đi vào thang máy. Sau đó hai người trở về căn hộ đã thuê, hai phòng ngủ một phòng khách. Sau khi sắp xếp để cô ngồi trên sofa, Dương Nguyên Nhất đi nấu nước rồi vào phòng tắm. Chờ tới khi cậu ra ngoài thì phát hiện xác nữ thác nước đã đứng bên ngoài nhà bếp, thấy cậu liền cười ngượng ngùng: “Tôi thấy nước chảy, tính đi tắm.”

Dương Nguyên Nhất liếc mắt nhìn cô ta, dùng nước sôi tráng ly rồi rót nước vào.

Xác nữ thác nước nhún vai, quay lại phòng khách ngồi lên sofa, có hơi tiếc nuối.

Dương Nguyên Nhất hỏi cô: “Từ lúc cô có ý thức đến bây giờ đã bao nhiêu năm?”

Xác nữ thác nước: “Hơn tám mươi năm, cũng có thể là trăm năm... Không nhớ.”

Dương Nguyên Nhất: “Lâu vậy? Hình như trong hồ sơ không ghi chép lâu đến thế.”

Xác nữ thác nước: “Đó là vì ban đầu tin tức không linh thông, không có nhiều người nghĩ đến trong thác nước có thi thể. Sau này bọn họ biết tin, nhưng vì lợi ích cá nhân mà cố ý giết người, còn giấu xác trong thác nước. Dần dần, càng ngày càng có nhiều người biết ‘Tôi’ tồn tại nên ‘Tôi’ được sinh ra, tần suất xuất hiện khá nhiều lần.”

Dương Nguyên Nhất: “Ngoại trừ hình dạng thì nhìn cô không khác gì người thường.”

Xác nữ thác nước cười hì hì: “Tôi gặp rất nhiều người rồi, anh phải biết rằng rất nhiều người xem mái nhà là nơi an toàn. Bất luận là bí mật gì cũng thổ lộ trên mái, giống như làm thế sẽ không bị ai phát hiện. Tôi thích việc làm bọn họ rơi vào ảo giác, dùng cảm nói ra bí mật trong lòng... Ha ha, mặc dù sau khi nói ra sẽ đánh một trận.”

Dương Nguyên Nhất: “Tính cách không giống.” Không giống dị văn khủng bố máu lạnh vô tình.

Cầm cửa xác nữ kêu rắc rắc, có thể thấy rõ đầu lưỡi chuyển động bên trong: “Anh cũng là dị văn, tôi nghĩ được hương vị trên người anh. Tôi không thích ăn thịt người nhưng con dị văn ‘Dị dạng’ kia thì chưa chắc. Anh thử nói xem, nếu nó xuất hiện sẽ giết tôi trước hay là giết anh trước?”

Dương Nguyên Nhất: “Cô.”

Xác nữ thác nước sững sốt: “Vì sao?”

Dương Nguyên Nhất: “Nó chỉ biết giết thai phụ nghi ngờ thai dị dạng, trong mắt nó cô chính là mục tiêu phải giết. Nếu nó phát hiện cô không phải thai phụ, nó cũng sẽ thẹn quá hóa giận ăn luôn cô. Sau đó nó mới có thời gian đối phó với tôi.”

Xác nữ thác nước nghiêm túc suy nghĩ, đầu của cô gần như đã rớt xuống, tuy rằng lúc không rớt cũng không thấy thông minh được bao nhiêu. Cô không vui nói: “Tôi không nên đáp ứng các người.”

“Trễ rồi.” Dương Nguyên Nhất bật cười, đưa ly nước nóng cho cô: “Uống được không?”

Xác nữ thác nước nhận ly nước: “Được.” Quả thật uống sạch nước không chảy một giọt.

Dương Nguyên Nhất ngạc nhiên, duỗi eo lười biếng: “Tôi đi ngủ, có việc thì gọi.”

...

Hai giờ khuya, một cái bóng nhảy từ sân thượng vào phòng khách, lặng lẽ đến gần phòng ngủ vặn nắm cửa, nhìn thấy một bóng người đang ngủ bên trong. Nó âm thầm lên vào, cầm chân nhẹ nhàng kéo xuống, bàn tay lóe lên móng tay sắc bén, chỉ còn chờ chặn được kéo ra sẽ lập tức xé bụng thai phụ.

Ngay tức khắc, chặn bị xóc lên đầu dị văn ‘Dị dạng’, người trên giường nhảy dựng lên, thét chói tai nhưng chỉ phát ra tiếng ‘Ừng ục’, ‘Ừng ục’, vì vậy cô loay hoay trước cửa tìm lưỡi không biết đã rớt ở đâu.

Quái vật dị dạng phát hiện cô muốn chạy trốn, khẽ nhún một cái đến trước mặt xác nữ, cào về phía ngực cô nhưng chỉ có thể bổ nhào vào không trung. Nó cúi đầu nhìn, mang thai cái quỷ gì? Rõ ràng là một xác nữ da thịt hư thối lộ thận lộ lá lách. Quái vật dị dạng nhìn một phát là biết mình bị lừa giỡn, lúc này nó gào lên đầy tức giận, túm đầu xác nữ muốn ăn luôn.

Trong lúc hoảng loạn, cuối cùng xác nữ cũng tìm được lưỡi trong cổ họng, cô đút lưỡi vào miệng rồi gào lên: “Cứu mạng!!”

Dương Nguyên Nhất đá văng cửa, cầm baton chạy đến, dùng sức đánh mạnh vào đầu quái vật. Quái vật kia bị đánh đến chảy máu đầu, một lúc sau mới có phản ứng, chậm chạp quay đầu lại nhìn Dương Nguyên Nhất. Nó không để ý tới cậu, chỉ lo há mồm cắn cánh tay của xác nữ.

Xác nữ: Thảm rồi.

Dương Nguyên Nhất đành phải dùng baton đánh mạnh vào mồm quái vật để tách nó và xác nữ ra, xác nữ lăn cù cù chạy trốn. Cậu trợn mắt nhìn cô không chạy ra cửa chính mà bò lên cửa sổ.

Quái vật dị dạng túm lấy baton, đẩy mạnh ra. Sức lực của nó so ra mạnh hơn những con dị văn từng được gặp, Dương Nguyên Nhất không cầm cự được, hơn nữa cổ tay phải bị bóp chặt kéo về phía trước. Dương Nguyên Nhất bị kéo về phía trước, cậu quyết định thả lỏng người dựa theo quán tính bị hất ra, ngã nhào lên giường, lăn hai vòng rồi đứng lên đối mặt với con quái vật dị dạng kia.

Tay chân của nó rất dài, bàn tay và bàn chân cũng lớn gấp đôi người trưởng thành, các bộ phận trên mặt vạm vỡ thành một nhúm, làn da mọc đầy ung nhọt. Nói chung không hổ danh là dị dạng, ấn tượng đầu tiên chính là quái vật.

Dương Nguyên Nhất lắc lắc cổ tay hơi tê, lúc quái vật nhào tới thì cậu nghiêng người né tránh, nhưng một giây sau đã bị quái vật đến gần. Sức bật của dị văn này rất mạnh, lướt qua người Dương Nguyên Nhất túm lấy cổ áo cậu, móng vuốt sắc như dao định đâm vào lưng. Dương Nguyên Nhất uốn cong cơ thể cởi áo khoác thoát thân, chạy ra ngoài không ngừng mở cửa.

Trong chớp mắt quái vật đã đến sau lưng cậu, lúc móng vuốt cào tới Dương Nguyên Nhất đã đưa tay ra sau lưng, dùng baton đỡ lấy rồi giơ chân đá về phía quái vật, làm vỡ nhọt trên người nó, ghê tởm đến mức Dương Nguyên Nhất nổi cả da gà. Đường như quái vật rất đau, gào lên rồi nắm cổ chân cậu ném ra ngoài.

Dương Nguyên Nhất đập vào vách tường, té xuống đất ho khan một tiếng, phổi bị va đập rất đau. Trước mắt cậu là một lớp sương mờ mờ, quái vật thở hổn hển đứng trước mặt cậu, đáng vẻ cực kỳ tức giận. Nhọt bị đá vỡ chảy dịch mủ màu đen, cực kỳ buồn nôn.

Quái vật vươn bàn tay khổng lồ, lúc sắp bắt được Dương Nguyên Nhất thì một tiếng xé gió truyền đến. Quái vật tự tin không tránh ra, sau đó bị một cú đập bay.

Ngụy Diên Khanh ôm Dương Nguyên Nhất, kiểm tra vết thương trên người cậu. Mặt anh lạnh lùng, dường như trong mắt lóe lên tàn độc. Dương Nguyên Nhất vịn tay lên vai anh, thoáng nhìn ra phía sau thấy ba người tổ trưởng lại, Chương Hiểu Bạch, La Hồng Thịnh và xác nữ đang bầu vịu ở cửa trộm nhìn.

Xem ra là xác nữ ra ngoài tìm cứu binh.

Ngụy Diên Khanh lạnh lùng nói: “Anh đã nói phải cẩn thận, có việc thì gọi anh, em không nhớ sao?”

Dương Nguyên Nhất che vết thương trên eo: “Chưa kịp kêu.”

Ngụy Diên Khanh ôm Dương Nguyên Nhất đặt lên sofa, sau đó cởi áo khoác trên người, không quay đầu lại mà nói với đám người kia: “Giúp tôi chăm sóc Nguyên Nguyên.”

Dương Nguyên Nhất sờ sờ mũi: “Em chưa tàn phế.”

Ngụy Diên Khanh đề đầu cậu: “Ngoan. Anh xử lý thứ kia xong sẽ tâm sự với em.”

Dương Nguyên Nhất mím môi, sắc mặt như khổ qua héo. Cậu nhớ đến những ngày trước kia bị giáo dục, có hơi rùng mình.

Ngụy Diên Khanh nhéo nhéo ngón tay, nhận baton trong tay Dương Nguyên Nhất. Anh đi tới trước mặt quái vật dị dạng, lúc đối phương muốn tấn công thì đập baton xuống cổ nó. Trong nháy mắt cổ bị lõm xuống, còn có thể nghe tiếng gãy răng rắc của xương. Anh đánh không ngừng nghỉ, giã về phía bên kia cổ, phế bỏ hai cánh tay.

Quái vật dị dạng không còn sức đánh trả, xoay người nhún chân muốn chạy trốn từ ban công. Ngụy Diên Khanh ý chân dài, đứng phía sau ung dung như mèo vờn chuột, hạ quyết tâm từ từ đánh tàn phế con quái vật dị dạng này đã rồi mới bắt.

Ba người bên tổ trưởng Lại và xác nữ vây quanh Dương Nguyên Nhất, thân thể run bần bật như đám chuột con. Chương Hiểu Bạch nói: “Chú Lại, rốt cuộc cháu đã hiểu ý của chú, văn phòng thám tử Monster... Quả nhiên đều là quái vật.”

La Hồng Thịnh: “Sau này có thể không hợp tác thì đừng hợp tác.”

Tổ trưởng Lại: “Bình tĩnh, chúng ta đều là người từng trải —— nên chừa chỗ cho chú chen vô cái nào*.”

(Ý của ông là trải sự đời, chuyện quái gì cũng thấy qua nên đừng hiếm lạ bọn chen nữa, chừa chỗ cho ông vô hóng ké cái)

Xác nữ ôm đầu, gỡ lưới và mất ra, lừa mình dối người làm rất nhuần nhuyễn —— may là cô đã chạy đi cầu cứu, miễn cưỡng có thể lập công chuộc tội nhỉ?

Sau một lúc lâu, đại ma vương khủng bố kéo lê dị văn dị dạng đã nát thành bùn nhão ném đến trước mặt tổ trưởng Lại: “Ấn đã được giải, tự kéo về đi.”

Tổ trưởng Lại đứng phắt lên: “Không thành vấn đề. Hồng Thịnh, Hiểu Bạch, kéo dị văn về thôi.” Hai người kia nghe vậy, cả người cứng đờ vội vàng đứng dậy lôi dị văn đi. Xác nữ lặng lẽ theo sau, bò ra ngoài nhưng khi đi ngang qua Ngụy Diên Khanh bị đập một cú bay ra ngoài.

Dương Nguyên Nhất giơ tay xin thề: “Lúc em với dị văn dị dạng đánh nhau, em đã ý thức được mình không phải đối thủ của nó. Cho nên em mới chạy trốn, tiếc là chậm một bước.”

Ngụy Diên Khanh nhìn chăm chăm cậu một lúc mới an tâm, ôm cậu vào lòng, thở dài nói: “Đừng làm anh lo lắng.”

Dương Nguyên Nhất hơi chần chừ, vươn tay ôm Ngụy Diên Khanh. Cậu dụi dụi vào lồng ngực anh: “Em có chừng mực mà, anh không cần lo lắng. Anh đã quên bản lĩnh của em là do anh dạy sao? Anh vẫn không yên tâm?”

Ngụy Diên Khanh hôn cậu, ôm chặt vào lòng.

“Dù em đánh thắng anh, anh cũng không yên tâm nổi.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-su-vo-tan>